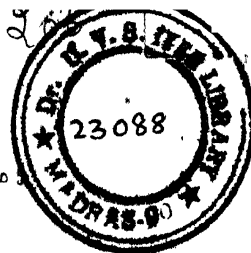

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்பயோநம.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சித்தாந்தசேகரம் அன்புளிப்பு

—o—o—o—

தீமுதி: வி. வா. ஜ.

இஃது

'காந்தமணி'

“வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டம்” சென்னை - 600 028.

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயகரவர்களால்

இயற்றியதி

சுயார் மாஸ. கணைக்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியாரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை :

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

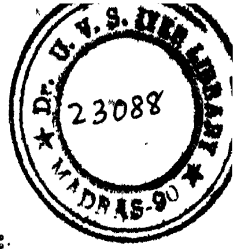
வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

28 February 1907.

Copy-right Registered.

இதன் விலை, அனா 6.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணாரமம்.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சித்தாந்தசேகரம்.

காப்பு.

முக்கணனெண்டோள்வரையினிவர்த்துமுரிதிரைக்கங்கை

முதுநீராடித்

தக்கதிருவெண்பொடியிற்புமுருவினையாட்டயர்ந்து

தண்பசுந்தே

குணைக்காரணம்

னுக்கமலர்க்கடுக்கையங்காடுமுகியம்மீசைநீன்ற

வொண்கரும்பு

நெக்குசுவைப்பாலமுதநெடிதுனுகரொருகளிறறை

நெஞ்சள்வைப்பாம்.

நூல்.

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிரி

பகவன் முதற்றே யுலகு”

என்று திருவள்ளுவதேவர் கூறியவுண்மை யுய்த்துணருமிடது, எழுத்துக்கள் அகரத்தை முதலாக வுடையனபோல் உலகம் டவுளை முதலாகவுடையது என்று துணியப்படும்.

எழுத்தெல்லாமென்ற போது அகரமு மடங்கி நிற்கவும், அந்நே வேறுபோல அகரமுதலவென்று கூறுவ தென்னையெனின், கமீழேயன்றி வடபாஷையினும் முதலாகல் பற்றியாம். இஃது உரை

யாசிரியர்கள் கருத்து. இதனுண்மையை மறைஞானதேசிகர் கூறிய வாறு இடம் வந்துழிவிரிப்பாம்.

‘அகரமானது எழுத்துக்களுக்கு முதலாதல்போல், கடவுள் உலகத்துக்கு முதல்வரென்பதை விரிக்குங்கால் “காட்டவனல் போலுடல்கலந்துயிரை யெவ்வா, மாட்டுமொருநட்டுவனெம் மண்ணென வெண்ணாய்” என்ற பிரமாணப்படி யெல்லாவுயிர்களுையும் ஆட்டிவைக்கின்றவரென்று முடியும். சர்வசராசராத்தமகராய் விளங்கும் பெருமானையறிவிப்பது அகரமாகி விளங்கலால், அகரமாதியெழுத்துக்களையுறுப்பாகவுடைய கல்வியின் முயல்வதனா லடையத்தக்கபயன் “சற்றதனாலாயபுயனென்கொல் ஊலறிய, நற்றூடொழாஅ ரெனின்” என்னுந் திருவாக்கின்படி அவரை வணங்குதலென்றே தெள்ளிதினுணரப்படும்.

சற்றதனாலாய பெரும்பயன் கடவுளை வழிபடுதலென்று துணியுமிடத்து அவரை யறிவதெங்ஙன மெனின், “ஞாலமேகரியாகநானுனை நச்சிந்சிடவந்திடும் - காலமே” என்றுள்ள வாக்கியம்பற்றிப் புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டென்னு மனுமிதிஞானத்தால் உலகத்தையே சாட்சிகோடலா லமையார்.

புகையைக்கண்ட மாதிரத்தில் அனல் ஞானம் வருமென்பது புகையைக்காணுவதன் முன்னரே அனலைக்கண்டிருந்தாலல்லது அமையுமாறெங்ஙனமெனின், புகைஞானம் ஒருவனுக்கு வருதலும் ஆப்தவாக்கியத் துணிவாலன்றி அமையாவாறுபோல் காணப்படும இப்புகை வெளியாதற்கிடம் இன்னது என்றவரும் அனல் ஞானமும் ஆப்தவாக்கியத் துணிவாலென்றே அறியத்தக்கதாம். நெடுந்தரத்தி லிருக்குமோர் மலையினின்று மெழும்புகையைக்கண்டு அம்மலையில் அனலுண்டென்று கருதி அம்மலையோன்றுங் குறிப்பற்றிடு அதனை நாடிச்சென்று அனல் ஞானம் சித்திக்கப் பெறுதல்போலுலக முடையவனிடத்தது என்று கூறும் மேலோர் வாக்கியங்களை, துணிந்து, அவர் கூறும் சாதனூந்தரங்களி லொழுகி யுண்மைவிளகப் பெறுவரென்பதே சத்தியம். இங்கே மேலோர் வாக்கியமென்றது பாரம்பரியத்தானே புராதனநோக்குமிடத்துக் கடவுள் வாகியமாகிய வேதாகமங்களென்றே தெள்ளிதிற்றுணியப்படும்.

‘பெண்ணுணவியாய்ப் பிறந்துவளர்ந்தேயழியு, மெண்ணுதபேதமி, பின்றிப் - பண்ணுங்கால், காரணகர்த்தாவொருவனுண்டவனைக் காட்டுநா

ஆரணமுமாகமுமாம்” என்ற பிரமாணத்தானுந் துணியக்கடவர். புகைபக்கண்டு நெருப்பையும், வெள்ளத்தைக்கண்டு மழையையும், ரீயோசையைக்கண்டு யானைவருதலையும், கடகலசாதிகளைக்கண்டு ழீனையும் அறியுமாபோல் காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக்கண்டு காரணகர்த்தாவை அறியத்தக்கதாம்.

மேற் கூறிப்போந்த அனுபவங்களால் பிரபஞ்சங் காரியப்படுவது பெருமானாகிய காரணனிடத்திலென்று துணியுமிடத்துப் பொன்னாகிய காரணத்தினின்றும் பூஷணமாகிய காரியம் வெளிவருவது போல் பிரமமே பிரபஞ்சமாகக் காரியப்படுவது போலுமெனின், அங்ஙனங் கூறுவது மாயாவாதக்கூற்றாகிப் பொன்னாகிய காரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும் வினையாளனை நாடுமாபோல் காரணமாகிய பிரமம் பிரபஞ்சகாரிய மாதற்கு வேறொருபிரபத்தை நாடவேண்டி வருமாகலின், அங்ஙனந்துணிவது பழுதாகும். உண்மையக்கும் வழி மற்றியாதெனின். காரிய காரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டிரிகைபண்ணுவன்முதறுணைநிமித்தம், தேரின்மண்மாயையாகத் திரிகைதன்சத்தியாக, வாரியன்குலாலஸ்யநின்றாக்குவனகிலமெல்லாம்” என்றுள்ளபரமோபதேசத்தைச் சிந்தித்து, முதற் காரணமாகிய மண்ணைக்கொண்டு துணைக்காரணமாகிய தண்டசக்கரங்களால் நிமித்தகாரணமாகிய குலாலன் பாண்டங்களைவளையுமா போல் மாயையாகிய மண்ணைக்கொண்டு தன்சத்திகளாகிய தண்டசக்கரங்களால் கடகலசாதிகள் போலுந் தனுகரணபுவனபோகங்களைக் குலாலனையொத்த கடவுள் ஆன்ம கோடிகளுக்குக் கொடுத்துப் பேரருளுடையவராய், அவருள்ளும் புறம்புங்கலந்து நிற்பராமென்றறியக்கடவர்.

மாயையினின்றும் உலகம் காரியப்பட்டதென்பது எங்ஙனம்? பிரமத்தினின்றும் உலகம் வந்தது என்று சுருதி விளங்குகையாலெனின், இதுவிபரீத வுணர்ச்சியாம். எங்ஙனமெனின், பிரமம்சித்தும் உலகம் அசித்துமாகலின், கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமும் பிவாதனபோல் சத்தாகிய பிரமத்தினின்றும் அசத்தாகிய உலகந் தேனருதென்பதே துணிபு.

சத்தாகிய சிலம்பியினின்றும் அசத்தாகிய நூல் வருவது லாமேயெனின், அசத்தாயுள்ள தேகத்தினின்றும் மலத்தடிநாலாய்வருவதன்றிச் சிலந்திருபத்தைத்தாங்கியிருந்த ஆன்ம

னின்றும் நூலாகிய அசத்துத் தோன்றுவதில்லையாகலின், அசத்தாகிய உலகம் சத்தாகிய பிரமத்தினின்றும் தோன்றியதென்னும் மூடஞ்ஞாநம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்றும். அன்றியும், கடவுள் உலகத்தைச் சிருட்டித்தது ஆன்மாக்களிடத்து வைத்தகருணையால் உத்தேசங்கொண்டே யாகவும், சிலந்திநூலைவிட்டது எது பயன்கருதி? சிலம்பியினின்றும் நூல்வருவது சுபாவம், வெளிவருமதனைத் திரவியங்களிலொன்றுமென்பது மில்லையாகிச் சிலந்தியின் மலமென்றே முற்றுணர்ச்சியிற்றுணிந்து கூறப்படுமொகையால், சிலம்பி திருட்டாந்தத்தால் நின்மலனாகிய பெருமானிடத்து உலகமாகிய மலம் உளதென்றுகூற அவர்பாவம் வழிகிட்டவாறு அந்தோகொடிது! கொடிது!! மேல்நியாயங்களால் சத்தில் அசத்துதியாதென்றும், அசத்தில் அசத்து திக்குமென்றும், அசத்தில் அசத்துந் தானே யுதியாதென்றும் தெளிந்து, உதிப்பிக்கு மொரு சத்துளதாக விளங்கப்பெற்று மாயையினின்றும் பிரபஞ்சபேதங்களைப் பெருமான் காரியப்படுத்தின ரென்று துணியக்கடவர்.

சிருட்டித்தி லயங்களைப் பெறுதலால் உலகம் உடையவனிடத்தென்று துணியுமிடத்து, உலகத்தை அனாதியாகக் கூறும் வாக் கியங்களுக்குப் போக்கேதெனின், உலகத்தை அனாதியென்றது காரணமாகிய மாயையை நோக்கியென்று துணியப்படும். மாயையை அனாதியென்ப தொக்குமேயன்றி மாயையினால் காரியப்பட்ட வுலகத்தையும் அனாதியென்ப தெங்ஙனமெனின், சிருட்டிக்கப்பட்ட காலம் இன்னது என்று வரையறுக்கப் படாமையால் கால நீடிப்பை நோக்கிக்கூறியதாம். இதனைக் கால நீட்சியின் மரிக்குந் தேவர்களை அமரரென்பதுபோல் கொள்ளத்தக்கதாம்.

அனாதிமுத்தசித்தாய பெருமான் இவ்வுலகமாகிகளைப் பஞ்சகிருத்தியத்தின்வழி யெதுபயன்கருதி நடத்துகின்றன ரெனின், அனாதியே பாசத்தனை யுண்டிருந்த ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்துத் தனுசுரண புவனபோகங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் காத்தனிமித்தமே காருண்னியமிகுதியினால் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தருளப் பெருமான் திருவுள்ள முவந்ததாமென்று துணியக்கடவர்.

ஆன்மாக்களை அனாதியென்பதெப்படி? கடவுள் சிருட்டித்தாரென்ப தில்லையோவெனின், இதுவிவிலியர்முதலினோர் கூற்றாகி

பாவத்தை விளைத்து உண்மைபயக்காதாகலின், அங்கீகரிக்கத்தக்க தன்றும். எங்ஙனமெனின், சிருட்டிக்கப்பட்டன வெல்லாம் நாசத் தையடையுமென்பது அனுபவ சித்தமாகையானும், சிருட்டியாதி காரியங்களுண்டாவதற்குக்காரணம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டுமா கலானும், சிருட்டிக்கப்பட்ட ஆன்மா சித்தாயிருத்தலால் இதன் காரணமும் சித்தாகக்கொள்ளுமிடத்துச் சிருட்டித்த கடவுளைய ன்றி வேறொருசித்து ஆன்மா தோன்றுவதன்முன் நிலையாகலின், கடவுளாகிய சித்தொன்றினின்றே ஆன்மசித்துக்கள் காரியப்பட்ட டனவென்றுகொண்டு, அங்ஙனங்கடவுளைக் காரியப்படுத்திய வே ரொருகடவுளை நாட்டவேண்டு மாகலினாலும், இவ்வுணர்ச்சி மாயா வாதமாகவே முற்றுணர்ச்சியிற் றுணிந்து கூறப்படுமாசைபால், மேல் மாயாவாத நிரசனத்தில் கூறியவற்றை அன்வயித்துத் திரஸ் கரிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனநிற்க, கடவுள் ஆன்மாக்களைச் சிருட்டித்ததுவதுபயன் கருதி? தம்மை வணங்கவெனின், வணக்கம்விரும்பிய தெற்றுக்கு? அவருடையசித்தமெனின், அவிகாரியென்பதுகூடா. ஆகவே, பதி யிலக்கணங்குன்றும். பதியிலக்கணமிருந்தவா றென்னையெனின், “தன்னையறியா துவேறுண்டாய்த் தானறியா, தன்னிலொழிவரமுதிப்பீரென் றுமிலை, சன்னிதிக்கே, அஞ்சதொழிலாமதனை யானந்தவாக்காலே, கஞ்ச ளவுகேட்டலுமாகும்” என்னும் பிரமாணமுகத்தா லறியக்கடவர். வண க்கத்தைவிரும்பியே ஆன்மாக்களைப் படைத்தவராகத் துணியுமிட த்துச் சமஸ்தான்மாக்களையும் ஒருங்கேஞானிகளாகப் படைத்தல் வேண்டும். அஞ்ஞானிகளையும் படைத்ததனால் அவரைச் சிற்றறி வுஞ் சிறுதொழிலுமுடையவரென்று கூற விடத்தருகின்றது. “வே ண்டெல்வேண்டாமையிலானமசேந்தார்க், கியாண்டுமும்பையில” என் னும் உண்மை ஞானோபதேசத்தைச் சித்தித்துய்யக்கடவர். இப்படி ப்பட்ட நியாயங்களால் பசுக்களைப் பதி ஓர்காலத்தி லுண்டாக்கின ரென்னும் மூடஞானத்தை நிரோதஞ்செய்து கன்மபரிபாகத்தில் வினைக்கீடாக அனுகிரித்தியர்களாகும் அப்பசுக்குருக்குத் தனுசுரண திகளைக் கொடுத்துப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து வருகின்றனராமெ ன்று துணியக்கடவர். “ஆதியலச்செம்பினுக்குக் களிப்புதானுமாராயிலத ற்கதுவு மனுகியாகும், ஆதியலமூலமலமனுக்கட்கெல்லாமானவமுமாருயிர் கட்கனுகியாகும், ஆதியலப்பசுபாசமரிக்கவல்ல வமலனுமாருயிர்களுமேயனுகியாகும், ஆதியலவுலகத்தையடக்கித் தன்பாலாக்குவதும் விளையுமுயிர்க்களு வாமே” என்னுஞ்சிவதருமோத்திரத் திருவிருத்தத்தா னுங்காண்க.

மலவாசிகளாயுள்ள ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்தமையெவ்வாறெனின், “பசியுவமை-குழந்தைக்குப் பாலிலுண்டாகிய விருப்பம் தாய்கொடுத்த விருப்பமோ குழந்தைக்குள்ள விருப்பமோ வெனின், தாய்கொடுத்த விருப்பமாயின் அவன் கொடுத்த நேரமெல்லாம் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளாதபடியால் அவன் கொடுத்த விருப்பமன்று. குழந்தைக்குள்ள விருப்பமாயின் எந்நேரமுங் குடிக்கவேண்டும். அவ்வாறு குடியாதபடியால் குழந்தைக்குள்ள விருப்பமன்று. இனிச்சித்தாந்த மெப்படியெனின், பசியே குழந்தைக்குப் பாலின் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆயின் விருப்பத்தைக் கொடுத்த பசியும் குழந்தைக்குப் பாலையறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பின குழந்தையும் பால் யறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்டபாலும் குழந்தைக்கு வாயில்வந்து புகுதமாட்டாது. ஆகையால் இந்தச் செய்தியைத் தாயானவளறிந்து இரக்கத்தினாலே பாலடையிலே பால்விட்டுக் கொடுப்பன். இங்ஙனம் குழந்தையைப் போலும் ஆன்மாவுக்குப் பசியைபோலும் ஆணவம், பாலிப்போலும் கன்மத்தி லாசையை யெழுப்பத் தாயைப்போலும் பரமசிவம், பாலடையைப்போலுஞ் சரீரத்தைக்கொடுத்தனுபவிக்கச் செய்வரென வுணர்க”

“வியாதியுவமை - பிணியாளனுக்கு மருந்தில் உண்டாகிய விருப்பம் வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமோ பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமோவெனின், வைத்தியன் கொடுத்த விருப்பமாயின் மருந்துகொடுத்த நேரமெல்லாம் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளாதபடியால் அவன் கொடுத்தவிருப்பமன்று. பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமாயின் எந்நேரமுங் கொள்ள வேண்டும். கொள்ளாதபடியால் பிணியாளனுக்குள்ள விருப்பமன்று. இனி யுண்மை யெவ்வாறெனின், பிணியே பிணியாளனுக்கு மருந்தில் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆயின், விருப்பத்தைக் கொடுத்த பிணியும் அவனுக்கு மருந்தையறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்ட மருந்தும் அவன் வாயில் வந்துபுகுமாட்டாது. விரும்பின பிணியாளனும் மருந்தை யறிந்தெடுத்துப் புகியான். ஆகையால், இதனை வைத்தியனறிந்து இரக்கத்தினாலே மருந்தை யொருபாத்திரத்திட்டுக் கொடுத்துக் கொள்ளச் செய்வன். இவ்வாறே பிணியாளனை யொத்த ஆன்மாவுக்குப் பிணியைப்போலும் ஆணவம், மருந்தைப் போன்ற கன்மத்தில் விருப்பத்தை யுண்டாக்க வைத்தியனை யொத்த கருணாநிதி

யாகிய சிவபெருமான், தமது காருண்யத்தால் பாத்திரத்தைப் போலுஞ் சரீரத்தைக் கொடுத்தனுபவிக்கச் செய்வரென அறிக்”

இவ்வாறு கூறியிருக்கும் ஆன்றோரது அறுபவநீயமான அருள்வாக்கியங்களை யாராய்ந்துய்யப் பெறுவதே நமது கடமையாகும். ஆன்மாக்களை யெடுத்து வெளியே விடுத்தகாலமே சிருட்டியாகத் துணியுமிடத்துச் சிருட்டிக்குப் பூர்வமிருந்த அனுபவமெவ்வாறெனின், ஆணவகேவலத்திலே ஆன்மாக்கள் கிடந்தன வாகலின், சுழுத்தியனுபவமாய்க் கொள்ளப்படும். சிருட்டி யாரம்பகால மெப்போ தெனின், சீவர்களுக்குக் கன்மத்திலாசை யெழுந்ததாகிய சிருட்டி காலமெதுவென்று விசாரிப்பதற்கு முன்னமேதானே சீவர்கடோன்றிய காலமெது? பாசந்தோன்றிய காலமெது? பதியுண்டாகிய காலமெது? என்றும் விசாரிக்கவேண்டி வருமாகையால் அது பொருந்தாதென்க:

மாயையை முன்னர் ஏகமாகக்கூறி ஆணவமலம் கன்மத்திலாசையை யெழுப்பியதென்று அம்மாயையை மீண்டுப் பலவாகக் கூறுவதென்னையெனின், மாயை - மலம் - பந்தம் - பாசமாதிகளாக வழங்குஞ் சொல்வேறு பாடொழியப் பொருள் வேறுபாடின்றி யொன்றேயாய் அனாதியிலேயே ஆன்மாவைப் பற்றியுள்ள வப்பாசத்தை ஆணவம் - கன்மம் - மாயை யென்னும் வேறு வேறான மூன்று மலங்களாகப் பிரிந்திருக்குமென்று தம்பிரா னாகமங்கள் கூறும். இவற்றை யுபதேசமுதத்தாற் றெளிந்திடுக.

ஆணவமலம் கன்மத்திலாசையை யெழுப்பிய தென்று கொள்ளுமிடத்து ஆணவமலம் சடமாகையால் எப்படித்தானே யியங்கிற் றெனின், மலஞ் சடமென்பது தின்னமாகித் தானே யியங்கப் பெறாதாயினும் அனாதியே சித்தாகிய ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள தாகையால் ஜடவத்தாயுள்ள நஞ்சுமுதலியவைகள் அறிவோடு கூடிய வுயிரைக்கலந்து வெதுப்புதல்போல மேலியக்கம் அம்மலத்திற்குங் கூறப்பட்டது.

ஆன்மாக்களை வெளியே விடுத்தமை பெருமானுடைய கருணையிருந்த வாறென்று கொள்ளுமிடத்து, மீண்டு மவ்வான்மாக்கள் ஈகதுக்கச் சோர்விலலைவ தென்னையெனின், புண்ணிய பாவங்களிருந்தவாறும். புண்ணிய பாவங்கள் வந்தவா றெங்ஙனமெனின்,

இதாசுதங்கள் புரிந்தவாரும். சுதந்தர அறிவுடையாரல்லராக ஆன்மாக்களைச் சிவாகமங்கள் கூறுமிடத்து அவர்பால் சூற்றஞ் சுமத்துவ தென்னையெனின், பசு பட்சி மிருகங்களைச் சித்தாகக்கொள்ளு மவதரம் புல் பூண்டு முதலியவைகளைச் சடமாகவும், மானிடர்களைச் சித்தாகக்கொள்ளு மவதரம் பசு பட்சி மிருகங்களைச் சடமாகவுங்கொள்ள விடமுண்டாதல்போல் கடவுளைச் சித்தாக விவகரிக்கு மவதரம் ஆன்மாக்களைச் சடநுடிகளாகக் கூற விடமுண்டாமேயன்றிப் பதி அனாதிமல முத்த சித்தும், பசு அனாதிமல பெத்தசித்தும், பதி பசுவுக்குப் பரமுத்திவியத்திக்குறி அனுக்கிரகம் பண்ணுஞ் சித்தும், பசு அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பதியினிடத்தினின்றும் பெறுஞ்சித்தும், பதி சிருட்டி திதி சங்கார திரோபவ பதமுத்தி யனுக்கிரகங்களைப் பண்ணுஞ்சித்தும், பசு அந்தப் பஞ்சகிருத்திய பரதந்திரத்தி லகப்பட்டுக் கட்டுண்ணுஞ் சித்தும், பதி ஒருவராலறிவிக்கப்படாது தானேயறியுஞ்சித்தும், பசு சிற்றறிவு பேரறிவுகளா லுணர்த்துவிக்க யோக்கியமாகுஞ் சித்துமென்றே தெளிபக்கடவர். “சிவன் சிவனென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றுமென்னிற் சிவனருட்சித்திவனருளைச் சேருஞ்சித்திவன்றான், பவங்கெழுத்திமுத்திபண்ணுஞ்சித்தவற்றிற் படியுஞ்சித்தறிவிக்கப்பட்டுஞ் சித்துமிவன்ற, நவன்றனேயறியுஞ்சித்தாதலின லிரண்டிணைந்தாலு மொன்றாகாதநனியமாயிருக்கு, மிவன்றனும் புத்தியுஞ் சித்திவனமோபுத்தி யிதுவசித்தென்றிடிவலனுக் கிவனுமசித்தாமே” என்னும் பிரமாணமுகத்தானுமறிக. அரசனுடைய நீதிகளை யுணர்த்துஞ் சட்டங்களை அறிவுடையோ ராகியநாமே அரசனால் கொடுக்கப்பெற்று அவற்றிற் கூறியிருக்கும் விதிவிலக்குகளைப் பற்றி யொழுது கின்றோமன்றி அறிவில்லாதன வாகியமிருகங்களுக் கமையாவாறுபோல் கடவுளால் தரப்பெற்றசட்டங்கள் ஆன்மாக்களைச் சுதந்தர வினராகக்கொள்ளு மிடத்துப் பயனற்றனவாகும். அங்ஙனமேல், சட்டங்களைக்கொடுத்த பதியும் அறிவீனனாகவேண்டும். அங்ஙனந்துணிவார்க்கு நரகப்பிராப்தம் சித்தமாகலின், சத்தாயுள்ளசிவத்தையும், அசத்தாயுள்ளமலத்தையும் அறியுந்தன்மையால் சதசத்தென்று சொல்லப்படும். பசுவுக்கு வேதசிவாகமங்களை யுணர்த்தினரென்பது கண்டுகொள்க. “அறிந்த வித்தின்புதன்பமாகாததுவு, மறந்தவிடத்தின்பமயக்கம்-அறிந்த, அலியறிவு நீயென்றானத்துவிதானந்த, முலையமுதமுண்டமுனி” என்று கூறியகண்ணுடையவள்ளலார் திருக்கானுமுணர்க. பதியறிவு-ஆண்றிவென்றும், பாசவறிவு - பெண்ணறிவென்றும், இவ்விருவகையும் போலன்றிப்

பதியறிவோடு கூடிப் பதியறிவாயும், பாசவறிவோடு கூடிப் பாசவறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவுந் தழுவிநின்றவிற்பசுவறிவை அலியறிவென்றுங் கூறியுள்ள விசிட்டத்தினால் ஆன்மவிலக்கணத்தைப் பகுத்துணர்வாராக.

மேல்நியாயங்களால் ஆன்மாக்கள் சித்தேயாகியிருந்தும், சிவாக்கஞையை மீறிநடந்தமையால் புண்ணிய பாவத் தொடக்கிலேந்து மொத்துண்பா ரென்பது போதரும். பாவபுண்ணியத் தொடக்கில் ஆன்மாக்கள் மொத்துண்பாராயின் அவனுடைய கருணையிருந்தென்செய்வெனின், அங்ஙனம் மொத்துண்ணுதலாகிய வினைப்போகத்தை யுடனிருந்தாட்டி வைத்தற்கேயாம். புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யுமிடத்தும், சொர்க்கநரகங்களை யனுபவிக்குமிடத்தும், ஆன்மாக்களை விட்டு நீங்காதவனாகவே பெருமான் இசைவிப்பனென்பது உண்மை நூற்கருத்தாம். எமது பெருங்கருணைத் தோன்றலாராகிய ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “இன்பமுந் துன்பமு மில்லானேயுள்ளானே” “சோதியனே துன்னிருளே” என்றற்றொடக்கத்து அற்புதவாக்கியங்களினானுந் துணிக. உள்ளானேயென்றது பின்னேக்குவந்தனோய் தாய்க்குவந்ததுபோலாம். துன்னிருளேயென்றது தன்னியாபகத்துள்விரவிய வியாத்திபாகிய உயிரை வியாப்பியங்கொண்டு வர்த்திக்கு மதுபற்றியாம். நண்பீப்போந்த நியாயங்களால் “அவனன்றியோரனுவுமசையாது” என்றற்றொடக்கத்துச் சிவானுபூதிமான்கள் திருவாக்குண்மையைத்தெளிந்து, பாவபுண்ணியங்களைச்செய்வார் சீவர்க்களேயென்றும், பதி துணைக்காரனரென்றும் அறிந்திக.

பாவச்செயல்களை யுடனிருந்தாட்டுவது எங்ஙனமெனின், பாவங்களை யனுபவித் தொழிக்கச்செய்வது காருண்யமேயானபடியால் பாவச்செய்கையைப் பெருமானிடத் தேற்றிக் கூறுதல்பெரும்பிழையாம். “இந்நிலமைமானுடருக்கேயன்றியெண்ணிலா-மன்னுயிர்க்குமிந்தவழக்கேயாய்-முன்னுடைய-நாணுள்வரையிலுடல் பிரித்துநல்லினைக்கண்-வாணுளின்மாலாயனாகி-நீணாகர்-வாளுடர்கோமுதலாய் வந்தபெரும்பதத்துநாணவிதத்தானலம்பெறுநாட்-டான்மாள் - வெற்றிக்கெந்துதரவேகத்துடன்வந்து-பற்றித்தம் வெங்குருவிற்பாற் காட்ட-விற்றைக்கு-மில்லையோபாவிபிறவாமைமென்றெடுத்து-நல்லதோரின்சொனடுவாகச்-சொல்லியவர் - செய்திக்குத்தக்கசெயலுத்துவீரென்று-வெய்துற்றுரைக்க விடைகொண்டு - மையற்றஞ்செக்கிலிடைத்திரித்துந் தீவாயிலிட்டிரித்துந்-தக்கநெருப்புத்துண்டமுவு

வித்து-மிக்கோங்கு-நாராசங்காச்சிச்செலிமடுத் துநாவரிந்து-மீராவுன் னுணைத் தின்னென்றடித்தும்-பேராம - லங்காழ்நகரத் தழுத்துவித்தும்பின் னுந்தம்- வெங்கோபம்மாறாதேவட்கையராய்-இங்கொருநா-எண்ணிமுதல்காணுதவி ன்னற்கடுநகம்-பன்னெடுநாட்செல்லும் பணிகொண்டு-முன்னாடி-கண்டிக டன் கழித்தல்காரியமாமென்றெண்ணிக்-கொண்டெருநோயின் குறிப்பறிவார்- மண்டெரியிற் - காச்சிச்சவடறுக்கக்கண் னுநிக்கநன்னிதிய - மீத்துத்தாய்தந் தை தமரின்புறுதல்-வாய்த்தநெறியோடியதே தரின்கீழுயிர்போனகன்றாலே-நீ டுபெரும்பாவின்மேற்குமென-நாடித்தன்-மைத்தனையுமூர்ந்தோன்வழக்கே வழக்காக-நஞ்சனையசின்தைநமன் றூதர்-வெஞ்சின் தா-லல்லலுறுத்து மருநா கங்கண்ணிந்த-வல்லகருணைமறம்போற்றி” என்று கூறியுள்ள வுண்மையானுமறிக.

தம்முடைய ஆணையை மீறுவார்கள் ஆன்மாக்க ளென்றியற் கை ஞானத்தாலுணரும் பெருமான் வேதசிவாகமங்களை பேன்வி தித்தல்வேண்டும்? அப்படி விதித்தமையைமீறிய ஆன்மாக்களைத்த ண்டணைக்குட்படுத்தவது எப்படி? எனின், பசுக்களுக்குக்கன்மத் தினளவேசிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியமென்பது மேலிடங்களில் விவ ரித்துள்ளேமாகையால், எல்லாம் அநாதிகன்மமிருந்தவாறு மென்ற றிக. “அநாதியேலமைவின்றெனின்மலமாயைகன்ம மணுச்சிவ, அநாதிகன் மமணுக்கள்செய்வறிந்துகன்மமுடற்செயா, வநாதிகாரியமாமுடற்களசேத னம்மணையாவறிந், தநாதியாதியமைக்கவேண்டு மமைப்பினோடு மநாதியே” என்னுந்திருவாக்கானுந் தெளிந்திடுவாராக.

எல்லாம் அநாதிசித்தமாகவே வருமென்று துணியுமிடத்து எ ல்லாங்கற்பிதமாத்திரமாக வுள்ளனவென்றும், பரமார்த்தத்தி லொ ன்றுமில்லையென்றும், விவகாரத்திலுண்டென்றும், வஸ்துவேவையெ லாமென்றும், வஸ்துவொன்றே சத்தியமென்றும் சிலநூல்கள் கூறு வதென்னையெனின், மேல்வாக்கியங்களே யொன்றை யொன்றுமறு த்து உதைத்துக்கொள்ளுகிறதாகையால், “மிண்டிய மாயாவாதமென் னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தாஅர்த்து” என்று வாதவூரடிகள் அரு ளியவுண்மையை யுணர்ந்தவர்கள் மயங்காரென்பதே துணிபு. இத னால், எல்லாம் சத்தியமாயுள்ளன வென்று நாட்டப்பட்டது. இங் கேயெல்லாமென்றது பதிபசுபாசங்களிலடங்குமாகையால் பதிபசு பாசங்களை அநாதிசித்தமென்று வேதாசுமங்கள் கூறுமென்பது சர்வசம்மதம். மூன்றுபொருள் நித்தமாயிருக்குமாயின் சமானப் பொருளாயேயெனின், ஒன்றையொன்றுபற்றியனவாய்க்குணிகுண

ங்களாய் வேறுபாடினமை கொண்டு விளங்குமதனால் சமானப்பொருள்களாகாவாம்.

கடலைப்போலும்சிவம், நீரைப்போலும் ஆன்மா, உவரைப்போலும்மலம் என்று பிரமாணங்கள் கூறுதுட்பமறியாமல் ஒன்றென்று கூறுமுன்மத்த வுரைகுமுறுபடையேயாம். “கடல்சிவநீரான்மாவப்புமலங்ஙன்மம்” என்னும் ஒழிவினொடுக்கத் துரையானுந்தெளிக. கடலென்னுமவசரத்தில் நீரடக்கமதனுட் கூறவிருக்கவும் வேறென்ப தெங்ஙனமெனின், கடல்வற்றியது, குளம்வற்றியது, குளம்வெட்டினேன், கிணறுஎடுத்தேன், என்றற்றொடுக்கத்து வாக்கியங்களால் நீரைவேறுபிடித துரைக்கவிட முண்டாயிருந்தலை யறிந்தது வாய்மூடக்கடவர். இதனால் சிவம் வியாபகமாயும், சீவன் வியாத்தியாயும், பாசம் வியாப்பியமாயுநிற்குமென்பது பெற்றும். “வியாபகமாதிரிக்குங்கலை, வியாபகமேலிடுதிறைவாமென்ப, வியாத்திசமதிறைவாகும்வீளம்பின், வியாப்பியமொன்றின்பிடைந்ததிறையே, வியாபகங்கடலேவியாத்தியந்நீரே வியாப்பியமவரெனவிளக்கியநூலே, வியாபகமீசன்வியாத்தியாருயிர், வியாப்பியமலமெனவீக்கியநூலே” என்னும் பிரமாணமுகத்தானுந் தெளிந்திடுக.

இங்ஙனநிற்க, ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் பிரியாவாறு ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் அமைதல்நோக்கி அத்துவித மென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையை, இரண்டாவதில்லாமை யுடையது என்றுபொருள்கொண்டு மயங்கிக்கிடப்பார் வினையிருந்தவாறு அந்நோக்கொடிது! கொடிது!! அத்துவிதமென்றது ஒன்றுமிரண்டு மல்லாமையாம். உயிருமெய்யுங் கலந்திருப்பதுபோல ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் விரவிநிற்கு முண்மையையறியாமல் விசாரஹீனத்தினால் உயிருமெய்யுமொன்றே யென்றும், இரண்டாயின் சமானப்பொருளாமே யென்றுஞ் சொல்லித்திரிவாரை நம்மில்வேறு பேரிட்டழைப்பதே புத்தமம். நிதத்ததினால் சமானமன்றோ வெனின், சலத்திழைக்கட்குநதவனையை அரியென்னும்பெபராலழைக்குமதுகொண்டு கூர்ராப்திசயனராகிய விட்டுணுவையும் அரியென்னும் பெயருடையராகக் கருதிச்சமாதானங் கூறும் விநோதவழக்காம்.

ஆயின், வேதங்களிற் பிரமமொன்றே சத்தியமென்று கூறுவதென்னை யெனின், பிரமத்தைப்போல் வேறொரு பிரமம் இல்லையென்பதே அதனது துணிவன்றி அப்பிரமத்துக்கு வேறாக ஆன்மாக்களில்லை யென்பது கருத்தன்றும். “ஒன்றெனமறைக னெல்லாமுறைத

திட வுயிர்கொன்றி, நின்றனனென்று பன்மைநிகழ்த்துவ தென்னை யென்னி, னன்றையபதிதானென்றென்றையுமக்கரங்கடோறுஞ், சென்றிமெகரம்போவ நின்றனன்சிவனுஞ்சேர்ந்தே” என்னுஞ் சித்தியாருள்ளுங்கண்ணெனர்க. இதனால் எழுத்துக்கடோறும் அகரஞ் சென்றிருப்பதுபோல் ஆன்மாக்கடோறும் சிவம் வியாபித்துடையது என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. எழுத்துக்களை அகரம் இயக்குவ தெங்ஙனமெனின், அகரமுதல் ஓளகாரமீறான பேதங்களாய் மெய்களின் மேலேறிவர்த்திப்பதனாலென்க. அகரமியக்குவது எல்லாவெழுத்துக்களையுமென்று பொதுப்படக்கூறியிருக்கவும், உயிர்களை யொழித்து மெய்களைமாத்திர மீண்டுக்கூறியதென்னையெனின், எழுத்துக்களை யியக்குவது அகரமொன்றேயாகக்கூறியிருக்கவும், மற்றையுயிர்களும் அகரத்தைப்போலவே மெய்களை வர்த்திப்பிக்குந் தன்மையைக்காண்கிறோமாயைபால், அவ்வுயிர்ப்பேதங்கள் அகரமாத்திரமாகவேகொள்ளப்படும். “அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்” என்றதும்இவ்வுண்மை கருதியென்க. மெய்கள் அகரத்தில் வந்தனவாகக்கொள்ளக் கூடாதேவெனின், கூடாது. எங்ஙனமெனின், உயிர்கள் ஏறிநடுத்துகிறசாதியும், மெய்கள் தாங்கிச்சுமக்கிற சாதியுமாகி விளங்கலால் சுமக்கிறசாதி எப்படி ஏறுகிற சாதியாகும்? பாகனுங் குதிரையும் ஒருசாதியாகக்கண்ட அனுபவிகளுக்கு உயிருமெய்யும் மொன்றாகுமேயல்லது பாகன்வேறு குதிரைவேறு என்று தெளிவார்க்கு உயிர்வேறும் மெய்வேறும் ஆக இரண்டு தனித்த சாதிகளுண்டென்றேகொள்ளப்படும். மெய்கள் அகரவுயிரினின்றும் வந்தனவாகக்கொள்ளுமிடத்துப் பொன்னினின்றும் வந்த பூஷணங்கள் மாற்றுகளில் தாழாதுநின்றல்போல் அகரத்தைப்போலவே எழுத்துகளிலேறியியங்கப்பண்ணும் ஆற்றலுடையனவாயிருத்தல் வேண்டும். அகரமும், அதன்வருக்கமான ஓளகாரமீறான வுயிர்களும் இயப்பிக்க வியங்குவனவாகிய மெய்களை அவ்வகரமேயென்றுநாம் எந்தமதியால் சொல்லத்துணிவோம்? இவ்வுண்மை நன்கு விளங்குமாறு தொல்காப்பியம் பிறப்பியற் சூத்திரம்வருமாறு.

“(க) அ ஆ ஆயிரண்டங்காந்தியிலும்.

இவை அங்காத்தலையுடையனவாய்ப் பிறக்குமென்பதாம்.

(உ) இ ஈ எ ஏ ஐ யென இசைக்கும்

அப்பாசைந்தும் அவற்றோரன்ன - அவைதாம்

அண்பன்முதலுளீட்புறலுடைய.

இவை வாய் திறத்தலுடனே அண்பல்லை நாக்கடி யினது ஓரமா
னதுபொருந்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(௩) உண ஓ ஓ ஒள வெனவிசைக்கும்
அப்பாலேத் துமிதழ்குவிந்தியலும்.

இவை வாய்திறத்தலுடனே உதடுகளின் குவிதலாற் பிறக்குமெ
ன்பதாம்.

(௪) ககாரங்காரம் முதலாவண்ணம்.

இவை நாக்கினடி மேல்வாயடியைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்ப
தாம்.

(௫) சகாரஞ்சாரரிடை நாவண்ணம்.

இவை நாக்கினடுமேல்வாய் நடுவைப் பொருந்தப் பிறக்குமென்
பதாம்.

(௬) டகாரணகார நுனிநாவண்ணம்.

இவை நாக்கின்கடை மேல் வாய்க்கடைபைப் பொருந்தப் பிறக்
குமென்பதாம்.

(௭) அண்ணநண்ணியபன்முதன் மருங்கின்
நானுனிபரந்து மெய்யுறவொற்றத்
தாயினிதுபிறக்குந் தகாரங்காரம்.

இவை அண்பல்லினது அடியை நாக்கு நுனிபொருந்தப்பிறக்
குமென்பதாம்.

(௮) அண்ணநுனிநா வண்ணமொற்ற
றங்கானஃகாஸுயிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை மேல் வாபை நாக்குநுனி மிகப்பொருந்தப் பிறக்குமெ
ன்பதாம்.

(௯) நுனிநாவணரியண்ணம்வருட
ரகாரழகாரமா யிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை மேல் வாப்க்கடையை நாக்குநுனி தடவப் பிறக்குமெ
ன்பதாம்.

(௧௦) நாவின்மீதுவீங்கி யணபன்முதலுற
ஆவயினண்ணம் ஒற்றவும்வருடவும்
லகாரளகாரமாயிரண்டும்பிறக்கும்.

இவை அண்பல்லடிபை நாவோரமானது தடித்து நெருங்கவும், மேல் வாயை நாவோரமானது தடவவும் முறையே பிறக்குமென்பதாம்.

(௧௧) இதழியைத் துபிறக்கும் பகாரமகாரம்.

இவை மேலுதடுங் கீழுதடும் பொருத்தப் பிறக்கு மென்பதாம்.

(௧௨) பல்விதழியையகாரம்பிறக்கும்.

இது மேற் பல்லைக்கீழுதடானது பொருத்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

(௧௩) அண்ணஞ்சேர்த்திடற்றெழுவளியிசை

கண்ணுற்றடையகாரம்பிறக்கும்.

இது நாக்கினடி மேல் வாயடியைப் பொருத்தப் பிறக்குமென்பதாம்.

சுண்டுக்கூறியவற்றுள் எத்துணையும் மெய்களுக்கு உயிர்வருக்கத்துப் பிறப்பில்லையென்பது நாட்டப்பட்டதாகலின், அகரமே யெல்லா வெழுத்துக்களு மாயினவென்னும் அஞ்ஞான விருளி னின்று நீங்கி உயிர்கள் மெய்களை யியக்குவதுபோல் சிவன் ஆன் மாக்களை யியக்குமென்று தெளிவது விவேகிகள் மரபாம். உயிர்க ளைப் பன்மையாகவும், சிவனையொருமையாகவும் உவமித்துக்கூறுவ தெங்ஙனமெனின், அகரவுயிரொன்றே பலபடவிரிந்ததல்லது அவைகள் வேறல்லாமையால், சிவனோடுவமை கூறப்பட்டது. பலப டவிரிந்த அகரத்தோடு ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள சிவத்தை யெப்படிப்பொருத்தக் கூறுவதெனின், பலபடவிரிந்த எழுத்துக்கள் பலவிகாரகுணங்களை யடையாது அகரமாத்திரமாகவே நிற்பலான மேலுவமானம் பிழைத்தன்றும்.

அகரம் விரிந்ததுபோல் சிவமும் விரிந்திருக்க வேண்டுமெயெ னின், “சிவஞ்சத்தி நா தம்விந்து சதாசிவன்றிகழுமீச, னுயந்தருளுருத்திரான் றுன் மாலயனென்றி னென்றாய்ப், பவந்தருமருவநாலிய் குருவநாலுபயமொ ன்றாய், நவந்தருபேதமாக நாதனேநடிப்பெனன்பர்” என்றற்றொடக்கத் துச் சந்தான குரவர் திருவாக்குண்மையை மெய்யன்போடுஞ் சிங் திக்கக்கடவர். இப்படிப்பெருமான் றிருவுள்ளமுவந்தது ஆன்மக் களுடைய பரிபாக நெகிழ்ச்சியளவே யன்றி உண்மையில் அணுத் துணையும் பேதமின் றென்பதாம். இதுகாறுங்கூட்டிவந்த நியாயங்

களால் அகரமும் மற்றையுயிர்களும் ஒன்றென்றும், உயிர்களும் மெய்களும் வேறென்றும், சிவமும் மற்றைமூர்த்தங்களும் ஒன்றென்றும், சிவமூர்த்தங்களும், ஆன்மாக்களும் வேறென்றும் நன்கு விளங்குகிறதாகையால், ஆன்மாக்கள் சிவத்தினின்றும் வந்தன வென்னும் விரோதஞானம்விலகிப்போயிற்றென்க.

வாயைமூடிக்கொண்டு டிச்சரிக்கு மோரெழுத்து மில்லை யாகலினையும், மெய்களும் உயிரைப்போலவே அங்காத்தலைப்பெற்று வருதலினையும், எல்லாவெழுத்துக்களும் அகரத்தில்வந்தனவாகவே கொள்ளுவாமெனின், மெய்கள் தாமேயியங்கும் ஆற்றலைப்பெறுது உயிர்களைத் துணைகொண்டு அங்காத்தலைப்பெற்று வரு முன்மையையறியாமல், மெய்கள்தாமே அங்காந்து வருமென்பது அறியாமையேயாம். (இக்) என்றபோதிலும் (சு) என்றபோதிலும் உயிர்த்துணையை முன்னும் பின்னுமாகக்கொண்டு தன்னொலியைக் காட்டிநின்ற மெய்யை, அதனை ஒலிப்பித்த வுயிர்ப்பேதமேயென்பது காலத்திரயத்தும் மேலோரங்கீரியாரென்க. இதனால் மெய்களும் உயிர்களும் தனித்தனிவேறுகவே யொலிகளையுடையனவென்றும், மெய்கள் ஒலிப்பித்தாலொலிக்குஞ் சாதியென்றும், உயிர்கள்தாமே யொலிக்குஞ்சாதியென்றும், உயிர்கள் மெய்களாகா வென்றும், மெய்கள் உயிர்களாகாவென்றும் நாட்டப்பட்டது. இதனைத்திருட்டாந்த பூர்வகமாய்க் கூறுமிடத்து ஒற்றொலியைக் கண்ணொளியென்றும், உயிரொலியைக் கதிரொளியென்றுக் கொண்ணென்க. கண்ணுக்கொளியிருந்துக் கதிரொளியைப் பெறாமல் முன்னேதோன்றுமவற்றைக் காணக்கூடாவாறுபோல மெய்யெழுத்துகள்தாமே யொலிக்குஞ் சத்தியை யடையாது உயிர்க ளொலிப்பிக்கவொலிக்கு மியலையுடையனவென்க. கண்ணுக்கொளியைத் தருவதுக் கதிரொளிதானே யெனின், கண்ணில்லாதவன் மாட்டுப்பயன்படாநமயால் அதுபொருந்தாதென்க. இவற்றைச் சிவசீவர்களிடத்தும் அன்வயித்துக்கொள்ளக்கடவர். இதனால் சிவன் ஆன்மாக்களையிசைவிக்கு மென்பதுநாட்டப்பட்டது. “விற்பிறம்பாலுற்றவமேவவுலகெங்குநிறை-சிற்பரனே தெய்வஞ்சிவசிவா-சொற்சிறந்த-அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி-பகவன்முதற்றேயுலகு” என்னுமானறோர் திருவாக்காணுமுணர்க. இவ்வுண்மையையறியாமல் அகரமாகிய முதலினின்றும் எல்லாவெழுத்துக்களும் பிறந்தனவென்று நாயனார் திருவாக்கைத் திரிபுணர்ச்சி கொண்டமயங்குவது பரிபாகத்தாழ்ச்சியேயாம்.

“தேவர்குறஞந்திருநான்மறைமுடிவும்-மூவர் தமிழுமுனிமொழியும் - கோவைத்-திருவாசகமுந்திருமூலர்சொல்லும்-ஒருவாசகமென்றுணர்” என்று நிச்சயித்துக் கூறிய ஒளவையார் திருவாக்கால் இத்திருவெண்பாவிற்கு ண்ட நூன்முடிவுகளெல்லாம் ஒரே சித்தாந்தத்தை யுடையனவென்று நாட்டப்படுதலின், ஆன்மாவேறு சிவம்வேறு என்றுண்மையை யுணர்த்துந் தேவர திருவாசகங்களுக்கு மாறாக ஆன்மாவேசிவம் என்று திருக்குறளுணர்த்து மென்பது முரண்பட்டழியுமென்க.

இப்படியே வேதங்களிலுள்ள வொவ்வொரு வாக்கியங்களையும் அபார்த்தங்கொண்டு வேதாந்திகளெனப் பெயர்பூண்டு திரிவார் உண்மைக்கு விரோதிகளானபடியால் அவர்குற்றைமறுத்துக்கூறும் உண்மைவாக்கியங்கள் வருமாறு.

“ஊடலிருவர்க்கொழியவுண்டுகொலொருத்தர்க்
கேடணையுமேவலெழுமாயுரியனூறு
“மூடருணரார்மலைமுன்னொடுபின்னென்னோ
தேடுவர்சிவன்றணையுமாதரவுசெய்தே”

“பொத்தையுடலூனுமறவையருள்புரிந்து
தத்துவமசிப்பொருடருங்குரவனாரென்
றத்தவுத்யத்தவலமாசினையறுத்தே
சித்திபெறுமோபிரமமென்கொலிதுசெப்பாய்”

“அத்துவிதமென்றசொலு முன்மறையினாய்க
அத்துவயமென்றசொலுமம்முறையினாய்க
முத்தனிணையற்றொருவனென்றுமொழிவேதத்
தத்தமறியாரமலனாவிமலமென்பார்”

வேறு

“ஏகமன்றிறைவனாவிரண்மென்றபேதமென்றே
யாகமவேதமெல்லாமயிக்கியபதத்தினாலே
யுகமுள்ளவர்தம்முள்ளத்துணர்த்திடும்பிரத்தியாயத்
னாகமுமற்றொன்றென்பரயிக்கியபதார்த்தமூனார்”

என்று சைவநூல்களெல்லாம் கூறுமாகையால் இவற்றையுள்ள படி ஞானசாரியரிடஞ் சென்றுதேர்தவர்கள் அவலமார்க்கங்களை யனுத்துணையும் மதியாரென்க. இதனால் பதிபசுபாசங்கள் மூன்றும் சத்தியப்பொருளாமென்று நாட்டப்பட்டது.

பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியமாயின் பஞ்சகிருத்தியம் காருண்ணியத்தை யதிட்டித்துடையதென்று மேலிடங்களில் விவரித்துள்ளரியாயங்களால் எல்லாவுயிர்களும் அநாதியேமுத்தியடைந்திருக்கவேண்டுமேயெனின், பெருமானுடைய கருணை யிருந்தவாறு பஞ்சகிருத்தியமென்பது ஆன்மாக்க ளநாதிகன்ம மிருந்தவாற்றன் றிக்கன்மமொழிந்து காருண்ணியமில்லையாம். கன்மத்தைக்காட்டாது காருண்ணியத்தைப் பிரதானமாகக் காட்டுவது அப்பெருமானிடம் வைத்திருக்கும் அன்பு பாராட்டியென்க.

ஆன்மாக்கள் நித்தியமாகலானும் முத்தியடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையானும் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டுமேயெனின், “பிறந்தநாண்மேலும் பிறக்குநாள்போலும்-துறந்தோர் துறப்போர்தொகை” என்னும் பிரமாண முகத்தால் மேலாட்சேபம் நிரஸ்தமாமென்க.

சிருட்டிக்கொருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்தவான்மாக்களும் முத்தியடைவார்கள். முன்னிறந்த காலத்திற் களவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழிந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனமொழியாது பஞ்சகிருத்தியம் வர்த்திப்பதெங்ஙனமெனின், இது வேதாகமத்திலில்லாத விநோதவிசித்திரமாம். ஆன்மாக்களோடு காலவொழிவையும் விசாரித்தால் மேலாட்சேபத்திற்குச் சமாதானம் பிறக்குமாகையால் எண்ணிறந்தசிருட்டியில் எண்ணிறந்தவான்மாக்க ளொழிந்திருக்கவேண்டுமேயென்பது புரிபாகத்தாழ்ச்சியாம். காலவொழிவே ஆன்மாக்களொழி வென்று தெளியத்தக்கதாம். காலம் ஒழியுமோவெனின், குருமுகத்தாலுணர்க. இங்கே கூறப்பட்டுள்ள சமாதானமே மேல்விஷயத்தைப்பற்றிய மற்றைச்சாமானிய கேள்விகட்கும் உத்தரமாமென்பதை விவேகித்துணர்வாராக.

பாசம் அநாதிரித்தமாயின் அது உயிரைவிட்டகலுமாறெங்ஙனம் ? பாலில்வெண்மைபோற் சகசமாமெனின், பாலிலேவெண்மையையொத்த சகசமுமல்லாமல், வெள்ளைப் புடவையில் வந்தேறிய அமுக்குப்போல் ஆகந்துகமுமல்லாமல், தண்மலத்தைப்பற்றிய முளைதவிடுமிபோ லொத்த சகசமென்று தெளிந்து, ஆன்மாவுக்கு மலநாசத்தை மதித்திடுவாராக

முன்னுள்ள சிவத்துவாபிவியக்தியை விளக்குவதே பரமாக ஆகமங்கள் கூறுவதால் மலத்தை வந்தேறியதென்றே வேதாந்தவாதிகள்போற் கொள்ளவாமேயெனின், முளைதவிடுமி நீக்கத்திற் காணப்படும் வெண்மையாதி குணங்கள் தண்டுலத்தில் உள்ளனவேயன்றி ஒன்று கெட்டொன்று புதிதாகவந்தவல்லவாகவுன் மேலுண்மையைத்தரும். ஆகமவாக்கியம் சத்தியமென்றேதுணியத்தக்கதாம். வேதத்தினுண்மையும் இதுவேயாமென்க. மாயாவாதிகள் போல் இதனைச் சிவத்திற்கென்று கொள்ளாது, சிவனைப்போல் ஆன்மாவும் ஞானக்கிரியைகளை யுடையவனாகையால் ஆன்மாவுக்கென்றே அறியத்தக்கதாம். சிவத்துவம் என்பதைச் சிவ சீவர்களுக்கு முத்தியைத்தருதல் பெறுதலால் கூறியதாம்.

மலத்தை யொழிக்குமிடத்து மாயாகாரியங்களைத் துக்கு? தமது ஞானசத்தியால் தானேயொழித்த லமையாதோ? மாயையைத் துணையாகக்கோடலினுனும், இப்போதேமலமோசனஞ் செய்யாமையானும், சிவத்துக்கு அசத்தனாகுதல் வராதிற்குமேயெனின், சிவனைப்போல் சீவர்களும் ஞானக்கிரியைகளை யுடையவர்களென்பது சத்தியமாய்ச் சிவன்மலமுத்தனும், சீவர்கள்மலபெத்தருமாகி விளங்கி நிற்கு முண்மையால் சிவனுடைய ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசித்தும், சீவர்களுடைய ஞானக்கிரியைகள் அப்பிரகாசம் பூண்டும் விளங்கும். இங்ஙனமாகவும், மலமில்லாதவராகிய கடவுள் ஆன்மாக்களிடத்துவைத்த கருணையால் அவர்கள்மலத்தினின்று நீங்குதற் குபகரணமாகத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்தலும், அப்பெருந்துணையால் மலமறைப்பாற் கிடந்தவான்மாக்கள் தமது ஞானக்கிரியைகள்கிறிது விளங்கப்பெற்றுத் தாமேமலத்தை யொழித்துக் கொள்வரென்பதே பிரமாணசித்தம். மலத்தையொழித்துக் கொள்வார்தம்முடையமுயற்சியால் ஆன்மாக்களையாத லறியாது சிவத்துக்கு அசத்தனாகுதல் வராதிற்குமேயென்பது பெரும்பிழையாமென்க.

தனுவாதிகளைக்கொடுத்த கடவுள் ஆன்மபந்தமாயுள்ள ஆன்மத்தைத் தாமேயொழிக்கக்கூடாதோ வெனின், ஆன்மாக்கள் அசத்தரா யிருந்தாலொழியச் சிவமே மலத்தையொழித்தற் கிடமில்லை. ஆன்மாக்கள் சத்தியுடையவராதலால் தனுவாதிகளைக் கொடுத்துத் துணைசெய்ததாம். ஆன்மாக்களை நீக்கிக் கொள்ளுவதாயின் அன்றே நீக்கிக்கொள்ளாமை யென்னைபெனின், சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழி

ஹி முடையவராகலானும், கன்மங்களைப்பொசித்துத் தொலைக்கவேண்டியவராகலானும் அன்றே முத்தியடையாராயினர். தனுவாதிகளைப் பெற்றமாதிரித்தானே மலமொழிவ தெங்ஙன மெனின், தனுவாதிகளைக்கொடுத்த சிவம், வேதசிவாகம மாகிய சட்டங்களையுங்கொடுத்தனராகலின் அவற்றிற் கூறியுள்ள சிவத்தியானவிசிட்டத்தினால் முத்தியடையுமென்க. சிவசிந்தனையால் மலமொழிதலால் மலத்தையொழிப்பவர்கிவமென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறும். இங்ஙனம் துணிவதொழிந்து மாயாகாரியங்களால் முதற்பிரதிபந்தஞ்செய்து வினார் தனதுஞானசத்தியால் பிரதிபந்தஞ் செய்யாநிற்கும் சிவமென்பது அப்பிரமாணமாம்.

மாயாகாரியப் பிரதிபந்தம்முன்னும், ஞானசத்திப் பிரதிபந்தம்முன்னும் சிவம்செய்யா நிற்குமென்பதொழியவே, வேறுவிதத்தாற் கூறவேண்டு மென்பதாயிற்று. எங்ஙனமெனின், சேடியானவள் ஒரு பெண்ணைவளர்த்துப் பருவம்வநககாலத்து நாயகனிடஞ் சேர்த்து விடுதல்போலும், சிவசத்தியானது உயிரைப்பரிபாகப்படுத்தி உடையவனிடஞ் சேர்க்குமென்பதாம். பெண்ணைவளர்க்குங்கால் சேடிக்கு ஊனுடையாதிகள் சாதனங்களாயிருந்ததுபோல் உயிரைப் பரிபாகப்படுத்தாங்கால் சிவசத்திக்குத்தனுவாதிகளா சாதனங்களாமென்க. சேடியானவள் பெண்ணைநாயகனிடஞ் சேர்த்துத் தான் புறம்பிலே தானே நிறுவிடவும், நாயகனிடஞ் சேர்ந்த பெண் அவனைக் கூடிச் சுகிக்குமின்பத்தில் சேடியை மறந்து விடுமாறுபோலும், சிவனைச் சேர்ந்த ஆன்மாவும் சிவசத்தியைச்சிந்திப்பது சிவானந்தத்தில் அமிழ்ந்துகிடக்கு மென்பதாம். “தாயுடன்சென்றுபின்ருதையைக்கூடிப்பின்ருயைமறந், தேயுமதே நிட்டையென்றொழிற்கச்சியேகம்பனே.” என்று பட்டினத்தடிகள் கூறியுள்ள பிரமாணத்தானுந் தெளியக்கடவர். சேடியைப்போலும் சிவசத்தி பின்னப் பொருளல்லவே யெனின், சத்தி சிவத்தில் அபின்ன மெனினும், பின்னமாகக் கூறும்விவகாரங்களு முளவாகலின் மேல்நிச்சயம் பழுதுடைத்தன்றாம். இங்கே விரிக்கிற்பெருகும்.

மேலிடங்களில் ஆன்மாக்களே பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமென்றுகூறி நண்டுச் சிவசத்தி ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்குமென்பதெங்ஙனமெனின், தனுகரணதிகளைப் பெறுவதன்முன்னர் ஆன்மா சித்தாயிருந்தும் ஜடப்பொருளாகவே கேவலத்திற் கிடந்ததாகலின், தனுகரணங்களைக் கொடுத்ததுமுதல் முத்தியனந்தரம் உட

னிர்நுபசரிக்கு முறையால் சிவசத்திக்கியக்கங் கூறப்பட்டியானவள் பெண்ணைவளர்க்குங்கால் பெண்ணுக்கியக்க போய்ச் சேடியேயியங்கச் செய்தன ளென்பதமையாவ ஆன்மசிவசத்திகளிடம் அன்வயித்துக்கொள்க. “தீர்த வன்பர்க் கவரினுமன்போற்றி” என்றுகூறியுள்ள பரமோப னுந் தெளிந்திகே. ஆன்மா சிவத்தை நாடிப்பத்தடிதூரம் டததுச் சிவம கருணையாலிரங்கிப் பதினைந்தடிதூரம் வந்த ன்பதாம். இவ்வித நியாயங்களால் மலமோசனஞ் செய் வார் ஆன்மாகக்ளையென்றும், சிவம் உடனிருந் துபசரிச் றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆணாவமல்கண்ணுக்கு இருளும், செம்பிற்களிம லுதபஞானசத்தியைப் பிரிவறக்கலந்து நிற்குமாயின தேயி கூடியகண்ணுக்கு இருளும், ரசகுளிகையுடன் கூடி பிறகுக் களிமயின்மைபோல நித்தியபரிபூரண சத்தமாயிருந் ளள சிவத்தோடு கூடிநின்றள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித் தல் கூடாதெனின், இதுசத்தியம். நாயகனுமநாயகியும் ஓரறையில் ஐக்கியனத்தில் வீற்றிருக்கவும், வெளியேநிற்பவர்கள் அறையினுள் ளாரிருவரும் ஒன்றாய்க்கூடியின்பம் அதுபவிக்கின்றன ரென்று மயங்குவதாய் முடியுமன்றி உண்மையில் அதுமயக்கவுணர்ச்சியே யாம். இங்ஙனநிற்க, “பரமசிவன்பராசத்தி பல்லயிர்க்கும்பயின்றிருக்க, வீரவுகதென்னிருளெனிற்கேள் வெய்யவழல் பசுமரத்தின், வீரவியதே பசு மரமும்வெந்தவவெந்துவிழும், பருவமுறக் கரணமுறப் பதியுமுறப் பழுத றவே” என்னும் உண்மைஞானவுணர்ச்சியால் மேலாட்சேபம் அற வே நிரஸ்தமென்க.

பசுவும், பசுவைப்பந்தித்த பாசமும், பாசத்தை அரிக்கும்ப தியும் அனாதிநித்தமென்பது ஸ்திரமாகலின், பெருமானை வழிபட் டிமலமோசனஞ்செய்து கொள்ளக்கடவர். பாசம்நித்தமாயின் அநி த்தத்தையடையாதே யெனின், தேற்றாங்கொட்டையினால் தெளி வுற்றநீரை அழுக்கானது பற்றாமலும், தானுங்கெடாமலும், அடி யிலேநின்று விடுமாபோல் பாசமானது ஆத்மாவைப்பற்றாமலுந் தானுங்கெடாமலும் தன்சத்திசூன்றி விரவிரிற்குமென்க. எங்ங மெனின், மாயைவியாபகமுடையதெனவும், மாயையின்மேலிட், வியாபகமுடையது ஆன்மசிற்சத்தியெனவும், ஆன்மசிற்சத்தியி

விட்ட வியபாகமுடையது ஆன்மாவெனவும், ஆன்மாவின் மேலி
றட்ட வியபாகமுடையது சிவசத்தி யெனவும், சிவசத்தியின்மேலி
ட்ட வியபாகமுடையது சிவம் எனவும், உண்மைநூல்களுணர்த்து
மாகலின், சிவபூரணத்துள் ஆன்மபூரணத்தை விசாரித்துத்தெளிய
க்கடவர்.

முத்தியின்மலமொழியாது விரவிநிற்குமதனால் மயக்கத்தைச்
செய்யாதோ வெனின், உருகிய பதத்திலுள்ள நெய்யானது கனங்
கெட்டுத் தான்கெடாது நின்றதுபோலும், உயிர்களை யெல்லாங்
கொல்லவெழுந்த ஆலகாலவிஷம் பரமசிவத்தின் நிருபிடற்றிலட
பி வலிகெட்டு முதல் குன்றாது நின்றதுபோலும் ஆணவமலம்
ராது வலிகெட்டு ஆன்மசத்திக்கு வியாப்பியமாய் முதல்கெடாது
த்தியமாகவே நிற்குமென்பதுபெற்றும். “முத்தியினின்மூன்றுமுதலு
பாழியக்கேள், சத்தவனுபோகத்தைத்துய்த்தலனு-மெத்தவேயின்பங்கொ
த்திவிறை யித்தைவினாவித்தன்மல, மன்புடனேகண்டுகொள்பா” என்
ம உண்மைவிளக்கத நிருவெண்பாவினானுந் தெளிந்துய்க. “பாச
ங்கெடாமல்பதியிற்கலவாமல், நேசச்சமத்துமுத்தினேருநாளெந்நாளோ” என்
றுகூறிய தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்குஞ் சான்றமென்க.

ஆயின், முத்தியில் வியபாகத்துவம் எல்லாவுயிர்சனும் அடை
வதெவ்வாறெனின், ஆகாசத்தில் உலாவும் சந்திரனை யேககாலத்தி
ற்சாணும் பலருடைய கண்ணொளிகள் ஒன்றோடொன்று தாக்காது
விரவிச்சென்று பற்றுதல் போலுமென்க. முத்தித்தகையில் ஆன்
மாவும் சிவமும் ஒன்றா நிருக்குமோ இரண்டாயிருக்குமோவெ
னின், ஒன்றும் இரண்மெல்லாமல் அத்துவிதமாய்நிற்குமென்பது
மலோர் துணிபென்க. “பண்ணையுமோசையும்போலப்பழமதுவு, மெண்
றுஞ்சுவையும்போலெங்குமாம்-அண்ணாள், அத்துவிதமாதலருமறைகளொ
ன்றென்னு, தத்துவிதமென்றையுமாங்கு” என்று சாதித்தருளிய மெய்
கண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்கானும், “ஒன்றாகாமலிரண்டா
ம, லொன்று மிரண்டுமின்றாகாமல்” என்றருளிய திருச்சிற்றம்பலநாயு
திருவாக்கானு முணர்ந்திக.

ன் இவருண்முதலாசாரியரை அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லினு
படுகண்ட சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரென்பதுதோன்ற “மெ
மாட சிவாசாரியசுவாமிகள்” என்னும் அற்புதத்திருநாமம்பாரா
லீஉண்மை ஞானிகளெல்லாம் வழிபடுமதனுங்குண்க. “பொய்

கண்டார் காண்புனிதமா மத்துவித, மெய்கண்ட நாதனருண்மேவுநாடோர்
நாளோ” என்றற்றோடக்கத்து வாக்கியங்களோ சான்றாமென்க. இங்
நியாயங்களால் முத்தியில் ஆன்மாவும் சிவமும்நிற்கும் அனுபூதியிலே
வெளிப்பட்டதாகலின், இவ்வுண்மையை வற்புறுத்திக் கூறும் பின்
வாக்கியங்களையுஞ் சிந்திக்கக்கடவர்.

உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

“தத்துவங்களெல்லாஞ் சகசமாயான்மாவிற்
பெத்ததெனினிற்றென்ற பெற்றிபோன்-முத்திதனிற்
சித்தமலமற்றார் செறிந்திடுவென்றமறை
சத்தியமாயோதி யிடுந்தான்”

“ஆதவன்றன் சந்நிதியி லம்புலியினோர்சோதி
பேதமறநிற்றென்ற பெற்றிபோல்-நாதாந்தத
தண்ணிறுவடிவி லான்மாவணந்தின்பக
கண்ணிலமுந் தியிடுவகாண்”

“சென்றிலன்றொன்றென்றிற் சிவபூரணஞ்சிதையும்
அன்றவன்றொன்றாமெனிலன்னியமா-மின்றிரண்டு
மற்றநிலையேதென்னி லாதிததனந்தன்விழிக்
குற்றமறநின்றதுபோற்கொள்”

தாயுமான சுவாமிகள்.

“செவகதிரின்முன்மதியந் தேசுடங்கிநின்நிபுல்போல்
அங்கணனூர்தாளி லடவருநாளெந்நாளோ”

“வானூட்டவகும் வளிபோலவின்புருவாங்
கோனூட்டவகுங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ”

“எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சந்நிதியிற்
பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவதெந்நாளோ”

“ஆணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்ஞ்ஞானத்
தானுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ”

என்னுமிவ்வுறுதிப் பிரமாணங்களால் அத்துவித மென்னுஞ்
சொற்பொருளும், முத்திமுடிவும், மற்றைமுத்திகளின்றிழவும் இவ
ளிப்பட்டதாகையால், இதனைத் துல்லியமுத்தியென்றுமேலோர்கொ
ள்வரென்க.

இவ்வுண்மைமுத்தி கிடைப்பதெவ்வனமெனின், “ஆகமமாகிந்ந்
றண்ணிப்பான்ராள்வாழ்க” என்று வாதவூர்ப் பெருந்திருவாளர்கூறிய
வாக்கியவிசிட்டத்தினால் சிவாகமவழித்தாய் ஒழுக்குவார்க்கேயுரித்தெ
ன்பது பெற்றும். “கொள்கசிவாகமத்திற்குநெறிபூசாதி, கொள்ளல்புறநூ
ல்விதியெல்லாம்” என்னுஞ் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானுங்கா
ண்க. ஆயின் வேதத்தின்வழிப் பரஞானங்கைகூடாதோ வெனின்,
“மெய்யாவிமலாவிலைப்பாகாவேதங்கள், ஐயாவெனவோங்கியாழந்தகன்றது
ண்ணியனே” என்னுந் திருவாசகப்பிரமாணத்தால் வெளிப்படுமென்க.

(அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள்.)

“மறையினையனான்மாலான்மனத்தினான்வாக்கான்மற்றுங்
குறையிலாவளவினானுங்குறொணாதாகிநின்ற
விறைவனார்கமலபாதமின்றியானியம்புமாசை
நிறையனார்குணத்தோர்க்கெல்லாநகையினேநிறுத்துமன்றே”

“அருளினாலாகமத்தேயறியலாமளவினாலுந்
தெருளவாஞ்சிவனைஞானச்செய்தியாற்சிறந்தையுள்ளே
மருளெலாரீங்கக்கண்வொழுவாம்பிறவிமாயா
விருளெலாமிரிக்கலாகுமடியரோடிருக்கலாமே”

என்னுஞ் சித்தியாருள் ஞாங்கண்டுணர்க.

ஆயின் வேதம் அப்பிரமாணமோவெனின், “அன்னியநூலின்
விதியவிரோதமே, லுன்னேல்பழுதென்றுளத்து.” என்னும் ஷட்குறள்
வெண்பாவால் வேதம் அப்பிரமாணமென்று பிறர் சொல்லக்கேட்டி
னும் அதிபாதகமென்க. “வேதநூல் சைவநூல்வென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்குநூலிவற்றின்விரிந்தநூல்கள், ஆதிநூலாநதியமவன்றருநூலிரண்
டெமாணநூல் பொதுசைவமருஞ் சிறப்புநூலாம், நீதியினாலுலகர்க்குஞ் சத்
திநிபாதர்க்குநிகழ்த்தியது நீண்மறையினொழிபொருள்வேதாந்தத், தீதில்
பொருள்கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம்பிறநூல் நிகழ்பூர்வஞ்சிவாகமங்கள்சித்தா
ந்தமாகும்.” என்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்
கால் வேதசிவாகமம்இரண்டும் பதிவாக்கெனவும், இவை ஆதிநூலாக
உலகிலுள்ள சாமானியருக்கும், சிறந்த சத்திரிபாதர்க்கும், முறையே
பொதுநூலாகவும், சிறப்புநூலாகவுங் கொடுக்கப்பட்டன வென
வும், வேதத்திற் கூறாதொழிந்தனவும், வேதாந்தத்தில் தீதில்லாத
பொருளையுடையனவு மானவற்றை எடுத்துச்சொல்லுநூல் சைவ
நூலெனவும், இஃதொழிந்தனவெல்லாம் பூர்வபூதமெனவும், சிவா

கமங்கள் சித்தாந்தமெனவும் நாட்டப்பட்டதாகையால், வேதசிவாகமங்க ளிரண்டும் பிரமாணசித்தமென்பதே சைவநூற்றுணிபென்க.

ஆத்மாக்கள் பரிபாகம் பலவேறுபாடுடைய தாகலின் அவரவர் பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணர்ச்சியைத்தரும் பரிசினையுடையது பற்றி வேதத்தைப்பொதுவென்றும், பரிபாகமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்க சிவஞானத்தை பலிப்பிப்பது ஆகமமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றும் மோலோர்கொள்வர். அறம்-பொருள்-இன்பம்-விடு - என்னும் நாலையுங் கூறுவது வேதமும், வீட்டைமாத்திரும் தனித்துக் கூறுவது ஆகமமாக விளங்கலான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கென்றும், ஆகமம் சிறந்த சத்தினிபாதர்க்கென்றுந் துணியப்படுமென்க. இதனால் ஒன்றிலொன்று முரணமை வெளியாகப்பெற்றுச் சுருங்கச் சொல்லும் வேதத்தையும், விளங்கச்சொல்லும் ஆகமத்தையும் பரிபாக நெகிழ்ச்சியளவாய்க் கொண்டுய்வாராக.

* பல் வேறுவகைப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைக் கன்மத்தினளவாய் வினைக்கும் வேதத்துண்மையை ஆகமத்துணையாலன்றி அறியப்புகுவது வெறுங்கதையாமென்க. வேதம் பொருள்பலபடத்தோன்றுஞ் சூத்திரமும்,¹ சிவாகமம் அதனை அங்ஙனமாக வொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியமும்போலச் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாகலின் அற்ப பரிபாகிகளல்லாத சைவர்க்கொள்ளத்தக்கது ஆகமமேயாமென்க. வேதமும் சிவாகமும் அபேதமாதலால் ஆகமத்தைமற்றது வேதவழித்தாய் ஒழுகலாகாதோவெனின், வேதம் ஆகமத்தில் அபேதமாயினும், அதுசாமானியருக்கே கொடுக்கப்பட்டது என்பதனால் சத்தினிபாதர்க்குப் பொருந்தாதென்க. ஜனகர்முதலிய முநீர்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள்வரையும் ஒதியும் ஞானம் நிலைபெறுதவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமென்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஒதி ஞானம்பெற்றனர் என்றும், ஸ்காந்தத்தில் சங்கரசங்கிதைவீற் கூறியவாற்றானும் இவ்வுண்மைதெனிக.

ஊர்த்துவமுகமாகிய ஈசானத்தினின்றும் காமிகமுதலிய சிவாகமம் இருபத்தெட்டும், அதோமுகங்கள் நான்கினுள்ளும் தற்புருடத்தினின்றும் இருக்குவேதமும், அகோரத்தினின்றும் யசர்வேதமும், வாமதேவத்தினின்றும் சாமவேதமும், சத்தியோ சாதத்தி

னின்றும் அதர்வணவேதமுந் தோன்றினவென்பது பிரமாணசித்தமாகலினனும், வேதாரணியத்திற்பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணி ஆகமவழித்தாய் வேதங்கள் பூசித்தன வென்பதனனும், வேதத்தினும், ஆகமத்திற்கு விசிட்டம் நாட்டப்படுமென்க.

ஆகமம் விசிட்டமுடையதாயின் மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் தந்திராறுஷ்டானத்திற்கு நிஷேதஞ்சொல்லுவ தென்னையெனின், இது விபரீதவுணர்ச்சியாம். எங்ஙனமெனின், சங்கரஸம்ஸிதை முதலியவற்றில் விசிட்டங்கூறி ஸ்மிருதியாதிகளில் கனிஷ்டங்கூறுவது பொருந்தாதாகலினென்க. வேதபாஹ்யராயிருக்கிறவர்களுக்கு அதிகாராதுகுணமாகவும், அசுராதீவியாமோஹார்த்தமாகவும், வாமகாளாமுகபௌத்தாகமங்களையும் உண்டுபண்ணி அவை வேதபாஹ்யமாகலின் வேதோக்தாறுஷ்டா னாதிகாரிகளுக்குச் சேவியமல்லவென்று காமிகாதி சைவாகமங்களினும் நிஷேதித்திருக்கு முண்மையை விசாரியாமல் ஸ்மிருதிகளில் நின்றைகூறியது மூலாகமங்களையே யென்று வாய்க்குவந்தபடிப் பிதற்றும் பேதமையை யினியொழிவாராக. மனுவஷ்யாதி சிவபரியந்தம் ஆப்ததாரதம்யங்களினால் சிவன் பரமாப்தனாகலின் சிவவாக்கியம் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படுவ தல்லவென்க.

வாயுசங்கிதை - “சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமுன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷயைத்தவிர யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷயினிலேதான் மோக்ஷம். ஆச்சிரமங்களினாலும், மற்றைக்கருமங்களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசத்தியின்றி முத்தியை விரும்பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத்தொடங்கிய குருடர் போல்வர். தோணியின்றிக் கடலைக்கடக்க விரும்பினவர் போல்வர்” என்றும் ஸ்காந்தம் - பிருகுசாபப் பிரகரணம் - “இங்கே முப்பாசத்தை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவசம்பந்த முடையதுமாகிய தீக்ஷயாலன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஆச்சிரமத்தாற் செய்யப்பட்ட உயர்ச்சியொன்றுமில்லை. ஆதலான் தீக்ஷயாலேதான்முத்தி ஆச்சிரமங்களாலும் பிறகருமங்களாலும் முத்தியில்லை” என்றும், வைதிக நூல்களெல்லாம் ஆகம விசிட்டத்தைப் பலவிடங்களில் வியந்துகூறு துட்பமறியாமல் தமக்கு முனிவர்களால் கிடைத்த சாபத்தின்வழிச் சிவாகமத்தைப் புறங்கூறிவரும் பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அநிகிலம்.

மேல் வாக்கியங்களில் ஆச்சிரமங்களினுள், கருமங்களினுள் பயனில்லை யென்னும் வாய்மையைப் பாராட்டுமிடத்துத் தீக்ஷாவிசிட்டங்களைக்கூறும் ஆகமத்திற் றணிவுடையனவேயாக வைதிகநூல்கள் விளங்கலான், சிவாகமங்களை ஸ்மிருதியாதிகள் நிந்தை கூறுமென்பது விர்தையாமென்க. வேதாகமங்களல்லாத மற்றைப்புராண ஸ்மிருதியாதிகளியாவும் பசுவாக்கே யல்லது பதிவாக்கல்லாமையான் அவற்றில் முன்னொடுபின் முரணிய ஹையவாக்கியங்க ளிருப்பினும் நிஸ்புருஹமென்க. இவற்றின் விரிவைச் சிவாக்கிரயோகிகள் செய்த ருணிய சிவஞானசித்தியார் உரையானும், சித்தாந்ததீபிகை என்னும் பிரபந்தத்தானுந் தெளியக்கடவர். இந்த மூர்த்திகள் சிவதீக்ஷையினால் சம்ஸ்காரப்பட்ட வைதிக ரத்னமாகவும், எதிர்ப்புகவராகவும் விளங்கியிருந்த மஹாசைவரென்க.

ஆகமம் என்பது ஆ - ஞானமென்றும், க - மோக்ஷமென்றும், ம - மலநாசமென்றும் பொருளைவிளக்கி ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தை அளிக்கும் உண்மையானும் உணர்க. ஆகமத்தினுடையமுடிவை யோக முடியாய் அடையின்றிச் சித்தாந்தமென்றே எல்லாச் சமயங்களும் அங்கீகரித்த விஷயமாகவும், ஆகமத்தின் மேலிட்டதொரு சித்தாந்தமுண்டென்பது எங்ஙனம்? பெளத்தசித்தாந்தம், மாயாவாதசித்தாந்தம், வைஷ்ணவசித்தாந்தம் என்பன வாக்கூறிச் சைவத்தைக்கூறுங்கால் சித்தாந்தம் என்று தனித்துக்கூறும் நூல்வழக்கினுந்தொளிக, “அருளாலேதம்மை யறிந்தருளாய்ந்தப், பரிபூரணமேபரையாய்ப்ப-பரையொழிவில், ஆனந்தாதீதமா மத்துவிதசித்தாந்த, மோனமேவேதாந்த முடிவு” என்னுந் திருவெண்பாவில் அத்துவிதமான ஆகமமுடிவாகிய மௌனம் வேதமுடிவுக்கு முடிவாகும் என்றும், “தன்மையுமுன்னிலையுந் தானுப்படர்க்கையுமா, யென்னொழிவிலின்பமாயின்புதி-வென்னுத, வேதாந்தசித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றான், ஒதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்” என்னுந் திருவெண்பாவில் வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டு வாராமுத்தியென்று ஓதியறியாமல் திருவருண்ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையு முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்தார் என்று கண்ணுடைய வள்ளலார் விளக்கிய வுண்மையினும், அத்திருவெண்பாக்களுக்கு உரையெழுதிய திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால் வியாசர் முதலினோர் ஒதாமலுணரின்னும் அவர்க்கு விட்டுணுபரம் என்

றும், அகம்பிரமமென்றும், பின்னர் மலைபுறந்ததாய்கையால் பிள்ளையாரைப்போலும் அவர் சுதந்தர அறிவிலரென்க என்று தெளித்துக்காட்டிய நியாயத்தினாலும், “சித்தாந்த மென்னும் ருடிநாமத் தையுடைய சத்தவைத்தினது துல்யம் வெளிப்பட்டதென்க. “ஒரு ம்வேதாந்தமென்றுச்சியிற்பழுத்த, வாராவின்பவருங்கனியிழந்து, சாரங் கொண்டவைவசித்தாந்தத், தேனமுதருந்தினர்சிலரே” என்றருளிய கும் ரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கால் வேதமென்னும் விருட்சத்துச்சியில் உபநிடதமாகிய பழம் பழுத்துள்ளதென்றும், பழத்தை முழு சாய் விழுங்குவார் சுவையைப்பருகாமல் கக்கல்விக்கல்களாகிய துன்பம் அடைவதுபோல் பழம்போலும் அவ்வாக்கியத்தை ஜடார்த்தங் கொண்டுணர்வார் பிறவிரீங்காமுத்தியினரென்றும், அவர்கள் வேதாந்திகளென்றும், பழத்தைப்பிசைந்து சாரங்கொள்வதுபோல் ஆகம வாக்கியங்களால் அன்வயங்கொண்டு உண்மையை யுணர்வார் சுவையைப்பருகியவராகிப் பிறவாமுத்தியடைவரென்றும், இவர்கள் சித்தாந்திகளென்றும், இச்சைவசித்தாந்திகள் சத்திரிபாதர்களாகலின் வெகு சிலரென்றும் உண்மைவிளங்கு மாகையால், இதனை விவேகிகள் பகுத்துணர்வாராக. ஆகவே பழம் வேதாந்தமென்றும், சாரம் சித்தாந்தமென்றும், நாட்டப்பட்டது. “புறச்சமயத்தவர் கிருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப் புகலணைக்களவாகிப் பொற்பணிபோலபேதப், பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமுமின்றிப் பெருதூல்சொன்ன, வறத்திறஞல்வினைவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க னறிவொளிபோற்பிரியருமத்துவிதமாகுஞ், சிறப்பினதாய்வேதாந்தத் தெளிவாஞ்சைவசித்தாந்தத்திறனிக்குத்தெரிக்கலுற்றும்” என்னும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்காணுந்தெளிக. வேதாந்தத்தின்றெளிவு சைவசித்தாந்தமென்றதனால் ஆகமாந்தமல்லாத மாயாவாத முதலியவற்றைப் பொருளென மதிப்பது பெரும்பாவ மென்க. “சித்தாந்தத்தே சிவன் நன் றிருக்கடைக்கண்சேர்த்திச் செனனமொன்றிலே சீவன் முத்தராக. வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞானவாரி மகித்தானந்தம் பொழிந்துவரும் பிறப்பையறுத்து, முத்தாந்தப் பர்தமலர்க்கீழ்வைப்பனென்று மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப், பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப்பாவப் பெருங்குழியில் வீழ்த்திகுடி ரிதுவென்ன பிராந்தே” என்னுந் திருவாக்கால் சிவன் ஆன்மாக்களிடத்துக் காரூண்யத்தால் திருநோக்கமாகிய தீக்ஷாசம்ஸ்காரஞ்செய்து, ஒரு பிறப்பிற்குணை அவரைச் சீவன் முத்தராக்கி, அந்தப்பக்குவம் வந்தவிடத்து மலங்களைப்போக்கி, ஞானதீர்த்தத்தின் முழுக்கச்செய்து சிவானந்தானுபவத்தை விளை

த்து, ஜநநத்தை யொழித்து, முத்திவடிவாகிய தன்னு திருவடித்தாம ரையில் வைப்பெனன்று சித்தாந்தமாகிய திவ்யாகமங்களில் திருவு ளம்பற்றி யிருக்கவும், இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாக்களெல்லாம் மூர்க்கத் தன்மை யுள்ளவராய்ப் பைத்தியங்கொண்டவர் பிதற்றுவதுபோலப் பிதற்றிப் பாவமாகிய பெருங்குழியில் வீழ்ந்தலையும் பிராந்தியென் னையோ வென்று உண்மையை யுணர்த்திய சகலாகமபண்டிதரென் னும் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் பரமோபதேசத்தையுஞ் சிந்திக்கக்கடவர். மேல் நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் அபேதமாயினும் ஆகமத்தின் வழிநடப்போரே உண்மை முத்தியி னரென்று நாட்டப்பட்டதென்க.

இனி வேதசிவாகமங்கள் அபேதமென்னு முண்மை வருமாறு. மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுணம் மாயையென்றும், ரஜோகுணம் அவித்தையென்றும், தமோகுணம் ஆவரணமென்றும், ஆவரணத் தின் காரியம் விசேஷமென்றும், இவற்றுள் அவித்தைநாநாபேத மென்றும், அந்த அவித்தையின் சத்துவகுணத்திலுள்ள கூடஸ் தன் ஞானியென்றும், ரஜோகுணத்திலுள்ள கூடஸ்தன் கர்மாநுஷ்ட டான பரனென்றும், தமோகுணத்திலுள்ள கூடஸ்தன் அஞ்ஞானி யென்றும் வேதக்கூறும்.

சுத்தவித்தைக்குக்கீழ் அசுத்தமாயைக்கு மேலுள்ள ஸ்தான த்தில் ஆத்மாக்கள் எண்ணிறந்திருப்பார்களென்றும், அவர்களில் சுத்தமாயா தனுசுரணாதிகளைப்பெற்றவர் விஞ்ஞானகலரென்றும், அசுத்தமாயா தனுசுரணாதிகளைப்பெற்றவர் பிரளயாகலரென்றும், பிரகிருதி தனுசுரணாதிகளைப்பெற்றவர் சகலரென்றும் சிவாகமங்க ழும். தனுவாதிகளைப் பெறுவதன் முன்னர் விஞ்ஞான கேவலி கள், பிரளயகேவலிகள், சகல கேவலிகள் என்று முறையே சொல் லப்படுவரென்க.

சிவதத்துவத்துக்கும் சுத்தமாயைக்கும் அபேதமாதல்போல மூலப்பிரகிருதிக்கும் சுத்தமாயைக்கும் அன்யோன்ய மாதலால் ஆகமங்கள் மூலப்பிரகிருதியையும் மஹாமாயையையும் வேறுபிரித் தோதாது சுத்தமாயையென்றே கூறுமென்க.

கூடஸ்தனை ஆத்மாவென்றும், அவித்தையைப் பலபேதமுள்ள ஆணவமென்றும், ஆவரணத்தை அசுத்த மாயையென்றும், விசேஷ

பத்தைப் பிரகிருதியென்றும், ஆகமங்கள் பரிபாஷையாற் கூறும். அன்றியும், சிவன் சத்தவித்தைமுதலியபஞ்சதத்துவ ரூபமாயிருப்பதுபோல் ஆத்மாவும் புருஷத்தவரூபமா யிருப்பனென்றும், இப்புருஷத்தவம் பிரகிருதிக்குமேலும், ஆத்மா அசுத்தமாயைக்குமேலும் இருக்குமென்றும் ஆகமம் கூறும். பிரமஞ் சத்தமாயையிற் பொருந்தி விராட்டு, இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமி யென்று சொல்லப்படுமென்றும், கூடஸ்தன் அந்தக்கரணத்தைப் பொருந்திச் சிவன் என்று சொல்லப்படுவன் என்றும், வேதங்கூறும். இங்ஙனமாகவும், பிரமமே கூடஸ்தன் என்று பிதற்றும்பித்துரை பேதமையிற் பேதமையென்க. “வேதமொடாகமமெய்யாமிறைவனால் ஒதும் பொதுவுஞ்சிறப்புமென்றுன்னுக, நாதனுரையிலைநாமலிரண்டந்தம் பேதமதென்னிற்பெரியோர்க்கபேதமே.” என்னுந் திருமந்திரவுரையானும் அபேதத்தைத் தெளிவாராக. இவ்வுண்மையை விசாரியாமல் வேதம்வேறு ஆகமம் வேறு என்று தம்முடைய அற்ப வுணர்ச்சிய ளவாய்ப் பிதற்றி ஆகமத்திற்கு மாறாக ஒழுகும்பதிதர்களைச் சைவர்களாவார் கனவினுஞ் சிந்தியாதொழிவாராக.

இங்ஙனநிற்க, வேதத்தின் நிரிபுணர்ச்சியை விளக்கும் மற் றைச் சித்தாந்தங்கள் வருமாறு மீமாஞ்சைநூல் - சைமினிபகவானு லும், நியாயநூல் கணநாதராலும், வைசேஷிகநூல் அக்கபாதராலும், சாங்கியநூல் கபிலமுனிவராலும், பாதஞ்சலநூல் பதஞ்சலிபகவானுலும், பாஸ்கரியம், மாயாவாதம், சத்தபிரமவாதம், கிரீடோப் பிரமவாதமாகிய விர்நான்கும் வியாசபகவானுலும், ஒன்றிலொன்று முரணிய சித்தாந்தங்களாய் வேதத்தையாதாரமாகக்கொண்டு செய் தநூல்களாகலின் சத்தினிபாதர்க்குரித்தன்றாமென்க.

இனிவேதாகமங்களுக்குப் புறம்பான நாஸ்திக சித்தாந்தங்கள் பௌத்தம் - ஆருகதம் - உலோகாயதம் முதலியனவாம். இவற்றுள் உலோகாயதம் பிருஹஸ்பதிபகவானுலும், ஆருகதம் அருகனாலும், பௌத்தம் ஆதிபுத்தனாலும், செய்யப்பட்டன வென்க. இவர்கள் மூத்தியைக் கூறுங்கால் உலகாயதனுக்குப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வென்னும் நான்குபூதங்களின் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களில் பிற வியொழியுமென்றும், ஆருகதருக்குக் குணத்தவத்தின் கீழ்ப் பிறவி யொழியுமென்றும், புத்தருக்குப் புத்தி தத்துவத்தின்கீழ்ப் பிறவி யொழியுமென்றும், சாங்கியருக்குப் பிரகிருதிவரையும் பிறவி

யொழியுமென்றும்; பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப் பிறவி யொழியு மென்றும், வேதாந்திகள் புருட தத்துவத்தை யடைவரென்றும், பௌராணிகர் அராகதத்துவத்தை யடைவரென்றும், காபாலிகர் காலதத்துவத்தை யடைவரென்றும், பாசுபதர் மாயாதத்துவத்தை யடைவரென்றும், மகாவிரதியர் வித்தியா தத்துவத்தை யடைவரென்றும், காருடம், தக்ஷிணம், வாமம், பூதம் என்னுந் தந்திரங்களில் தீகைஷ்பெற்றவர் சத்திதத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்திஎன்னும் புவனங்களை முறையே அடைவரென்றும், சுத்தமாகிய சாத்தநூலார் சத்தி தத்துவத்தை யடைவரென்றும், கௌளயாமளாதியர் பிசாசபதத்தை அடைவரென்றுஞ் சைவநூற்றுணிபென்க. இங்ஙனமாகவும், புருட தத்துவப் பேறுடையாராகிய ஏகான்மவாதிகள் சிவஞானச் செல்வர்களைப் புறங்கூறித்திரிவது எக்கதிக்காளாகவோ அறிகிலம்.

இங்ஙனநிற்க, சைவருள்பலர் மாயாவாதத்துக்குரிய ஆசாரியரை வேடவொற்றுமையால் தம்மாசாரியரெனக்கொண்டு வழிப்பட்டுடொழுகியும், அம்மாயாவாத நூல்களைத் தஞ்சமயநூல்களெனக்கொண்டு பாராட்டியும், அம்மாயாவாதத்தை யவலம்பித்து அவர்களால் தூற்றப்படும சிவாகமதூஷணம், சிவசாத்திரதூஷணம், சிவாசாரியதூஷண முதலியவற்றைக்கேட்டு எரிவாய்நிரயத்துக்காளாகின்றனர். கன்மத்தால் ஒருவேளை அவரோடு கூடிப்பழகப்பெறினும், பரிபாகிகளாவார் பாவத்துக்கஞ்சி உடனே அவர்கள் கூட்டத்தினின்று நீங்கவேண்டுமென்பது சைவநூற்றுணி பென்க. “தம்மைத்தெளிந்தாராய்த்தாமேபொருளாகி, யெம்மைப்புறங்கூறியின்புற்றுச் - செம்மை, அவிகாரம்பேசு மகம்பிரமக்காரர், வெளியாயிருளில்விடாதே” என்றும், “தாம்பிரமங்கண்டவர்போற்றம்மைக்கண்டாங்கதுவே, நான் பிரமமென்பவர் பானண்ணாதே” என்றும், “ஆதிமறையோதியதன்பயனென்றும்புறியா, வேதியர்சொன் மெய்யென்றுமேவாதே” என்றும் வரும் சந்தானகுரவர் வாக்கியங்களே சான்றாமென்க. இதனால் பசுஞானிகளை விட்டுச் சிவஞானிகளைப் பற்றவேண்டுமென்பது பெற்றாம். “கண்ணாகாரேனுமுன்னைக் கைகுவியாராயினந்த, மண்ணாயர்நட்டைபமதியேன்பராபரமே”என்னும் அருள்வாக்கியமுஞ் சான்றாமென்க.

ஞானமானது மூன்றுவிதமாகிப் பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானமென்று விளங்கி முறையே பாசமைந்தினோடுபோந்தும், ஆணவமொன்றினோடுபோந்தும், சிவமொன்றினோடுழந்தும் பாசஞானம்

னி-பசுஞானி-பதிஞானியென்று பரிபாகத்தளவாய் ஆன்மாக்கள்
நிற்குமுறைமை கண்டுணர்க. அவ்வாணமுமொழிந்து தனிப்பது கூ
டாதோவெனின், ஆணவமொழிவது சிவன்றிருவடிபைப் புணர்ந்தா
ர்க்கல்லது அமையாதாகலின் அதுபொருந்தாதென்க. “தானுவின்
றன்கழலணையத் தவிருமலந் தவிர்ந்தாந், ஞானசுத்தனயிருக்கை முத்தியான்
றானைப், பூணவேண்டிவ தொன்றுமில்லை யெனிலருக்கன், புகுதவிருள்போம்
டியிற் பொருந்தமலம்போமே” என்பதனாற்காண்க. சிவன்றிருவடியைப்
புணர்ந்தார்க்கல்லது ஆணவம் அகலாமையானும், ஆத்மா எதைச்
சார்ந்தால் அதுவாய் நிற்குமியலினதாகலானும், கருவிகளைக்கடந்து
சிவனைக்கூடாமல் தனித்துள்ளே மென்பாரை ஆணவத்தோடுநேரத
பசுஞானிகளென்றே சிவஞானிகள் ஆணையிட்டுக் கூறுவரென்க.

துருச்செந்தூரகவல்.

“பாசஞானம் பகர்பசுஞானம்
ஈசஞானமென்னமூன்றுளவாம்.

பாசஞானம்.

அதுகேள் பாசமாவதானவ
மதிமயற்கன்ம மாயையிரண்டுந்
தெருமரல்காட்டுங் கருமமுந்திரோதையு
மருவிமும்பஞ்ச மலங்காணிதனை
ஆசெனவுரைரா தகமெனவிருக்கை
பாசஞானப் பண்பதுவாகும்.

பசுஞானம்.

தரும்பசுஞானஞ் சாற்றுதுங்கேண்மின்
வரும்பவமுட்டு மலமைந்தவற்றி
ணாவமொன்று மகலாமையினை
காணுறுவிகடக் கருவிகடர்ந்து
தன்னையுணர்ந்து தானேபிரம
மென்னக்கருதி யிருப்பதாகும்.

பதிஞானம்.

பதிஞானத்தைப் பகருதுமகங்கூர்
மதிஞானத்தால்வரும் பவமொழியா

தாகையாலருள்புக் காணவமொழிந்திட்
டேகமாமின்பத் தெய்துவதாகும்.”

என்றருளிய. சிற்றம்பல நாடிகள் பிரபந்தத்தானுங் கண்ணு
ர்க. “ஆணவவழுக்கடையு மாவியைவிளக்கியனுபூதி யடைவித்ததொருபார்
வைக்காரனும்” என்றருளிய அருணகிரிநாதர் திருவாக்குண்மையா
னும் பதிஞானம் வெளிப்பட்டதாகலின், பசுஞானத்தைக் கனவி
லும்பற்றாது சிவஞானத்தையே மேலோர் சிந்திப்பரென்க. “மறுத்தா
னோர் வல்லரக்கனீரைந்து முடியினொடுதோளுந்தாளு, மறுத்தானையெழின்
முளரித்தவிசின்மிசை யிருந்தான் னன்றலையிலொன்றை, யறுத்தானையாரூரில
ம்மானை யாலாலமுண்டுகண்டங், கறுத்தானைக்கருதாதே ஈரும்பிருக்கவரு
ம்பு கடித்தெய்த்தவாதே” என்றருளிய ஆளுடைய வரசுகள் திருவாக்
கானுந்தெளிக.

ஆயின் அப்பசுஞானிகள் கூட்டுறவால் வருங்குற்ற மென்னே
யெனின், மேல் சிவஞானத்தை யடையவொட்டாது இதுவே யுண்
மையென்று அவர் சாதித்துக்கூறும் மலபந்தவாசகத்தால் உண்மை
ஞானம் இழுக்கப்பெறுவதே யென்க.

பசுஞானமாவது சித்திக்குமே யெனின், பிறவாமுத்தியைப்
பயக்கு ஞானமன்றாகலின் மேலோர் பழிப்பரென்க.

(கண் ணுடையவள்ளலாரருளிச்செய்தது.)

“அறிந்ததெல்லாம்பொய்யென்ற வத்துவிதியார்க்கும்
வெறும்பாழிலுன்றல்விடாது - பிறந்திறப்பை
யானாலுனதொழிவு மானந்தமாமுதிப்பும்
போனாற்காணுன் பிறப்பும்போம்.”

என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவினாலுணர்க. இத
னுண்மையைப் பின்வெண்பாக்களானும் உணர்த்துவாம்.

ஒன்றும்பிரமமுடைந்தேபலவாகிச்
சென்றாற்பல்யோனிசிரிப்பாமே - நன்றும்
பிரமம்மிமலமுடைத்தாகநீர்பேசுந்
திரமென்போயிற்றே திரிந்து.

(க)

அவிகாரமாம்பிரமத்தாரோபிதங்கள்
புவிமீதுகூறிப் புலம்பில் - இவிகாரம்

வந்தவாறென்றே வகுத்துரையீர்முன்னொடுபின்
சிந்துமாறேசொல்வீர்தீது.

(௨)

அசத்தாமுலகுதித்தல் சத்தினிடத்தென்றே
யிசைத்துழலு மூமர்கா ளென்னே - நிசத்தெரிவீ
தாமோகடத்திற் படமுதித்த லாவதெவன்
சாமாறேபோந்து சரிப்பீர்.

(௩)

பாலேதயிராய்ப் பரிணமித்தா லென்னவுல
கேலாநிற்கும்பிரமத் தென்றுநீர் - மாலா
யுரைப்பீர்தயிர்மீண்டு முற்றிநிமோபாலாய்
குரைப்பீர்நாய்போற்குணமேகொண்டு.

(௪)

இல்லாததேததுவேமாயையெனினில்லாத்
தில்லாததேயாகு மெம்மதமே - யில்லா
வொருபொருளுண்டென்ன வுரைக்குமோவேதம்
வருபொருள்வேறுக மதிப்பீர்.

(௫)

இருட்கேவலசகல மெய்துமோ மாயா
மருட்கோலம்போர்த்தழியுமோதான் - தெருட்காட்சி
யற்றுப்பலயோனி யார்ப்புண்டழிதருமோ
பித்துடையீர்தும்பிரமம்பேசு.

(௬)

நீரோபிரமநிலைன்றோர்நித்தியராம்
பேரோவுமக்குப் பெருவாழ்வீ - தாரோ
கொடுத்தார்காமம்வெகுளிகொண்டுமயக்குற்றே
விடுத்தார்போன்றேபேசுவீர்.

(௭)

பதிபசுபாசத்துண்மை பார்த்துணரமாட்டா
மதியிலிகளும்மை மதித்தல் - விதிவசமே
யாயினுநீரந்தகனுக் காளாகுமாறெமது
தாயுமானார் சொல்லேசார்பு.

(௮)

தசமன்கதையுவமை கொண்டுநனிசாற்றி
நசைதருதும்போதவொளிநன்றே - யிசையுமிடத்

தேதமுறுமூடர்பத்திலேயந்தகதையென்று
லோதுமவர்நீர்தாமன்றோ.

(௯)

சச்சிதாந்தத் தனிமுதலாமுண்மைதனை
நிச்சயிக்கமாட்டார் நிர்மூட - ரச்சமிலா
தாயுமதுதாமர யகங்கரித்தேயாடஜப்பே
ரேயுமாபேற்குறலென்.

(௧௦)

குட்டித்திரட்கரடி பாரொழுகக்கோன்குதித்துக்
கட்டிப்புதைந்தகதை மேலோர் - வெட்டவெளி
பாயுரைத்து மாசிரியரல்லாரபக்குவரோ
டாயுமதென்ஞானவொளியற்று.

(௧௧)

அகம்பிரமவாதத் தழுந்தியேஞாலம்
புகும்பிரமத்தொன்றாப் புகன்றே - யகங்கொண்
டழியுமறிவிலிகாளந்தோதும்போத
வொழிவென்றோகாண்பதொடுங்குற்று.

(௧௨)

ஏகான்மவாதத் திசைந்தேயலமருவீர்
மோகாந்தகாரத்தின் மூழ்கியே - யேகாந்த
வாழ்வடைந்தார் போன்றாத்தை வாயாற்றிதற்றுலதால்
தாழ்விலையோ பேசீர் தணிந்து.

(௧௩)

மாயவாதம்பற்றிபாழ்குவீர் துந்துகளற்
றேயாதரனடிக்கீ மென்றுமே - பேயாய்க்
குரங்காய்க் கழுதையாய்க் குட்டிச்சுவராய்
வருந்தலிற்றோபிரமவாழ்வு.

(௧௪)

மாயாமலத்தழுந்தி மாயுமதியிலிகள்
வீரமுன்காழி விரகன்று - னேயாமல்
நாம்பிரமமென்று நவின்றிங் குழல்வானேன்
சாம்பிணங்களன்றோநீர்தாம்

(௧௫)

காழிப்பதிவருங் கண்மணியாஞ்சம்பந்தன்
வாழித்திருநாமம் வாழ்த்தகிலா - வேழைப்
பசுக்களே தும்மைமிகப் பற்றியேநாளைக்
கிழுப்பர்நமன்றுதரே.

(௧௬)

சோம்பேறிஞானந் துரிசற்றார் போற்பேசித்
தேம்பித்திரிந்துழலுந்தீதரே - திம்பாலும்
வேம்புஞ்சமதுலையில் வேண்டாதநீரென்னோ
நாம்பிரமமென்றுநவிற்பல்.

(௧௭)

வாயாற்பிரம வழிநின்றார் போன்றுநீ
ரோயாதுகூவி யுரைப்பதனான் - மாயா
மயக்கங்கழிந்ததோ வன்புலாலுண்டே
தியக்கங்கொண்டேதிரிகுதிர்.

(௧௮)

எல்லாமெமக்குவரு மெம்மோடெதிர்ப்பவரார்
வல்லார்வருகவென வாய்க்கொழுப்பால் - கல்லா
மடந்தேடியேசொற்று வந்தநீரென்னோ
இடந்தேடுவீர்முலையில்.

(௧௯)

உபதேசமென்றுநீ ரோதனனி நன்றும்
விபசாரிபோலருத்தம் வேண்டி - அபசாரம்
பாராததமர்தமக் கெல்லாம் பகர்ந்திடவே
யாரோவுமக்குவித்தார்.

(௨௦)

விடாமோகந்தாங்கியே வீணர்காணீர்தா
மடாஞானம்பேசியே யாவி - விடாமுன்னம்
வைதிகமாஞ்சைவ வழிநின்றாணர்வுபெறி
னெய்துவிர்நன்முத்தியே.

(௨௧)

என்னுமிவற்றாற்போந்த வுண்மை நியாயங்களால் பதிஞான
மென்னும்சிவஞானமே பிறவா முத்தியைப் பலிப்பிக்குமென்பது நா
ட்டப்பட்டதாகலின், அச்சிவஞானம் எளிதில் தோன்றமுயல்வது
பரிபாகிகள் கடனென்க.

ஆயின், அச்சிவஞானங் கைகடுவதெங்ஙனமெனின், “ஆருறு
தத்துவமுமானவமும்வல்வினையு, நீருகமுத்திரிலைநிற்போர்க்குப், பேராகப்
பார்விரித்தனலெல்லாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே, யோர்விருத்தப்பாதிபோ
தும்.” என்னும் பிரமாணமுகத்தால் “சிவஞானசித்தியார்” என்னும்
நூலின் பெருமை தோன்றக்கூறியிருத்தலால் அந்நூலின் வழியொ
ழுதுவார்க்குச்சிவஞானம் சித்திக்குமென்க. “பாதிவிருத்தத்தால் பார்

விருத்தமாகவுண்மைசாதித்தார் பொன்னடியைச்சாருநாளெந்நாளோ” என்னுந் திருவாக்குஞ் சான்றாமென்க.

இந்நூல் எக்காலத்தது ? யாருடையது ? எப்படிவந்தது ? எனின், சிறுட்டி காலத்திலே பரமசிவன் சதாசிவமூர்த்தியை அதிவ்ஷத்தாக்கெளகப் பிரகாரமென்றும், பிரதிஸம்ஹிதாப் பிரகாரமென்றும், இருவகைத்தாயருளின காமிகாதிவாதுளார்தமான ஆகமம் இருபத்தெட்டையும், பிரணவாதிசிவன்கள் பதினமரும், அநாதிருத்திரர் பதினெண்மருமாகிய இருபத்தெண்மருக்கும், பிரதிஸம்ஹிதாப்பிரகாரமாகவும் அனந்தேசுர தேவருக்குக் கௌகப்பிரகாரமாகவும் அருளினால் அதுக்கிரகம்பண்ணினாரென்றும், அவ்விருபத்தெட்டினுள் ரௌரவாகமத்திலே பாசவிமோசன படலத்தில் அனுஷ்டிப்புச் சந்தசாகதுவாதகுத்திரம் சர்வாகமசாரமாயிருக்கு மென்றும், அதனை ஸ்ரீநந்திகேசுவரருக்குப் பகவான் பிரசாதித்தருளின ரென்றும், அவர் சனற்குமாரபகவானுக்கும், அவர் சத்திய ஞானதரிசனிகளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதி மஹாமுனிகளுக்கும் முறையே அனுக்கிரகித்தன ரென்றும், அப்பரஞ்சோதிமஹாமுனிகள் தென்றிசைய்யக் கிருபாவசத்தா லெழுந்தருளியபோது திருவெண்ணை நல்லூரென்னுந் திருப்படை வீட்டிலே திருவவதாரஞ் செய்து சுவேதவனப்பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமஞ்சாத்திச் சாம்சித்தராய் விளங்கியிருந்த மெய்கண்டதேவ சிவாசாரியருக் கதுக்கிரகம்பண்ணி, இதனைப் பக்குவாத்தமாக்களுக் குணர்த்தக் கடவாயென்றருளும், அங்ஙனமருளப்பெற்ற அவ்வடநூற் சிவஞானபோதத்தைத் தென்மொழியாக்கி முதலூற் பெயராகவே யுரைத்துத் தமதருட் சத்தி பதியப்பெற்ற அருணர்த்திதேவசிவாசாரியருக் கனுக்கிரகித்து, இதனை விஸ்தரித்து ஒரு சாத்திரம் பண்ணுமென்றாஞ்ஞாபிக்க, அவரும் சகலவேதாகம புராணவிதிகாசங்களை யதாவத்தாகவுணர்ந்து லோகானுக்கிரகமாகச் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு அருளினதாகையால் “சிவஞானசித்தி” என்னும் நாமமாகப் பூர்வபட்ச சித்தாந்தத்துடனே பிரமாணத்திரயங்களினுடைய லட்சணங்களையும், பிரமேயத்திரயமாகிய பதி பசு பாசத்தினுடைய உத்தேசலட்சண பரிசுஷங்களையும், சரியை கிரியை யோக ஞானமென்னும் சாதன சதுட்டயங்களையும், சாலோக சாமீப சாருப சாயுஜ்யமென்னுஞ் சதுர்வித கிரமமுத்திகளை

யும், ஜீவன்மூத்தி பரமூத்தி லக்ஷணங்களையும், முறையே விளங்க வுரைத்தனரென்றும், சைவநூற் பிரமாணங்களுள்வாகவின் பரிபா கிகள் கண்டுணர்வாராக.

இந்நூலுக்கதிகாரிகளாவார் யாவரெனின், பூர்வஜன்மங்களில் சிவதருமங்களை அனுஷ்டித்து ஞானசித்தியின் பொருட்டு இப்பூமி யிற் பிறந்து குருவினால் தீக்ஷிதராகி முறையே சற்சாம்பிரதாயகத மான விதிநூல்-துதிநூல்-இழப்புநூல் என்பனவாகிய சைவநூல்க ளிற் பயின்று முத்தியை யடையவேண்டு மென்கிற விச்சையுடைய வைநயிகரே யென்றறிக. வைநயிகரெனவே, சாம்சித்தர்க்குரித்தன் றாமென்க. “பண்டைநற்றவத்தாற்றோன்றிப்பரமனைப்பத்திபண்ணுந்,தொ ண்டரைத்தானே தூயகதியினிற்றொகுப்பன்” என்னும் வாக்கிய விசிட்ட த்தினால் அவர் சுகவாமதேவ ஜடபரதாதிகளென்று கண்டுகொள்க.

இங்ஙனநிற்க, விதிநூல் நித்தியகன்மநெறி, சைவசமயநெறி, முதலியனவென்றும், துதிநூல் தேவார திருவாசகமுதலியன வெ ன்றும், இழப்புநூல் பட்டினத்தார் பிரபந்தாதிகளென்றும், பதிநூ ல்சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாச முதலியன வென்றுங் கொள்க. அவ்வவ்விஷயப் பிரதிபாதக அமாமிய விசே ஷங்கருதி மேன்முறை வகுத்ததன்றி உண்மையில் எல்லாம் பதிநூ ல்களென்றே துணியப்படுமென்க.

இவைகளுள்ளே, தேவாரம் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க ளில் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், என்னுஞ் சமயாசாரியர்கள் மூவராலும் அருளிச் செய்யப்பட்டது. சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்குச் சதாயுகதருமங்களுங் கூடியபின்னர், இனிக்கலியுகத்திலே அறுப த்துமூன்று தொண்டர்கள் பிறந்து தம்பால் மெய்யானபக்தி செய் வார்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னியு பகவான் பக்தர் கூட்டத்துக்குச் சொல்லுவர் எனவுங்கூறி, அச்சரித்திரத் தை முன்னுரைத்தருளினார் என்று பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத் தில் நவமாமிசத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் திருவாய்ம லரந்தருளிய பிரகாரமே, அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுந் திரு வவதாரஞ் செய்து முத்திபெற்றபின்பு, உபமன்னியு மகாமுனிவர் அவர்கள் சரித்திரத்தை இருடிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அந்

ற்கு உபமன்னியு பக்தவிலாசம் என்பது பெயர். உபமன்னியுமகா முனிவர் சிவபெருமானால் வருவித்தருளப்பட்ட திருப்பாற்கடலை யுண்டவரும், கிருஷ்ணருக்குச் சிவ தீக்ஷைசெய்து சிவபூசையெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்தவருமாயுள்ளவர் என்று, சைவபுராணம், கூர்மபுராணம், மகாபாரதம் முதலிய நூல்களாலே நிச்சயிக் கப்பட்டவர். உபமன்னியு பக்த விலாசமானது சிவரகசியத்திலே சொல்லப்பட்ட அறுபத்துமூவர் சரித்திரத்துக்கு ஒத்திருக்கின்றது. இன்னும் அகத்தியமகாமுனிவரும் இவ்வறுபத்துமூவர் சரித்திரத்தைத் தம்மாணுக்கர்களுக்கு அருளிச்செய்தனர். அதற்கு அகஸ்தியபக்தவிலாசம் என்பதுபெயர். விஷ்ணுமூர்த்தி சிவசாரூப்பியம் பெறும்பொருட்டுக் காஞ்சிபுரத்திலே தவஞ்செய்தபொழுது சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுக் கலியுகத்திலே சீர்காழியிற் கௌனியர் கோத்திரத்தில் அவதரிக்கும் ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினுலே நமது சாரூப்பியம் பெறக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் என்றும், அப்படியே நிகழ்ந்ததென்றும், காஞ்சிமான்மியத்து இருபத்துநான்காம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டது. சிவபாதஹ்ருதயர் சமணசமயத்தையும், பௌத்தசமயத்தையும் மறுத்துச் சைவத்தை நிறுத்தும்பொருட்டு முருகக்கடவுளைத் தமக்குப் புத்திரராகத் தருன்படித்தவஞ்செய்தமையால், சிவபெருமான் முருகக்கடவுளைப் புத்திரராகக் கொடுத்தருளினார் என்பதும், அவர்சரித்திரமும், சீர்காழிமான்மியத்து இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டன. இவர் சரித்திரத்தின் ஒர்பாகம் ஆலாசியமான்மியத்துஞ் சொல்லப்பட்டது. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் குழந்தைப் பருவத்தில் உமாதேவியாருடைய ஞானப்பாலுண்டு தமிழ்ப்பதிகஞ் செய்தருளினமை வடமொழிச் சௌந்தரியலகரியிலே சுறப்பித்துரைக்கப்பட்டது. அச்சௌந்தரியலகரி, ஆதியிலே திருக்கைலாசமலையில் எழுதப்பட்டிருந்து, பின்பு புஷ்பதந்தமுனிவராலே மகாமேருமலையில் எழுதப்பட்டு, பின்பு கௌடபாதமுனிவராலே சங்கராசாரியருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, பின்பு அவராலே இப்பரதகண்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவ்வாதிசங்கரர் கண்ணப்பசுவாமிகளைச் சிவாநந்த லஹரியினும், இயற்பகைநாயனார், சிறுத்தொண்டநாயனார், சண்டேசுரநாயனார் முதலியவர்களைச் சிவபுஜங்கத்திலுந் துதித்துச் சிவாநந்த வாழ்வடைந்தவரென்க.

திருவாசகம் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிக னென்னுஞ் சம
 வாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டு ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியாலெழு
 தியருளப்பட்டது. அவர் சரித்திரம் ஆலாசியமான்மியம், திருப்பெ
 ருந்துறை மான்மியம், மணிவாசகதீபிகை முதலியவைகளிலே சொ
 ல்லப்பட்டது. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு முதலியன திரு
 மாளிகைத் தேவர்முதலிய ஒன்பது நாயன்மார்களால் செய்யப்ப
 ட்டன. இந்நாயன்மார்கள் சரித்திரமும், இவர்கள் செய்தருளிய
 அற்புதங்களும், திருவாவடுதுறைமான்மிய முதலியவைகளிலே சொ
 ல்லப்பட்டன. பெரியபுராணம் சேக்கிழார் சுவாமிகளால் செய்யப்
 பட்டது. அவர்சரித்திரமாகிய சேக்கிழார் புராணஞ் செய்தருளின
 வர் தில்லைவாழ்ந்தணருள் ஒருவரும், சந்தானசமயகுரவர் நால்வ
 ருள் ஒருவருமாகிய உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள். இவர் சபாநா
 யகர் விடுத்தருளிய “அடியார்க்கெனியன் சிற்றம்பலவன்கொற்றங், குடி
 யார்க்கெழுதியகைச்சீட்டுப், படியின் மிசைப், பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேத
 மத்தீக்கைசெய்து, முத்திகொடுக்கமுறை” என்னுந் திருமுகத்தைப்
 பெற்றுக்கொண்டு பெற்றான் சாம்பனுக்கு முத்திகொடுத்தருளி
 அப்பெற்றான் சாம்பனுடைய மனைவி அரசன் முதலாயினோர் கொ
 ண்ட சந்தேகத்தை யொழித்தற் பொருட்டு முள்விச் செடிக்கும்
 முத்திகொடுத்தருளினவர். இவ்வுண்மைகளால் வேதத்தினும்பார்க்க
 இவைகளின்றானே தமக்குப்பிரீதி யென்று சிவபிரான் உமாதேவியா
 ருக்குக் கூறினாரென்று சிவரகசியத்திற் கூறிய கிரந்தங்களினாற் றுணிய
 யப்படும்.

இங்ஙனநிற்க, சிவஞானபோதம் முதலானாக மெய்கண்ட தே
 வசிவாசாரியராலும், சிவஞானசித்தியார் வழிநூலாக அருணந்தி
 தேவ சிவாசாரியராலும், சிவப்பிரகாசம் சார்புநூலாக உமாபதி
 சிவாசாரியராலும் செய்யப்பட்டனவென்க. இவர் அருணந்திதேவ
 சிவாசாரியரா லனுக்கிரகிக்கப்பெற்ற மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரி
 யர் மாணுக்கரென்க. இவைகளன்றியும், திருமாளிகைத்தேவர்,
 சேந்தனார், கருஆர்த்தேவர், நம்பிகாடவநம்பி, கண்டராதித்தர்
 வேணுட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராய
 ர்முதலிய சிவானுபூதிமான்கள் செய்தருளிய திருமுறைகளும், ஸ்ரீ
 நீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள், அகோரசிவாசாரிய சுவாமிகள்,
 சர்வாத்மசம்புசிவாசாரியசுவாமிகள், சிவாக்கிரயோகிகள், போஜூர்
 ஜேந்திரர், ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், நமச்

சிவாயமூர்த்திகள், சிவஞானசுவாமிகள், சுவாமிநாத தேசிகர் முதலிய சிவாநுபூதிமாண்களால் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களும் எண்ணிறந்தனவாகப் பதிஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் உண்மைதூல்களாய் விளங்கியிருக்கவும், அவற்றையாராயும் புண்ணியமில்லாமல் மாங்கலியத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் நாயகருக்குத் துரோகஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த பெண்டிர்கள்போல விபூதிருத்ராஷ்டங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிவபெருமானோடு விஷ்ணுவாதி பசுக்களைச் சமமெனக் கூறியும், பசுக்களாகிய தாமே அச்சிவமென்று பிதற்றியும், சிவவாக்காகிய சிவாகமங்களையும், சிவாசாரியர்களையு நிந்தித்தொழுகும் அதிபாதகர்களால் செய்யப்பட்ட பசுநூல்களைப் பாராட்டித்திரிவது பாவம்! பாவம்!! “எச்சனைத்தலைபைக்கொண்டு செண்டடித்திடபமேறி, யச்சங்கொண்டமரோட நின்றவம்பலவற்கல்லாக், கச்சரைக்கல்லாப்பொல்லாக் கயவரைப்பசுநூல்கற்கும், பிச்சரைக் காணுகண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே” என்னுந் திருவிசைப்பாவினுங் கண்ணினர்க. இதனால், சத்தப்பிரகரணம், பஞ்சதசப்பிரகரணம், கைவல்யம், வாசிட்டம், வாசுதேவமநநம், பிரபோதசந்திரோதயம், வேதாந்தஞ்ஞாமணி, ஆத்மபோதம், வார்த்தீகமுதலியவைகள் பசுஞானத்தைப் பலிப்பிக்குநூல்களாகவின் சைவர்க்குரித்தல்லவென்க. ஆகவே, சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் முதலிய திராவிடசித்தாந்தம் பதினான்கும், தத்துவப்பிரகாசிகை-தத்துவசங்கிரகம் - தத்துவத்திரயநிர்ணயம், போககாரிகை - மோக்ஷகாரிகை - நாதகாரிகை - பரமோக்ஷநிராசகாரிகை-ரத்தனத்திரயம் முதலிய அஷ்டப் பிரகரணங்களும், சித்தாந்ததீபிகை - சித்தாந்தப் பிரகாசிகை சித்தாந்த சிகாமணி பிரமாணதீபிகை - பிரசாததீபிகை - சிவயோகசாரம் - சிவபோகசாரம்-சித்தாந்தசாராவளி - தசகாரியமுதலிய ஞானநூல்களுமே சைவர்க்குரித் தென்பதுபெற்றும்.

“திருவைக்கோவைக்குங்கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர் அறிவார் சிவனே யென்பதுதிண்ணம். அன்றியும் அழகிய திருச்சிறந்தம்பலமுடையார் அவர்வாக்கிற்கலந்திருந்து அருமைத்திருக்கையாலெழுதினார். அப்பெருமையைநோக்காது, சிந்தாமணி - சிலப்பதிகாரம் - மணிமேகலை - சங்கப்பாட்டு-கொங்குவெண்மாக்கதை முதலியவற்றோடுசேர்த்துச் செய்யுட்களோ டொன்றாக்குவர். அங்ஙன்முமமையாது இலக்கணமாவது தொல்காப்பிய மொன்றுமே! செய்யுளாவது திருவள்ளுவரொன்றுமே! இவ்விரண்டு நீங்கலான இலக்கணவிலக்

கிபமெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை சிறுமை இணையென்று கொள்வாரென்பதுதோன்ற இம்முறைவைத்து அண்டையப்பொது வாக்கினும். அவர் அதுமட்டோ இறையனாகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களையும், தேவாரம் - திருவாசகம் - திருவிசைப்பா - திருப்பல்லாண்டு - பெரியபுராணம் - சிவஞானசித்தியார் சிவப்பிரகாசம் - பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாயெண்ணுது நன்னூல் - சின்னூல் - அகப்பொருள் - காரிகை - அலங்காரமுதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு - எட்டுத்தொகை - பதினெண்கீழ்க்கணக்கு - இராமன்கதை - நளன்கதை அரிச்சந்திரன்கதை முதலிய விலக்கிப்பங்களையும் ஓர்பொருளாகவெண்ணி வாணர் விணர் கழிப்பர். அவரிவைகளிருக்கவே அவைகளை விரும்புவ தென்னெனின், பாற்கடலுட்பிறந்த அதனுள்வாழ்மீன்கள் அப்பாலேவிரும்பாது வேறுபலவற்றை விரும்புகல்போல அவர திபற்றை யென்க.” என்றுசுவாமிநாததேசிகர் இலக்கணக்கொத்தென்னு நூலிற்காட்டிய வுண்மையினுள் கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்த வுத்தம பரிபாகிகள் அவலமார்க்கங்களி னில்லாது உண்மைவழியிற் சேர்ந்தொழுகுதல் கடனென்க. “புறச்சமயநெறிந் ன்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதிவழியுமுன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்துஞ், சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதச் சிறப்பொருளே மிகத்தெளிந்துஞ்சென்றாற்சைவத், திறத்தடைவரிதிற்சரியைகிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்” என்னும் பிரமாணத்தால் சகலசமயாதீதாத்வைத சத்தகைசைவசித்தாந்தமே மீண்டுவாராமுத்திரெறியெனவும், அம்மார்க்கத்திற் சேரும் பெற்றியுடையாரே கடந்த பரிபாகிக ளெனவும் பெறப்பட்டமையே போதும் இன்ன பெருநலத்தைப் பிரசாதிக்கும் பேரருளாளர் வாக்கியங்களிவையெனக் காட்டுதும்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருக்கோயிலில்லாததிருவினாருந்திருவெண்ணீரணியாததிருவினாரும் பருக்கோடிப்பத்திமையாற்பாடாபூரும்பாங்கினொடுபலதளிகளில்லாபூரும் விருப்போடுவெண்சங்கமூதாபூரும்விதானமும்வெண்கொடியுமில்லாபூரும் அருப்போடுமலர்பறித்திட்டிண்ணாபூருமவையெல்லாமுரல்வடவிகாடே.

திருநாமஞ்செழுத்துஞ்செப்பாராகிற்றீவண்ணாற்றமொருகாற்பேசாராகில் ஒருகாலுந்திருக்கோயில்குழாராகிலுண்பதன்முன்மலர்பறித்திட்டிண்ணாராகி

லருநோய்கள்கெடவெண்ணீறணியாராகி லளியற்றூர்பிறந்தவாறேதோவெண்
னிற்,பெருநோய்கண்மிகநலியப்பெயர் த்துஞ்செத்துப்பிறப்பதற்கேதொழிலா
[கிறிக்கின்றோ.

உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள்.

“தொண்டாடிதொழல்பூசைத்தொழின் மகிழ்தலழகார்
துளங்கியவர்ச்சனைபுரிதறொருதிநியமங்கள்
கொண்டபணிதிருவடிக்கேகொடுத்தலீசன்
குணமருவுமருங்கதையைக்குலவிக்கேட்டு
மண்டிவிழிதுளம்பன்மயிர்சிலும்பலுன்னன்
மருவுதிருப்பணிகாட்டிவருவவாங்கி
யுண்டிகொளாதொழ்தலெனவியையோரெட்டு
முடையரவர்பத்தொனவுரைத்துளாரே”

என்பனவவை.

இவற்றா லுணரப்போந்த வுண்மையெய்தும்படிப் பரமகருணா
சாலியாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானையும், அவரினைய குமாரராகிய ஸ்ரீசண்
முகக்கடவுளையும் வாழ்த்துதல் செய்வாம்.

ஸ்ரீஸ்கந்தாராயணபுரம்.

சீர்தவமுமிலக்குமிநாரணபுரத்தேவயங்குஞ்
செம்மனினதடியவர்தஞ்செம்மைபுளந்தேரேன்
கார்தவமுமுளத்தினனென்கசடகற்றியருளும்
கருணைவடிவத்தியங்குங்கரதலநற்கனியே
நார்தவமுமணந்தழைக்கு நறுமலர்கள்சூடி
நாயடியேனிசைக்குமதொன்றுளதடைந்துன்னடியே
பார்தவமுங்காசிவிசுவேசதுரையெனவே
பற்றியுளமுற்றும்விடாப்பெற்றிவரும்பரிசே. (க)

மாலயனிந்திரனமர்மன்னுகணநாதர்
வாழ்த்திவழிபடவருளும்வளர்தருகற்பகமே
யோலமிமடியர்குழாமுட்கிந்தேயுருகி
யுன்னருமிலக்குமிநாரணபுரத்தேயோங்கு

மாலயமேகின்னருள்கொண்டடையுமவருடனே
 அரஹரசங்கரகிரிசம்புவெனநவின் றடைந்தேன்
 சீலமருள் பரசிவசின்மயபரமாகாச
 தேஜவிசுவேசவருள் செய்திடனின் கடனே.

(2)

தேவியுமைமாதாவிசாலட்சுமிடமமருந்
 தேவமஹாதேவநினதேவலகமுவந்தே
 யாவலுடனுஞ் சிறுமடியார் புகழநிலவு
 மழிவிலிலக்குமிநாராயணபுரியின் றடைந்தேன்
 பானியெனும்பழமையதுபாராட்டலொழிந்தே
 பரிவுடனின்பழவடியார் பக்கலவர்தங்குந்
 தேவல்புரிந்துயும்வணநன்ருள் புரிதிகொல்லோ
 வெழிலுலவுங்காசிவிசுவேசவிநைந்தருளே.

(ந)

மணிமன் றுண்டம்புரியுமரகதப்பைங்கொடியான்
 மருவுமொருபுறமறுவின் மாணிக்கமலையே
 பணிபுரியுமிலக்குமிநாரணபுரிப்பைந்தருவே
 பச்சைமயிலேறுமொருபாலனிபழகனும்
 அணிதரவேயேறிவிளையாடுறுமெண்டோளம்
 பரதரகிழ்ச்சுபரமாநந்தசிதம்பரனே
 தினைவருளந்தனைவறுநெஞ்சொடுதவமுஞ்சிறியேன்
 செய்பிழைத்தீர்த்தாடி விசுவேசசிவகுருவே.

(ச)

திருநாவுக்கரையாபுகலியர்பெருமான் நிகழந்
 தேசிகசுந்தரர்வாதலார்மிசூகிறல்சேர்
 தருகாதைசெவியாரபப்ருகியவாதக
 டகுதிகொடேவாரதிருவாசசமுட்டணிவேய்ந்
 தொருபோதுமறவாமலோதுமொருவரமே
 யுளங்கனிகூர்ந்தருளுதியோவொழிவினடத்தரமீச
 மருவாருமிலக்குமிநாரணபுரிநன்மருந்தே
 மன்னும்விசுவேசஜகதிசமகிழ்ந்தருளே.

(ரு)

உலகவியலொழிந்தமைதியுற்றுளமெப்போது
 முன்சுமறிவாளருறவாடியுளமாறித்
 கலகநிலைநிறிநிகாரணமுட்டேறித்
 சருந்தருமுப்பாழதுவுங்கடகதுநீனைக்காணும்

எலையறுநல்வாழ்வருளிச்செயனின் கடனேயன்
 பில்லாதானென்றகற்றையெனுந்துணிவாலடைந்தேன்
 பலர்புகழுமில்க்குமிநாரணபுரமாபதிசேர்
 பரமபதியாகும்விசுவேசபசுபதியே. (சு)

மருமலர்குழ்வனமிகுமாண்பமருமெழினுளு
 மன்னுமில்க்குமிநாராயணபுரமாபதிசேய
 திருவுடையார்தவநெறியேசுந்தையிசைந்தவர்தஞ்
 சேவடிமாமலர்பரவுஞ்செம்மையொன்றேதருவாய்
 கருவடையாவகனிலமாமோகமினூர்வடிவங்
 கலந்தமனப்பதகனென்கணக்கிலுழல்கின்றேன்
 அருவுருவாயிருமைகலப்பாகவுமல்லவமா
 யமரும்விசுவேசநிஜநந்தவருட்பரனே. (ஈ)

என்னுளப்பாங்கெழிற்புகலிக்கிறைவனெனதுளத்தே
 யினிமைகலந்திலகுமவனிணையடிமாமலரே
 யுன்னியுரைத்தன்புகெடாதுடனிலத்தேபடிந்தங்
 குச்சிகரஞ்சேர்த்துமலருகுத்துமகிழ்ந்திடவே
 பன்னுவனின் பாலருட்கண்பார்த்திடனின் கடனே
 பரம்பரனேயிலக்குமிநாரணபுரிப்பண்ணவனே
 என்னதுநானெனுமகந்தையிகந்திடுமாமுனிய
 ரேத்தும்கிசுவேசபரமேசநயந்தருளே. (அ)

ஏகமிரண்டெனுமயலெய்தேலெனக்கண்னுடையார்க்
 கிசைத்தனர்சம்பந்ததுரையெனுமவர்வாய்மையினு
 மாகமொழிப்போதவுளவறியுமதியிழந்தே
 மதங்கனெனுப்புகுழிவீழ்ந்தமிழ்ந்துமயங்கினனூல்
 நாகமுலைத்தடமடலார்நடநவிறும்பழமை
 நண்ணுமில்க்குமிநாராயணபுரமேநனுவி
 யாதமுதலாமவித்தையானபலகடந்தே
 யடையவிசுவேசநினையடைவினருள்புரியே. (சு)

நீறுபுனைந்தொளிந்தருகண்டிகைபூண்டுநிதமு
 நித்தநிமலத்துவிதசத்தியநன்னெறியே
 வீறுபுனைந்துளமகிழ்ந்துத்தன்புநனிமேவி
 விளம்பருபஞ்சாக்கரநல்விருப்பமுறச்செபித்துத்

தேறிமயலொழிந்தனஞ்சூழ்தருவயல்சேரழிவில்
செம்மையிலக் குமிநாராயணபுரஞ்சென்றடைவார்க்
கீறில்பரிபூரணனெங்கோன் விசுவநாத
னின்னருள்செய்வானெனுமரகமரிகமாதிகளே.

(10)

ஸ்ரீசண்முகஞானபுரம்.

பொன்பூத்தபூங்கொன்றைவேணியானிடம்பூத்தபூங்கொடிக்கட்
பின்பூத்தசெயெனவேபேர்பூத்தவாய்மை திகழ்பெரியோய்வென்றிக்
கொன்பூத்தவயிற்படையெங்கோமானேயின்பலவங்குறித்துநின்பால்
மன்பூத்தவளந்தருசண்முகஞானபுரத்தடைந்தேன்மெளனவாழ்வே.

(க)

வாழ்த்துமடியார்வாழுவரமருளுமணிக் குன்றேவயங்குமெய்ம்மை
சூழ்த்துமொருதனிமுதலேசருதிமுடிமேனின் ததுணையேநாளும்
பாழ்த்தமனப்பதகனடியேனருள்பெற்றுய்யுநெறிபகராயன்பர்
தாழ்த்திமுடிவணங்குறுசண்முகஞானபுரத்திலவளர்ச்சகசப்பேறே.

(உ)

பேறனைத்துமுதவுமருட்பெருமானின்பொன்னடிகன்பேணிவாழு
மாறறியாதந்தோவெம்பவத்தொடக்காலகம்பிரமமென்றுவாளா
கூறியலக்கணப்பட்டிங்கழிவார் தங்கூற்றிக் துருவவும்வாய்மை
வீறுமெழிற்பதியாஞ்சண்முகஞானபுரம்பணிந்தேன்விறல்வேலோனே.

(ங)

ஈதியாமுன்றனைப்போற்றும்பருவமுடையேனல்லேன்பாசஜால
முதிர்ஞானமிகவல்லேன்முத்திரலங்கமழுமருண்மொய்த்தநின்சீர்த்
துதிமேவுவார்க்கருளுந்தாரையேநற்றணிகைமலைச்சோதியேயெங்
கதியேதிங்கருளாய்சண்முகஞானபுரத்திலவளர்கருணைத்தேதவே.

(ச)

தேவேருர்ப்பகைதடிந்தசிவக்கன்றேயெமைச்சபூக்கிற்செலுத்தாதாளெங்
கோவேயன்றறுவார்முலைப்பாலுண்டுவிளையாடுங்குழந்தாய்மோனப்
பூவேபூக்கமலமிசையானெமொல்போற்றுமருட்பொருப்பேசைவக்
காவேசண்முகஞானபுரத்தமர்ந்தபரஞாநங்கமழங்குன்றே.

(ஊ)

குன்றமிசையேறியடியாருள்ளமேறியெழில்குலவுபச்சை
வென்றிமயிலேறியருட்பரன்மடியிலேறியிடமேவுமம்மை
நன்றுவந்துகண்களிக்கநடந்தேறிமுன்வந்தாநடிக்குமெந்தாய்
என்றெனுளமேறுதிசண்முகஞானபுரத்துமினிதேறுவானே.

(ஈ)

வானேவான்வந்தலவுமாருத்தமேமண்கடையாய்வந்தவின்பத்
தேனேதேன்கைக்குமருட்டிஞ்சொல்பயிலஞ்சுகங்கள்சேர்துவாமுத்

தானேதானாய்த்தழைத்தருவேசத்தியஞானந்தருவோயுன்னைத்
தானேசண்முகஞானபுரத்தினிலவந்தடிநாயேன்றிசித்தேனே. (எ)

ஏனோலிங்கலமரவைத்தாயென்னையென்றுகொளாதிதையேயுன்னை
நானேவந்தடிவணங்குநலமுளதோநயந்தருணீநல்காயாயின்
தேனோஞ்செங்கமுநீர்த்தொடைபுனைந்தசெங்கரும்பேதித்தித்தென்னுட்
கோயுநின்றெழிறருசண்முகஞானபுரத்திலவருகுமாவேனே. (அ)

மருவாருந்தண்கடப்பந்தாராயெண்சித்திமுத்திவாய்ப்பநிளர்
திருவாரும்பாதமலர்தாராயிந்திராமகிழுஞ்செங்கண்மாலோன்
றருவானேச்சிதைவிடுத்ததமனியக்குன்றேயெஞ்சம்பந்தஞான
குருவேசண்முகஞானபுரத்துமடியாரிடத்துங்குடிக்கொண்டானே. (க)

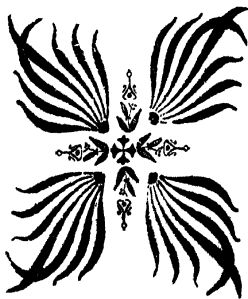
கொண்டலிவர்ந்தானுள்ளம்பூப்பவருமருமானின்கோலங்காணும்
பண்டைவினைவந்துறுமோபாவிபேற்கருளாயின்பவளவான்கற்
கண்டனையாய்சிவமணங்கந்திக்குமொருபன்னிரண்டுகண்ணாய்வாய்மைத்
தொண்டர்புகழ்மலிதருசண்முகஞானபுரத்தமர்துதுவங்கும்பொற்பே (க0)

வாழ்த்து

வாழிமாமறை யாகமுமாபதிக் - காழிமாதவனாதியர் கட்டுரை
வாழிமாதுமையாகமுமாபதிக்-காழிமாதரப்பூங் கழற்கானமே.

நிநுச்சிற்றம்பலம்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஸ்ரீசிவோரக்ஷது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—:0:—

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சமரசஞானதிபம்.

“சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதிதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமென்றுள்வெளி காட்டிநீர்க்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலஞ்சமயநெறி புகுதவேண்டாமுத்திருந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்தீரே.”

என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கால்
சைவசமயமே சிறந்த சமயமெனவும், அதீதமாகிய வச்சைவ சமய
த்தாற் பெறப்படுமநாதிப் பழம்பொருள் சிதாகாசமத்தியி லநவரத
நாண்டவம் புரியாநிற்கும் ஸ்ரீநடராஜவள்ளலே யெனவும், இன்ன
வுண்மையைப் பயவாத பொய் நிரம்பியொழுக்கும் புன்சமயங்களிற்
புக்கு வீணே கெடவேண்டாமெனவும், பரமவீட்டைத்தருந் தெ
ய்வ சபையாகிய வச்சிதாகாயத்தைத் தரிசித்தற்பொருட்டு இங்கே
வந்து சேருங்கோளெனவு முலகத்தவரை யிதம்பேசி யழைத்தப
டி வெளிப்பட்டது. இதை விரித்துரைக்குந்: “சைவசமயமே சம
யம்” என்றேகாரத் தேற்றம்படக் கூறினமையால் சைவேதரமான
வுயர்ந்தமார்க்கங் கிடையாதென்பது போதரும். சைவம் என்பது
சிவசம்பந்த முடையது எனப்பொருடரலால் சிவத்தின் மேலிட்ட
தொரு பொருளுண்டாயினன்றோ சைவத்தின் மேலிட்டதொரு
சமயமு முள்ளதாகும்? சிவத்துக்குச் சமானப்பொருளும், அதி
கப்பொருளுங் கிடையாவென வேதங்கள் முறையிடல் கண்டுதெ
ளிக. சிவம் என்னுஞ்சொல் மங்கலம், சுபம், முத்தியென்பனவாதி
பொருள்களைப் பயத்தலால் அதன்ஸம்பந்தமான மார்க்கம் சுபமார்

க்கம், மங்கலமார்க்கம், முத்திமார்க்கம் என்றே விளங்கும். என்னை? குறுணியென்று மதற்குப் பொருளுண்மையாற் குறுணிமார்க்க மென்றாலோவெனின், அங்ஙனமுரைத்த கூரன் கண்ணிழந்தானாகையாலது கூடாதென்க. சைவத்தை மங்கலமார்க்கமெனவே யேனையமார்க்கங்க ளமங்கலமார்க்கங்க ளெனப்போதரும். புறமார்க்கங்க ளமங்கலமெனினவை கொண்டொருபயனு மின்றோவெனின், அவ்வவற்றினேற்றங்களின் படிப்பலனுண்டென்க. தேசமொன்றிலுண்டானவாய்வங்களில்யாவு முபகாரத்தனவு மாவசிகமானவுமேனும் யாவுஞ் சமமரியாதையினவாகா. எல்லாஞ்சேர்த்தே தேசமாகும். ஒன்று குறையினு முனமேயாம். இவைகளா லுபசரிக்கப்பெற்ற வொருவன்வியாகார மினைத்தெனவறியாமல் கண்ணேபிரதானம், வாய்பிரதானம், மூச்சேபிரதானம், செவியேபிரதானம், நாவேபிரதானம், மாயுருபத்தாதிகளே பிரதானமென்றிசைத்த லமைவுடைத்தன்றும். அங்ஙனமேயன்றோ தேசமேபிரதானம், கரணமேபிரதானம், சிவனே பிரதானம், இந்திரசந்திரனே பிரதானம், பிரமவிஷ்ணுக்களே பிரதானமெனத் தாபிக்கவெழுமதங்களு மவலத்தைப்பெறும்? இத்தனையுஞ் சேர்த்தொன்றாகியதே சைவமாகையால் மங்கலமென்பது ஸ்திரப்பட்டது. தேசத்தி லொவ்வொரு கருவியையேகொண்டேனையவற்றைவிடுவது அமங்கலஞ்செய்தல் போலவே சைவத்தை விட்டேனைய மதங்களைப் பற்ற மமங்கலத்தைக் காட்டிற்று. இதன லெல்லாமதங்களுஞ் சைவத்திலுள்ளன வென்பதைக் காட்டினமையா லொருமதத்தையுஞ் சைவசமயம் விரோதியாமை வெளிப்பட்டது. பிறசமயங்கள் தத்தங்கூறுகளைத் தனித்தனிக் கொண்டமையா லவையே சைவத்தை விரோதித்தனவென்றறிக. எல்லாவயவங்களுஞ் சேர்த்து தேசமாகக்கண்ட வொருவனவ்வயவங்களை விரோதியாதபடியும், அவ்வயவவங்களி லொன்றையே பற்றினவனேனைய வயவங்களுஞ் மவ்வயவங்களாலாகிய தேசத்தையும் வெறுக்கின்றபடியுமாகிய வுவமை வெளிப்பட்டமையால். இந்தவுவமையால் சைவமொன்றே யவிரோத மார்க்கமெனவும், ஏனையமார்க்கங்கள் விரோத மார்க்கங்களெனவும் வெளிப்பட்டது. ஒவ்வோரவயவங்களைப்பற்றி யாதிக்கங் கூறுவாருள்ளுஞ் சிரம், உரம், கரம், பதமுதலான வங்கங்களிலேற்றந் தாழ்வுகளுக்கிடாக விவேகம் வெளிப்படல்போல் தனித்தனி மதாந்தரங்களிற் பிரவர்த்திப்பவர் தம்முள்ளுஞ் சிலாக்கிய முண்டெனவறிக. தலையுங்காலு மொன்றாகா

மையால். வாயுங்குதழு மொன்றாகாமையால். இப்படியே மதங்களிலும் பார்த்துக்கொள்க. “எல்லாமாயல்லவுமாய்” என்றுபதிக்குக்கூறிய விலக்கணமேபன்றோ பதிமார்க்கமாகிய சைவத்துக்கும் லித்தித்தது? தேகம் எல்லா வவயவங்களுமாகிய யல்லாமனின்றபடியே சைவம் எல்லாச்சமயங்களுமாகிய யல்லாமலப்புறப்பட்டு நிற்குமென வறிக.

இது அதிதசமயமாகையால் இது லித்திப்பதும் அதிதபக்கு வனுக்கே யெனத்தெளிக. இப்படிப்பட்ட அதிதமாரக்கத்திற்கிறத்கும் புண்ணியத்தை யடைந்துஞ் சைவசமயிகள் தங்களுண்மையையும், தங்கள் சமயவுண்மையையும், தங்கள் கடவுளுண்மையையும் கண்டறியாது ஏழைப்பசுக்கள்போலத் திரிவதென்னையோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஓட்டன், சாத்தானி உப்பரவெனல்லாங் கூறித்திறுமாந் துலாவிவர வரையன்மகனைக்கித் தெருவினிற்பதேயன்றோ விதற்குறிதரிசனமாம்? சிவஞானச் செல்வர்களாயுள்ள நம்பெருமக்கள் கூறியிருக்கும் சம்பிரமொழிகளைத் தரிசித்தாலன்றோ வவுண்மை விளங்கும்? “நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப்போம் நடலையல்லோம், எமாப்போம் பிணியறியோம் பணியோமல்லோ மின்பமேயெந்நாளுந் துன்பமில்லை, தாமார்க்குங்குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரனற் சங்கவெண் ருழையார்காதித், கோமாற்கேநாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியினையே குறுகினோமே” என்றருளியபடியும், “யாமார்க்கும் குடியல்லோம் யாதமனஞ்சோம்” என்றருளியபடியும், “பொசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமாயெங்கும், வசிப்போமுலகில் வசியோம், முசிப்பின்றி, வாழ்வோஞ் சிவனையுணர் மாதவர்தம் பொன்னமக்கீழ்த், தாழ்வோமெமக்கார்சரி” என்றருளியபடியும், “கண்மேதுகெருகேதுமேற், சென்மமேதெனைத் திண்டக்கடவதோ” என்றருளியபடியும், “அர்க்காரீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ தடாதடாகாசநம்பாற், செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்தசெல்வமே” என்றருளியபடியுமே பிரமாணங்களாம். “மெலியார்வலிய விரவலரையஞ்சார், வலியார் தமைத்தாமருவில்” என்றபடியறிந்தால் நாமார்க்கு மஞ்சவேண்டுவதின்றும். என்கருடா சுகமாவென்ற விதிகாசமே யதைநிறுத்தும். படைக்கின்றவனாகிய பிரமன்றலையோடு நங்கடவுளுக்குப் பலிபாத்திரமாயினமொரினவன்படைப்புநம்மையென்னசெய்யும்? அழிக்கின்றவனாகியகாலன்காலேவாரிக்கொள்ள நங்கடவுளிடக்கா லுதையுண்டானாயி னவனழிப்பு நம்மையென்னசெய்யும்? இடையினின்ற திதிக்கண் மனநோக்கா டெய்தவனங்கன்செய்யுமவனாற்றாண்மையென்னசெய்யும்? அங்

னேயுருவிலியாக நங்கடவுணுதற்கண்முற்பட்டுப் பட்டுப்போயின மையால். அத்திதிகர்த்தாவென்னு மரிக்கே தக்கன்யாகத்திலவிசுநே ராது பட்டினிநேர்ந்து அவ்விடத்திலு மேனைய பலவிடங்களிலுந் தன்னையே காத்துக்கொள்ளுமாற்றல்போதாது பரிபவமுண்டாயின மையி னவன்னளிப்புத்தானமக்கெது செய்ய? சிவனே சங்காரகர்த்தா வாக, காலனை யழிப்புக்குத்தேடியதேனெனின், சிவனாழிப்புத் தொழிற்கீழுதிகாரம்பெற்று அடியாரல்லாதாரிட மாதிகஞ்செலுத்து மந்தகன் றன்மையே யாண்டுக்கூறிய தென்க. சிவனடியாராகிய மார்க் கண்டமுனிவர்பா லவனாண்மை யவலமாயினமையே போதும். இவ் வுண்மையறிந்து சிவனைவழிபடுவார்க்கு யாதுகுறையுள்ளது? இன்ன பெருஞ் சித்தியெய்தற்குரிய சைவசமயிகளாய்ப் பிறந்து மந்தோ வாணனை வினாய்க் கழிப்பது என்னபாவம்?

இங்ஙனநிற்க, “தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாத தோர் பொருளதுகருதலும், ஆறுகோடியாயாசத்திகள், வேறுவேறு தம்மாயைகடொடங்கின, ஆத்தமாணாயலவர்கூடி, நாத்திகம்பேசுநாத்தழும்பேறி னர், சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப் பதறினர்பெரு கவும், விசதமேபரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமய வா திகடத்தமதங்களே, யமைவதாகவரற்றிமலைந்தனர், மிண்டியமாயாவாதமெ ன்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தா அர்த்து, உலோகாயதனெனு மொன் டிறற் பாம்பின், கலாபேதத்த கடுவிடமெய்தி, யதிற்பலமாயையெனைப் பல குழவும்” என்ற பிரமாணப்படியே கோடியிடுக்கண் குறுக்கேவந்து தடுக்கும்! “நலமதொன்றடைதற் குறுமிடையூறநாதனே பலவுளவன்றே” என்றதனுணுங்காண்க. ஈண்டவ்விடரென்ப தேதெனின், மேலவ்வா க்கியத்தில் “சைவசமயமேசமயம்” என்றதன்பிற்போந்த “சமயாதீதப் பழம்பொருளை” என்பது அச்சைவசமயத்தினு மதிகரித்தவேறுபொ ருளை யென்றுபொருள்விரிக்கும் புன்மதமுநன்மதம்போலப் பகல் வேடங்காட்டி ஆபாசப் படுகுழியாய்ப் பக்கத்திலேதானே தவறிவி முந்தால் விழுங்க வங்கார் திருத்தலேயாம். அவ்வதித சமயமென் றது எச்சமயிகளுந் தத்தம் பரமாகக்கொள்ளக் கிடைப்பினு முக் கிய மதுவர்த்திப்பவ ரேகான்மவாதிகளேயாம். “பன்முகச்சமயநெறி படைத்தவரும் யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும்” என்று பலச மயிகளையும், அவருளதிகபாத்தியதைகாட்டி வெளிப்படிற்கு மே கான்மவாதியையு மறுத்திருப்பதோடு “சுத்தரித்தவரு ளியல்பதாகவுள சோமசேகரனிருபானுவே” எனச்சிவனது அடையாளத்தையுங் கூறின மையால், அப்பாடலில் “சைவசமயமேசமயம்” என்றமேற்பாகத்ததை

யொட்டியவ்வதீதமாகிய சைவத்தால் வித்திக்கற்பாலதாகிய பரசி வப்பொருளென்று மேல்யாங்கூறியபொருளே வித்தித்தது. சந்திர சூடத்வ ம்பபதிப்பொருளுக்குரிய லிங்கமாகக் கூறினமையால் ஸா வயகமாயுள்ளதே யப்பதியென்பதும் போதரும். “ஒருராமமோருருவ மொன்றுமில்லாற்கு” என்னும் பரமாசாரியர் வாக்குப் பிரமாணமாகற் கிழுக்குமே யெனின், இழுக்காதென்க. பரமாசாரிய மூர்த்திகளே யன்றி. “குலமிலான்குணங் குறியிலான்குறையிலான் கொடிதாம், புலமிலா ன் மனக்கென்னவோர் பற்றிலான்பொருந்து, மிலமிலான்மைந்தர் மனையி ல்லா னெவனவன்சஞ், சலமிலான்முத்திரும்பர சிவனெனத்தருமே.” என நந்தாயுமாநார் கூறியபடியுங்காண்க. இங்ஙனங் கூறியுள்ளனவேய் ன்றி “குவளைக்கண்ணி கூறன்காண்க, அவளுந்தானுமுடனே காண்க” என ப்ரமாசாரிய மூர்த்திகளும், “கொழுத்துதிசுழ், வெண்பிறைச்சடிவக்கோ வேமன்றிற்கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமயவரையென்றும்க்கண்ணுக் கினி யானே” எனத்தாயுமாநாரும் பாடியருளிந்ராகவி னவற்றினுண்மை யை விசாரிப்பாம்.

சத்தா மாத்திரமாயுள்ள பொருளே சிவமும் அதன்றுதான் மியகுணமாகிய சித்தே சத்தியுமாக வேதசிவாகமங்களுக்கறவி னவ் விருவருமுலகுக்குப் பிதாமாதாக்களாயினர் அவ்விருபொருளொ ற்றுமையினுண்டாமாநந்த ஸ்புரணமே சிவசத்திக்ள்பெற்ற மக்க ளாவார். இம்முன்றுபொருளு மொரேபொருளன்றிவேறில்லை. ஸச் சிதாந்தகநீபூதமாகிய வப்பரம்பொருள்விகாசத்தைப் பகுத்துண ருங்கால் ஸத்தின்கனமேசிவனும், சித்தின்கனமேயுமையும், ஆநந்த த்தின் கனமே ஸ்கந்தகணேசர்களுமாம். பொன்னே பூஷணமாகத் திரிந்தவுபமானவாயிலாக மேலுண்மையைக்கவாந்திடுக. முன்னும்பி ன்னு நிலைகெடாதுநின்றபொன்னிப்போல் விளங்கும் நம்பதிநிலை யினைத்தென வெளிப்பட்டமையா லவற்கொருநாமமும்இல்லை யென் றும் ஆபிரநாமங்களுள் வென்பதுமாகிய பரமாசாரியர்கருத்தும் வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மாயீகமாகிய பிரபஞ்சதர்மத்தைக்க டந்தொளிர்வது என்னு முண்மையும்போதரும். எங்ஙனமெனின், கணவன், மனைவி, மக்களென்னு முலகதர்மத்தை நோக்குழிக் கண வனோரான்மாவும், மனைவியோரான்மாவும், மக்கள்வேறுவேறு ஆன் மாக்களுமாகவினைக்கீடாக வெருவரையொருவர் சம்பந்தங்கொள் ளத் ததுவாதிகளை மாயையிற்கொண்டு போந்துழலாநிற்பர். இங் னுனம்போல்வதன்றென்னு முண்மையையே யப்பரம. வாக்குகள்

காட்டின. சிவனொருகடவுளும், உமையொருகடவுளும், ஸ்கந்தகணேசர்கள் வேறுவேறு கடவுள்களுமாகக் கொள்ளாமக்கேயவை பலஞ்செய்யுமென்க. பிரமனாதி கடவுளரைத் தனித்தனிப் பசுக்களாக வேதஞ் சொல்லுகையா லன்னோர்மனைவிமக்களு மவரவர் வினைக்கீடாகச் சிவனாற் கூட்டுவிக்கப் பெற்ற வேறுவேறு பசுக்களேயாவார். இவ்வுண்மைகளால், “பசுபதிப் பெயரியதனிமுதற்கடவுளும்பர்கனெவர்க்குமுயர்ந்தோ, நென்பது தெளிக வியல்புணர்ந்தோரே” என்றபிரமாணப்படி. ஸமஸ்த சேதனசேதனேஜ்ஜிவிதமாயுள்ள வப்பிராகிருதமாகிய திருமேனிகளை யுடையானென்பதே தீர்மானம். இவற்றின் விரிவை யாஞ்செய்துள்ள (சிவபரம்பப்பிரதரிசினி)என்னும் பிரபந்தத்தில் “சிவன் எத்தன்மையர்” என்னும் பகுதியிற்பரக்ககாணலாமென்க. இன்ன பரமகல்யாணசூனைகவிக்கிரகமாய் விளங்குநங்கடவுள் திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராயுள்ளவராகையால் அவரானையிவ்வழியொழுகும் மாயாகுணவிசிட்டர்களாகைய திரிமூர்த்திகளில் ஸத்வபிரதானராகிய வருத்திரேநஞ்சைவசமயபத்தாற் பெறப்படும் பரமபதியென்று துணியற்கு (செழும்பொழில்கள் பயங்குதாத்தழிக்குமற்றை மூவர் கோளுக்கின்றமுதல்வன்) என்னும் பிரமாணத்தானுத் தெளிந்திடுக. (ஒதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தெனவோதியிமெற்பமதியீர்) என்றதனானுங் காண்க. இன்னு மப்பாடலில் அப்பதிப்பொருள் ஸ்ரீ சிதம்பரமென்னு மோர் சேஷத்திரத்தை யிடங்கெண்டிருப்பதொன்றுமென்பதுஞ் “சோமசேகரகிருபானுயாய்” எனவாசிரியர் கூறியவுண்மையை நிறுத்தும். ஸ்ரீ சிதம்பரமென்கையி லதுசமயமொன்றையுஞ் சாராது பொதுவாய் விளங்கலானாண்டு மூர்த்திவிடைய முக்கியமன்றெனின், “நானேயகண்டாகாரமயத் தன்னிலெழுந்து பொதுநடஞ்செய், வானே” எனக்கூறியுள்ள வர்க்கியத்தால் அது தள்ளுண்டதென்க. மேலிடத்தில் ஸச்சிதாநந்தகரீபூதமான சிவலட்சணத்தை வர்ணித்திருப்பதையே யிண்டும் பயன்படுத்திக்கொள்க. அந்த சேஷத்திரத்தி லெல்லாச் சமயிகளு மபிமானம்வைத்தலா லன்னோர் கூறும் மூர்த்திகளே பிரதானமென லாகாதோவெனின், அவர் தன்மையை விசாரிக்கி லவருட்சிலர் கேவலமரூபபூதிகளும், சிலர் கேவலம் அரூபவாதிகளுமாய்க் காண்டலா லவர்கொந்தம் பாராட்டுதற்குச்சிதாகாய் மிடந்தராதென்க. அவரெல்லாமுஞ் சைவரைப்போன் மூர்த்தாமூர்த்தங்களை யங்கீகரிப்பினன்றோ வவர்க்கு மங்கே யிடஞ்செய்யலாம்? அவர்களுக்கங்கே யிடயில்லாதபோது அவரபிமானஞ் சேர்தலுக்கு வழியேயதெனின், மேலிடத்தில் தேகத்தையும், அந்

தேசத்தி லவயவங்கனையுஞ் சமட்டி வியட்டிகளாக வயிமானிக்கு முவமானத்தாற் சமயங்களின் றன்மையைக் கூறினோமாகையால் அதையிங்கே வினியோகஞ் செய்துகொள்க. மூர்த்தா மூர்த்தங்க ளையெல்லாஞ் சமட்டியிற்கொண்டவருக்கு எல்லாவயவங்களுங் கூடிய தேசத்தைக் கொண்டவரும், மூர்த்தம், அல்லது அமூர்த்தங்களைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கொண்டவருக்குக் கரசரணதிய வயவங்களைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கொண்டவரு முவமிக்கப் படுதலால் வியட்டியாளர் சமட்டியில் அபிமானம் பூண்பதற்குண்டான ஹேதுவெளிப்பட்ட தென்க, “திவ்மேன்றுட் பார்த்தபோதங், கென்மார்க்கபிருக்குதெல்லாம் வெளியேயென்ன வெச்சமயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சாநிம்பர்” என்றபடியானுங் கண்டுணர்க. வேதசிவாகமங்களுக்கும் பாஹ்யமதவாதிகளு ளரூபவாதிகளே யதிகமாகையாலரும் வியட்டித் தன்மையா லடங்குவிட்டனர். தேசத்திலடங்கிய வுறுப்புக்களைத் தனித்தனி யபிமானித்தவர் தேசத்துக்குப் பாஹ்யவாதிக ளெல்லாததுபோல் மூர்த்தாமூர்த்தங்களைக்கொண்ட சமட்டி சிவதர்மத்தைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கிரகித்துக் கொண்டவரெப்படி வேதசிவாகம பாஹ்யராகக் கூடுமெனின், அவர் பதியினது மூர்த்தாமூர்த்தங்களைக்கொள்ளாமல் பசுபாசங்களிற்ஹோந்த மூர்த்தாமூர்த்தங்களைக் கொள்ளலால் பாஹ்யவாதிக ளென்பதிற்றட்டிலலை. புருடனொருவனை யடைந்து தான் கோரியகாரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வெண்ணிய வொருவன் தாணுபுருடனை யடைந்து தடுமாறியதே யிதற்கு நிதரிசனமாம். அப்படியான காலத்துங் கட்டைமாத்திரமே விரோதப்பட்டு அதிற்புருடாகுதி விரோதியாவண்ணமவர் பசுபாசமூர்த்தங்களைக் கொள்ளும்போது மவையே பதிமூர்த்தங்களென மயங்கினதேயன்றி வேறில்லைபாகையா லெச்சமயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சா நிற்பரென்றதனுண்மை விளங்கும். சைவத்தில் வேறான புறச்சமயங்களிலும் அரூபவாத மங்கீகாரமே னு மவைகூறுமரூபவியலும், பதியியலுங்கேவலம் முரணுதலாலவை சைவர்க்கு ஸாமஞ்சஸமாகாவெனவறிக. இக்கருத்தையே “பொய்வந்தழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டாம்” என மேல் வலிந்தறிவுறுத்திய படியாம். இது சைவவரையே நோக்கிக்கூறியதென்க. புறச்சமயிகள் கூறுந் துர்ப்போதங்களான் மயங்கி முன்னுள்ள சிவத்வாபி வியக்கியை யிழந்தலையு மூர்க்கப்பிணங்களை நோக்கிக் கூறினமைகொண்டே “இக்கருத்தைவிட்டு” எனவும், “புகுதவேண்டாம்” எனவும் விதந்

தமைதெரியும். இக்கருத்தையே “உவலைச்சமயங்க் னொவ்வாதசாத்திர
மாம்” எனப்பரமாசாரிய மூர்த்திகளுக்கூறினர். மேலிவை யுண்மை
முத்தியைப்பயவாவென்பது விளங்கும் பொருட்டே “முத்திரநுந்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்தியே.” என்று கூறிய
படியுங் காண்க. புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம்
அகச்சமயமென்னு மிருபத்துநான்கு வகைப்பட்ட பேதம், அபேத
ம், பேதாபேதங்களாகிய பலசமயங்களாலு முத்திகைகூடா வென்
பதன் விரிவைச் சிவஞானவிரித்தியார், தத்துவப்பிரகாச முதலிய
நூல்களாற்கண்டுணர்க. ஈண்டுத் தெய்வசபையைக் கண்டான் மாத்
திரத்தானே முத்தியுண்டாமென்பது போதரும். தெய்வசபையெ
ன்றது தில்லைமன்றே யாகையாற் தில்லையைக் கண்டான் முத்தியெ
ன்ற வேதப்பிரமாணமே சாலும். தேவன் என்பதற்குப் பிரகாசமா
னவன் என்றுமேலோர் பொருள் விரித்தலால் அந்தச்சத்திக்கொண்
டே மாயாகாரியங்களாகிய சித்திரங்களைச் செய்யுமத்தேவனிடத்
தற் கூலிக்குவேலைசெய்யும் பலவேலைக்காரருக்குந் தேவரெனப் பெ
யர்வந்தமைகாண்க. அந்தவேலையினின்று மவர்கள் தள்ளப்பட்டா
ல் மானிடர், நாய்கள், பேய்களாகப் பவிக்கவருதலி னுண்மை விசா
ரத்தாற் போதருந்தெய்வ மொன்றென்பதே தீர்மானம். தேவியென்
னும் ருடிப்பெயரையுடைய வுமைக்குநாதரேயன்றோ தேவராதஸ்
சாலும். அந்தத்தெய்வமே தில்லைமன்று ளிருப்பதாலன்றோ அது
தேவசபையாயிற்று? அதுவே யுண்மைத்தெய்வ மென்பதற்கும்,
தில்லையைக் கண்டான்முத்தி யென்பதற்கும் போந்தவிதிகாச மொ
ன்று கூறுவாம்.

வியாதருடைய மாணுக்கராகிய ஜெமினி யென்பவர் வேதங்க
ளையெல்லாஞ் சரியாகவோதியுணர்ந்துந் திருவருள் போதாமையா
லவ்வேதத்தாற் றுணியப்படுமுண்மை தெளியாதவராயினர். வேத
மானது பூர்வம், உத்தரம் எனவிருபகுதியவாகி முன்னையது கரும
த்தையும், பின்னையது பிரமத்தையும் பொருள்களெனச் சாதிக்க
கும் இரண்டையு மிலக்கணையாற் கவர்ந்து பிரமத்தையே வியாதர்
பொருளாகத்துணிந்து வேதாந்தஸூத்திரம் என்னும் பிரம்ஹஸூ
த்திரத்தைச் செய்தருளினர். இதற்கே வியாஸஸூத்திரம், பிரமமீ
மாஞ்சு, உத்தரமீமாஞ்சையெனப் பெயர்கள்வழங்கும். இந்நூலு
க்கும், இதைப்பிற்பிறிய வியாதருக்கும் விரோதமாய்க் கருமத்தை
விட்டுப்பிரமமென்பதொரு பொருளுண்டாவதில்லையென வவ்வேத

த்தின்வழியே சாதிப்பான்றொடங்கிப் பூர்வமீயாஞ்சை யென்னுங் கண்மஸூத்திரங்களை யச்சைமினிபகவான் வெளியிட்டனர். விபா தர் கருமத்தைத் தமது வித்தாநதத்துக்குஸாதனமாகக் கொண்ட வராகையா லதைத்தாம் விரோதியாவிட்டாலும் அச்சைமினிக்குண் மை வெளியாமாறு அவரைச் சூரியனிடமனுப்பினர். அவரிடஞ்செ ன்று படித்து மம்முனிவர் தெளியாதவராயினர். “நல்லன தூல்பவகற் பினுங்காண்பரிதே, யெல்லையிலாதசிவம்” என ஓளவையாரருளிச்செய்த வாக்கியத்துக்கேயன்றோ வவரிலக்காயினர்? எவ்வளவு கற்றாலும், எவ்வளவு கேட்டாலும், எவ்வளவுபார்த்தாலு மென்னபயன்? திருவருளில்லாதபோது. அருளிருந்தன்றி யமையாதென்பதை “அரு ளினாலாகமத்தேயறியலாம்” என்னும் வித்தாநத போதகர்திருவாக்கு ங்காட்டும். இன்னும், “உன்றிருவடிக்கீழுறுதியாமன்பு, முன்றிருவருளி னாற்கிடைப்ப, தன்றிதூற் பலவுமாய்ந்த தாலுரைசெயுனப்பருந் திறமையா ன்மதியான், மன்றயேகிடைப்பதன்று” என ஸ்ரீமத் அப்பதிக்கிதேந்திர ர்கருத்தைச் சிவஞானயோகிகள் வெளிப்படுத்தினபடியாலுங் கண் டுகொள்க.

மேல் சூரியபகவானுந் தெளிவடையாதவராகிய அச்சைமினி பகவான் சிலகாலங்கடந்து பூப்பிரதட்சிணஞ்செய்சீத் தொடங்கி னர். அப்படிச்செய்து வருகையில் ஸ்ரீ சிதம்பரத்தையடைந்து ஸ்ரீ நடராஜமணியைக் கண்களின் பிரயோஜனமெனக் கண்டனா. கண் டமாத்திரத்தில் அழலிடைப்பட்ட மெழுகெனவுருகி நெஞ்சங்கசி ந்து நெக்குவிட்டுநைந்து பரவசமாயினர். ஐயோ தெய்வமில்லையே ன்று காலங்கழித்தோமே! நநதிவினையிருந்தவா நென்னே! என் னே!! இதோவிருக்கின்றதே தெய்வம்! என்று ஒடிச்சென்று எம பெருவாழ்வே! எனனன்பே! எனக்கட்டிக்கொண்டு கண்களினீர்த தும்ப முன்னேநின்று வேதபாதஸ்வங்களால் துதித்தனர். (வேதபா தஸ்வம்) என்பது அவரால் துதிக்கப்பட்ட நூலின்பெயராம். ஒரு ஸ்லோகத்தில் நான்குபாதமாகையால் முன்முன்றுபாதங்கள் தமது சொந்ததிருவாக்கும், நாலாவதுபாதம் வேதமுமாகச்சேர்த்துப் பாடியதென்றிக. எத்தனைவேதம் படித்து மென்னபயனுச்சது? திரு வருளில்லாதபோது. “தில்லைச்சிதம்பரதேவாவுன்கித்தந்திரம்பிவிட்டால்”, என்னும்படியன்றோ வுண்மை பிரகாசிக்கின்றது? “அவனருளவேய வன்றான்வணங்கி” என்றபடியாலுந் தெளிக. இவ்வுண்மைகாரால் தில் லைபைக்கண்டால் முத்தியென்னுஞ் சாத்ருசமும், தில்லையிலுள்ள

தே தெய்வமென்னுஞ் சீர்ப்பாடும் வெளிப்பட்டன. இவை ஸ்ரீரத்நாகரம், கைவல்யம், சாந்தோக்யம், மஹாநாராயணமீத்யாதி யுபநிடதங்களாற் பெறப்படுதல்காண்க.

இனிச் செகத்திரேயென்று பொதுவகையாற் கூறியிருக்க மேலிடத்திற் சைவரையே முன்னிட்டுரைத்தாரென்ற தென்னையெனின், செகத்தவர் பல்வேறுவகைப்பட்ட பரிபாகத்தால் சைவபுத்தியின்றித் தேம்பித்திரிந்துமுல்வாராக, அவர்போதங்களான் மலைந்தும், அவர் கோள்களின்முனைதும், அவரதுபவங்களிலிணைந்தும் அவரவராகியல்பாரிற்ரு மந்தபருவத்தினையுடைய சைவரைநோக்கியேயுதித்துக் கூறத்தொடங்கினமையினவரையே செகத்திரேயென்று கூறினபடியுமையதுகொள்க, அல்லதூஉம், பொதுவாற் செகத்தவரைப் பார்த்துக் கூறினாரெனினு மிழுக்குறாதென்க. செகத்தவரெல்லாம் வியட்டியபா லததல்லை பெல்லையினின்ற கடவுளையே “தந்தெய்வமென்வெய்வமென், நெறகுந்தொடர்ந்தெதிர்வழக்கிடவுநின்றதெது” என்றபடிப்பற்றி வழக்குப் பேசலாலவரையே யவ்வழக்கறுத்தருளும் பொருட்டுச் சேரவாருமென்றழைத்தபடியும் கண்டுதெளிக. இவ்வாசிரியர் சைவமார்க்கமே சநமார்க்கமென வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளவாக்கியங்களை யீண்வவரைநது காட்டுதும். “விண்ணவரித்திரன் பிமனாரதாதி விளங்குசத்தரிஷ்கள் ? கனவீணவல்லோ, ரெண்ணரியசித்தர் மதுவாதிவேந்த் ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக், கண்ணகன் ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளவ கையினெல்லிக்கனிபோலக் காட்சியாகத், திண்ணியவல்லறிவாலிசசமயத்தன்றோ செப்பரியசித்திமுத்தி சேர்த்தாழ்வுன்றும்” எனவும், “செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தந்தத் தெய்வமேதெய்வமெனுஞ் செயற்கையான, வப்பரிசாளருமேதேபிடித்தாலிப்பா வடுத்ததந்தூல்களும் விரித்தேயநுமானதி, பொப்ப விரித்துரைப்பரிவனன்பொய்ம் மெயென்னயொன்றிலையொன்றெனப் பார்ப்பதொவ்வாதார்க்கு, மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகியாதுசமயமும் வணங்குமியல்பதாகி” எனவும், “இயல்பென்றந் திரியாமலியமமாதி யெண்குணமும் காட்டியன்பாலின்பமாகிப், பயனருளப்பொருள்கள் பரிசாரமாகிப் பண்புறவும்கெளபானபட்சங்காட்டி, மயலறும்திரஞ்சிட்சைசோதிடாதி மற்றவகநூல் வணங்கமொளனமோலி, மயர்வறச்செந்நியில் வைத்துராஜாங்கப்பி லமர்ந்தது வைதிகசைவமழகிதந்தோ” எனவும், “அந்தோவீததசியம்சசமயம்போலின் றறிஞரெலாவெறியவணிமாவாதி, வந்தாடித்திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம் வைத்திருந்தமாதவர்க்கும்மற்றுமற்று, மிந்திராதி போகநலம்பெற்றபேர்க்கு மிதுவன்றித்தாயகம்வேறிலையிலலை, சந்தானகற்பகம் போலுருளைக்காட்டத் தக்கநெறியிற்றெறியேதான் சந்மார்க்கம்” எனவும் போர்த்தவாக்கியங்களே சா லும்.

மேல் விசாரத்தால் எல்லாமார்க்கங்களினுஞ் சிறந்தமார்க்கஞ் சைவமொன்றே யெனவும், அச்சைவத்தாற் பெறப்பட்ட மெய்ப் பொருள் சிவமொன்றேயெனவும், அச்சிவம் தில்லைமன்றுளனவரத தாண்டவம் புரியா நிற்பதொன்றெனவும், அதுவே தந்தெய்வமெந் தெய்வமென்று சமயங்க ளெல்லாவற்றினும் வழக்குப்பேச நிற்ப தொன்றெனவும், அதனெல்லாச் சமயங்களும்ங்காங்கி பாவத் தால் சைவமேயாகுமெனவும், சிவத்தைக்காட்டிலும் வேறுதெய்வ ந்தேடினும் கிடையாமையாலெல்லாச் சமயங்களாலும் போந்ததெய்வங்கள்யாவும் நம்பரசிவமொன்றேயெனவும், தெய்வ வொற்றுமையாலும், சமயாங்க வொற்றுமையாலுஞ் சைவத்திற்குவேறான தொருமார்க்கங் கிடையாபையால் சைவராயுள்ளபேர் வேறாக வெண்ணு வதற்கு ஒருசமயமு மில்லையெனவும், யாவருஞ் சைவரேயாவரென வந் துணிவதுமேலோர் மரபாம்.

இன்னுமிதை விரிக்கில் வேறுசமயிகளிடத்துச் சைவருக்குத் துவேஷமுண்டாகக்கூடாத நிபாயங்கள் பலபடக்கிடக்கும். எங்ஙனமெனின், பொய்யாமை, கொல்லாமை, களவாமை, சூள்ளாமை பிறர்மனை நயவாமை முதலிய நற்குணங்களுயிர்களுக்குரிய பூஷணமாக வேதசிவாகமங்கள் விதந்துரைக்கும். “அழுக்கிறவாவெருளியி ன்ஞச் சொன்கு, மிழுக்காவியன்றதறம்” என்றதேத்யாதி பிரமாணங் களுஞ்சான்றும். இன்ன மங்கலகுணங்களுத்த மோத்தமமார்க்கமா கிய சைவத்துக்கேயமையும். இவை யச்சைவசமயிகள் கொண் டொழுகற்பாலனவாகிய வறங்களாம். இங்ஙனமாக, சைவரென்னு ம்பேர்மாத்திரம் வகித்துப் படி விபூதியை மேற்பூச்சாகக்கொண்டு பொதிபொதியாக ருத்ராசுஷங்களைச்சுமந்து பகல்வேடதாரிகளாய்த் திரிந்து கொப்புங்கிளையுமேவித்து வில்வமரத்தினிலைகளை ஸமூல மாய்ப்பறித்துச் சிவபூசையென்னும் வீண்விபாஜத்தாற்போதுபோ க்கிக் காலங்கழித்துக்கொண்டு சிவதிரவியபஹாரங்களும். மேற்கூறிய தர்மவிஹீனங்களுங் கொண்டிலையும்போலிச் சைவசூரியுமன் றோ வவர்வேடமாத்திரத்தாலஞ்சி நாம்வழிபடுகின்றோம்? மேல்யாம் காட்டிய பகுதிகள் சைவசமயிகள துட்டிக்கற் பாலனவாகிய பாஹ் யாந்தரமானவிரண்டு தர்மங்களாக வேற்படுகையா விரண்டிலென்குறையினு மவனைவிவேகிகள் தள்ளவேண்டியது. இங்ஙனமாக, அந்தரதர்மங்க ணிறைந்திருப்பினும் பாஹ்யதர்மங்க ளில்லையாயி

னவரைமாத்திரமேநாம் வர்ஜிக்கின்றோம். இப்படியே பாஹ்யதர்மங்க ணிறைந்திருப்பினு மந்தர தர்மங்களில்லைபாயி னவரையும் நாம் வர்ஜிக்கவேண்டுமன்றோ? அப்படிக்கனுபவமின்றே! இது என்ன பெருந்தாழ்வு? சைவருளநேகர் பாஹ்யதர்மிகளாகவே திரிவதன் றி அந்தரதர்மிகளாகக்கிடைப்பது அதிதூர்லபமாய்விட்டது. அந் தரத்திலவலம்பிப்பன வெல்லா முலகாயதர்க்குரிய வஞ்சம், பொ றுமை முதலான வஸங்கதங்களேயாகையால் அவரேன் புறச்சம யிகளாக மாட்டார்கள்? அப்படியே கடவுளில்லை பெனவுலகாயத வலித்தாந்தத்தைப் பாஹ்யத்தி லவலம்பிப்பவருள் பொய்யாமைமு தலியவந்தரதர்மங்கள் வலித்திக்கப்பெற்றவர் கிடைப்பினவரேன் சைவராகமாட்டார்கள்? சைவத்துக்கே யவை யுரியதருமங்களா கையால். இவை யெல்லாச்சமயங்கட்கும் பொதுக்குணங்களெனக் கூறுவாருமுளர். சைவத்தைவிட்டு ஒருசமயமு முண்டாதற்கே யிட மில்லாதபோது அங்கே யவர்கூற்றுப் பயன்படுவதெங்ஙனம்? சை வத்தினடியாகவே யச்சமயங்கள் சீவித்தலாலவற்று ளித்தருமங்க ளுபசாரமென்க. பாஹ்யத்தில் சைவசிக்ந்தங்கண்டு சைவரென மரு வும்படியே அந்தரத்திற் சைவதருமங்களைக்கண்டு சைவரென மரு விக்களிகூர்தல் சாலுமென்க. இதனாலெந்தச்சமயிகளுஞ் சைவதரு மங்களைப் பாஹ்யாந்தரங்களாகிய விரண்புவகையாலுங் கொள்வத ரிதாயினு மவற்றொருவகையாலாவ தவசியங்கொண்டே யிருப்ப ராகையால் யாவருஞ் சைவரால் விரும்பத்தக்கவரேயாவர். இப்படிக்கூறியதால் பாஹ்யாந்தரங்களாற் சைவவலித்தியுண்டாவது பரமக ஷ்டமென்பதும், அப்படியுண்டாகப் பெற்றவருமையிற் கிடைப்ப பரென்பதும், அவருக்கு ஸமரசஞான முண்டாமென்பதும் ஏற்ப ட்டது. இவ்வாறன்றி மாயாவாதத்தையே வேதாந்தமெனவும், அந் தப்போலி வேதாந்தமுஞ் சைவவலித்தாந்தமுஞ் சமரஸமாகியவொ ரே ஞானமெனவும்பேசிப் பொங்கியழிவார் கோளையும், ஆணவத் தானமொத்துண்டு பிறந்துழலும் விண்டுமுதலிய போலித்தெய்வங் களையும், நம்பரமசிவமூர்த்தியையு மொரேதெய்வமென்று சமரஸ ஞானம்பேசிச் சமூக்கிற்பட்டுமூல்வார் கோளையுஞ் சமரஸமெனல் பொருந்தாது! பொருந்தாது!!

நண்டு மாயாவாதம், போலிவேதாந்தமென்றுகூறி நம்மால்பஹி ஷ்காரஞ் செய்யப்பட்ட சமயமே யுத்தமோத்தமமான வைதிகமார் க்கமெனவும், அதற்குப்பெயர்க ஞுரிமைபல்லவெனவும், மாயாவாத

மெனவதைக் கூறுவதற்கு நியாயங்கிடையாதெனவும், மாயையென்பதொரு பொருளையே கொள்ளாத வம்மத மெப்படியாயாவாதமாகுமெனவும், அதுவே மாயாவாதமாகுமெனி னம்மதத்துப்பூர்வீகர்தங்கள் சாத்திரங்களில் மாயாவாதமென்னுமோர் மதத்தை நிரசிப்பதென்னையெனவும், அதனால். “மிண்டியமாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தா ஆர்த்து” என ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கடிந்தருளிய மார்க்கமினைத்தென வெளிபட்டதெனவும், இந்தமாயாவாதப்பேரதைவிட்டொழிதலா லதற்குப் போலிவேதாந்தமென்னுபேரு மப்படியேயாகுமெனவும், அப்படியாகுங்கால், வேதாந்தமென்னுமார்க்கம் அடைக்காட்டிலும் வேறுகவுண்டாவது கூடாதெனவும், சித்தாந்தமென்னுஞ் சைவத்துக்கு அது பொருண்முடிவில் விரோதியாயமையால் வித்தாந்தமும் அதுவேயாகுமெனவும், இரண்டுமொன்றான வுண்மையறிந்தே “வேதாந்த சித்தாந்தசமாசநன்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்கணமே” என்று தாயுமானவருந் கூறினாரெனவுஞ் சமாதானங்கூறித் திருப்தியடைந்துகொள்ளு மன்னோர் அறியாமை தொலைய வுரைசெய்வாம்.

போலிவேதாந்தமென யாம் நிரசிக்கு மார்க்கத்தை யுத்தமோததம்மான வைதிகமார்க்கமென்று அவா கூறலா லுண்டாகிய வுசிதம்யாது? கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, பூதங்களே யுள்ளவையெனக் கூறுமுலகாயதனுந் தன்னை வைதிகமார்க்கத்தானாகக் கூறலால். “பூதத்தேயன்னமாகி யன்னத்தாலுடம்புபுந்தி, பேதித்தேயனமுமாகிப் பிரிந்தமை திருந்தவின்று, வேதத்தேகிடக்கவென்னோ மேதினியோர்களெல்லாம், கேதத்தேவீழ்ந்துவேறு நெறிபலகேட்குமாறே” என வவனதுதாய்ப்படும் பிரமாணவாக்கியமேசாலும். இவன் சிவசீவர்களுக்கு நாத் திகத்வங்கூறிப் பூதங்களேமாத்திரமே யாத்திகமாகக்கொண்டவன். இவனை யேனை யசமயிகளெல்லாம் நாத்திகன், நாத்திகனென வோயாது கூறுகின்றனர். மாயாவாதியுமப்படியே கூறுகின்றனர். அது அவன் பாலிமூக்கெனவறிக. அவனே ஆத்திகனாகாதபோது அவன் பிறரை ஆத்திகரென்றல் யாண்டிசையும்? உலகாயதன் பூதங்களுக்குமாத்திரம் ஆத்திகத்வங்கூறிச் சிவசீவர்களுக்கு நாத்திகத்வமங்கீகரித்திருக்கின்றான். சத்தாயுள்ள சிவத்தை யங்கீகரித்த மாயாவாதிக்கும், அசத்தாயுள்ள பூதத்தையங்கீகரித்த வுலகாயதனுக்கு மொருதாரதம்யமும் யாம்கண்டிலம். இரண்டுபேரும் நாத்திகரென்னுந் துணிவுடைமையால். சத்தாகிய சிவத்தை மாத்திரங்

கொண்ட மாயாவாதிக்கு அசத்தாகிய வலகமும், சதசத்தாகிய வான்மாவுமில்பொருள்களாய்முடிதலி னவனை முழு ஆத்திகனென ல்கூடாது. அசத்தாகிய வலகத்தைமாதிரிங்கொண்ட வலகாய தனுக்குச் சத்தாகியசிவமும், சதசத்தாகிய வுபிரும்பொருள்க ளாய் முடிதலி னவனுமப்படியே முழு ஆத்திகளுகமாட்டான். மா யாவாதிக்குள்ள ஆத்திகவமுலகாயதனுக்கு முண்டாயினமையின் மாயாவாதியாவானினி யுலகாயதனை நாத்திகனெனக்கூறித் திரிதனலஞ்செய்யாதென்க. உலகாயதன் அசத்தாகிய பூதங்களே சிற்சடங்களாய்த் திகழுமெனவும், மாயாவாதி சத்தாகிய சிவமே சிற்சடங்களாய்த் திகழுமெனவுங்கூறலா லிருவர் கோள்களுமொ ரே தன்மையவாகியழியும். “சத்திலசத்துரைசெய்வாரகம்பிர, மத்தருன் மத்தரென்றுந்தீபற” என மாயாவாதியையும், “ஓதுமசத்தி லுயர்சத்து திக்குமென், ரோதுவர்நாத்திகருந்தீபற, ஆகமீழந்தாரென்றுந்தீபற” என வலகாயதனையுஞ் (சித்தாந்தவுந்தியில்) யாம் கண்டித்திருத்தல்கா ண்கு, சத்து அசத்தாகவும், அசத்துச்சத்தாகவுந் திரியமாட்டாவா கையால், நெல் கமுகாயும், கமுகுநெல்லாயு நீளாவென்னுந்தருக் கமே யதைநிறுத்தும். நாத்திகராகிய வவ்விருவருள் மாயாவாதியை ஆத்திகனென்கையிலப்படியே யுலகாயதனையும் ஆத்திகனென்ற லிற் பழுதில்லையெனவும், உலகாயதனை நாத்திகனென்கையி லப்ப டியே மாயாவாதியையும் நாத்திகனென் றலிற்பழுதில்லையெனவுங் கற்றுணர்ந்த மேலோர்கருநாநிற்பர். இப்படி யிவர்களுழியவே, சத்து, அசத்து என்னு மிருபொருள்களையுந்தான் வின்கரித்தலால வற்றின் வேறான மூன்றுவது சதசத்தாகிய வான்மாவென்னுந் தன் னையுங்கண்டு பதார்த்தத் திரயபோதகமாகிய வேதாந்தரஹஸ்யங்க ளைக் கண்டுணர்ந்தவனையன்றோ ஆத்திகளுவான்? கண்டவுலகமும், காணும் ஆன்மாவும், காட்டுஞ்சிவமுமாகிய மூன்றனுளொன்றுகெ டினு மாண்டு ஆத்திகம் பூர்த்திகட்டாதென்க. சித்சித்சுவரபதார்க் தத்திரயபோதகர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகட்கு ஆத்திகத்வம் வலித் திக்குமேயெனின், அன்றோர் காணுந்தன்மையினவாகிய தம்மோ டொத்தபசுக்களு ளோர்பசுவையேகாட்டும் பதிப்பொருளென மய ங்கலாலவருக்கும் பதரிச்சயத்தன்மையில் நாத்திகமேநிலைக்குட். மேல், பதிபசுபாசபதார்த்தத்திரய போதகராகிய சைவலித்தாந்தி களே முழு ஆத்திகராதல்கண்டுகெனிக. சைவமொன்றுக்கே ஆத்தி கத்வம் நிலைத்தலாலதுவே வேதவேதாந்தபாரங்கசீலர்களால் கொள் ளத்தக்க வைதிகமாத்நமாயினமை வலித்தித்தது. இந்த வுண்மை

நியாயங்களால் மாயாவாதமே வைதிகமார்க்கமென்று சாதிக்கப்படுவது தவறாய்விட்டது. நாதிகமும்வைதிகமும் மாதத்துணியப்படு மம் மதத்துக்கு மாயாவாதம், போலிவேதாந்தமென்னும் பெயர்களுரிமையல்ல வென்னுந்துர்வாதமு மினிச்சிவியாதென்க. மேல்விவடிஸ்தையா லப்பெயர்களம்மதத்திற்குரியவேயென்னு நியாயம் போதரலாலதையின் னுங்கொஞ்சம் விளங்கவுரைப்பாம்.

மாயையை யில்பொருளாகக் கொள்ளலாவந்தம் மாயாவாதமாவதெப்படிபெனின், அவர் ஜகஜீவபரங்களை மிச்சைபெனக் கூறுந்தன்மையான் மிச்சாவாதிகளென வவரையுண்மைதூஷ்கள் கூறும். (யாமாஸாமாயா) என்பதற்கு எது இல்லாததோ அது மாயையென வவந்தப்படியே பொருளுண்டாவதாலதுவே மிச்சாவாதம், மாயாவாதமென்றின்னனவாக வழங்கப்பெறும். மிச்சாவாதம் என்பதற்கும், மாயாவாதமென்பதற்கு மொரோபொருள்கண்டுதெளிக. சிவனை யுள்பொருளாக வாழிக்குஞ்சமயம் சைவவாதமெனவும், விண்டுவையுள்ளபொருளாக வாதிக்குஞ் சமயம் வைணவவாதமெனவும் பெறப்படுதல்போன் மாயையையுள்பொருளாவாதிக்குஞ் சமயமாயினன்றோ அது மாயாவாதமாகுமெனின், ஒருசொல்லுக்குப் பலபொருளுண்மையா லப்பலபொருளும் ஸந்தர்ப்பங்களின்வழி வினியோகம்பெறும். மாயையென்ப தொருபொருளையிலலாகது எனவவர்கூறுவது சொன்மாத்திரமே யன்றி யவர்க்குள்ளரோதனங்களெல்லா மம்மாபாவிஸாசமேயாம். அதுபவத்திலதையுடையவராகி வார்த்தைமாத்திரத்தாலது கிடையவேகிடையாதெனக் கூறுவதாலவர் வீண்சொல்லென்னை, கௌரவம் பெறுமா? மாயையுளதென்பது சொன்மாத்திரமெனவும், அதுபொருளாகவுளதாயின் ஞானிகளதுபவத்திற்பிரபஞ்சந் தோன்றாததென்னையெனவுஞ் சங்கித் துழலுமன்றோ ரறியாமையைத் தொலைப்பாம். அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவம் விஷயமாகாததுகொண்டு அச்சிவமுஞ் சொன்மாத்திரத்தது எனவும், அதுபொருளாக வுளதாயினஞ் ஞானிகளதுபவத்திலேன் றோன்றக்கூடாதெனவு முண்டாகு மாசங்கைக்குச் சமாதானமவ்ரெசொல்லட்டும் பார்ப்போம். ஞானிகளுக்கு உலகமும், அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவமும்புலப்படாவென்க. அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவம் விஷயமாகாமையா லதை யில்பொருளென லமையாதது போன் ஞானிகளுக்கு விஷயமாகாதது கொண்டே பிரபஞ்சத்தை யில்பொருளாகத்துணிவது சர்வாஸங்கதமென்க. ஞானிகளுக்குச்

சிவமொன்றே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்படியே அஞ்ஞானிக ளுக்குப் பிரபஞ்சமொன்றே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வுண் மைகளான் மாயையென்பதொருபொருளை யாமங்கீகரித்த தில்லை யென வவர்கூறுங்கூற்றுச்சிதைவுண்டதென்க. “இல்லாததேததுவே மாயை யெனினில்லாத, தில்லாததேயாகுமெம்மதமே, யில்லா, வொருபொ ருளுண் டென்னவுரைக்குமோவேதம், வருபொருள் வேராகமதிப்பீர்” என யாம் (சித்தாந்தசேகரத்திற்) கூறியபடியாலுங்காண்க. (வருபொருள்வே ராகமதிப்பீர்) என்பதனை ஞானிகளுக்குச் சிவமொன்றே தோன்றிக் கொண்டிருக்குமென மேற்சாதித்த ரியாயமேரிறுத்தும். உள்ளதை யில்லதாகக் கூறுந்தன்மைபால் அஸத்தியவாதிகளென்பது தோன் ற மிச்சாவாதி, மாயாவாதிபென வவரையாம் கூறுதல்பிழைபடாதெ னவறிக. தம்மநூல்களில்லவர் மாயாவாதமென வேறொன்றை ரிரசிக்க த்தொடங்குவதெல்லாந் தம்பாலேறிப குற்றத்தைத் தவிர்த்துக்கொ ள்ளும் பொருட்டேயாம். ஒருவன்றலைமேல் மலமிருக்கக் கண்டிரங் கிய மற்றொருவனுன் றலைமேலுள்ள மலத்தைமாற்றுதி யென்றவள னில் என்றலைமேன் மலங்கிடையாது, அவன்றலைமேன் மலமிருக்கிற தென வேறொருவனைச் சுட்டிக்காட்டியும், உன்றலைமேற்றான் மலமி ருக்கிறதெனச் சொல்லவந்தவன்பே திருப்பிக்கூறியுந் தன்றலையிலு ள்ளமலத்தைமாற்ற வழிதேடாதமதிக்கேடன் விருத்தாந்தத்திலீதட ங்கலால் விவேகிகள் கழகத்து மணம்பெறுதென்க. மாயாவாதியாகி ய தனக்கு நேரிட்டிருக்கும்நாத்திகத்வத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்ள மாட்டாமல் உலகாயதனை நாத்திகனென வவன்பழித்துத்திரியும் பண்பிற்றானே முற்றுமிழிந்தழியுமென்க. (மாயாவாதி பேயாகித், தா னேயுரைக்கு மநூலினுண்மைதன்னைச் சாற்றுவாம்) என அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும், (மாயாவாதப்பேயா வுனக்குத், தேவரிலொருவ னுண்டாக, மேவருநரகம் விடுத்தலோவரிதே.) என உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளும் முறையே சிவஞானசித்தியிலும், சங்கற்ப ரிராகரண த்திலுங் கூறினாராகவி னவற்றினுண்மைகளை யறிந்தோர்பாற் கேட் டடங்குக. இப்படி யுண்மைவெளிப்பட்டமையால், ஸ்ரீமந் மணிவா சகழார்த்திகள் கடிந்தருளிய மாயாவாதம் தம்மதல்லவெனத் தப்பி த்துக்கொள்ள வழிபார்த்தனந் தமொறிப்போயிற்றென்க.

இந்த விசாரத்தால், மாயாவாதப்பேரவரை விட்டொழியாமை வெளிப்பட்டதனற் போலி வேதாந்தபேரு மவணவிட்டதில்லை யெ ன்பதை நிரூபிப்பாம். மேலிடத்தில் வியவஸ்தைபண்ணி மாயாவாத

மென்பது நாத்நிகம், அவைநிகம் என்னும் பெயர்கட்குரிய சீருடைத் தெனத் தீர்மானித் திருக்கின்றோமாகையாலதுவே போலிவேதாந்தமென்பதை நிலைக்கப்பண்ணும். இவ்வளவாபாசத்தினதாகியவதை வேதாந்தமாகிய சைவதுல்யமெனவாவது, சைவாதீதமெனவாவது எந்த விவேகத்தால் நாமொப்புக்கொள்ளலாம்? வேதாந்தம் என்பது வேதமுடிவு என்று பொருள்படும். வேதத்தின்முடிவு சிவமென்றே தீர்மானம். அச்சிவம் ஸச்சிதானந்த கரீபூதமாயுள்ளது. அதற்கு அதுர்தஜடதுக்காதிகள் கூறுவது வேதாந்தமாகாது. இங்ஙனமாக ஜநமரணப்பட்டுமூலு முயிர்வர்க்கங்களும்த, ததுவாதிகளாகக் காரியப்பட்டழியு மாயாப்பிரபஞ்சங்களு மந்தப் பரமசிவத்தின் விபூதி யெனக்கூறிப் பிரலாபிக்குஞ் சித்தாந்தத்தை நாமெப்படி வேதாந்தமென்னலாம்? தத்வாவலியாதி வேதாந்தங்களால் விதித்திக்கு முண்மை யெதைப்பயக்குமெனின், (ஆரணங்கடருதத்துவம்மலியெனும்பதப் பொருளறிந்திடாய், காரணம்ததுவுய்யமென்றிருமை கண்டுவேறின்மைகருதலால்) என்னும் வசனத்தாற் கண்டுணர்க. இத்தியாதி மஹாவாக்கியங்களை வேதாந்தமென்பதிற் றட்டில்லை. இவற்றினுண்மையு முரிமையுமானபொருள்களையன்றி மதாந்தரஸ்தர் அந்யதாகுறும் ரோதனாத்தங்களெல்லாம் எப்படிவேதாந்தமாகும்? அபார்த்தங்களாற் பிரலாபித்துக்கொண்டிருப்பவரெல்லாமுந் தங்களை வேதாந்திகளெனக்கூறித்திரிவதால் அவருள்கரகண்யனாகிய மாயாவாதியுமப்படியே சொப்பனங் கண்டுகொண்டிருக்கின்றன். அவற்றினுண்மைப் பொருளைக்கவர்ந்து அனுஸந்தானஞ்செய்யு மாற்றலுடையவ வெவனேவவனேயன்றோ வேதாந்தியென வெளிப்படக்கூடும்? அவனெவனையிருக்கக்கூடுமெனின், வேதாந்தத்திற்கு கூறிய ஸச்சிதானந்தஸ்சனத்தைக் காலத்திரயத்துஞ் சிதையாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளத்தக்கவனாய்ச்சிவத்தியான விசிட்டமேற் கொண்டொழுகு முத்தமாகாதிகாரியாதல் வேண்டும். அந்தஸ்சனங்குன்றாது உபசீவிப்பது சிவாகமஸேவை செய்தாலன்றி விளங்காது. அச்சிவாகம நிஷ்டை பெற்றவரே சைவ ராகையால் அவரே வேதாந்திகளாதல் சாலும். வேதத்தினந்தத்தை யறிந்தவரே வேதாந்திகளாவதுண்மையாக, சிவாகமங்களை யறிந்தபேர் வேதாந்திகளாவ தெங்ஙனமெனின், வேதத்தினந்தத்தை யறியுந்தன்மையி லுண்மையறிவும், பொய்யறிவுமாக வெளிப்படலால் உண்மையறிவின்படி வேதாந்தமும், பொய்யறிவின்படிப்போலிவேதாந்தமுஞ் சித்திக்கும். ஒவ்வொருவருந் தாந்தாங்குறும் பொருளேயுண்மையெனக்கோடவினதனை யிதுதானெனநாட்டுதல்

வேறு சான்றிருந்தாலன்றி யமையாது. அச்சான்றே சிவாகமமா கையாலதனையுணர்ந்தவரே வேதாந்திகளென்றல்பொருந்தும். வேத த்தையும், வேதாந்தங்களாகிய உபநிடதங்களையுஞ் சொன்ன சிவனே சிவாகமங்களையுஞ் சொன்னாராகையால். வேதத்தை ஸுத்திரமும், சிவாகமத்தைப் பாடியமுமாகக் கொள்ளுஞ் சைவமார்க்கமே வேதா ந்தமெனவுஞ் சித்தாந்தமெனவும் பெறும். மூலத்தால் வேதாந்த மும், பொருள் விளக்கத்தால் வித்தாந்தமுமாகி விளங்குஞ் சைவமா ர்க்கத்தோடு எப்படியோ மாயாவாதம் ஸாம்யம்பெறும்? அம்மாயா வாதத்துக்குமுன் சிவாகமம் இருளுக்குமுன் கதிரொளியாகுமாகை யால். இருளுக்கதிரொளியு மொன்றாகு மெனினன்றோ, மாயாவாத முஞ் சைவமுமொன்றாகும்? அப்போதல்லவோ வம்மாயாவாதம் வேதாந்தமுமாகும்? அப்படியே சித்தாந்தமுமாகும்? பின்னர் வே தாந்த சித்தாந்த சமரசமுமதுவே யென்னலுமாகும்.

பதிபசபாசங்கண் மூன்றுக்குமாத்திகக்கூறும் வைதிகசைவத் தின் முன்னர்ப் பாசபசக்களுக்கு நாத்திகக்கூறிப் பதிக்கு மாத்திரம் ஆத்திகமங்கீகரித்து அப்பதியைக்காட்டிலும் பசபாசங்கள் வேறில் லையெனப் பதிநிற்தைகூறுநிற்கு மம்மாயாவாதம் ஸாம்யம் பெறுவ தெங்ஙனம்? கதிரொளியும், கண்ணொளியும், இருளுமாகிய மூன் றுங்கதிரொளியேயென்னப் பொருந்துமா? தனித்தனி யொவ்வொ ன்றும் வேறுவேறு லட்சணங்களைக் கொண்டுவிளங்கலால். கதிரொ ளிசிவமும், கண்ணொளியுயிரும், இருள் மலமுமானபோது இம்மூ ன்றையுங் கதிரொளியேயென்று சொல்லுவதெங்ஙனம்? மூன்றும் வேறுவேறாகி வியாபக, வியாப்தி, வியாப்பியங்களாக விரவிரிற்கு மென்னுஞ் சைவசித்தாந்தமும், இவை மூன்றல்ல வொரே பொரு ளென்னும் மாயாவாதமு மெப்படியோ சமரசமாகும்? பசபாசங் களை யின்பொருள்களாகமதித்துப் பதியொன்றுளதெனக் கொண்ட தேயன்றி அப்பதிதருமங்குலைய வதுவே பசபாசங்களாய்த் திரிந்த தென்னு மாயாசத்தா லப்பதிக்கு நாத்திகத்வமே வித்திக்கச்செய் தவராயினர். அப்படிப் பரிணாமத்தைப் பெறுவது பதியாகக் கூடா மையால். அல்லது பசவே பதியாயின தென்றாலும், பாசமே பதி யாயினதென்றாலுஞ் சர்வாஸங்கதமெனத் தள்ளுண்டுபோமெனவ றிக, வேதாந்தத்தின் பொருளாயுள்ளது ஆகமாந்தமாகையா லவ் வாகமாந்தமே வித்தாந்தமென லமையும். இவ்விரண்டுமே ஸமரச

மாகுமன்றியேனைய நூன்முடிவுகளைச் சமரசமெனல் பொருந்தாது! பொருந்தாது!! “ஒரும வேதாந்தமென்றுசெயிற்பழுத்த, வாராவின் பவருங்கணிபிழிந்து, சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்தினர்சிலரே” எனப்போதரும் பிரமாணத்தானு மதுநிலையுதல்பெறும். வேதாந்தமுடம்பும், சித்தாந்தமுயிருமென விளங்கலா லவையத்துவிதப்பட்டுநிற்கு முறைமைநோக்கி அதுவேயிது வெனவும், இதுவேயதுவெனவுங் கூறுதல் பொருந்தும். இன்னும், “வேதாந்தத்தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத்திறனிவகுத்தெரிக்கலுற்றும்” எனவும், “வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றான், ஒதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்” எனவும் போந்தவருள்வாக்கியங்களு மவ்வுண்மையைக்காட்டும். இன்னவுண்மையை விளக்கவேயன்றி “வேதாந்த சித்தாந்தசமரசன்னைபெற்ற வித்தகச்சித்தார்கண்மே” என நந்தாயுமானாகூறினர். இங்ஙனந்தேராதாமாயாவாதத்தையே அவர் வேதாந்தமெனக் கொண்டாரெனவும், அதையே சித்தாந்தமாகிய சைவத்தோடு சமரசங்கூறினாரெனவும் வீணைசை கொண்டு உரிமைபாராட்டவரு மவர்வாய்மைப்பாடு வளம்பெறுதென்க.

அவர்கோளை மாயாவாதம், போலி வேதாந்தம், போலியத்துவிதம், அசும்பிரமவாதம், ஏகானமவாதம், பிரச்சின்னபௌத்தவாதம், சூனியவாதம், நாத்திகவாதம் என்றற்றொடக்கத்துப் பலபெயர்களால் வழங்குவதே யுரிமையென்க. என்னை, அசும்பிரமவாதம் என்பது எமக்கு மொப்பேனும் அத்துடன் பிரமவாதமென்று மதைவழங்குவே மெனின், அதுகூடாது. பிரமவிலக்கணஞ் சிதைந்து போக விவகரிக்கும் அவலத்தைப்பெற்று விளங்குகையால். உலகாயதனுக்கு அவன்கூறும் பூதசமட்டியே ஜகத்காரணமாகின்றமையாலவனுமன்றோ பிரமவாதியென வெளிவரக்கூடும்? அவன் பூதத்தை யேபொருளெனக் கொண்டபடி யிவன் பசுவையே பொருளெனக் கொண்டமைபா விருவரும் போலிப்பிரமவாதிகளேயாயினர். இரண்டுக்கும் வேறாகப் பிரமமொன்று விலட்சணமாக வுண்டாகையால். அந்தப்பிரமம் சிவவாசகத்தால் சைவசித்தாந்த மொன்றானே பெறப்படுகையால் அதற்கே பிரமஹவாதம் என்னும் பெயர் சிறக்குமென்க.

இப்படிப்பட்டவுண்மைகளை யறியாது தம்ம விபரீதப்படியே தாயுமானாரையுங் கொண்டு அவர் சுத்தவேதாந்தியென்பவரும், வே

தார்த்தசித்தாந்தசமரசி யென்பவருமாகப் பொங்கிவழியும் பூரியருள்
ளம் வெள்குற வின்னுஞ் சிவவசனங்களைக்காட்டி அவர் சைவசிரோ
ரத்நமாயுள்ளவரென்பதை நிலைக்கப்பண்ணுவாம். “கவ்வுமலமாவின்
நாகபாசத்தினும் கட்டுண்டவயிர்கண்மூர்ச்சை, கடிதகலவலியவருளுநசஞ்
சீவியே” எனவும், “காரிட்டவாணவக்கருவறையிலறிவற்ற கண்ணிலாக்குழ
வியைப்போற், கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டு” எனவும், “தருமரு
வருகையனையகாயத்தினவிவுட் களிப்புதோய் செம்பனையான், காண்டகவி
ருக்கரீ ஞானவனன் மூட்டியே கனிவுபெறவுள்ளருக்கிப், பருவமதறிந்து நின்
னருளானருளிகைகொடு பரிசித்துவேதிசெய்து, பத் துமாற்றுத்தங்கமாக்கியே
பணிகொண்ட பட்சத்தையென்சொல்லுவேன், அருமை பெறுபுகழ்பெற்ற
வேதாந்தசித்தாந்த மாதிராமந்தமீது, மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டின்
னடிமை யானவர்களறிவினாடுந், திருமருவுகல்லாலடிக்கீழும் உள்ளகின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே, சிரசிரிவிளங்கவரு தட்சினமூர்த்தியேசின்மயானந்த
ருருவே” எனவும் போந்திடும் வாக்கியங்களைத் தரிசித்தாலன்றி வே
தாந்த சித்தாந்த சமரசவுண்மை விளங்காதென்க. இந்தவசனங்க
ளால் பதார்த்தத்திரயபோதகமாகிய சைவரஹஸ்யமேபிரதிபாதிக்க
ப்பட்டன. அன்றியும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களை யாதியுமந்தமு
மெனக்கூறப்பட்டது. (வேதாந்தசித்தாந்தமேயிறவாவீடென்றான்)என்னு
ம்வாக்கியம் கண்ணுடைய வள்ளலாரருளிச்செய்ததில் வேதத்தினு
டைய வந்தத்திலுள்ள சித்தாந்தம் என்று பெறப்பட்ட வர்த்தத்
தையே யன்றோ விர்தவசனமுங்காட்டிற்று? இன்னும், அத்துவிதநி
லையினராயுள்ளபேர் சிவனுக்கடிமைகளெனவும், அவருக்குத் தாமடி
மையெனவுங் கூறினதாக வெளிப்பட்டது. இதனால் வேதாந்தத்
தைக் களவாடியதுபோல் அத்துவிதந்தம்மதெனக் களவாடியதுஞ்
செரிக்காமற்போயிற்றென்க. அத்துவித மென்பதற்கு ஏகமென்று
பொருள்கொண்டழியு மன்னேரை யடிமைகொள்ள வேறொருபொ
ருள் அவருக் கன்னியமாகத் தேடக்கிடையாமையி னவரை யவ்வ
த்துவிதமுந் தெருவில்விட்டதென்க. ஆயின், “சைவமுதலாவளவில்
சமயமும்வகுத்துமேற் சமயங்கடந்தமோன, சமரசம்வகுத்து” எனச் சை
வாதீதமான சமரசமொன்று கூறியதென்னையெனின், இதனுண்
மையைச் (சங்கற்பநிராகரணத்தில்) சைவவாதி சங்கற்பமறுப்பிற்
கண்டுதெளிக. இன்னும், “வேதமுடனாகம் புராணவிதிகாசமுதல் வேறு
முளகலைகளெல்லா, மிக்காகவத்துவிததுவிதமார்க்கத்தையே விரிவாயெடுத்து
ரைக்கு, மோதரிய துவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்பெணுஞானமாகு,
முகமநுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ துபயவாதிகள்சம்மதம், ஆதலினென
க்கினிச் சரியையாதிகள்போதும்” என்னும் வசனத்தையுஞ் சற்றேபரி

யாலோசிப்பாம். இதுனுள், (ஓதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்டு பணுஞானமாகும்" என்றதை மாயாவாதமாகிய அத்துவிதஞானத்தை ச்சைவமாகிய துவிதஞான முண்டுபண்ணுமென்றுபொருள்கொண்டு மயங்குவர். மேல், (பூசமநுபவவசனமூன்றுக்குமொவ்வுமீ துபயவாதிகள் சம் மதம்) என்றவிடத்தில் உபயவாதிக ளென்பது துவைதியாகிய சைவ னும், அத்துவைதியாகிய மாயாவாதிபுமெனவன்றோ பொருள் கொ ள்ளவேண்டும்? அங்ஙனங் கொண்டால் பொருந்தாது. மாயாவாதி தனதுமார்க்கத்தை மேலாகக்கருதினவ னாகையால் சைவத்தைத் தனது மதத்துக்கு ஸாதனமாகக் கொள்ளுவன். இது ஒருவாதிக்கு ஸம்மதமாயிற்று. இவன் கருத்திற்கேற்பச் சைவசித்தார்தி தன் னைத்துவைதியாகவும், தனக்குமேலிட்ட வத்துவிதியாகிய மாயாவா தியொருவனுளெனவும், அவன்மதத்திற் கூட்டிமுடிக்கும் ஸாத னமாத்திரத்தது தான் பற்றியுள்ள சைவமெனவுமொப்பி யிருந்தா லன்றோ மற்றொருவாதிக்கும் ஸம்மதமென்பது போதரும்? அப் போதன்றோ உபயவாதிகள் ஸம்மதம் என்னுஞ்சொல் பிரயோசன த்தையடையும்? சைவசித்தார்தியின் ஸந்நிதியில் மாயாவாதிக்குப் போலியத்துவித பென்னுமிகழ்ச்சிப் பெயருண்டாகிப் புறப்புறச்சு மயியா பொதுங்குந்தன்மை நேருமாயி னவன் சாய்வுகாலிந்த விட த்திலெம்மட்டிற் பயன்படும்?

இங்ஙனநிற்க, சிவாகமங்கள் கூறுஞ் சரியை கிரியை யோகஞா னங்களை யடைந்தவர் யாவருஞ் சைவரேயாவார். அவருள், ஞானி மற்றையமூன்றுந் தானெய்தியுள்ள ஞானத்துக்கு ஸாதனங்களெ னக்கொள்வன். யோகி தனக்குக் கீழிட்ட விரண்டுந்தானெய்தியு ள்ள யோகத்துக்கு ஸாதனமெனக் கொள்வன். கிரியாவான் தனக் குக் கீழிட்டவொன்றுந் தானெய்தியுள்ள கிரியைக்கு ஸாதனமெ னக் கொள்வன். சரியாவான் தனக்குக் கீழொன்று மில்லாமையால் தனக்குமேலிட்ட கிரியையை யடைவதற்குத் தான்ஸாதகனென வெண்ணுவன். கிரியாவான் தனக்கு மேலிட்டயோகத்தை யடைவ ற்குத் தான்ஸாதகனென வெண்ணுவன். யோகி தனக்குமேலி ட்ட ஞானத்தை யடைவதற்குத் தான் ஸாதகனென வெண்ணு வன். இப்படியன்றோ மாயாவாதி சைவசித்தார்தியையும், சைவசித் தார்தி மாயாவாதியையு மொப்பவேண்டும்? மாயாவாதியைச் சைவ திக்ஷாஹீனத்தினுற் சித்தார்தி பரிசிக்கவுஞ் செய்யானாகையால் துவிதம்=சைவம், அத்துவிதம்=மாயாவாதம் எனமனப்பாக்குடிப்

பது மணம்பெறுதென்க. அதுனுண்மையை யோசிக்கில் துவிதம்= அபரஞானம், அத்துவிதம்=பரஞானம் என்றே வெளிப்படும். பெத்தத்திலாணவக்கலப்பாற் சிவனோடத்துவித முண்டாகாமையாற் துவிதியாயும், முத்தியிலாணவர்க்கத்தாற் சிவனோடத்துவித முண்டாகின்றமையால் அத்துவிதியாயுஞ் சைவவரித்தாந்தியொருவனே விளங்குவன். அத்துவிதமென்பதற்கு ஏகமென்று பொருள்விரிந்தாலன்றோ வது மாயாவாதமாகும்? (பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா-மண்ணுள், அத்துவிதமாக லருமறைகளொன்மென்தை, தத்துவித மென்றமையு மாங்கு.) என்னும் பிரமாணத்தால் அத்துவிதத்தினுண்மை வெளிப்படும். இவ்வுண்மையறிந்தேயன்றோ (பொய்கண்டார்காணப்புகுனிசமாமத்துவித, மெய்கண்டான் பொன்னுளை மேவுநாளெந்நாளோ) எனநந்தாயுமாணுதுதித்தனர்? இந்த உண்மையையேயன்றோ, (ஆணவத்தோடத் துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ) என்னுந் திருவாக்கால் வெளியிட்டனர்? இந்த விசாரத்தால் துவிதமாகிய வபரஞானத்துக்கும், அத்துவிதமாகிய பரஞானத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் வெளிப்பட்டமையாலிரண்டும் ஸாதகஸாத்யங்க ளென்பது சித்தித்தது. இந்தக்கருத்தை நிலைக்கப்பண்ணவேயன்றோ (ஆதலினெனக்கிளிச் சரியையாதிகள்போதும்) ஏனமேல் விளங்கவுரைத்தனர்? சரியையாதிகள் கைவந்தால் ஞானம்முடிந்தபொருளாகையால் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டாகாமை வெளிப்பட்டது. “விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு, மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே” எனப்போந்த பிரமாணமுமதைநிறுத்தும். இன்னும் அத்துவிதமென்பது (ஒன்றாகாம விரண்டாகாம, லொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்) என்றபடியமைந்தது. கண்ணொளிகதிரொளிகளின் கலப்பே யதுவாகையா லிந்தவுபமான வாயிலாக வுபமேயத்தையறிந்திக. இரண்டொளிகளுங்கலந்தகாலத்திற் காணுந்தன்மையுங் காட்டுந்தன்மையு , மங்கேயுண்டாதலாலொன்றாகாமலெனவும், அவ்விரண்டு தன்மைகளையுந் தனிதனிக் காணக்கூடாமையா லிரண்டாகாமலெனவும், அவற்றை யிரண்டாகப் பிரிக்கப்படாமையாலும், அவற்றுட்டனித்தனிக் குணங்களைக் காண்பதனாலு மொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலெனவுங் கொள்வதுமரபாம். இவ்வுண்மையே யான்ம பரமான்மவயிக்கத்தை நன்குவிளக்கும். கண்ணொன்றைக் காணுகையி லதற்கெனக்காணுந் தன்மையிருந்தன்றிக் கதிரொளிகாட்டாது. கண்ணில்லாதவன்பாட்டுக் கதிரொளிப்பயன்செய்யாது. கதிரொளியில்லாவிடத்துக் கண்ணொன்றை

யுங் காணாது. இவற்றுட் பிரயோசனங் கண்ணொளிக்கேயன்றிக் கதிரொளிக்கன்று. இப்படி காணுகையிற் காணுந்தன்மை பாதியும், காட்டுந்தன்மை பாதியுஞ்சேர்ந்து முழுத்தன்மையா லொருபொருள் விஷயமாவதாற் கண்ணுக்கு அரைக்காட்சியே யுரிமையாயிற்று. இப்படியே யான்மபரமான் மாக்களிடங் கொண்டதுணிபை விளக்கவேயன்றோ (நான்கும்பிஓம் போதரைக்கும் பிடாதலால் நான் பூசை செய்யன்முறையோ) என வுண்மையைச் சாதித்தனர்? கண்ணுக்குக்காணுஞ் செயலிருந்துங் கதிரையன்றி யதுபிரயோசனத்தைச் செய்யாமையாலன்றோ சிவனையன்றி யுயிர்க்குச் சேட்டிப்பின் றெனவுபமானவாயிலாகச் சிவாகமங்களுண்மையை நிறுத்தும்? சேதனமாகிய யுயிர்க்கே சேட்டையொழிந்தபோது அசேதனமாகிய பிரபஞ்சத்துக்குச் சேட்டையுண்டாமென்பது கூடாதாகையாற் சேதனத்துக்கு அறியுஞ் சேட்டையும், அசேதனத்துக்கு அசையுஞ் சேட்டையு மச்சிவத்தினது ஞானக்கிரியை களாலுண்டாமென்பதையேயன்றோ “எல்லா முன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடைமையே யெல்லாமுன்னுடைய செயலே” என்னுந் திருவாக்கால் விளக்கினர்? அடிமை சேதனங்களும், உடைமை யசேதனங்களுமாம். இரண்டின் சேட்டைகளையுஞ் சேர்த்து “அவனன்றியோரனுவுமசையாது” எனவுங்கூறினர். இப்படியேராளமான பிரமாணங்களுண்டாயிருத்தலால் அத்துவித விலக்கணமினைத்தென வெளிப்பட்டது. இப்படியுணராமல் அத்துவிதமன்புது இரண்டில்லாதது எனக்கொண்டு எதமென்னுந்தேர்ச்சியால் எல்லாஞ்சிவம், நானுஞ்சிவம் எனமயங்கியழிவது வினையின் கொடுமையென்க. இப்பெருந்திமை கொண்டேயன்றோ கௌதமசாபமுடையாராகிய விப்பிரருட்பலர் பிறந்திறந்துழலும் விண்டுமுதலிய தெய்வப்பசுக்களையும் பதிகளெனமயங்கி யவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானோடு சமானங்கூறுகின்றனர். அவ்விப்பிரருக்குக் கேடுவந்தபோதுந் தாய், தங்கை, மகவென்னும் வியவஸ்தை கெட்டதில்லையாக வந்த வியவஸ்தையேனோ தெய்வவிஷயத்தின் மாத்திரங் கெட்டொழிந்தது? அப்படியே பிராமணன், பஞ்சமனென்னும் வியவஸ்தை யுண்டானபோது சிவன், விஷ்ணுவென்னும் வியவஸ்தை யுண்டாகாதென்னை? பஞ்சமனுக்கும் தனக்கும் பேதம்பாராட்டிக்கொண்டு விஷ்ணுவுக்குஞ் சிவனுக்கும் பேதம்பாராட்டாதென்னை? அன்னத்துக்குமமேத்யத்துக்கும் வியவஸ்தை கண்டபோது சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்குமென் வியவஸ்தைகாணக்கூ

டாது? அமேத்யமன்னமாகாதபோது விஷ்ணு சிவனாவதெப்படி? இன்ன பலஹேதுக்களால் சமரசமிதுவல்லவெனத் துணியப்பட்டது. அறிவினதுவரம்பிகந்த விவகாரங்கள் செய்வது பித்தர்செய்கையும், பாவிசெய்கையுமாக முடிதலின் ஸமரசமென்பது அவ்வப்பொருள்களினிலக்கணப்படி யங்கீகரித்து ஒன்றிலும் விரோதம்பாராட்டாமை யென்பதே தீர்மானமாயிற்று.

இதுகாறுஞ் செய்துவந்த விசாரத்தால் உலகாயதனிழிவும் மாயாவாதியிழிவும், ஏனைமதத்தவரிழிவும் பெறப்பட்டமைக்கு யாதுகத்யெனின், ஞானத்தைப்போதிக்கு மாசாரியன் யோகத்துக்குங் கிரியைக்குஞ் சரியைக்குமிழிவு கூறுவதனாண்டுகிய தாழ்வு யாது? அப்படிக்கூறுவது கீழுள்ளவன் மேலுக்குமுறையே வரவேண்டுமெனக் கருதியே யாகையால் யாவும்ங்கீராமேயாம். சரியை முதல்நான்குஞ் சேர்க்கே சைவலட்சணம் பூர்த்திகட்டுவதா லவற்று னொன்றுகெடினுஞ் சைவங்கெடுமென்க. “உபதேசப் பித்தோ வுபமா னப் பித்தோ, லிபரீத மோபழக்கோ யேறோ, தபசிநீ, கண்மூடாவிண்மூடத் தேடுங்கவுசனேபோ, லெண்மூடாயோகமிது” என்பது யோகிரிந்தையைக் காட்டிற்று. யோகிக்கே நிந்தையுண்டானபோது ஏனையோர்க்கு நிந்தையைவிசாரிக்க வேண்டியதில்லை. இப்படி நிந்திக்கு ஞானியின் றன்மையை நோக்கின் “சன்மார்க்க மேமுதலார் தானார் கத்தளவுந், தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன்” எனவும், சரியாதிகாங்கினுக்குஞ் சாலோகமாதி, வருமாறெமக்களித்தவள்ளல்” எனவுமறிபுத்த பிரமாணங்கள்காட்டும். நான்குபாதத்தவருஞ் சிவனடியரேயாதலா லொருவரையொருவர் காணநேரிடுங்காற் றம்முட்டாரதம்ய நோக்காது வழிபடுஞ் சமரசத்தன்மையே மேலுண்மையைநிறுத்தும். சைவசித் தாந்தத்திற் பெறப்படுந் தத்வபேதங்களிற் பூதங்களை விசுவசிக்கு முலகாயதனும், புத்தித்தவத்தை யபிமானிக்கும் புத்தனும், குணத்தவத்தைக் கொண்டாடுஞ் சமணனும், வாசதேவப்பிரகிருதியை வாஞ்சிக்கும் பாஞ்சராத்திரியும், ஆன்மாவை யறுசந்திக்கு மாயாவாதியுஞ் சைவவிரோதிகளாவதெப்படி? ஓரரண்மையி லாவருக்கு விட்டிருக்கும் விடுதிகளி லபிமானம்வைத்துத் தனித்தனித் தத்தமாளுகைகளே முக்கியமெனக் கொண்டாடி மகிழ்வார்பால்

அரண்மனைச் சொந்தக்காரனுக்கு என்னிரோதமுண்டாகும்? தனது அரண்மனைப் பாதுகாவலுக்கே பலமுண்டாயினமையா லன்றோர் பலருந் தனக்கவிரோதிகளேயாயினர். இப்படித் கொள்ளுஞ் சமரசப் பரிசு சமரங்குஞ் சைவமார்க்கமொன்றே யெனத் தமரச சிவானுபூதியை யடைந்து உலகம் பிழைத்துய்க்,

வாழ்த்து.

“காலமொடுதேசவர்த்தமானமாதி கலந்துநின்றநிலைவாழி கருணைவாழி மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி [வாழி சாலமிகுமெளியேனெவ் வழக்கும்பேசத் தயவுவைத்து உளர்த்தவருட்டன்மை யாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி யகண்டிதா காரவருளடியர்வாழி.”

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பொன்னடிவாழ்க.

சமரசஞானதீபம்.

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வாக் சே த சி க ர ய ந ம :

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சைவசித்தாந்தபூஷணம்.

ஸ்ரீசேக்கிழார் திருவாக்குண்மை.

“உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவ
னிலவுலாவியர்மலிவேணிய
னலகிச்சோதியனம்பலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்.”

என்னு மித்திருவாக்கின் மான்மியத்தை யுரைப்பது ஸ்ரீசிவ
பெருமானுடைய திருவருளிருந்தன்றியமையாது. (உலகெலாம்) என்
று ஸ்ரீநடராஜப்பிரபுவே முதலெடுத்துக்கொடுக்க ஸ்ரீசேக்கிழார்சு
வாமிகள் பாடியருளியதாயதால். திருத்தொண்டர்புராணம் என்
னும் பெரியபுராணத்தின் முதற்செய்யுளாகிய விதன் பெருமையே!
பெருமை!! இந்தப்பாடலில் கடவுள்வாக்கு ஓர்பாகமும், ஸ்ரீசேக்கி
ழார் சுவாமிகள்வாக்கு மற்றைப்பாகமுமாகக் கலந்திருக்கின்றன
வென்பதன் கருத்தை யுபந்துணருங்கால் எல்லாங் கடவுள் வரக்
கென்பதே யுண்மையாகமுடியும். எங்ஙனமெனின், கடவுள்வாக்கு
டன் கடவுளல்லாதவராகிய ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிவாக்கு விரவியதெ
னின், கடவுளே நின்மலராகக் கொள்ளுந்தன்மையால் ஒன்றிலொ
ன்று சேர்தல்பொருந்தாது. ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கும் கட
வுள் வாக்கைப்போல நின்மலமுடையதாகலின் ஒன்றிலொன்று
சேருமெனின், அப்போது ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளும் கடவுளையா
கக் கொள்ளப்படும் இரண்டு கடவுளருக்கிடஞ் செய்ததாய்முடியும்.
சேக்கிழார்சுவாமிகள் வாக்கே நின்மலமானபோது அதற்குக் கட
வுள் முதலெடுத்துக்கொடுப்பதே நென்னுமாசங்கையும் வரும்.
கடவுள் வாக்கும், ஸ்ரீசேக்கிழார்சுவாமிகள் வாக்கும் ஒன்றிலொன்று

தாரதம்யம்படவே கலந்திருக்கின்றன வெனின், சமான்ஹீனமாகிய வாக்குடன் தமது வாக்கைக் கடவுள் கலப்பாரென்பது அஸங்கமம். வேதபுருடன் ஸீசிவபெருமானை நோக்கித் தேவாரை யிதரதெய்வங்களோடு ஸமானமாக வரித்துத்துஷ்ட ஸ்தோத்திரங்களாற் கோபம்வரச் செய்யமாட்டோம் என்று சொல்லியிருப்பதால், அவர் தம்பிற்றாழ்ந்தவர் குழுவிற்கேர்ந்து சந்மானத்தை யடையாதபடி அவர்வாக்குந் தாழ்ந்தவாக்கிற் கலந்து நில்லாதென்க. அவரை வரித்துப்பூசிக்கின்ற காலையில் வேறு தேவர்களையும் வரித்து அவர்கிருமூவ்வர்ப் பூசிக்கின் அவருக்குக் கோபமுண்டாமெனவும், பிறரைப்பூசிக்கின்ற காலையிலவருடனிருத்தி ஸீசிவபெருமானையும் பூசித்தல் ஸீசிவபெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்காமல் கோபத்தையே யுண்டாக்கலால் அந்தப்பூசை சிவபூசையென்பதிற் றவிர்ந்து துஷ்டபூசையென்று சொல்லப்படுமெனவும் மேற்காட்டிய வேதபுருடன் கருத்தால் வினங்குகையால் பரஸ்பரம் விஜாதிக்கமாகிய சாமானியவாக் கொன்றுடன் பரமபதியாகிய வவரே தமதுவாக்கைக் கலப்பாரென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? பிறர்செய்தலாற் கோபமுண்டாமன்றித் தாமேசெய்தாற் குற்றமில்லையெனின், அப்போது கடவுட்டன்மைக்கே பங்கம்வரும். அப்படித்தாமே செய்ய வேண்டிய வாவசிகந்தானயாதென்பதற்குஞ் சமாதானஞ் சொல்ல வரும். மேல் சுருதியாதரவால் பிறர் கிஞ்சிஞ்ஞராகவு மவர்செய்ய வே யுடன்படாமாகிய வக்கடவுள் தாமே தங்கொள்கையை விரோதப்பாரென்பது எப்படியமையும்? ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்குடன் கடவுள் வாக்குக்கலந்த விஷயஞ்சந்தேகமெனின், அதைக் காட்டிலுங் கடவுளையே சந்தேகிப்பது மிகு விசேடமாம். இன்னும் இதை விசாரிப்பது அவசியான்றென விவிலதே பெருநலமாம். சைவம் என்னும் வரித்தாந்தத்திற் கட்டுண்ட பரிபாகிக்கே யிந்தவிசாரமாகையா லவனின்ன ஹேபாவலம்பனத்தினிகழ்தல் செய்யான். அவ்னுக்கு அச்சமயத்தாற் பெறப்படும்பாவுமுண்மையெனக் கொள்ளுந் துணிவுடைமையா லத்துணிவுபற்றி விசாரித்த லொன்றேயுரியகடமையாம். அதனு லினிப்புறச்சமயிகள் கூற்றைக்கலந்து விவரியாது விடுப்பாம்.

புறச்சமயிகளுக்கு மொப்ப நியாயஞ் சொல்லவேண்டுவது நானேயெனின், புறச்சமயிகளநேகருள் கடவுளையிலை யென்பவருக்கு எவ்வளவு எடுத்துச்சொன்னது மென்னபலன்? முதல் கட

வுளிசுப்பை அவனுக்கு விளங்கக்காட்டியன்றே பின்னர் மற்றை விஷயங்களை யுணர்த்தல்வேண்டும்? அதற்குப் புண்ணியமிருந்தன்றோ அவனுக்கு வலித்திக்கவேண்டும்? நமது பாஷையவனிடம் பிரயோஜனப்படாதென்க. அவன் நாமாகிற வரையில், அவன் நம்ம தன்மையடைவனோவெனின், நாயும் பேயுமே நாளைக்கு நம்மதன்மை யடைவது வலித்தமாக, எவ்வளவோ படி கடந்து வந்தவனாகிய வவன் வரமாட்டானென்ப தெங்ஙன்? “புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுமாய்ம் ரமாகிப், பல்விரகமாகிப் ப்றவையாய்ப் பாம்பாகி, கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசாராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லா அநின்மலித்தாவரசங்கமத்து, னெல்லாப்பிறப்பும் பிறத்தினைத்தே நென்பெருமான், மெய்யேயுன்பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்” என்னும் அருளாளர் திருமொழிப்படிக்கண்டு கொள்க. அறியும், “புறச்சமய நெறி நின்றமகச்சமயம்புக்கும், புகன்மிருதிவழியுமுன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைத்து மருத்தவங்கள் புரித்து, மருங்கலைகள் பல தெரித்து மாரணநூல்படித்து, சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேட்சு, சிரப் பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ்சென்றாற்சைவத், திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ், செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்” என்னும் பிரமாணத்தாலுங்குண்க. இந்த அருள வாக்கியங்களால் இன்றுள்ள நாய்களும் பேய்களும் நாளைக்கு ஞானிகளாவரென்பதும், அப்படியே புறச்சமயிகளும் பாகம் வரப்பெற்றுக் கிருதகிருத யாவரென்பதும் வெளிப்பட்டது. எப்படியானால் நாளைக்கு ஞானிகளாவது வலித்தமாயிருந்தும், அந்தஞானத்தை யிப்போது அப்படியாகப் போகிற நாய்களுக்கும் பேய்களுக்கும் வலித்திக்கச் செய்வது கஷ்டமும், அப்படிச் செய்ய முயல்வது அறியாமையுமாய் முடியுமோ, அங்ஙனமே புறச்சமயிகளிடமுங் கொள்ளத்தக்கதாம். புறச்சமயிகள் ஒருநலனுமிதனு லெய்திக்குணப்பட விடமுண்டாகாதபோது அவர்களைக்குறித்துச் சிவதத்வங்களை நம்மசாரியர்கள் வெகுவாய்ப் பிரசங்கித் திருப்பதென்னையெனின், அதனுண்மையை விளக்குதும். சிவசம்பிராஜ்யப் பெருஞ்செல்வத்தை யடைதற்குரிய நம் மவர்கள் அப்புறச்சமயிகள் தூர்ப்போதங்களாற் கலங்காவண்ணமும், அப்புறச்சமயிகள் பகிரங்கமாக வெளிப்படு நஞ்சமயத்திற் புகுந்து சைவத்தை யவலம்பித்திருக்கும் புண்ணியங் கூடாவிட்டாலும், அப்படிக்கூடுவதற்கான ஹேதுவாக வவர்களுஞ்சிலாவது உண்மைதைக்குமாகையால், அப்படிக்கைக்குந்தோறும் உண்மையிப்படியிருக்கிறதல்லவா? நாம்விண்ணியாஜத்தாற் கலகமிட்டுத்திரிந்

தோமே! இப்போது இதைவிட்டுவிட்டு அதிற்பிரவேசிக்கலாமென்றால் மானம்வாட்டுகிறதே! என்றுபலவாறு சிந்திக்கவருகையால், அச்சிந்தனை வீணாகக்கூடாததன்மையால், அதனால் வலித்திக்கற்பாலதானபரிபாகத்தை அவர்க்கூட்டும் பொருட்டும் நம்பெருமக்கள் செய்கை பெருமைபெற்று நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!!

இங்ஙனநிற்க, மேலெடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை விசாரிப்பாம். ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிச்செய்ததாகப்பெறப்படும் அத்திருவாக்கினோர்ப்பாசமே ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தி முதலெடுத்துக் கொடுத்ததேயன்றி வேறில்லை. எனையவெல்லாம் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடியருளியது. இங்ஙனமாக, அதிகபாகத்துக்கு ஆக்கியோராகிய ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கை அற்பபாகத்துக்கு ஆக்கியோராகிய கடவுள் வாக்கில் வியாப்பிபங் கூறுவது பொருந்தாதெனின், அதிகபாகத்தையருளிச் செய்தவராகிய ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளென்னை யந்தவற்பபாகமுஞ் சொல்லத்தெரியாதவரா? அவருக்கேனந்தப் பாகத்தை முதலாகக் கடவுளெடுத்துக்கொடுக்க வேண்டும்? ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிக் ளந்தப்பாகமுஞ் சொல்லுவார். அதற்கு மேலுஞ்சொல்லுவார். கடவுள் வாக்கில் விஜாதிகமாகிறபடி. அவர்தாமென்னை, யாம் சொல்லமாட்டோமா? எம்மளவுக் கிசைந்தபடி. எம்மளவின்படி யாம்சொல்வது போலவே ஸ்ரீசேக்கிழார்குவாமிகள் தம்மளவின்படித் தாமுஞ்சொல்லு வரேயன்றிக் கடவுள் தம்மளவின்படிக் கூறியபாகத்தி லெப்படி. ஸாம்யம்பெறும்? கடவுள் ஸ்ரீசேக்கிழாராகாமையாலும், ஸ்ரீசேக்கிழார் கடவுளாகாமையாலும் அவரவரளவின்படி வாக்குகள் போந்திடுமா? இவைதாரதம்யமுடையனவாயே யிருக்குமென்பது பெற்றும். இதனால் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் தம்மளவின்படித்தாமே யதிகபாகங்களை யருளினாரென்பதுஞ் சேராதொழியும். பெரியபுராணத்தில் (உலகெலாம்) என்று ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தியால் முதலெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றவற்பபாக மெந்தவளவுடைத்தோ வந்தவளவேமற்றை யதிகபாகங்களும் ஸாம்யம்பெற்று விளங்கலுண்மையா லவையொரே தன்மையின வென்றலமையும். இதனாலிரண்டு வாக்குகளு மொரேவாக் கென்பதும்பெறும். இப்படிக்கொள்ளுங்கால் ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள் தமது போதத்தாலன்றித் திருவருட்போதத்தாலருளியபடியோ வெனின், அவரென்னை, சிவனடியார்தம்மிற்பலர் திருவருட்போதமேஸீட்டாஹ் பாடினாராகவின் அவர்வாக்குகளெல்லாமுஞ் சிவ

வாக்காகுமா? சிவனடியார் வாக்குகளென்பதே போதரும். இதுவும் ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கெனலால் சிவனடியார் வாக்கென்ற லேயமையு மெனின், இதற்கேயன்றி பேனையவாக்குகளுக்குக் கடவுள் முதலெடுத்துக் கொடுத்தனரா? இப்போது விசாரமெல்லாம் கடவுள் முதலெடுத்துக் கொடுத்தருளிய முக்கியம் பாராட்டியே யாகையா லேனைய சிவனடியார்வாக்குகள் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்குடன் ஸாம்யம் பெறுவென்க. ஸ்ரீ சந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத் தொகைக்குக் கடவுள் முதலெடுத்துக் கொடுத்தமையால் அவர் திருவாக்குஞ் சிவவாக்காகுமேயெனின், அவரே சிவமாகையால் விசாரிப்பதவசியமன்றாம். கடவுள் முதலெடுத்துக் கொடுத்தாலுங் கொடாவிட்டாலு மவையொரேதன்மை பெறுதலால். ஆலாலஸுந்தரரே ஸ்ரீ சந்தரமூர்த்திகளாகத் திருவவதாரஞ் செய்தபடியால். இப்படியே சிவவிபூதிகளாகிய ஸ்ரீகுமாரக்கடவுள் ஜஞானஸம்பந்தமூர்த்திகளாகவும், நந்தியெம்பெருமான் ஸ்ரீ மம்மணிவாசக மூர்த்திகளாகவும், சிவகணத்தலைவர் வாசிசமூர்த்திகளாகவுந் திருவவதாரஞ் செய்தமையா லவர்வாக்குகளுஞ் சிவவாக்கேயாம். நால்வராசாரியர் வாக்குகளோடு ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள்வாக்குஞ் சேர்க்கப்பட்டுத் திருமுறைகளாக வெண்ணப்பட்டதனான் மற்றைத் திருமுறைகளுஞ் சிவவாக்காகுமேயெனின், அவைகளையுந் திருமுறைகளாக வான்ரோர் தொகுத்தமுறைமையானே யவற்றினேற்றம் வெளிப்படலாலவை சிவவாக்காதலிலிழுக்காவென்க. அவ்வாக்குகளி னேற்றங்களும், அவை சிவவாக்காதற்குப் போந்த நியாயங்களுமிடம் வந்துழிப்பின்னரெழுதுவாம்.

இனி, ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்கு எப்படிச் சிவவாக்காகு மென்பதை சற்றே விளக்குவாம். ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தி அவருக்கு (உலகெலாம்) என்று முதலெடுத்துக் கொடுத்தருளினாரென்பது உண்மையன்றோ? அப்படி யெடுத்துக் கொடுக்குங்கால் அவரென்னை திருமேனி சாத்திவெளிப்பட்டு நேரில்நின்று அருளிச்செய்தனரா? அசரீரியாகநின்று அருளிச்செய்ததேயன்றி வேறில்லை. அப்படியே ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளை யதிட்டித்து ஏனையபாகங்களையு மவரே சொல்லியருளினாரென்பதே மேலோர்கருத்தாம். ஆகாயமென்னுமோர் பூதத்தை யிடமாகக்கொண்டு முதலெடுத்துக்கொடுத்தபடியே ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளை யிடமாகக்கொண்டு ஏனையபாகங்களை யருளிச்செய்தபடியாம். இலிங்கவடிவத்தை யதிட்டித்து (சிலு)

‘கண்ணப்ப நில்லுகண்ணப்பவென், னென்புடைத்தோன்ற னில்லுகண்ணப்ப) என்று ஸ்ரீகண்ணப்பதேவருக் கருளிச்செய்தபடியுமிதற்குப் போந்த நிதரிசனமாம். ஸ்ரீசிவபெருமான் திருமேனி சாத்திவந்தருளிச் செய்தலும், அசரீரியாகநின்றருளிச்செய்தலும், சிவலிங்கப்பெருமானை யதிட்டித்து நின்றருளிச்செய்தலும், சிவனடியார்களை யதிட்டித்து நின்றருளிச் செய்தலும் அருண்மர பாகையா லவையே யிண்டு வலித்தாந்தமாயிற்றென்க. இந்த வுண்மையால் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளொன்றுஞ் சொல்லியதில்லையெனவும், யாவும் ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தியே அருளிச்செய்தாரெனவும் வெளிப்பட்டது. இப்படிக்கன்றி வேறுவிதத்தாற் கோடல்மையிடுபொருதென்க.

ஸ்ரீசிவபெருமான் சராசரங்கடோறுங் கலந்திருந்து அவ்வவற்றினிய லறிந்தியங்கச்செய்வது வேதஸமமதமாகலின் யாவும், யாவருமச் சிவனையன்றி பொன்றுஞ் செய்யவுஞ் சொல்லவுங் கூடாதல்லவா? அப்போது யாவர்சொல்வதுங் கடவுள் சொல்வதேயாகிறபடியால் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளுக்குமாதிரிம் விசேடமென்ன யெனின், யாவர்சொல்வதையுஞ் சொல்லுவிக்கின்றவர் கடவுளென்றபடியே யல்லது கடவுளே சொல்லுகின்றார், சொன்னார் என்பது பொருந்தாதென்க. கடவுள் சொல்லுவிக்கின்றார், சொல்லுவித்தாரென்பதேயமையும. ஸ்ரீசிவலிங்கப் பெருமானிடமிருந்து அவரொன்றைச் சொல்லுகையில் சிவலிங்கம் சொல்லிற்று, அவர்சொல்லுவித்தாரென்றலமையாமைபோலவே ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளிடமுங் கொள்ளற்பாலதென்க. ஆயின், ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளை யதிட்டித்துப் பின்பாகங்களை யேராளமா யருளிச்செய்த கடவுள் முன்பாகத்தைக் கொஞ்சமேன் அசரீரியாகவிருந்து சொன்னாரெனின், பின்சொல்லப் போகிறபாகத்தின் பெருமை வெளிப்படும் பொருட்டென்க. உலகத்தில் அசரீரியாகநின்று சொன்னதையே கடவுள் வாக்கென்று கொண்டிருக்கிறாரன்றி ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கை யதிட்டித்துரைத்தபடியை யறிந்ததில்லையென்று? உலகத்தில் அதன் பெருமைதோன்ற வுரைக்கவந்தவராகையா லவ்வுலகாறுபவத்தின்படி யுகிதம்பெற அசரீரியாகநின்று உரைத்தபடியாம். உண்மையை யுக்கிகின், அசரீரியாலுரைத்ததென்று நாம் கொண்டிருப்பதைக்காட்டிலும், ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளை யதிட்டித்துரைத்ததே விசேடமாம், எங்ஙனமெனின், அசரீரியாக நின்றுரைத்தாரென்கையி லங்ஙனமின்றருளிய விடும் பூதூகாயமாகையாலதுவே திரு

மேனியாகிச் சட்டவம்பெறும். அப்படியே ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிக ளிடம் விசாரிக்கையில் அவருள்ளமாகிய ஞானாகாய விடமே திருமே னியாகிச் சித்தாதனிலையுதல்பெறும். இரண்டினுஞ் சித்துக்கே விசே டங்கூறப்படுதலால் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளை யதிட்டித்துரைத்த மையே ஸ்ரீசிவபெருமானிச்சை யிருந்தபடியாம். ஆதாகாயத்தில் விரவியுரைத்தருளியது பின்னுரைக்கப்போகும்தன் பெருமையை விளக்கவேதுவாக விருந்தமையி னதுவும் ஸாமஞ்சலமேபெறும். இரண்டு தமமில் பேதமுறினு மதிட்டித்த பரன்வாக்கபேதமே பெற்றமையும். ஜடாகாயத்தை மேலுண்டாகப்போகிற மகிமைக்கு ஹேதுமாததிரததா லதிட்டித்துச் சிதாகாயத்தையே யுரிமையாகக் கொண்டமையால் பூரணமாக வதிட்டித்து முற்றுமருளிச்செய்தப டிக் கண்ணோர்க, மேல்விசாரத்தால் ஆதாகாயத்தை யிடமாகக்கொ ண்டு பரன் சொன்னதும் ஸ்தூலப்பார்வையில் அசரீரியும், ஸூக்த மப்பார்வையில் சரீரியுமாகின்று அருளிச்செய்தா ரென்பதாகக் கொள்ளவரும். இன்னமஹிமாதீசயங்கள் போதரக்காணும் ஸ்ரீசே க்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்காகிய பெரியபுராணத்தி னேற்றத்தை யாவரேயறியவல்லார்? போதுமான புண்ணியமில்லாதோது. இஃது வுண்மையால் பெரியபுராணமடங்கலுஞ் சிவவாக்கென்பதே வலித் தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. சேக்கிழார் வாக்கெனினுஞ் சிவபெரு மான் திருவாக்கெனினு மொக்குமேனுஞ் சேக்கிழாருஞ் சிவபெரு மானு மொருபொருளல்ல வென்பதுந் தெளிந்திடுக. உலகம் மாயை யிற் றேன்றுமெனினும், பரமனிற் றேன்றுமெனினு மொக்குமே னும் மாயையும் பரனுமொன்றாகாதபடியை விசாரித்துத் தெளியு மாபோல். இவ்விடயத்திலின்னு மந்தஸமாதானங்களை யிதுகொ ண்டே புத்திமான்களா யுள்ளபேர் தெளிந்துரைக்கக் கூடொகையா லிதை யிவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதற்குத் திருத்தொண்டர் புராணம் எனவும், பெரியபுராண மெனவும் பெயர்வழங்கலால் இவை குணிகுணஸம்பந்தத்தா லமை வுபெறும். திருத்தொண்டர் குணியும், பெருந்தன்மை குணமுமா கும். இதனால், திருத்தொண்டரே பெரியவராவரென்பது வெளிப்ப ட்டது. (பெரிதுபெரிது புவனம்பெரிது) என்றுபக்கிரமித்து தொண்டர் தம் பெருமையைச் சொல்லவும் பெரிதே) என்று உபஸங்காரத்தாற் பூர்த் திசெய்த மூதன்னைவாக்கியமுஞ் சான்றும். பதினெண்புராணங்களை யும் வியாதரையதிட்டித்து ஸ்ரீசிவபெருமானுரைத்தருளியபடியே

யிப்பெரியபுராணத்தை ஸ்ரீசேக்கிழாரை யதிட்டித்து வெளிப்படுத்தினாரென்பதுண்மை. வியாதர்வாக்கேயன்றி யேனையநூல்கள் பிரமாணமாவென்று சிலர் கூறுவரேயெனின், வியாதருக்குண்டான யோக்யதையெல்லா மவர் சிவனடியாரிற் சிறந்தவராயிருக்குந் தன்மையேயன்றிவேறில்லை. அப்படியே சிறந்த மேலோர்வாக்குகளெல்லாம் பிரமாணத்திலென்னதடை? வலிஷ்டராற் செய்யப்பட்ட குருஜ்ஞானவாலிஷ்டம், வான்மீகமுனிவராற் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணம், மதுமுதலினோர் செய்யப்பட்ட அஷ்டாதசஸ்மிருதிகள் முதலியவிவை பிரமாணமாகாமற் போயினவா? இவைகளுள் பிரமாணதாரதமயங்களை நோக்கின், மிருதிகளிற் புராணங்களும், புராணங்களி லிதிகாசமாகிய இராமாயண பாரதாதிக்களுந் தணிவுடையன வென்பது சாஸ்திரமறிந்த மேலோர்துணிவாம். இவைகளுக்குள்ளே யுபரதனவாகவேற்பட்ட மிருதிகளை நோக்கினவையும் வேதத்துக்கு விரோதித்தவழிப் பிரமாணமாகாவென்பது தெற்றம். இதிகாசங்களுக்கு மேம்பட்டனவான புராணங்களுக்கு ஆக்கியோராகிய வியாதரே யப்புராணங்களிற் றணிந்தனவாகக்கூறு மிதிகாசங்களிற் பாரதத்தைச் செய்தவராயினர். இதனால் ஒன்றி லொன்று தாரதம்ப் முடையநூல்களை வியாதரொருவரே செய்தாரென்று ஏற்படுகின்றது. அங்ஙனமாதலவர் முக்குணவியல்பி னமைந்தபடியே கொள்ளப்படும். ஸத்வமேலிட்டிருப்பினு மேனையகுணங்களுந் தம்பாற் குடியிருக்கவிடங் கொடுத்தவராகிய வியாதர்முகத்து வெளிப்பட்டநூல்களை பிரமாணங்களாகிறபோது சுத்தஸத்வரிதிக ளாப் விளங்கும் ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்குப் பிரமாணமாதலி லிழுக்கடையுமா? ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கைப் புறச்சமயிகள் பிரமாணமாகக் கொள்ளாரேயெனின், வியாதர்வாக்கைமாத் திரங் கொள்ளுகின்றனரா? அவர்செய்துள்ள புராணம் பதினெட்டனுள் சிவபுராணங்களைத் தாமசங்களென்று அவர் வர்ஜித்தபடிக்காண்க. அவரங்கீகரிப்பதும், அங்கீகரியாததும் பிரமாணமல்ல, பிரமாணங்களையும், அவற்றினுக்கியோன்தன்மைகளையும் விசாரித்தறிவதேயுண்மையைக்காட்டும். இப்படி விசாரித்துத் தெளிந்தார்க்கு ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்கையன்றி வேறு பிரமாணங்கள் பிடிபடாவென்க, இதுகாறுந் சுருதி யுத்திகளால்தன் பெருமையை யெடுத்துக்காட்டினு மாணையாலினியதுப வவகையாலும் வினக்குதும்;

இப்போதுலகில் ஞானசாத்திரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் லித்தாந்தசாத்திரங்களும், அவற்றையருளிச் செய்த சிவஞானிகளு மெய்தியுள்ள பெருமை யெல்லாமிப்பெரிய புராணத்தால் வந்தவாழ்வன்றிவேறில்லை. பெரிய புராணத்தை அசேதன்னொருவன் சிரவணஞ்செய்யப்புகினுமவனுள்ள நெக்குருக நைந்து அதிபரவசனாகக் கிருதகிருத்யனாய் விடுவென்பதை அது அநுஸந்தானமுடையாரிடமெல்லாங்காண்க. சைவரல்லாவிடினும் பஸ்மருத்ரா கூங்களை மாத்திரந்தரித்துள்ள புறச்சமயிகளுமன்றோ வப்பெரிய புராணத்திற் பிராணனைவைத்து நைந்துருகுகின்றனர்? அப்பெரிய புராணத்துக்கு முன்னர்ச் சிவனடியார் பக்தியையுஞ் சிவபக்தியையும் வினைவிக்கும் வேறுதூல்களையாவுன? எல்லாதூல்களு மதன்பின் பிறிதவைகளேயாம். திருமுறைகள்நீங்கலாக. அத்திருமுறைகளின் மான் மியத்தையுணர்த்தப் போந்த வுண்மையினதே பிப்பெரிய புராணமாகையா லத்திருமுறைகளு மிப்பெரிய புராணமுண்டாகாதவழி அப்பிரகாசத்தையேயடையும். “சொற்கோவுந் தோணிபுரத்தோன்றலுமேன் சுந்தரனுஞ், சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு-முற்கோலி, வந்திலரேனீ மெங்கே மாமறைநூ றுனெந்தே, பெந்தைபிராணந்தெழுத்தெங்கே” என்ற திருவாக்கின்படியே (தேவாரமெங்கே திருவாசகமெங்கே, நால்வராசாரியரெங்கே) அப்பெரிய புராணத் தோன்றாக்காலெனவுமன்றோ சொல்வது அழகுபெறும்? உலகில் சரியையகிரியை யோகஞானங்க ளென்னும் வழிபாடுகளால் சிவனையாராதிக்கும்படியான தன்மை அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருண்மைகள்காட்டும். அவற்றைப்பெரிப்புராணங்காட்டி வெளிப்படலாலவ்வழி யொழுகி யுலகமுய்யுநெறி பெற்றது. அதன்பின்னரேசைவம் பிரகாசத்தை யடைந்தது. நால்விதவழிபாடுகளு மஃதொன்றானே லித்திப்பதன்றிப் பரமமுத்தியுந் கைகூடப் பெறுதலாலதுவே முத்திநூலென்பது பெற்றும்.

அதுகீர்வாணத்தன்றித் தமிழில்வழங்கலாற்கீர்வாணத்தையோடிக் வேற்றம்பெறுதெனின், அதுதமிழாயிருப்பது கோண்டே யேற்றம்பெறுமென்க. தமிழ்வழங்குநாடே புண்ணியபூமியிலுஞ் சிறந்த புகமென்பதை யநேக வனுபவங்களாற் காண்க. நமது வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்டவிதிகளை முறையேவிடாதுஞ்ற்றமுயலு மொருவனுக்கு வடநூல்வழங்கிவரு முத்தரதேசமிடங்கொடா தென்பதை யாவருமறிந்த விஷயமே! அந்தப்பாகங்களி லெப்படிச் சைவ விதிக் சாரங்கள் தலையெடுக்குந்? பாதலத்திலுஞ் சலங்கிணடப்பது

கஷ்டமானால், நீர்விர்த்தியேராளமாய்க் கிடைக்கக்கூடுமான பாகங்
களையே ஸ்வாதிகதூல்கள் புகழ்ந்தனவன்றி வேறில்லை. இவ்வைதிகச்
சிரேஷ்டமாகிய பாகங்களிற்குநே திரமிடமென்னுந் தமிழ்வழங்
கலா லுத்தமோத்தம சிவபுண்ணிய முடையார்க்கே அதுகிரகிக்கப்
படுமென்பது பெற்றும். கீர்வாணமன்றே மாத்ருபாஷையெனின்,
தமிழுக்கும் அதுமாத்ருபாஷையென்றல் பொருந்தாது. மாத்ருபா
ஷையென்பது உற்பத்திகோக்கியாதலற் கீர்வாணத்திற் தமிழுக்
குற்பத்தி யில்லாமையே காரணமாதல் காண்க. (ஏ-ஒ-ழ-ந-ன-) என்
னுமித்தமிழெழுத்துக்கள் கீர்வாணபாஷையிற் பிறந்தகாரண முண்
டாகாமையால் ஸ்வதப்பிரமாணமுந் தனிமையுமான பித்ருபாஷை
தமிழென்று கொள்ளற்பாலதாம். தமிழும், கீர்வாணமுமாகிய விர
ண்டுபாஷைகளும் முறையே அகத்தியமுனிவருக்கும், பாணினிமுனி
விவருக்கும் ஸ்ரீசிவபெருமானால் அதுக்கிரகிக்கப்பட்டனவென்பதை
யுண்மை நூல்களாற்காண்க. இகனாவொருபாஷையி லொருபாஷை
யுண்டான தில்லை யென்பது உணரப்படும். இரண்டுத்தனித்தனிய
மைந்தஸ்வதப்பிரமாணமான பாஷைகளென்பதே தீர்மானம். கீர்வா
ணத்துக்குத்தேவபாஷையும், தமிழுக்குரிஷிபாஷையுமென்றுபெயர்
களவாங்கலால் கீர்வாணஞ்சிறந்ததெனின், பாணினியுமோரிருடியே
யானபோது அதுவுமிருடி பாஷையேனாகாது? தேவபாஷையென்றலா
லுண்டாகியவுயர்வு யாது? தேவனாகிற சிவன் சொன்னாரென்பது கரு
த்தல்ல. தேவர்கள் தங்கள் சொர்க்காதி லோகங்களில் வாழ்கும்பா
ஷையென்றுசொல்லுத ல்லைவழைத்தாம். அப்படியாயின், தமிழை
ஸ்ரீகைலாச பாஷையென்றுமோலோர்கூறுவதி லென்னதடை? ஸ்ரீகை
லாசத்திற்குநே திருவாசகம், ஆதியுலாமுதலிய நூல்களரங்கேற்
தல் செய்வித்தபடியால் ஸ்ரீகைலாசத்தில் தமிழ்ப்பாஷையே வழக்க
மென்பதும் உற்பட்டது. ஸ்ரீகைலாசத்தில் தமிழையே சிவபெரு
மான் உரியபாஷைபாகக் கொண்டாரென்பதை அவர் மதுரையில்
கண்சங்கமுண்டாக்கி அதிற்குமுமொருவித்வாகுவிருந்து தமிழை
விர்த்திசெய்ததாயே காட்டும். (தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்
ததுமுதலை, யுண்டபர்லனையழைத்தது மெலும்புபெண்ணுருவாக், கண்டதும்
மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித். தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொற்
கொள் சாற்றீர்.) என்றிதெத்யாதி பாடல்களாலுந் தமிழின் பெருமை
விளங்கும். இன்னும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தமூர்த்தி
கள் சிவசாரூபீயமருளியதுந் தமிழ்ப்பதிகவாயிலாகவென்பதுதெ
ளிக. தமிழினுமூயர்ந்தவாகக் கொள்ளுகீர்வாணபாஷையாற்போர்

த(ஹாலாஸ்யமார்மியத்தாலும்)தமிழின் பெருமையைக்காட்டுதும். எங்ஙனமெனின், சங்கத்தார் பிரஸ்தாபம் அந்த நூலாற்பெறப்படும். அச்சங்கத்தார் யாவரெனின், ஆகாரமுதல்ஹாகாரமிறுதியாகநாய் த்தெட்டு எழுத்துக்களுமே(சஅ)வித்வான்களாகத்தோன்றிச் சங்கத்தாரா யெழுத்தருளியிருந்து தமிழை வளர்த்தாரென்று அங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.(சஅ)எழுத்துக்கள் என்றபோது எழுத்துக்கள் விபஷ்டியும், அதனாகிப்பாஷைஸமஷ்டியுமாகும். எந்தப் பாஷையி னெழுத்துக்கள் சங்கத்தாராகப் 'பிறந்திருக்கவேண்டுமென்று யோசிக்கில, தமிழ்ப்பாஷைக்குள்ள வெழுத்துக்கள் முப்பத்தொன்றேயகையால் அதிககொகையுடைமையைக் கூறுந்தன்மையாலது தமிழல்லவென்பது வெளிப்படுக. அப்போது அதிகவெழுத்துக்களையுடைய பாஷை கீர்வாணமென்பதேயமையும். இதனால், கீர்வாணமாகிய பாஷைபானது விபஷ்டியாகத் தனித்தனி யுருக்கொண்டு சங்கத்தாரென்னுந் தமிழ் வித்வான்களாய்ப் பிறந்து தமிழை வளர்த்தாரென்பது போதரும். மேலுண்மையால், கீர்வாணம் பூமியிற்பிறந்து தமிழ்ப்பாஷையைக்கற்று, அந்தப்பாஷையைக்கற்பித்திலு மாற்றல் போதாது பரிபலமெய்திற் றென்பதற்கு அச்சங்கத்தில் தலைவராகிய நந்திரதேவநாஞ்ரு அகத்தியனைக்கொண்டு ஸ்ரீசிவபெருமா னிலக்கணங் கற்பித்தருளிபது முதலிய பலஹேதுக்களே போதும். இன்னும் ஸ்ரீசிவபெருமான் ஸ்ரீஜநானஸமபத ஸ்வாமிகண் முதலிய சைவாசாரியர்க ளிடமாப் பத்தமிழாலாகிய தேவாரப்பதிசூங்களையே விருடியிருளினபடியால் திரவிடபாஷையினுதிக்கத்தைத் தெளிந்திருக்க இன்ன பலநியாயங்களால் ஸ்ரீசேக்கிழாரிடமாகின்று ஸ்ரீசிவபெருமான் திரவிடபாகத்தால் வெளியிட்ட திருத்தொண்டர்புராணம் ஸப்பிரபாணமாயினமை காண்க.

இவ்வுண்மைகளால் சைவசமயிகள் கனவினும் மறவாதுகைக்கொண்டதுட்டிக்கற் பாலதான அருணால் பெரியபுராண மொன்றே பென்றறியத்தக்கது. இதனானே பெல்லாநலனுஞ்சித்திக்கும். இப்பெரியபுராணத்தை யருளிச்செய்த ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகள் திவ்யசரித்திரத்தைச் சந்தானகுரவருளொருவரும், பெற்றான் சாம்புனாக்கும், முள்ளிச்செடிக்கும் முத்திகொடுத்தருளினவரும், தில்லை வாழந்தனருளொருவருமாகிய ஸ்ரீமத உமாபதிசிவம் திருவாய்மலர் நதருளிய திருத்தொண்டர் புராணவதலாறு என்னு நூலாற்கண்டுணர்ந்துய்க.

மேல் யாமிதனாதிக்கங்கூறல் திருவருளிருந்தன்றி யமையா தெ
ன்றபடியிருட்கேவல சகலத்தழியு மெம்போல்வாரால் இனிது பிரச
ங்கித்து முடியாதாயினு மாசைமேற்கொண்டறைந்த தாகவினிதைக்
கண்ணுறப் பெறுமானோர் மேலுமாண்டாண்டிருந்து திருவரு
ளுணர்த்தும்படியா லினிதுண்மைப் பிரவசனத்தாலிவ் வுண்மை
யை விளக்குவார்களென வவர்பொன்னடிகளைச் சிரஸாவகிக்கின்று
மென்க.

பொன்னலிருஞ்சடைமௌலிப் புண்ணியனைந்தெழுத்துண்மைபுலியிலோங்
மெய்நெறியாந்சைவநனிவாழ்வருமெய்ஞ்ஞான வேந்தாயன்பர் .[சு
தந்நிலமைபுலகறியத்தம்பிரான் முத்தெழுத்துத் தறவேற்றுண்மை
துன்னுமவர்புராணநவின் நிடுமுனியாஞ் சேக்கிழார் துணைத்தாள் வாழி.

ஸ்ரீசேக்கிழார்கவாமிகள்

பொன்னடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்போதம் :

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

—:0:—

இஃது

“வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்”

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோம்சுந்தர நாயக ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷெயார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியா ரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தவஞ்செய்தங்கே

சென்னைப் போந்த பிரமாணங்களா

வீத்யாபாஸ்கர அச்சியந் து, சைவம் சிவத்தொடு சம்பந்த

வெளிபிட்டு (மர்த்தி) என்னும் வாய்க்கியத்தால்

— ஸாமார்க்கங்களுக்கும் அதிபர்

தன்னிலைமை யெக்காலத்து மா

31 Jan ததில் பிறக்கும் புண்ணியத்தை

காகிய சிவசாதனங்களைத் தாங்கி

Copy-right டபலர் தங்கள் பெருமையைத்

இதன் மூலம் கழிக்கின்றார்கள்.

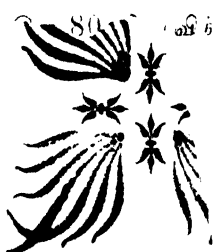
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாகுதுறை மஹா
சந்திதானம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகஸ்வொ
மிகள் கருணைகூர்ந்து, சித்தாந்தரத்நாகரத் தடங்கிய
அநேக சிவோத்கர்ஷ திவ்ய கிரந்தங்களுள், கடவுள் ஒரு
வருண் டென்னும் வாய்மையைச் சுருதியுத்தி அனு
பவ வாயிலாக ஆஸ்திகமத சைவசித்தாந்தவழி எளிதி
லுணர்த்தும் சிவபுண்ணியம் நிறைந்த “ஆபாசஞானநி
ரோதம்” என்னும் இந்நூல் உலகிற்பரவிவிளங்க அச்
சியற்றும் பொருட்டுப் புரிந்த பேருதவியினை என்னா
லும் மற்றெவராலும் எக்காலத்தும் மறக்கற் பாலச
ன்று. அத்தேசிகோத்தமருடைய திவ்ய திருவடி
கமலம் நீடுழி வாழ்க. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

ப - ஹ

விந்தப்பாயக்கன் வீதி, சென்னை

KAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

உ-
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபவேநம:

—0:—

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

வஞ்சித்துறை.

விஞ்சிய பிரணவ-தஞ்சர முகனவர்

சேஞ்சர ணிணைமலர்-நெஞ்சினி னினைதுவாம்

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகம மங்களிற் பெறப்பட்ட பதிஞானத்தையுணர்வது பூர்வபுண்ணியமு டையார்க்கே கைவல்யமாகையால், அவ்வுண்மைஞானசித்தி யாவர்க் குங்கிட்டுவது அருமை! அருமை!! “நல்லனதால் பலகற்பினுங் காண் பரிதே, யெல்லையிலாத சிவம்” எனவும், “எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தங்கீச னை, புண்ணிலைமை பெற்ற துணர்வு” எனவும் போந்த பிரமாணங்களா ற்காண்க. இவ்வரிய சிவசித்தியைப் பயப்பது சைவமார்க்கமொன் றேயாம். (தெய்வம் சிவனேசிவனருள்சமயம், சைவம் சிவத்தொடு சம்பந்த மென்றான், சைவம் வளர்க்குஞ் சம்பந்த மூர்த்தி) என்னும் வடக்கியததால் சைவம் ஈதெனவெளிப்பட்டது. எல்லாமார்க்கங்களுக்கும் அநீதப் பட்டதாய், ஒப்புயர் வில்லாததாய், தன்னிலைமை யெக்காலத்து மா றுததாய் விளங்குஞ் சைவ மார்க்கத்தில் பிறக்கும் புண்ணியத்தை ப் பெற்றும் விபூதி ருத்ராட்சங்களாகிய சிவசாதனங்களைத் தாங்கி வாழுஞ் சாம்பவாளாகிய நம்மவருட்பலர் தங்கள் பெருமையைத் காங்களே யறியாதவர்களாய்க் காலங் கழிக்கின்றார்கள்.

உலகம் என்பது யாது? நாம் உலகில் என்பிறந்தோம்? நாம் என்பது யார்? நமக்கும் உலகுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் யாது? என்னின் விசாரத்திற் றலைப்பட்டவர்க்கே உண்மை வெளியாகுமாகையால் மூண்டிராய்த் திரிவாரொவ்வொருவரும் தத்தங்கடமையாகப் போந்த மேற்காரிபத்திற் றலைப்படுவது அவசியகரமாம். இந்த விசாரத்தால் முறையேமேல் வினாக்களுக்குச் சமாதானம் பிறந்து, அந்தத்தில் பதிப்பொரு ளொன்றுண்டென்பதும் வெளிப்படும். அப்பதியே (சிவம்) என்னும் மங்கலபதார்த்தமாய் விளங்குவ தொன்று கலான், அப்பதிப் பொருளோடு சம்பந்தம் பெறுதார் அமங்கலமுடையார் என்னப்படுவர் என்பதற்கஞ்சி யாவருஞ் சுமங்கலிகளாக வேண்டுமென்பதும் அமையும். இவ்வரிய பேறு நம்மவர்க்கு இயல்பாகவே அமைந்திருப்பதால் நாமிப்பெருந் பேற்றையுடையேம் என்று விசாரமுகத்தால் தெளிந்து மகிழ்வதே நம்மவர் செய்யத்தக்க கடமையாம்.

சிவசம்பந்திகள் என்று காட்டுவதற்குரிய விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் நம்மவர் சுலபமாய் மேல்விசாரஞ் செய்வதற்கு அச்சிவசாதனங்களு மோர்துணையாம். விபூதியென்றுலென்னை? அதையேன் தரிக்கவேண்டியது? அதற்கும் நமக்கு முள்ள சம்பந்தம் யாது? என்றின்ன கேள்விகள் பிறக்கவிட முண்டாதலே யுண்மையைக்காட்டி யுபகரிக்கும். இவ்வளவுசெய்ய அவகாசமின்றித் தங்களுக்குக்கிடைத்திருக்கும் பெரும்பாக்கியத்தை யிழக்கின்றவர்களே யாயினர். இவ்வுண்மைகளைச் சிந்தித்து நம்மவர் பலரும் நமது நிலைமை இளைத்து என்றறியுங்கால் தாம் தாம் பிறந்ததனு லடையத்தக்க பெரும்பேற்றை அடைகின்றவராவர். அவரப்படி அறியத்தொடங்கின், (நலமொன்றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனேபலவுவன்றே) என்றபடிப் பலவிபத்துக்கள் நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பது முண்மையே! “தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறுதம் மாயைக டொடங்கின், வாத்தமானாயலவர்கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப் பதறினர் பெருகவும், விரதமே பரமாக வேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமயவாதி கடத்தமதங்களே, யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர், மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சழித்தடித்தாஅர்த், துலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின், கலாபேத்த கடுவிடமெப்தி, யதிற்பெருமாயை யெனைப்பல சூழவும்” என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்காற் கண்டுணர்க.

இவ்விபத்துக்களில் நாம் தப்புவது (அவனருளாலே யவன்ருன்வணங்கி) என்னும் திருவாக்கின்படியே கூடுமாகையால், அவன் அருள்வடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களில் உறுதிப்பட்ட நிலையின்பதே நங்கடமையாம். (அருளுடைய பரமென்றே வந்து தானே யானுனென்றும் மெனக்கே யாணவாதி, பெருகுவினைக்கட்டென்றும் மென்னுங்கட்டிப் பேசியதன்றே யருணால் பேசுந்நன்றே) என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறிய பிரமாணத்தால் வேதசிவாகமங்கள் அருணால் என்று வெளிப்பட்டமைகாண்க. அருணூலில் விதித்தவழி நிற்பின், அல்லாத நூல்கள் புலம்பும் அசப்பியங்கள் தலைகாட்டா தொழியும். அருணூலெனினும், பதினூலெனினுமொக்கும். இந்நூல்களில் பதிநிச்சயத்தை யினிது விளக்கவேண்டிப் பாசபசுக்களி னிலக்கணங்களையும் தாரதமய முகத்தானே பிரவசனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தலின், அவ்வாபாச சித்தாந்தங்களில் மயக்கமுண்டாகாதவழி அவற்றைமுறையேவிளக்கி, அவற்றிலுண்டாகிய தோஷங்களைவிலக்கி, நம்முண்மையைத் துலக்கிக் காட்டுவோமாக.

முதல், (நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர்) என்ற பிரமாணத்தால் அந்நாத்திகர் இவரென்பதை விசாரிப்பாம்.

காணப்பட்ட உலகமொன்றே மெய். இவ்வுலகம் மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் பகுதியுடைத்து. இந்த நான்கும் பூதங்களென்னப்படும். இவைகளொன்றோடொன்று புணர்ந்தும், பிரிந்து மியங்கு மியக்கமே சிருட்டி திதி லயங்களாம். இவற்றிற்குவேறாய், ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டெனக்கொள்வது பிழை. பாவ புண்ணியங்களும், நரக சொர்க்கங்களு முண்டென்பது சர்வாபத்தம் என்று கூறித் திரிபவரே நாத்திகராவர்.

இந்தக் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கும் அதிகாரிகள் யாவரென விசாரிக்கின், அவர் இன்னாரென்று புலப்படுவது கஷ்டம். மற்றைக்கொள்கைகளை அவலம்பித்திருக்குஞ் சமயிகள் பலபிராகாரமாய்ப்பிரிந்து உலகமுழுதும் பரவியிருப்பதுபோல் நாத்திகர் என்னும் ஓர் பிரிவினர் உலகில் காணப்படாமையால். ஆகவே, இவர்களை யொரு சமயிகளாகவும், நியாயங்காட்டி மறுக்க வேண்டிய பரிபாகிகளாகவும் விவேகிகள் கொள்ளாரென்க. இவர்கள் அநாமத்து ராயர்களானபடியால் இவர்களைத் தெய்வந்தான் திருத்தவேண்டும். ஆன்மாவுண்டு என்று கொள்பவனுனால் தான் அடையவேண்டிய லாப

த்தில் திருஷ்டியுள்ளவனுய்ப் பெறுவானாகியதானும், பெறுவதாகிய
பேறு முன்பொருள்களாகத் துணிந்த பயத்தால் தனக்கப்பேறு
தருவானாகிய தயாமுர்த்தியானையில் வசிப்பன். தன்னிருப்பே மோ
சமானதால் இல்லாமற்போய்விடுகிற தனக்குண்டாவனவாய்ச் சொ
ல்லும் பாவபுண்ணியங்க ளிருப்பை அவன் எம்மட்டில் அங்கீகரிக்க
ப் போகிறான் ? எது எப்படியானால் அவனுக்கென்னை ? புலி, கர
ம், சிங்கம், நாய், நரி, பூனை, ஆனை, கழுதை, குதிரை முதலிய
சிவசந்துக்கள் நாமின்ன நிலையிலிருக்கின்றோ மெனவாவது, நாம்
சேதனம், அல்லது அசேதனமெனவாவது அறியுஞ் சத்தியினவ
ன்றும். அறியாவிடினும், ஆகாரம், நித்திரை முதலியவற்றை அவ
ற்றி னளவறியாமலே யதுபவிப்பதுஞ் செய்கின்றன. நாமதுபவி
க்கின்றோ மெனவும் பகுத்தறியாவாம். இவற்றைப்போலாது, பகு
த்தறியுஞ் சந்மத்தைப்பெற்றும், அவ்வறிவின் பிரயோசனத்தைப்
பாழாக்கி அவ்வறிவைப்பெறு தியங்கும் மிருக பிராயத்தையெய்தி
நாத்திகப்படுகுழியில் வீழ்ந்து அந்தோ நம்மவர் அழிவது அநியா
யம்! அநியாயம்!!

ஆகாரம், நித்திரை முதலியனவன்றி வேறு லாபத்தையடை
பாத மிருகங்களையொத்து அந்த லாபமேயன்றித் தங்கள் பகுப்பறி
வின் பிரயோசனம் இதுவென விசாரித்து அதனுரிய லாபத்தைய
டைய முயலாத அவர் வினையிருந்தவாறு கொடிது! கொடிது!!
பகுப்பறிவின் பிரயோசனத்தால் மிருகங்களுக்கில்லாத ஆரோக்ய
ங்களைத்தேடி யதுபவிக்கின்றோ மெனின், அந்தந்தச் சந்மங்களுக்
கு அவ்வவற்றிற்கு நேரும் உணவாதிகளே ஆரோக்கியமா மாதலா
ல், அவற்றில் தான் விசேஷ ஆரோக்கியத்தைப் பகுப்பறிவால் பெ
ற்றே நென்பது விந்தையென்க. அவைகளைப்போல் பிறவுயிர்க
ளைக் கொல்லுதலும், மாத்ருகமனம் பண்ணுதலும், இச்சைபோன
வழியே தன்னிடம் பிறப்பாயினும், உடன் பிறப்பாயினும் வேற்று
ம பாராது சரித்தலும், பிறர்பொருளை வெளவலுமாகிய தோஷங்
கில்லாமையே யெம்பகுப்பறிவின் பிரயோசனமெனின், அன்ன
காரியங்கள் செயற்பாலனவன்றாக ஏன் கொள்ளவேண்டும் ? அவை
கள் தீமையல்லவென்படி ? அத்தீமையாலுண்டாகும் நஷ்டம்யாது?
இராஜதண்டனைக் கஞ்சவேண்டிய தொன்றையெனின், இராஜன்
தண்டியாவிட்டால் அன்னவை செய்தல் கூடுமென்பதாமன்றோ ?
ஆஸ்திக ராஜாங்கமல்லாது நாஸ்திக ராஜாங்கமா யிருந்தால் இவ்

விதி விலக்குகளுண்டாகாவன்றோ? இதனால், நாஸ்திகனுடைய சிந்தனை முழுதும் இராஜாங்கம் நாஸ்திகமானதில்லையே! என்ன வுபாயத்தால் இராஜாங்கத்தை நாஸ்திகமாக்கிவிடலாம்! என்றிரவும் பகலும் எண்ணி யலமந்திருக்கு மென்பது தானே போதரும். பிறன் மனைவி யொருத்தி மனோரம்பமான ரூபவதியா யெதிரேவரக்கண்ட காலத்து, அவளைக் கைப்பற்றலா மென்றெழுந்த தன்னுடைய அடங்காவாசையைத் தடுப்பது அரசநீதியே யாகையால் அது தனக்கொரு பெரிய தலைநோயாய் முடிகிற தன்றோ? அந்த விதி விலக்குகளுக் குட்பட்டுப் பிரத்யட்ச சுகத்தை யிழப்பதாகவும் எண்ணவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இந்த இராஜாங்க நிர்ப்பந்தத்தைப் பெறுத கழுதை, நாய் முதலியவைகள் யதேச்சையாய்ச் சஞ்சரிப்பதால், அவைகளே இம்மை யின்பமுற்றும் அனுபவிக்க வுரியன வாகவுங் கொள்ளவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இந்த நியாயத்தால் மானிட ஜந்மம் கழுதையிலுங் கீழிட்ட ஜந்மமாகக் கொள்ள வருமன்றோ? வீணே பகுப்பறிவு என்று ஒருசரி தனக்குண்டாகி, எதேச்சையாய்ச் சஞ்சரித்து உலக விற்பமுற்றும் அநுபவிக்கப் போதாமையால், இனிப் பகுப்பறிவென்பது இன்பத்தைக்கெடுக்குமோர் தோஷ பதார்த்தம் என்றுமன்றோ நாட்டவேண்டிவரும? நல்லழகிது!

இன்னும், அரசாங்கம் நாஸ்திகமாகுமானால் தெய்வத்துக்கு வந்த சம்பவம் அரசனுக்கும் வருமல்லவா? தெய்வம் வேண்டாத படியே அரசனும் வேண்டாதவனே யாவன். தெய்வம் உண்டென்று கொள்வதனாலன்றோ அதற்குப் பயந்து பாவபுண்ணியங்களையேற்று அரசன் குடிகளாவதைக்கின்றான்? அப்படியே அரசனிருப்பதாகக் கொள்வதனாலன்றோ அவன்விதித்தவைகளை மீறமாட்டாமல் நம்மெதேச்சை தலையெடுக்க விட மில்லை? இந்தச் சரியுந் தொலைநூற்றான் நம்ம எண்ணம் பவிக்கும் என்று சிந்திக்கவருந் தவமேதவம்!! இந்த மதத்தின் சொரூபவர்நனை சால வழகுடைத்தென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அரசாங்கத்தார் விதித்தவைகளைக் கடந்தா லுதையுண்டாமென்று வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நம்மரசாங்கத்தார் தெய்வநிந்தை செய்வாரைத் தண்டித்தலுமோர் விதியெனக்கொள்வது அவசியமென்று புலப்படுகின்றது. நாத்திகப் பதுமைகளை யாட்டுஞ்சுத்திரம் அரசர்கள் கையிலிருப்பது உண்மை! உண்மை!!

பொய்யாமை, கள்ளாமை, களவாமை முதலிய பொதுத்தரு மங்களை விதித்த நூல்கள் ஆத்திக மார்க்கங்களை யவலம்பித்து நிற்பனவாம். பொய் முதலியன கடவுளருளைப் பெறுதற்கு விலக்கென்னுந் துணிபிற்பட்ட நம்ம ஆத்திகர் அக்கடவுளையே யில்பொருளாகப் பழிக்கு மதிபாதகரை யென்னென் றழைப்பது ? பொய்முதலிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தை தலையாகையால், தீமையிற் றலைப்பட்டார் நாத்திகரென்று வெளிப்பட்டது. ஆத்திகசமயங்களுள் விலக்கிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தையு மொன்றதல்பற்றித் தெய்வமுண்டென்பார்க்கு விலக்காகிய கொலைகளவாதிகள் தெய்வமில்லையென்று திரியும் நாத்திகர் கொண்டுவாழும் நல்லொழுக்கங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்டன. நாம் விலக்கிய தீமைகளி லொன்றாகிய தெய்வநிந்தையிற் றலைப்பட்டார் அந்நிந்தை நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென்று எழுகின்றனர். இனியிவர்க்குச் சகோதரர்களாகிய கொலைஞர், புலைஞர், கள்வர் முதலியவர்களும் தத்தஞ்செய்கைகள் நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென எனெழுமாட்டார் ? இவர்கட்கெல்லாம் சமாதானஞ்சொல்லித் திருப்திசெய்வதென்றால் யார்திறம் ? இவர்கட்குச் சமாதானஞ்சொல்பவன் அரசனேயாகையால், இவர்களில் மூத்தவனாகிய நாத்திக சிரோமணிக்கும் அவ்வரசனே நியாயஞ் சொல்லத் தெரிந்தவன். மேல்விசாரத்தால் தீமைகளெல்லாம் நாத்திகர் நிதிகளாக வெளிப்பட்ட தறியாது, அந்நாத்திகசிரோமணிகள் தாங்களும் தருமத்திற் கட்டுண்டவரென்பது தோன்றப்பொய்கூறலாகாதெனவும், பிறர்பொருளைக் கவரலாகாதெனவும், பிறவுயிரை வருத்தலாகாதெனவும் பலசாலவிறத்தை காட்டுகின்றனர். கடவுளுக்கே நாமம்போட அவரைத் தேடுபவர்கள் பொய்யாமை முதலியன கொண்டொழுதுவாரென்பது அசங்கதம் ! அசங்கதம் !! அவர்கள் கொள்கை கொல்லாமை முதலியவற்றை மறுக்குமுண்மையால்.

ஏழை யொருவனும், தனவானொருவனும் ஒரிடத்தில் சந்தித்தபோது அது யாருமில்லாத விடமாகவும், தனவான் தேகவலிதப் பினவனாகவு மிருக்கக்கண்ட ஏழை தனவானைக் கொன்றுவிட்டால் அவன்மேல் தரித்துள்ள சொர்நாபரணங்களும், அவன்கையில் வைத்திருக்கும் நிதியும் தானபகரித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைவொழிவான் அத்தீயவெண்ணத்தை அந்தச்சமயத்தில் எது தடுக்கும் ? ஆருமில்லாத விடமாகையால் அரசன் பயம்விட்டது. தனவான் தேகவலி குன்றினவனானதால் அவனையாளுக வதும் ஒழிந்தது. இ

னியஞ்சுவது ஆருக்கு ? அவனைக் கொல்லுகையில் அவன் வருந்து வனையென்னு மிரக்கமொன்றே தடுக்குமெனின், அவ்விரக்கம் வகி ப்பதால் தானடையும் பயன்யாது ? அந்தச்சமயம் இரக்கமேற் கொண்டு வாளாவிரப்பின், தனவான் கைப்பொருள் தன்கைப் பொருளாவதெப்படி ? அப்பெரு நஷ்டத்தால் தனதிம்மையின்ப ம் கெடுமன்றோ ? தான்கெட மருந்துதன்பாருண்டா ? நெல்லுக்கு ப்பக்கத்தின் முளைக்கும் புல்லை ஐயோ ! இதுவும் வளர்வதாச்சுதே யென்று யார் இரக்கம் பாராட்டிப் பிடுங்காதவர்கள் ? சிறுமீனைப் பெருமீன் விழுங்குவதன லுண்டாகிற தோஷம்யாது ? புலியைச் சிங்கம் கொல்லுவதன லுண்டாகிற நஷ்டம் யாது ? தனதுபுத்திரி, சகோதரி முதலியவர்கள் அதிகருபவதிகளாகவும், தன்னையன்றி வேறு அவர்கட்குத் தாரகமில்லாதவர்களாகவும், தன்விசாரணையி லிருப்பவர்களாகவும் பெற்றவொருவிடன் அவர்களைத் தானிச்சித் தால் அவனெண்ணத்தை அப்போது அவனுக்கு மாற்றுபவர் யாவர் ? எந்தநீதிவந்து அவனைத்தடுக்கும் ? அவன் யாருக்கு அஞ்சுவது ? பிரத்தியட்சகத்தை அவன் ஏன் இழப்பான் ? தனதெண்ணங் கெடாவண்ணமுயன்று முடித்துக்கொள்வதே தான் பிறந்ததன லு ண்டாகிய பேறெனக் கொள்ளவருதலால் அவனஞ்சவேண்டிய தில் லை ! இல்லை !! இப்படியே பிறன்மனைவியிடமுங் கொண்டு விசாரித்த தறிக. இன்னபலவுளவாதலால், இவற்றையோசியாது தாங்களும் முதியோரென்பது தோன்றப் பொய்யாமை முதலியன கொண்டொ முகுவாராகச் சாலங்காட்டுவது முழுமோசமென்க, இன்னவாறே பொய்முதலியனவுந் திட்டாத்தமுகத்து விசாரித்தால் வெளிப்படு மாகையால், எல்லாத்தீமைகளும் இந்நாத்திகத்தலைவர்க்கே சொந்த ஆசாரமென்பது நாட்டப்பட்டது. இதனால், கள்வரும், கொலைஞரு ம், பொய்யரும், குடியருமாகிய அதிகாரிகள் யாவருமே நாத்திகப் பெருஞ்செல்வரென்பது சொல்லாமையமையும். ஆகவே, பொய்யா மைமுதலியன ஆத்திகாசாரமாதல் சபாவசித்தமென்க. அன்னவை கடவுள் விதித்த ஆணையாகையால். இப்படியறிவதொழிந்து, அவை நாத்திகருங் கொள்ளற்பாலனவென்று விண்பிரமங்கூறல் அசப்பிய மென்க. அப்படிக்கொண்டால் தங்கள் மதங்கெடுமாகையால்.

பூதங்கள் நான்கின் விகாரத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லையென் று துணிகின்றவர்கள் எந்தக்காரியஞ் செய்வதும் பூதவிகாரமேயாய் முடிதலால், தாய்முதலியவர்வளைச் சேர்வதும், பிறரைக்கொல்லுவ

தும், பிற்பொருளைப் பறிப்பதுமாகிய யாவும் பூதவிகாரமென்றன்றி வேறுசொல்லாராகையால் பூதங்களொன்றோடொன்று தாக்கியியங்குவதனால் என்ன தோஷமிருப்பதாகக் கொள்வது? எல்லாம் பூதங்களும், பூதகாரியங்களும், பூதவிகாரங்களுமாகவே கொண்டவனாகையால். இப்படி விவகரிக்கும் பூதசித்தாந்தியாகிய நாததிகளே நாம் தலையடித்துக்கொள்வது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவன் பூதமே யெல்லாமாச்சது என்று புலம்புவதுபோல, இவன் தமையனொருத்தன் பிரமமே யெல்லாமாச்சது என்று மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவனுண்டாகையால் அவன் வீருத்தாந்தத்தை யிடம்வந்துழி விரிப்பாம்.

இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் நாததிகரைத் திருத்தவேண்டுமென்பது எம்ம கருத்தன்றாம். அவர்திருந்துவரேல், அப்படித் திருந்தக்கூடா தென்பதும் எம்மமுடிபன்றும். ஆகவே, அன்றோராபாச நிலையை நம்மவரறிந்து அவர் கூறுமாயாவசனங்களாற் பிரமியாத வண்ணம் செய்வது பரம தருமமென்று கொண்டமையால் எமக்கிது செய்கை அவசியமாயிற்றென்க.

இந்நாததிகக்கோள் பிரகிருதத்தில் ஆங்கிலேய நாட்டில் கொஞ்சம் தலையெடுத்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அதனால் நமக்கொருபாதகமின்றெனினும் நம்மதேயத்துப் பாவிசர்கள் தத்தஞ் சமயநிலையினைத்தென்றறியாத தன்மையாலும், நஞ்சமய வுண்மைகளை யறிவதற்குப் போந்ததமிழ், கீர்வாணமுதலிய பாடைகளை யினிது கல்லாமையாலும், அங்ஙனங்கற்றமேலோர்களோடு கலவாமையாலும், வயிற்று வித்தையே வித்தையாக வுண்பாடை யொன்றையே கற்றுவருவதனாலும், அங்ஙனங் கற்கப்புகுங்கால் அந்தப்பாடையி லன்றித் தமதுசொந்த பாடைகளிற் பரிஞானமில்லாத கொடுமையால் அவற்றின் றுரதம்யங்களைக்காணுந் தன்மையொழிதலானும், அவ்வுண்பாடையைக் கற்றுவருங்கால் அப்பாடையைப் பயிற்றுவிக்கு மாசிரியரெனப் போந்தவூணர் கூட்டுறவினமிகுதியால் அவர்வாசனை தமக்கேறப் பெறுதலாலும், அப்படியேறிவருங்கால் அவர்தமையயில் வைத்த நாட்டமேலீட்டால் அவர்குறிப்பின் வழியொழுதுதல் ஆவசியமெனப் புலப்படலாலும், இன்னு மிவ்வாறு சிந்திக்கத்தக்க வேறுபல வேதுவாலும் நம்ம தேசாசாரங்களும், சாதி, சமயாசாரங்களும் தாழ்வுடையனவாதமதித்து (நிலத்தியல்பானீர்நிரந்தற்றருமாந்தர் கிணத்தியல்பாகுமறிவு) என்னும் பிரமாணத்தின்படிக்கெடுகின்றவனுபவம்

பிரத்தியட்சப் பட்டிருத்தலால், இதைக் காணும் நம்முண்மையிற்
துக்கள் எவ்வளவு அதுதாபத்தை யடைந்திருக்கக் கூடுமென்பதை
விவேகிகள் சிந்திப்பாராக.

மேல்திருக்குறளின்படி. நம்மவரோடு ஊணர் கலந்துவாழ்கையில்,
அவர்க்கு நம்மாசாரங்களி லிச்சை பிறவாததென்னையெனின், அ
வர்தயையை நம்மவர் விரும்பலன்றி நந்தயையை அவர் விரும்பி ஆ
சரியாமை யுண்மையால், அவரிச்சைக்கிடம் பெறுதொழிந்தது. அ
ன்றியும், அசுத்தம், சுத்தம் என்னுமிரண்டில் அசுத்தம் முன்னமே
முடிந்திருப்பதொன்றும், சுத்தம் இனி அடைய முயல்வ தொன்று
மாதலுண்மையால் அவர்க்குப்புண்ணியம் வழிவிட்டாலன்றித் தமது
ஆசாரத்தைக்கடந்து நம்மாசாரத்தை யெங்ஙனம் விரும்பக் கூடும்?
மேலிருப்பவன் கீழேயிழிதல் சுலபமும், கீழிருப்பவன் மேலேயேறு
தல் கஷ்டமுமாதல் காண்க.

நம்மதேசத்திற் செல்வராயுள்ளவர்கள் விபூதி, அல்லது திரும
ண்முதலியவற்றைத் தண்டத்திற் கிட்டாலு மிட்டார்கள். அல்லது
நான்சென்சு என்றுவிட்டாலும் விட்டார்கள். அதற்கப்புறம் தெய்வ
ம் என்றால் அதைஎழுத்துக்கூட்டவே தெரியாதவராகையால், அத்
தெய்வவிலக்கண மெங்ஙனமறிந்திடவல்லார்? ஆகவே, நம்மபிரபுக்க
ள், தெய்வம் இக்கருங்கல்லே போலுமெனத்தெளிந்து இகழ்வதேய
ன்றி வேறு அவர்யாது செயற்பாலார்? இதற்குக்காரணம் தத்தமது
சமயவொழுக்கங்களை யுணர்த்தும் நூல்களில் பழகப்பெறாத பரவ
மேயன்றிவேறில்லை. அன்னோர்க்குப் புத்திரரத்னங்களாய்ப்பிறக்குந்
தவமுடையார் பேறு எவ்வளவிருப்பனவாக நாமெடுத்துரைக்கவி
சையும்? அவர்மான்மியமுரைக்க நந்தரமன்றும். இப்படி நம்மவர்
களே கெடுகின்றாரன்றி மற்றை மதத்தவர் தந்நிலையினின்றும் மாறு
வது காணோம்! காணோம்!! ஊணர் மகம்மதியர் முதலியவர்களில் அ
வரவர் சொந்ததருமங்களிற் பிறழ்ந்து நடப்பவர் ஏகதேசத்தினும்
ஏகதேசம். நம்மவர்களில் நம்மசொந்த தருமங்களைத் தழுவிநடப்ப
வர் ஏகதேசத்தினும் ஏகதேசம். பிறமதத்தவர் தங்கள் நிலையின்மா
றுமைக்கும், நம்மவர் தங்கள் நிலையின்மாறுகைக்குங் காரணத்தை
நோக்குங்கால் பிறருடைய ஆசாரங்கள் யுத்தமும், நம்மாசாரங்கள்
அயுத்தமுமாயிருத்த லென்பார்போலும். இவற்றைக்காட்டிலும் மி
ருகங்களினுசாரம் அதிகயுத்தமாய்க் காணப்படலால், இன்னுங்கொ
ஞ்சு காலத்தில் அப்படியும் அவலம்பிக்க வரும்போலும்.

இப்படிப் பாவிசர்களும், பிரபுக்களுந் தமொற்றத்தை யடைந்து கெடுவதெல்லாம் இயல்பினமைந்திருக்கும் நல்லவாசனையை யொழித்துக் கொண்டமையேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால், மேல்நியாயங்களை யினிதுபரியாலோசித்து யுக்தப்படி யொழுகவேண்டுமென்பது தெளிக. எனவே, வயிற்றுவித்தையோடு ஒழுக்கவித்தையுங்கற்கவேண்டுமென்பது பெற்றும். இப்படிப்பட்ட சிறுவர்களும், பிரபுக்களுமே யிதற்குமுன்னும் நந்தேசத்தி லிருந்ததுண்டாயின், ஆகாயத்தையளாயிய நிலைகளையுடைய கோபுரங்களால் விளங்கும் நம்மாலயங்களுந், அவற்றிற்கான ஏர்ப்பாடுகளு முண்டாயிருக்குமா? தெய்வத்தின் பேர்சொன்னால் ஓர்காசம் கையினின்றும் பெயராத ஒளதார்ப்பு பிரபுக்கள் காலமிதுவாதலால். இக்காலத்துப்பிரபுக்களும், சிறுவருமென்னை முற்காலத்தவரைக் காட்டிலும் விவேகிகளா? முன்னில்லாதவிவேகமா இப்போது நம்மதேசத்தில் வந்துகுடிபுகுந்தது? அவிவேகமேவந்து குடிபுகுந்தமையால் விவேகம் ஒளிக்கவிடந்தேடிற்று. நம்மபூர்விகர்கள் புத்திவிசாலத்தைக் காட்டுதற்கு அவர்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயாதிகளை போதுமான நிதரிசனமாம். அவ்வாலயங்களிப்போது நம்ம தேசத்தி லில்லாவிட்டால் நம்ம ஆசாரங்கள் செத்தவிடம் புன்முளைத் திருப்பதில் என்னதடை? ஊணபர்டையைக்கற்றுச் செல்வத்தை யார்ச்சித்த பிரபுக்களில் தங்கள் சமயாசாரங்களில் அப்பொருள்களை வினியோகித்தவர் இன்னார் என்றுசொல்லுவதற்கு யாவருளார்? ஊணர் மகம்மதியருள் எவ்வளவு செல்வமுடையவராயிருப்பினும், தங்கள் சமய நிலைகளில் அபிமானம்விடாமல் அன்பு பாராட்டித் தங்கள் பொருள்களைத் தத்தஞ் சமயாசாரவிசேஷங்களில் வினியோகப் படுத்தாதவர் வெகு சிலர். அவர்கள் தங்கள் பாஷைகளையும், சமய நூல்களையும் நன்கு பயில்வதாலும், அன்னபயிற்சி யுடையார்மாட்டு விடாப்பழக்கம் பற்றி வருதலாலும் அவர்க்குத் தங்கள் சாதிசமயாசாரங்களில் ஊக்கம். மாறாமல் வெளிப்பட்டது.

நாத்திகவிசாரத்தில், ஊணர் ஆசாரங்களை யவலம்பித்து விவகரித்த தென்னையெனின், அவராசாரங்கள் ஆத்திகம்போல்வதொன்றாகக் காணப்பட்டனும், அவை யுண்மைவிசாரத்தில் நாத்திகமேயாய் முடிதலினென்க. கேவலம் நாத்திகர் கொண்வாழும் ஆசாரங்களும், அவர்களாசாரமும் பெரும்பாலு மொத்திருத்தல்காண்க. சிறுபான்மையோ நாத்திகர்க்கு வேறுபட்ட வுண்மையால், அவரும் நா

த்திகராகவே நம்ம சித்தநதத்தை நோக்க எண்ணப்படுவர். அவர்கள் கடவுளை மாத்திரம் அநாதி நித்தமாக வொப்புக்கொண்டு ஆன்மாவையும், பாசத்தையும் இடையில் தோன்றிய ஆதியாக வொப்புக்கொண்டமையால், ஆதியுடைய பொருள்கள் அந்தத்தைப்பெறுதல் திண்ணமாதல் கொண்டு, பாசபசுக்களுக்கு அநித்தம் கூறுந்தன்மை வெளிப்பட்டது. அவரப்படியும் கொள்ளாது நரக சொர்க்கங்களில் பசுக்கள் நித்தமாய்க் கிடப்பரென்றுங் கூறுகையால், நித்திய நரகசொர்க்கங்களை யதுபவிக்க நித்தியமா யிருக்கு முயிர்களை ஆதியென்று கூறுதலடாது. அன்றியும், நித்தியமான நரகத்தை ஆன்மா நித்தியமா யிருந்தனுபவிக்க வருங்கால், கடவுளொருவருண்டென்பதற்கு இடமேயில்லை. கடவுளையொருவ னுண்டென்று கொள்வதெல்லாம் சுகத்தின்பொருட்டே யாதலுண்மையாகச், சதாரியத்தி லமுத்துமொரு பொருளுண்டெனில், அதைக்கடவுளென்று கூறுவதைக் காட்டிலும் வேறொரு கசுமலமென்று கொள்வது அதிககுணமாம். இன்ன ஆபாசஞான விவேசனத்தால், இந்தமார்க்கம் கடைசியில் நாத்திகமேயாய் முடிதல்காண்க. பாசபசுக்களை இடையில் வந்தனவாகக் கொள்கையில், இடையில்வந்தன் முன்னில் லாமையாலும், பின்னழிதலாலும் முன்னும் பின்னுமில்லாத நாத்திகப் பொருள்களை யாயின. இல்லாத பாசபசுக்களை யுண்டாக்கினமையாலும், உண்டாக்கினபிறகு நித்தியநரகத்தில் விடுத்தலாலும் பயனற்றசெயலும், கொடுஞ்செயலுமுடைய வொருமுடனோடுவமிக்குந்தன்மை வெளிப்படலால் அன்னபொருந்தாச் செயலுடைய தோர்பொருள் கடவுளாதல் செல்லாமையின், அவர் கூறுங்கடவுளும் நாத்திகப்பொருளாய் முடிந்தது. ஆகவே, சொன்மாத்திரத்தால் கடவுளுண்டென்பதும், பாசமுண்டென்பதும் பசுவுண்டென்பதுமேயன்றி, உண்மையில் அவற்றை யில்பொருள்களாகக்கொண்டவோர் துணிபினதாகவே அவர்மதம் வெளிப்பட்டமைகாண்க. இன்ன ஆபாசங்கள் பலவுளவாகலின், முற்றுணர்ச்சியில் இது நாத்திகமாவதில் எவ்வளவுந் தடையின்றும்* இது உண்மையில் நாத்திகமும், விவகாரத்தில் ஆத்திகமுமாய்க் கொள்ளவருந்தன்மையால், நம்மதேசத்திலுள்ள மாயாவாதம் போல்வதொருகவுங் கொள்ளப்படும். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அண்டை அசல் வீட்டுக்காரர்களாகையால், இன்னோர்செயல்பாடும் அசப்பியமே யாதல்காண்க.

ஊண் பாதையைக் கற்றுவரு நம்மவர் அவ்வுண் சாத்திரங்க
ளில் அபிருசிமேலிட்டு அவர்நூல்களையும், அவ்வுண்பண்டிதர்களை
யும் பழக்கங்கொண்டு வருங்கால், அச்சம்பந்தமேலீட்டால் அந்
தஞானங் கைவருமென்பது திண்ணம். மேல்யாம் விளக்கிக்கா
ட்டிய விசாரமுகத்தால், அதுகேவலம் நாத்திகத்திற் செலுத்து
மென்பதற்கேற்ப, அவர்களிற்பலர் அவர்மதநூல்களில் முன்னொடு
பின் முரணவாவது உண்டென்று கூறியகடவுளை மறுத்துக் கேவ
லம் நாத்திகராய்த் திரிகின்றனர். அன்னோர் நூல்களையும், அவர்க
ளையும் பழக்கக் கொள்ளுங்கால் தெய்வ மொன்றுண்டென்று சொ
ன்மாத் திரமாய்க் கூறித்திரிதலையும் விட்டு, அன்னசிரோமணிகளைப்
போலவே தெய்வம் என்பது மொன்றுண்டா ? தெய்வமென்றாலெ
ன்னை ? என்று பரிசுதிக்க என்எழுமாட்டார்கள் ? அது சித்தித்த பி
ன்னர், தாயேது தந்தையேது நானேது நியேது என்றும் ஏன் பிர
சங்கிக்காமற் போவார்கள் ? இன்னவியல்கொண்டு விளங்கும் பிரகி
ருதாசாரத்தில், நம்மதோழர் பலர் கெடுகின்றாராகையால், அவர்மா
ட்டுள்ள நட்புரிமையால் இன்னுங் கூடியவரையில் பிரவசனஞ்செ
ய்வாம்.

இவ்வாபாசஞானம் ஆங்கிலேயநாட்டிற் கொஞ்சம் தலையெடுத்தி
ருக்கின்றது என்று யாம்மேலே கூறினோமாகையால், அதன் பிர
யோசனத்தைச் சற்றேவிசாரிப்பாம். அவ்விடத்தில் அநேகபண்டிதர்
கள் கல்விகேள்விகளில் வல்லவர்களாயிருப்பினும், ஆண்டு அவலம்
பிக்கப்பட்டுள்ளமர்க்கம் கேவலம் அஞ்ஞானகிருதமாதல்திண்ணமா
கையால், ஆபாசத்தி லாபாசமாகத் தற்போதசமாஜந் தலையெடுக்க
நேர்ந்தது. எனவே, அங்குள்ளவரிற் சில பண்டிதர்கள் கேவலம் தே
காத்மவாதிகளாய்த் திரிகின்றாரென்பது வெளிப்படை. இத்தற்போ
தத் தலைவர்கள் தந்தற்போதத்தைத் திரட்டிச் சிற்சில பத்திரிகாருபத்
தாலும், நூற்பிரவசனத்தாலும் வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். நம்மிந்
து பாவிசர்களிற் சில கேள்வியில்லாத பிள்ளைகள் மேல் யாங்காட்டிய
நியாயத்திற்கேற்ப அவற்றை யப்பியசித்துவரு மவதிக்குள்ளாகி, நல்
லவாள், பெரியவாள் என்னும் வரன்முறைகளைக்கடந்து தம்மிச்சை
போனவழி விவகரித்துக்கொண்டு தாம்கெடுவதன்றி மற்றைச்சிறுவ
ரையுட்கெடுக்க முயன்று(தெய்வமிகமேல்) என்னும் ஆணையையுங்கட
ந்து திரிகின்றனர். இவர்களே (முலையுண்ணிநீருண்ணு மோட்டெருமை
மூடர், சலமின்றிச்சந்துரைப்பார்தர்க்கர், பலதாரை, வட்டிலிலேபோலுமிவர்மா

யோகவாசகத்தைக், கிட்டினரகங்கிடர்) என்று நம்மஆசாரியர்கள் கட்டளையிட்டுள்ள வாக்கியத்திற்போந்த மெய்யதிகாரிகளாவர். இன்ன ஆபாச குணக்ஞானை முன்னீடாகக் கொண்டு விவகரிப்பது கஷ்டம் கஷ்டம்!! ஆகவே, அன்னோர்செய்யும் இந்திரசாலத்தைக்கண்டு நம் மதோழர் பலரும்பிரமியாத வண்ணமே யாமீண்டுப்பிரவசனிக்கப் போந்ததெனவறிக.

இவ்வாபாசகர் காணப்பட்ட பிரபஞ்சமொன்றே சத்தியமெனவும் ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டென்பது தவறெனவும் புலம்பாநிற்பர். இதனால், (உலகத்தாருண்டென்ப தில்லென்பான்வையத்-தலகையா வைக்கப்படும்) என்னுந்திருவாக்காற் பழிக்கப்பட்டலகையா வரென்பது திண்ணம். உலகம் = உயர்ந்தோர் என்று பரிமேலழகர் கூறியிருத்தலின், கடவுளில்லையென்று சாதித்துக் கூறும்நியாயமே லீட்டால் யாமே அவ்வுயர்ந்தோராதல் என்கூடாது என்பர். உலகம் = உயர்ந்தோர் என்பதைப் பரிமேலழகர் திருவாக்காற் கொண்டபடியே அவ்வுயர்ந்தோரிவரென்பதும் அவர்திருவாக்கானே பெறல்வேண்டும். தீயவொழுக்கங்களுக்கு நிலைகளமாய் விளங்கு மத்துன்மார்க்கமே உரையாகியியர் பிரவசனத்தாலும், நூலாகியியர் திருவாக்காலும் கடியப்பட்டிருத்த லுண்மையாக, அன்னோர் திருவாக்கைத் தமக்காதரவா யெடுத்தாள்வது விளக்கில் விழுந்தவியும் விட்டிலின் கதியாமென்க. நியாயமின்றி மூடத்தன்மையால் விவகரித்தாலன்றோ யாம் அலகையாதல் சாலுமெனின், நியாயமென்றாலென்னை? ஒருவன் அறிவு விளங்கப்பெற்றநாள் முதல் நேற்று விளங்கியது இன்றும், இன்று விளங்கியது நாளையும், மாறுபட்டுவரும் அதுபவத்தையேன் சிந்தித்திலர்? மூன்றுகாலத்து மொன்றிலொன்று விகற்பித்தெழுந்த வொருவனுக்கு எதுநியாயம்? அந்தத்தக்காலத்தில் அதுவதுவே நியாயமாய்க் கொள்ளவருமன்றோ? முன்னையது பின்னும், பின்னையது அதற்குப்பின்னும் பூர்வபட்சமாதலால், அவனேதன்னை மறுத்தவனாகிறுனன்றோ? அவன் பின்னர் கொள்ளப் போவதையே முன்னவசரங்களில் மற்றொருவர் சொன்னால் அவன் கேட்பானா? அவன் கேளாமைகொண்டே இடித்துக்கூறிய பெரியோர்சொல் அகௌரவத்தையடையுமா? இந்த நியாயத்தால் எது நியாயமென்று கொள்ளற்பாலது? இவற்றையுணராது எமக்கே நியாயந்தெரியுமென்று வாய்ப்புறையும்கூறும் அந்நாயகமாயும்? உல

KAHAMANOPADHYAY

DR. U. V. S. IYER LIBRARY

— IN ALVAR MANDAS-ON

கில்யார்தான் அநியாயஸ்தர்? முடிச்சவிழ்க்கிறவனும் நியாயஞ்சொல்லத் தெரியாதவனல்லவாகையால்.

உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னுஞ் சொற்பொருள்களை நோக்கின் உயர்ந்தபொருளோடும், தாழ்ந்தபொருளோடு சம்பந்தித்தவர் என்று வெளிப்படுகின்றது. மக்களுள் உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோருமாகவே யிருக்கக்காண்டலின், மக்கள் யாவரும் உயர்ந்தோருமல்லர். மக்கள் யாவருந் தாழ்ந்தோருமல்லர். உயர்வுந்தாழ்வும் வருந்தன்மை அவரவர் சாரும்பொருள்களி னுயர்வுதாழ்வுகளா லுண்டாவதாய் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தது போல், இனத்தியல்பால் மாந்தர்க்கறிவு திரியும் என்னும் பிரமாணமே சான்றெனவறிக. இதனால் மக்களுக்கில்லாத வுயர்வு தாழ்வுகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கு முயர்வுதாழ்வுடைய பொருள்கள் மக்களுக்கு வேறாகவுண்டென வெளிப்படலால், அவ்வுயர் பொருள்கடவுளும், தாழ்பொருள் மலமுமாதலாலும். கடவுளிடம் வகிக்கும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் உயர்ந்தோர் தாரதம்யமும், மலத்திற் சாரும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் தாழ்ந்தோர் தாரதம்யமும் வெளிப்படுமாற்றால் கடவுளிடம் மிக்க பற்றேறினோர் மிகவுயர்ந்தோரெனவும், மலத்தின் மிக்க பற்றேறினோர் மிகத்தாழ்ந்தோரெனவும் பெறப்படுகின்றது. இந்தவிசாரத்தால் கடவுள் சம்பந்தம் அற்பமுமெய்தப்பெறுத மலத்திற் பெரியராகிய வவ்வாபாசகரை யுயர்ந்தோரெனல் யாண்டமையு மென்பதை யூன்றிவிசாரிப்பாராக. உலகம் = உயர்ந்தோரென்னும் பொருளைநாடி அங்குகரிக்கப்பட்ட பரிமேலழகர் கூற்றின்படி உயர்ந்தோரினத்தில் அவர்க்கிடங் கிட்டாமையால், உயர்ந்தோர் என்னும் பொருளைத்தரு முலகத்தா ருண்டென்பதையிலையென்று கூறவந்த அவ்வாபாசகர் அலகையாதல் திண்ணம்! திண்ணம்!!

ஆயின், சிவனில்லையென்று வைணவரும், விண்ணில்லையென்று சைவரும், இரண்டு மில்லையென்று ஏகான்மவாதியரும் இப்படியே பலசமயிகளுஞ் சொல்லிவருவதால் ஒருவருண்டென்பதை மற்றையரில்லையென்பது கொண்டு யாவரும் அலகையாவரே யென்பர். சிவனையாவது, விண்மையாவது, ஆன்மாவையாவது, மற்றைப் பொருள்களையாவது அவ்வாபாசகரைப்போ லில்லையென்பா ரொருவருமில்ர். யாவு முள்பொருள்களாகவே கொண்டு ஒன்றிலொன்று தாரதம்யங்கூற்றிவ் இல்லையென்பதற்கும், தாரதம்யங் கூறுவதற்

கும் வெகு தாரதமய முண்டென்பதை யோசிப்பாராக. இவருளொருவரும் இல்லையென்னும் வாதிசுல்லாததுகொண்டு இல்லையென்று கூறு மவ்வாபாசகரே அலகையாதல் சாலும்.

உலகத்தாருண்டென்பதை யில்லையென்பதுபோல், இல்லையென்பதை யுண்டென்பவனு மலகையாதல் சாலுமென்னு நியாயத்தால் முன்காணாதவொன்றை தூதனமாய்க் கண்டுரைசெய்வாரும் அலகையாவரையென்பர். அற்றன்று. புகைவண்டி முதலியன முன் காணப்படாமை மாத்திரமேயன்றி அவை அபாவப் பொருள்களன்றும். இருந்தனவே வெளிப்பட்ட புதுமைகாண்க. உலகத்தா ரில் பொருள்களாகத் துணிந்த முயற்கோடு கானனீர், ஆமைமயிர் முதலியன வுண்டென வொருவன்சொன்னால் அவன் ஏன் அலகையாகான்? இத்திட்டாந்தவாயிலாய் இல்லாத தொருகாலத்து முண்டாகாதெனவும், உள்ளதொருகாலத்து மில்லாததாகாதெனவும் நாட்டப்பட்டது. முயற்கோடு முதலியவற்றை யுண்டென லமையாதது போல் கடவுளை யில்லையென்ற லாதெனவறிக.

இனி, யாம் அலகையாதல் தவறு என்று அவர் கூறப்போந்தமையில், யாம் என்பதற்குப்பொருளாய்நிற்பதெது? எம்மக்கருவி, புறக்கருவியென்றெழும் பிரயோகங்க ளுளவாகையால், எம்ம எனவும், எமக்கு எனவும் போந்த பிரயோகங்களுக்கு நிலைக்களமான பொருள்யாது? எம்கருவி யென்றதில் எம் என்பதற்கு உடைய பொருளும், கருவியென்பதற்கு உடைமையும் பெறப்படுதலால், தேகாதிகளாகிய யவுடைமைகளை யுடையவன் யாவன்? என்வீடு, என்மனைவி, என் காணி என்று கூறுகையில் வீடு, மனைவி, காணி யென்பவற்றிற்கு என் என்றெழுமொருவன் வேறுனாற்போல, என்கை, என்கால், என்மனசு என்கையில், கை, கால், மனசுமுதலியவற்றிற்கும் அவன் வேறுதலுண்மை. தேகாதிகளைக்காட்டிலும், வேறு பொருளுண்டெனக் கொள்ளாத பேய்கள் எம் எனவும் எமக்கு எனவும் பிறர் கூற்றை யவலம்பித்துரையாடல் என்ன பேதமை?

இக்கருத்தேபற்றித் தேகம் சடமாதலால் ஒன்றையும் விவகரியாது எனவும், தேகி அவர் கொள்கையின்படிப் பூதக்கலப்பாலுண்டாகிய குணமே யாதலால் அதுவும் சடமாகி விவகரிக்க மாட்டாதெனவும், பின் விவகரித்த பொருள்யாதெனவும் நம்மவர் கேட்கும் வினாக்களுக்கு அவர்கூறும் விடையாது? குணியினின்றுக்குண

த்தைப் பிரிக்கப்படாமையால் அப்படி விவகரித்து நிற்பது தேகியாகிய குணமும்ல்ல, தேகமாகிய குணியும்ல்ல வென்று கூறுவரேல், இவ்விரண்டொல்லாத வேறு பொருள்யாதோ விவகரித்து நிற்பது ? இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபொருளைக் கொள்ளாத வவர் மதத்தில் விவகரித்த பொருளை யெங்கேகண்டு பிடிப்பார்கள் ? தேகத்தைக்குணி யென்பதும், தேகியைக் குணமென்பதும் எம்ம சித்தாந்த மன்றாகலின், அவற்றைப் பிரிக்கப் படாதென்பதும் பிழை பட்டழியும். ஆன்மா தேகங்கடோறும் திரிந்துவருதல் சத்தியமாகையால். தேகம் சடமாதலால் அதன் குணமுஞ் சடமாதல் திண்ணம். குணம் சடமானபோது அது ஒன்றினையுமறியாது. அறியாததாகிய குணத்தை அறிவாயுள்ளதேகியாக மயங்குவது மலவுறைப் பெனவறிக. தேகசித்தமும், தேகம் அசித்துமாயிருப்பதால் அவைகுணியும் குணமுமாகா. தேசி, தேசம் என்கையில் தேசிகுணியும், தேசம்குணமுமாகாமையால், குணம் குணியென்பது தாதான்மியசம்புந்தமும், தேசம் தேசியென்பது பரிக்கிரகசம்பந்தமும் பற்றியியங்குமுறைமைகாண்க. இந்தவிசாரத்தால் தேகியென்பது, தேசத்துக்கு வேறாயிருக்குந் தேசியைப்போல், தேகத்துக்கு வேறாயிருப்பதொரு பொருளென்று நாட்டப்பட்டது.

சுண்ணத்திற்கும், மஞ்சளுக்குந் தனித்தனியில்லாத செந்நிறமாகியகுணம் அவைகலந்தபோது துண்டாகவில்லையா ? அதுபோல் பூதங்கள் நான்கில் ஒன்றற்கேனு மில்லாதவறிவு அவை கலந்தபோது துண்டாமெனின், இல்லது வாராது, உள்ளதுபோகாது என்றபடி. அவ்விரண்டினிடத்து முளதாகிய செந்நிறமே யுளதாயிற்று. இல்லாததே யுளதாயிற்றெனின், கொட்டியுஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தபோது அச்செந்நிறம் ஏன் உண்டாகாது ? ஆகவே, தனித்தனியில்லாத சிவப்பு நிறமென்பது விசாரஹீனமாதலறிக. பாஷீனிடத்து முன்காணாதநெய்யும், விறகினிடத்து முன்காணாததீயும் அவற்று ளின்பொருள்களாதல் யாண்டிசையும் ? உள்ளபொருள்களே யுண்டாயினமைகாண்க. அன்றியும், சுண்ணமும்சடம். மஞ்சளும்சடம். அவற்றாலுண்டாகிய சிவப்புநிறமும் சடம். சடத்திற் சடமுண்டாதல் சபாவம். அவர் தேகியாகக்கொண்டது சித்தாகையால் அது சடத்திற் காரியப்படுவது எப்படி ? இதற்குச்சமாதானம் ஆங்கிலேயநாட்டி லாடம்பரஞ்செய்து திரியும் அன்றோராங்கிலேய தேசிகரைக்கேட்டு மகிழ்வாராக. சடத்திலேதானே சிந்துமுதிக்குமெனின், அதற்கு அவர்

கூட்டும் அறுபவப் பொருள்யாது ? அவர் சுண்ணத்தையும், மஞ்சளையுங்கூட்டிச் செந்நிற முண்டாக்குவதுபோல் எந்தெந்தப் பொருள்களைக் கூட்டி அறிவையுண்டாக்குவார் ? எம்மோடு வாதத்திற் றலை யுடைத்துக்கொள்வதை விட்டு அறிவாகிய ஆன்மாவைமா திரம் காட்டுச் சரக்கையெல்லாங் கூட்டித் துரையிலேதானே யுண் டாக்கிக் காட்டவல்லரேல் அன்று அவர் சமயம் நிலைக்கும் ! நிலைக் கும் !! அன்றோர் பிரத்தியட்ச வாதிகளாகையால் அவர்கள் சித் தார்த்தத் துண்மையைப் பிரத்தியட்சத்திற் காட்டினு லல்லது அவர் மறுபடியுந் தங்கள் தலையை வெளியே நீட்டுவது கேவலம். அசங்கதமென்க. ஓர் சிறிய ஏறும்பை மாத் திரம் சிருட்டித்து விட்ட மும் பார்ப்போம். அது செய்யவே வழிதேடுகின்றார்போலும்.

இதுகாறும் விவகரித்த நியாயத்தால் தேகத்துக்கு வேறாக ஆன்மா இல்லையென்னுந் துணிபு துணிக்கப்பட்டதுபோல், தேகத்து க்கும், ஆன்மாவுக்கும் வேறாய்க்கடவு ளில்லையென்பதும் விவகாரத் தி லீழுக்கடைந்தொழியு மென்பது திண்ணம். சூரியனுடைய வெ ளி யுதவியின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாதவுண்மையால், திருவ ருளுதவியின்றி ஆன்மா வோரியக்கத்தையும் பெறுதென்பது சத்தி யம். இவ்வுண்மைகளைச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி) யில் விளக்கி யிருப்பதானுங் காண்க. பூதசாத்திரத்திற் புஞ்சங்களாமென மஞ் சஞஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தமாட்சிகுறி மாழ்கியதுபோல், திருட்டி சாத்திர பரிஞான வள்ளல்களாமெனச் சூரியனொளியுதவி கண்ணு க்குவேண்டா மென்பார்போலும். சூரியனுதவிவேண்டாதவன் கண் ணில்லாதவனே யாகையால், திருவருளுதவி வேண்டாதவருங் கண் ணில்லாதவரே யாவர். ஒளியுதவி யின்றியே யாம் இரவில் சஞ்சரிக் கின்றோமெனின், அலகைத்தன்மை யுடையாரென்பது பெறப்படு ம். ஆண்டும், இருள் கண்ணுக்குக் காட்டாய் நின்றதென வறிக. தானே கண்ணொன்றையுங் காணாததன்மை யுண்மையால். கூகை முதலியன இருளைக் கண்ணுக்குக் காட்டாகப் பெற்றியங்கூந்தன் மை யுண்மையால். ஒருசகாயமின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணு து என்னுமுண்மை மறுக்கப்படாதவரையில், கடவுளுதவியின்றி ஆன்மா தலையெடுக்காது என்னுந் துணிபு தாழாது ! தாழாது !!

இன்ன சமாதானங்களைப் பரிசீலிக்கும் புண்ணியமிலராய், ஆத்திகர் கேள்விக்கு யாம் விடைசொல்லத் தெரியாமையெகாண்டே

ஆத்திகர்கொள்கை சித்தாந்தப் படமாட்டாதெனவும், ஆத்திகர் தங்கள் சித்தாந்தத்தை நியாயஞ்சொல்லி நிலைநாட்டினுல்தான் நாதிகங் கழலுமெனவும் அவ்வாபாசகர் கூறித்திரிவர். உலகமடங்கலும் நிறைந்திருக்கு மார்க்கங்கள் யாவும் ஆத்திகசம்பந்த முடையனவே யாக, யாம் எம்ம ஆத்திகத்தை நூதனமாய் நாட்டுவதற்கு ஆவசிகமயாது ? நெற்பயிரைச் சூழ முளைக்கும் புல்லுண்டு முதலியவற்றைக் களைந்தெறிவதுபோல், அவ்வாபாச நெறியாகிய நாதிகத்தைக் களைவது எமக்குற்ற தொழிலாம். ஆகவே, அவர்மதத்தை அலைத்தழிக்க யாம் வினாவிநிற்பது யுத்தமாம். யாம் வினாவுங்கால் அவைகட்கு விடைசொல்லத் தெரியாமையால், அவர் சமயமாகியகளை பறிக்கப்பட்டழியும். அவர் சமயம் பாழ்படவே, (இயல்பென்றத் திரியாமலியமமாதி யெண்குணமும் காட்டியன்பாலின்பமாகிப், பயனருளப் பொருள்சர் பரிவாரமாகிப் பண்புறவுசெளபான பட்சங்காட்டி, மயலறுமந்திரஞ் சிட்சை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மெளனமோலி, யயர்வறச்சென்னியிலவைத்தி ராசாங்கத்தி லமர்ந்ததுவைதிகனைவ மழகித்தோ) என்னும் பிரமாணப்படி யெக்காலத்தும் அழியாததாகிய எம்ம ஆத்திகம் நிலைபெற்றே நிற்கும். ஆகவே, அவர் நாதிகபோதந் தலைகாட்டுந் தோறும் ஒந்தித்தலையெடுப்பாய் நசுக்கப் பட்டழியும்,

நம்மாசாரியர் திருவாக்கொன்றை யீண்டுப் பரியாலோசிப்பாம். (புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிறு திவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகள் பல தெரிந்து மாரணங்கன்படித்துஞ், சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றற்றைசுவத், திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்) என்னும் பிரமாணத்தால் பதிஞானங் கட்டுவது பரிபாகிகட்கேயன்றி, அன்பத்திரா சித்தியாதென்பது நம்ம சித்தாந்தமாகலின், புறப்புறச்சமய மாறனுளொன்றாகிய உலகாயதத்தை யவலம்பித்துத் திரியுமன்னோர்க்கு நம்ம சித்தாந்தத் துண்மையை யுணர்த்தப் படாதெனவும், அப்படி யுணர்த்தினும் அது பயன்படாதெனவும், வெளிப்பட்டமை காண்க. எமக் கிவ்விவகாரம் அவ்வாபாசகரை நோக்கியன்றாக வெளிப்படலால், அவ்வாபாசக் குழியில் நம்மவர் விழாதபடிக்கு இதிற்போந்த நியாயங்களை யொரு தரத்துக்குப் பல தரம் ஆசக்தியோடும் சிந்தித்து உண்மை கடைப்பிடித்தொழுகுவாராக.

அவ்வாபாசகர் தெய்வச் செயலொன்றுமில்லை யென்பதை விளக்குதற்பொருட்டு வினவுங் கேள்விகளைச் சற்று விசாரிப்பாம். இடி விழுகிறது கடவுள் செயலானால், அவர் செயலொருவராலுந் தடுக்கமுடியாது என்னும் ஆத்திகர் அதைக் காந்தத்தைக்கொண்டு தடுப்பதென்னை யெனவும், அப்படியே பேதியுண்டாகிறபோதும், பெசலடிக்கிறபோதும் முறையே ஓடாதத்தைக்கொண்டும், பராமிடர் என்னுங் கருவியைக்கொண்டும் அவற்றினின்றும் மீள்வதென்னை யெனவும் பலவாறு பரிகசிப்பர். அவர் பரிகாசம் பல்லையிளித்துக் கொள்ளும்படியான சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்பாம். இடியைத் தங்கள் சத்தியாற்றடுக்க முயல்பவர் காந்தத்தைத் தேடுவதென்னை ? அக்காந்தம் யார் வீட்டுடைமை ? அது இல்லாமலே அவர் ஏன் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது ? இடியேவிழாமல் அவர் ஏன் தடுக்கக்கூடாது ? அதவா அவர் காந்தத்தைக்கொண்டு தடுக்கும்போதும் சிலசமயங்களில் அவர்க்கு அது கூடிவராததென்னை ? அவர் நடுவழியில் போம்போது அவர் தலையி லிடிவிழுந்தால் என் செய்வார் ? அவர் சாமர்த்தியம் கொஞ்சம் வெளிப்படட்டும் பார்ப்போம். இப்படியே, அவர் பேதிகண்டகாலத்து மருந்துண்பதெற்றுக்கு ? மருந்தின்றியே அதையேன் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது ? நோயே யுண்டாகாதிருக்க ஏன் செய்துகொள்ளக் கூடாது ? அவர்க்கு நடுவழியில் பேதிகண்டால் என்செய்வார் ? மருந்துண்டும் அவர் சாவதென்னை ? எங்கே அவர்திறம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இனிப் பெசலடிக்கிறபோது அவர்க்குப் பராமிடர் என்னுங்கருவியேதுக்கு ? அக்கருவியின்றியே அதை ஏன் அறிந்து கொள்ளக்கூடாது ? பெசலையே அடிக்கவொட்டாது ஏன் தடுக்கக்கூடாது ? அதில் தப்பிப்பிழைக்கலாமென்று கப்பலைக் கடத்திக்கொண்டு செல்லுகையில் நடுவழியில் கப்பல் உடைந்தா லென்செய்வார் ? எங்கே அவர் தலை நீட்டட்டும் பார்ப்போம். அன்றியும், அன்னகாலங்களில் அவர் குப்பித்தேறியிருந்தா லென்செய்வார் ? அவர்க்குக் கண்கெட்டிருந்தா லென்செய்வார் ? அவர்க்குக் காதுகேளாதிருந்தா லென்செய்வார் ? அவர்க்கு வாயடைத்திருந்தா லென்செய்வார் ? அவர்க்குக் கையுங்காலு முடமாயிருப்பி னென்செய்வார் ? அறியவும், காணவும், கேட்கவும், பேசவும், பற்றவும், நடக்கவுமாகிய விசயக்கங்களின்றி யொருசாதனமு மவர்க்குண்டாகாதே ! அவர்க்குப்பித்தும், குருடும், செவியும், கைகால் முடமுமாயின் மேல்வி

பத்துக்களில் அவர் எப்படித் தப்புவர் ? யோசித்துச் சொல்லட்
டும் பார்ப்போம். பிறர் தடுத்தலா லெனின், அவரும் அப்படியாயி
ன் என்செய்வார் ? ஆகவே, அவரவர் கன்மத்தளவாய்த் தனுகரண
புவனபோகங்களை மாயையிலேநின்றுங் காரியப்படுத்தி அவராணவ
பாச மறும்பொருட்டுப் பெருமான் செய்யுமுறைமை யின்னபடித்
தென் றன்னவன் பொன்னடிக் கன்புசெலுத்தி அறிந்து பிழைப்
பார்களாக. நம்பரமசிவன் செயல்யாவும் உயிர்கள்பொருட்டேயா
தலால் அவரவர் கன்மத்தளவா யொன்றைச் செய்தலும், மீண்டும்
அதனைத் தவிர்த்தலும், அவர் கடமையாதலறிக. ஆகவே, அவர்செ
யல் நம் கன்மத்துக் கேற்ப அவரால் தடுக்கப்படுமேயன்றி மற்றெ
ம்மாலும், பிறராலும் யாராலும் தடுக்க முடியாது ! முடியாது !!

இப்படியே, அந்நாத்திகப்பாலிசர் வினவித்திரியும் வினாக்களை
ச்சற்று விசாரிப்பாம். உலகத்தைக் கடவுளுண்டாக்கினு ரென்றால்,
அக்கடவுளை யுண்டாக்கினவரயாவர் ? அவரை யுண்டாக்கினவர்
யாவர் ? என் றின்னபரியாசம் பேசுவார்கள். இருட்டறையிற் கிடக்
கும் பொருள்களைக் கண்களுக்குக் காட்டுவது ஒளியேயாக, அவ்
வொளியைக் காட்டுவது வேறெங்க வொளியாக அவர் கண்டார்க
ளோ அறியேம். தீபத்தைக் கொண்டு தீபத்தைத்தேடுவது அமை
யாமையோல் கடவுளை மற்றொருகடவுள் உண்டாக்குதல் அமையா
தெனவறிக. கடவுள் உலகத்தை யுண்டாக்கினமை தான் நிமித்தனா
யிருந்தாகையால் தீபதிட்டாந்தம் எப்படிப் பொருந்தும் ? மாயை
யிலே நின்றும் உலகத்தைக் கடவுள் காரியப் படுத்தியது போலத்
தீபம் எதிலே நின்றும் எதனைக் காரியப் படுத்திற்று ? எனின், அப்
பொருள்கள் புலப்படாமையினின்றும் புலப்பாட்டைக் காரியப்படு
த்தினமைகாண்க. அன்றியும், அசேதனமாகிய மாயையே யுலகமாக
க்காரியப்பாட்டை யடையுமன்றிச் சேதனமாகிய ஆன்மாவாவது,
கடவுளாவது காரியப்பாட்டை யொன்றா லடையாதெனவறிக. இ
வ்வுண்மை விசாரமின்றி வினே வினவித்திரிவது பாலிசவிசார மெ
ன்க. இவர் வாயடங்கும் பொருட்டுப் பின்வினாக்களை நம்மவர் கே
டக்கடவர். உலகம் சுபாவமா யொருவரா ளுண்டாக்கப்படாது
தானே யுளதெனின், அது எங்கே யுள்ளது ? மண், சலம், தீ, கா
ற்று என்னும் நான்கும் ஒன்றிலொன்று பெரியதாய், ஒன்றுமற்றொ
ன்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பதுபோல் நாலாவது பூதமாகிய காற்றுக்
கிடங்கொடுத்திருப்பது எது ? என்று கேட்கில் அவர்தரும்விடை

யாது? ஆகாயம் அவர்க்குக் காட்சியாகாமையால் அதையுடன் பாடாகக் கொள்ளார். அதனுண்மையை யீண்டெவிரிப்பாம். (ஆகாயமும் காணும் போலவசைற்ற, தேகாண்பரிபூரணம்) என்னும் பிரமாணத்தால் ஆன்மாவுக்குண்டாகிய பெத்த முத்திகளி னிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. ஆகாசத்தி லடங்கியிராது காற்றுவிசப் பெற்றபோது பெத்த த்துக்கும், அவ்வாகாசத்தில் அடங்கி நின்றபோது முத்திக்கும் உவமிக்கப்பட்டது. இதனால் காற்றுக்கு வேறாய், வியாபகமாயுள்ள தொருபொருள் ஆகாயமென்னும் பெயர்த்தாய் யுள்ளதென்னு முண்மை வெளிப்பட்டது. அவ்வாகாயம் உளதென்பதையின்னும் பரியாலோசிப்பாம். புழுக்கமான வேரறையில் விசிறிகொண்டு விசிறுகையில் காற்று வெளியாகின்றது. அந்தக்காற்று எங்கிருந்து ண்டாயிற்று என்று யோசித்தால் அது வெளிப்படுவதற்கு முன்ன ரடங்கியிருந்த தானம் ஏர்ப்படவேண்டி யிருக்கிறது. அது ஒன்றிலு மடங்கி யிருந்த தில்லையெனின், விசிறுவதற்கு முன் அதற்கிருப்பி டமெங்கே? விசிறியினின்று மேதாவதுமுளைத்ததா? அது தானே யிருந்ததெனின், ஏன் வீசாமலிருந்தது? வீசாமலிருத்தலும் அ தற்குச் சுபாவமெனின், காற்றுக்குச் சலனமும், நிரீட்சலனமும், சுபாவமென்று சொல்லவரும். அப்போது, நெருப்புக்கும் அப்படி யே வெம்மையுந் தன்மையுஞ் சுபாவமென்று சொல்லவரும். இன் னதோஷம் சம்பவிப்பதால் பிரத்தியட்ச விரோதத்தை யபேட்சித் த அந்தத்தூர்வாதம் நிரஸ்தமாம். உண்மை விசாரத்தில் அது வெ ளியாவதற்கு முன்னரடங்கியிருந்த தானமேர்ப்பட வேண்டியிருத் தலால் அதுவே ஆகாயம் என்னும் பெயர்த்தாய் விளங்கும். அடங் கியிருந்தபோது சலன மின்மையும், வெளிப்பட்டபோது சலனமு ம் அதற்குண்டான தன்மையால், அதைச்சலிக்க வொட்டாது த ன்னிலடக்கி வைத்தும், வெளிப்படுத்தியும் பிரகாசிக்கும் ஓர்பொரு ள் வியாப்பியமாகிய அக்காற்றுக்கு வேறாய் வியாபகமாயுள்ளதென வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அந்த ஆகாயம் எங்கே தங்கியிருக்கின்ற து? என்னும் வினாநிகழும். இப்படியே வினாக்கள் முடிவுபெறுது நிகழுமாகையால் அவைகட்கு அப்பேயர்கள் என்னவிடை தரு வார்கள்? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், கடவுளிடம் முடித்த அலர் சேதனராதலைக் காட்டி அலர் தங்குவதற்குத் தானம் வேண் டாமையை நிரூபித்தல் அமைவுடைத்தாம். இந்த நியாயப்படியே எல்லாவற்றையு முண்டு பண்ணும் அவரை யுண்டு பண்ணுதற்கு

வேறொருகடவுள் வேண்டியதில்லை யென்னுமுண்மை வெளிப்பட்டது. எல்லாவற்றையுந் தாங்கும் அவரைத் தாங்குவதற்கும், எல்லாவற்றையும் ஆக்கும் அவரை யாக்குவதற்கும், எல்லாவற்றையுங் காக்கும் அவரைக் காப்பதற்கும் எல்லாவற்றையு மழிக்கும் அவரை யழிப்பதற்கும் வேறுகடவு ளில்லாமையால், அவராக்கப்படாதவ ரெனவும், காக்கப்படாதவரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையறியாது பாவிசச் சேட்டையால் வெந்ததைத்தின்று வந்ததைப் பேசித் திரிதல் அசப்பியமாதல் காண்க.

இனி அவ்வாபாசகரை நாத்திகர் என்று நம்மவர் கூறுவது அவர்க்குப் பரிபவமாய்க் காண்டலால், அந்தப்பெயரை யொழித்துக் கொள்ள அவர் வழிதேடுகின்றனர். எங்ஙனமெனின், நாத்தி என்பதற்கு இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்களுண்டெனவும், அவ்வி ரண்டில் அல்ல என்னும் பொருளே தாமுரிமையாய்க் கொண்டு ஆத்திகர்கூறு மொவ்வொன்றையும் அல்ல அல்லவென்று மறுத்து வருவதெனவும், அதனால் இல்லையென்னும் பொருளே யவலம்பிக்கும் வாதம் தமக்கேலாத தெனவும் இந்திரசாலனித்தை காட்டுகின்றனர். அல்ல அல்லவென்று மறுப்பதுகொண்டே அப்பொரு ளையுடைய நாத்திகர் என்னும்பட்டம் அவர்க்குண்டாவதெப்ப டி? அன்றோர் கூறுவதை அல்ல அல்லவென்று மறுக்கும் ஆத்தி கர்க்கு அப்பெயர் வராததென்னை? நாத்தியென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருளுண்மையே அவர் சமய வுடன்பாடாதலுக் குப் பிரமாணமென்னை? அவர் சமயப்பிரவர்த்தகருள் பூர்வத்தில் இவ்வப்பிராயத்தைக் காட்டினவ ரொருவருமில்லாமையால் நவீ னபாண்டித்ய பிரகடனமாகி யுல்லங்கனப்பட்டழியும். பூர்வப்பிரமா ணம் எமக்கு வேண்டியதில்லை யாம் கூறுவதே பிரமாணம் எனின், வேண்டாதபோது இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்கள் நாத்தி என் னுஞ் சொல்லுக்கு உண்டென்று பிரமாணத்தையே தழுவிக்கூறிய தென்னை? அவரிட்டப்படி வேறு பொருளேதாவது ஏன் கூறலாகாது? (நாத்திகப்புல்லர்கோணசையிற்பட்டெல்) என்றுகூறும் ஆன்றோர் வழக்குடைமையால், அதைப் பரிசுரித்துக்கொள்ள முயலல் கூடிவ ராதகாரியமாம். ஆகவே, (மதியிலாதவனே) என்று ஒருவன் மற்றொருவனை வைதால் அதனுண்டாகும் அவமான பரிகாரமாய், என்னைப் புத்தியிற் சூரியனென்பதாக்கும் அவர் கருத்தென்று வியக்குமொ

ருவணியே பொத்தவராயினர். மதியிலாதவன் என்பதற்குச் சூரிய ணையொத்த புத்திமான் என்னும் பொருள் பாராட்டி மதியுடையார் பலரும் யாம் மதியிலாதவர் என்று வெளிப்படுவார்களா? நாத்தியென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருள் பாராட்டி ஆத்திகர்பலரும் யாம் நாத்தியர் என்று வெளிப்படுவார்களா? மதியில்லாதவனே தனக்குண்டாகிய அவமானபரிகாரமாய் அவ்வாறு கூறி மகிழ்வன். அப்படியே இல்லையென்னும் பொருளைக்கொள்ளும் நாத்திகனே தன்னுடைய தோஷபரிகாரமாய் அவ்வாறு கூறிமகிழ்வன். நாத்தி என்னும் சொல்லுக்கு அல்லவென்னும் பொருளே சமயவழக்கிற் பட்டதுண்மையாயின், எல்லாச் சமயங்களும் நாத்திகங்களாய் முடியும். யாவரும் ஒருவரையொருவர் அல்ல அல்ல என்று மறுத்துவருமுண்மையால். அல்ல அல்ல வென்றொருவர் கூறுவதை மற்றொருவர் மறுத்துத் தங்கள் தங்கள் சித்தாந்தங்களை நிறுத்துவதால், சைவர், ஸ்மார்த்தர், வைணவர் என்னும் பட்டப்பெயர்களுடன் வெளிப்படல்போல், பிறமதங்களை அல்ல அல்ல என்று மறுத்துப் பின்னர் அவர் நிறுத்துஞ் சித்தாந்தத்தால் அவர்க்கு வழங்கற்பாலதாகிய பட்டப்பெயர் யாது? அதற்குப் பிரமாணமென்னை? எமக்கொரு கொள்கையுமின்று, பிறரை அல்லவென்று மறுப்பதே யெங்கொள்கையெனின், அப்போது கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, என்பவரைமாத்திரம் அவர்மறுக்காததென்னை? அதுவே அவர்கொள்கையாகவும் அவர் விவகரித்து வருவதென்னை? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு, கன்மமுண்டு என்னும் ஆத்திகமார்க்கங்களை விரோதித்து அவற்றை யில்லைபென்று நாட்டுவதற்கு முயல்கின்ற வக்கீல்களாய் அவர்திரியக்காண்டலின், இல்லை என்னும் பொருளைத்தரும் நாத்திகர் அவர் ஏன் ஆகமாட்டார்? அல்ல அல்ல என்று மறுப்பதேயன்றி வேறு ஒருகொள்கையினுஞ் சாராதுநிற்பின், இல்லையென்னும் பொருள் அவர் தலையிலேறி அவர் நாத்திகராகமாட்டார். அல்லவென்று மறுத்தல் கொண்டும் நாத்திகராகமாட்டார். அவர் அல்ல அல்ல வென்று மறுத்துவருங்கால், உண்மைப்பொருள் தடத்தத்தில் அவர் மறுப்பு மறுக்கப்பட்டு அவர் குணப்பட்டிய விடமுண்டாமாய்கையால், அவர்களை யுண்மை விசாரஞ்செய்யும் பரிபாசிகளென்று மேலோர் பலருங்கருதி மகிழ்வர். இப்படிக்கன்றி வாயில் வந்தபடிக்கெல்லாம் பேசித்திரிவது கேவலம் அறியாமையென்க.

இன்ன வாபாசஞ்ஞாமணிகள் கடவுள் செயலைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டாலொழிய அவரிருப்பை அங்கீகரிப்பதில்லையென வாய்வம்பாடக் கற்றாரேயன்றி அன்னோர் கொள்கையின் முடிபையாவது அவர் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பதுண்டோ வென்னு மாசங்கைக்குத் திருப்திகூற வகையறியாது மயங்கியே நிற்பர். என்னெனின், கடவுளொருவ ருண்டென்பதை அவருடைய சிருட்டியால் அறியத்தக்கது என்னும் சம்மவரைநோக்கி அவர் சிருட்டிக்கப் பார்த்தவர்பாவர்? பார்த்துவந்து சொல்லக் கேட்டவர் யாவர்? பார்த்தவருங்கேட்டவரு மில்லாமையாலும், வீடு முதலியவற்றை யுண்புண்ணுவாரைப் பார்த்தலும், பார்த்தவர் சொல்லக் கேட்டலுங் கூடுமாயினாலும், வீட்டைக்கட்டின ஒருவனுண்டென நிச்சயித்தல் பேரல், உலகத்தை யுண்புண்ணினவ னொருவ னுண்டெனக்கூறுதல் பிழையென்று பிதற்றாரிற்பர். கடவுள் சிருட்டிக்கத்ததைக் காட்டு என்று தடுமாறுகின்ற வன்னோர் தங்கொள்கையின்படிப் பூதங்களொன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒருபொருளுண்டாகுங் காட்சியையாவது தாம்கண்டார்களா? பிறர்க்குக் காட்டுவார்களா? ஆலம்வித் தொன்றினின்றும் சாகோபசாகங்களாய்க் காரியப்படும் விருட்சமானது அங்குரத்தினின்றும் தளிர், இலை, அரும்பு, மலர், காய், கனி முதலிய வங்கங்களோடு விர்த்தியடையுங்கால் எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் சேர்ந்து முறையே, அன்ன வேறுபாடுகளான வருவங்க, ஞுண்டாகக்கண்டார்கள்? எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் குறைந்ததனாலாவது அதிகப்பட்டதனாலாவது அன்னவேறுபாடுகள் கருகிப்போதலும், உதிர்ந்து போதலும், பின்னமாய்ப் போதலுமாகிய தன்மையைக் கண்டார்கள்? செம்மை, வெண்மை, கருமை, பசுமை, புகைமை முதலிய வர்ப்பேதங்களும், கார்ப்பு, உவர்ப்பு கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு துவர்ப்பு முதலிய ரசபேதங்களும், மனிதர், ஆடு, மாடு, குதிரை, கழுதை, நாய், பன்றி, புறவு, ஆந்தை, குயில், காகம், அன்றில், தேள், பாம்பு, அட்டை, புழு, ஈ, எறும்பு, கொசு, முடுமுதலிய வுயிர்ப்பேதங்களும், அவற்றுள் ஆண், பெண், அலி என்னும் இலிங்க பேதங்களும், அத்தி, பலா, மா, கமுகு, பனை, தெங்கு, புண்ணை முதலிய விருட்சபேதங்களும், கதிர், மதி, உடுமுதலிய ஒளிப்பேதங்களும், இன்னு மநந்தமாயுள்ள நானாவிசித்திர தரமான சிருட்டிபேதங்களும் எந்தெந்த பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் தாமே சேரவுதிக்கக் கண்டார்கள்? பசி, தாகம், நித்திரை, பயம்,

லஜ்ஜை, கோபம், சாந்தம், முதலாகிய பற்பல பேதங்களு முண்டாகு
ம் விதம் எப்படியாகப் புகுந்து பார்த்தார்கள் ? மேற்கூறிய சிருட்
டி வேறுபாடுகளில் ஏதாவதொன்றைக் கண்டுபிடித் துரைப்பாருள்
ரேல் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இதனால், கடவுள் உலகம் படைக்
கையில் யாரும் பாராமையால், அதுகொள்ளத்தக்க தன்மெனக்
கோணிக் கூறியது குதர்க்க மாயினமைகாண்க. ஆகவே, யாவும் சட்
மாகுந்தன்மையால், சடங்கள் தாமே தொழிற்படாத வுண்மையால்,
அவற்றைக் காரியப்படுத்திய சித்தாயிருப்பா நொருவனுள் னென்
பது பசுமரத் தாணிபறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

பூதங்கள் நான்கும் சடமாகையால் அவைகட்கு அறிவுடை
மை கூறாத தொன்றேயன்றி யியக்கங்குறமை யாண்டமையும் ? அ
வைகளில் காற்று ஒன்றின் பிரேரணையின்றித் தானே சரித்தலாலெனி
ன், இது தோஷ கிரஹணமென்பதை விளக்குதும். அறிவில்லாத
பொருள் தானேயசையு மதுபவம் உலகிலுண்டா ? ஒருபொருளுந்
மில்லையாகக் காற்றுவாத்திர மசையு மென்பதென்னை ? இது உலக
ம் தானேயுளது என்பது போல்வ தொன்றேயாம். உலகம் கடவுள்
உண்டாக்கினால் உண்டாகுந் தன்மையேபோல் காற்று அவரசைவித்
தாலசையுந் தன்மைத்தேயாம். ஒருபொருளும் அவரையன்றி யசை
யாதென்பது சத்தியமாகையால், யாவுஞ்சடமும் அவர் சித்துமாகு
முண்மையால். (அடிக்கின்றகாற்றேரி யாராலேதான் பேராசேசுழல்கின்ற
யென்பேன்) எனவும், (அவனன்றியோரனுவு மசையாது) எனவும் போ
ந்த ஆன்றோரதுபவ வுரையானுந் தெளிந்திக. இதனால் உலகம்
சுற்றிவருகிறது என்பதும் சுற்றிவரச் செய்வானொரு முதலை யபே
கூறித் திருத்தலாலென்பது தெளிபத் தக்கதாம். உலகம், சித்தும்,
அசித்துமாகிய விருப்பகுதியுடைத் தாகையால், அவற்றுள் சித்து
அறிவித்தாலறியவும், அசித்து அசைவித்தாலசையவும் விளங்கு
ந் தன்மையினவாம். சேதனத்தை அறிவிக்கவும், அசேதனத்தை
யசைவிக்கவும் வல்லபெரியோன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனாய் விளங்
குந்தன்மை யுண்மையால், அவனுடைய ஞானக்கிரியைகளோபன்றி
ஒருபொருளும் தானேஅறியவும், அசையவுங் கூடாத பண்பால்,
அறிவில்லாத சடமாகியகாற்று தானே வீசுகிறது என்பது சர்வப
த்தமெனவறிக. சேதனனுக்கு அறியுந் தன்மையாகிய ஞானமு
ம், அசேதனத்துக்கு அசையுந் தன்மையாகிய கிரியையும் உரிய

சத்திகவாயினும், ஒற்றொலிகள் உயிரொலியையன்றித் தலைகாட்டாவாறுபோல் சிவனுடைய ஞானக்கிரியைகளியக்குவித்தாலன்றித் தாமே யியங்கப்பெறு வெனவறிக.

இனி யிவ்வந்தசிரோமணிகள் கூறும் அசந்மார்க்கத்தை உயிர் சுவ மயங்கிக் கெடாதவழி நம்மாசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கு முண்மையை யிண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

“இந்திரபுரோகிதனியம்புமொரு நூலின்
தந்திரமென தறிவினோடருளிலாமல்
சந்தனைபுயத்துமண மாலையாய்க்
யுத்தியுலகத்து ஞலகாயநனுரைப்பான்.”

இ - ள். தேவராஜனாகிய இந்திரனுக்குப் புரோகிதராகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அவனைமயக்கும் பொருட்டுக் கூறிய நூலினுடைய தந்திர மென்றறியாமல், அப்படியறிவதற்குமேலானஞானமும், திருவருளுங் கைகூடாமையால், சந்தனம்பூசிய தோளினிடத்து வரசனை யுடைய மாலையுங்க வுலகத்தில் வெளிப்பட்டு உலகாயதன் அதனையே மெய்யென்று மயங்கிக் கூறுகிற்பன். எ-று.

தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் மயக்கத்தைத்தரும் அந்த நூலையேன் கூறினரெனின், நூறு அசுவமேதஞ் செய்பவர் இந்திர பட்டத்துக்குவருவர் என்பது பிரமாணமாகையால், அப்படி இந்திர பட்டத்தை யடைந்தவர்க்கு அவர்கள்செய்த அசுவமேதங்களால் அடையத்தக்க பயனெதுவோ, அதனின்மேலிட்ட பயனையடைவது மேலிட்ட புண்ணியமில்லாமையால் கூடாமையால், அன்னபுண்ணிய மில்லாத வவ்விந்திரர்க்கு அப்புண்ணிய முடையவர்க்கே யெய்தற்பாலதாகிய பதிஞானம் சித்திக்க விடம்பெறுமைநோக்கி, அவர் பரிபாகத்துக்கேற்ப அவரடைதற்குரிய போகதுகர்ச்சியையே வற்புறுத்தி யுணர்த்தினமைகாண்க. அவர்புண்ணியம் அதற்குமேலிட்ட சித்தியை யடையுமாறு வழிவிடாத வுண்மையால். தேகமே ஆத்மா, போகமேமோகமும் என்னும் ஞானமே ஆண்டுணர்த்தற்பாலதாயிற்று. அதற்குமேல் ஆன்மாவென்றாவது, கடவுளென்றாவது வேறுபொருள்க ஞாண்டெனக்கூறின; அவ்வான்மா எக்காலத்துள்ளது? என்ன விலக்கண முடையது? அதற்கு இத்தேகம் எப்படிவந்தது? ஏன்வந்தது? யான் கொடுத்தனர்? அவ்வினக்கண மென்

னை ? அவரென்றுள்ளவர் ? அவருக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது ? அவரால் ஆன்மாவடையும் பயன்யாது ? ஆன்மாவுக்கு ஒருகாரியத்தை அவர் ஏன் செய்கின்றனர் ? அதற்கு ஆவசிகமென்னை ? அவர்செய்யாக்கால் ஆன்மாவுக்குண்டாகும் நஷ்டம் யாது ? அவரப்படிச் செய்வதனால் அவருக்குண்டாகும் லாபம் யாது ? என்றின்ன விசாரம் பிறக்க விடமுண்டா மாகையால், அப்படி விசாரிக்கையில் உண்மைஞானம் கைவரப்பெறு மாகையால், அப்படி அது சித்திக்கையில் முத்திகைவல்ல மாகுமாகையால், அப்படிப்பட்ட சத்திபிபாதத்தைப் பயப்பதாகிய பதிபுண்ணியம் அவ்வந்திரர்க்குக் கிட்டப்பெறுதபோது கேவலம் சாமானியதாமாகிய பாபுண்ணிய பத்தாளாயுள்ள வவர்க்கு அவரதிகா ராறுகுணமாகவே, அவர் செய்துள்ள புண்ணியத்துக் கிடான போகத்தை யதுபவித்துத் தொலைக்கச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமே அவ்வாசாரியர் பரிமித கருணையால் அவர்க்கு அவ்வுபதேசத்தைச் செய்வதெனவறிக. அப்படிக்குபதேசியாது பதிஞானத்தை யுணர்த்தப் புகுவரேல், அதில் அபிருசிமேலீட்டுச் சொர்க்கப்பாகத்தில் வெறுப்புண்டாகி அதை துருந்தன்மையி லிழுக்குண்டாமாகையால் அது செய்யாராயினர். இவ்வுண்மையை அருச்சுனற்குக் கண்ணன் கீதையுபதேசித்ததோ டொக்குமென்று நம்மபெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். உலகாயதனைப் போலவே புண்ணியபாவங்களும், சொர்க்கநரகங்களும், சீவபரங்களும், பூசை, ஹோமம், ஜபம், தியானமுதலிய கன்மங்களும் பாரமார்த்தத்தில் பொய்ப்பொருள்களென்று அந்தக்கீதையிற் கூறப்பட்டிருக்கு முண்மையால். (விவகாரத்தில் வேண்டுமலகம், பரமார்த்தத்திப்பகராம்) என்பது அவர் கோளாத லுண்மையாகையால். இருநிறத்தவர்க்கும் முடிபொரு ளொத்திருத்தலால் அவ்விருவரும் நாத்திகராதலி லிழுக்கென்னை ? நாத்திகராதல் நோக்கியே இருவரையுஞ்சேர்த்து நம்மாசாரியர் பூர்வாசகத்தில் கடிந்திருத்தல் கான்கு. மாயாவாதிகளாவார் கடவுளொருவருள ரெனவும், அவரேநாம் எனவுங் கூறுகையில், நம்மையன்றிக் கடவுளென்னு மொருமுதலில்லை யென்னுஞானத்தை நாட்டலால் கடவுளுக்கபாவமும், நாம் என்னுஞ் சீவப்பொருள் கடவுளிடத்து அத்தியாச மாத்திர மென்கையால் சீவனுக் கபாவமுமுண்டாதல் திண்ணமாகிக் கடவுளை நோக்கச்சீவனும், சீவனைநோக்கக் கடவுளு மில்பொருள்களாய் நிச்சயிக்கப்படுந் துணிவால் கடவுளையும், சீவனையும் மில்பொருள்களாகத் துணிந்தவோர் மார்க்கம் அது.

என்று எர்ப்புகையால், அவ்விரு பொருள்களையும் முதலேயில்லை யென்று கூறித்திரியும் உலகாயத்தோடு ஏன் அது ஒத்ததாகாது? இரண்டுமொன்றே யாதல் திண்ணம்! திண்ணம்!! நாதிக மார்க்கமொன்றே வேறு வேறு பிராகாரங்களா யுலகிப்பரவிப் பாவிக ள் சேரும் படுகுழிகளாகப் பிரகாசித் திருக்கின்றன. சமணம், பௌத்தம், சாங்கியம் முதலிய யாவும் நாதிகங்களேயாத லுண்மை யாகையால்.

இந்த விசாரத்தால், மேல்மதங்களை விளக்கவந்தது கொண் டேபிருகஸ்பதியும், கண்ணனும முறையே உலகாயதனும், மாயாவா தியுமாத லமையாதென்க. அன்றோர் சிவபாதபக்தியிற்சிறந்த சீமா ன்களாத லுண்மையாகையால். சூதசம்ஹிதையில் வியாழபகவானு க்கு முத்திகாண்டத்தையும், சைவபுராணம், மஹாபாரத முதலியவ ற்றில் கண்ணனுக்குப் பாசபதாதுட்டான மந்திரத்தையும் உபதேசி த்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் பிரமாணம் பிரத்யட்ச கடிதமாகுந் தன்மையால். அன்றோர் வேறு சித்தாந்தங்களை யுணர்த்தினமை அவ்வச்சித்தாந்தங்களுக்கு அநுக்கிரஹாகமெனவறிக. வேதத்திலும் அநுக்ரஹாகமாகப் பல்வேறு சித்தாந்தங்கள் உணர்த்தப்பட்டிருத் தல் நிதரிசனமாத லுண்மையாகையால். அப்படியுணர்த்தினமை கொண்டு வேதத்துக்குத் தோஷமுண்டாகவாறுபோல் அவ்வேதத் தைப்போலவே அவ்வேதார்த்தங்களை அதிகாரிகளை நோக்கி யதுக்கி ரஹித்தருளிய பிருஹஸ்பதி, கிருஷ்ணர் முதலியோர்க்குந் தோஷ முண்டாகாமையைத் தெளிந்திடற் பாலதென்க. இப்படி விசாரித் தறியும் புண்ணிய மெய்தப்பெற்றவர் அவ்வாபாச நூற்களை மெய் யென மயங்கிக் கெடாராகையால், நம்மவர் யாவரும் இவற்றைநன் ரு சீர்தூக்கிக் கெடாதவழி அதனுபாசத்தை யின்னும் விசாரித்துத் தெளிவுபெறக் கூறாநிற்பாம்.

அவ்வுலகாயதன் பூதங்கள் நான்கன்றி வேறுபொருளுண்டாக வங்கீகரியாதபோது அவை யொன்றோடொன்று புணர்தலே சிருட் டியென்று கொண்ட அவனேழை மதியைச் சற்றே பரியாலோசிப் பாம். முதல், அந்நான்கு பூதங்களுஞ் சடமாத லுண்மையாகையால், அவை யொன்றோடொன்று புணருமென்பது பொய்யா யொழிந்த து. காற்றுக்குரிய சலனமுஞ் சேட்டிப்பித்தாலன்றிப் பயன்படாத லுண்மையை மேல்விவகரித்து முடித்தோமாகையால் அறிவில்லாத

னவாகிய பொருள்கள் தாமே யொன்றோடொன்று சேர்ந்தியங்கு
மென்று கூறுந் தூர்வாதம் நிரசிக்கப் பட்டது.

“ஒருவனோடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமலகமெல்லாம்
வருமுறைவந்துநின்று போவதுமாதலாலே
தருபவனொருவன்வேண்டுந் தான்முதலீறுமாகி
மருவிடுமாதிமுத்த சித்துருமன்னிநின்றே.”

என்னுந்திருவாக்கால் அவன் அவள் அது என்று சுட்டப்பட
டும் பிரபஞ்சமெல்லாம் உபாதானத்தினின்று மலவேதுவாற்றோன்
று முறையானே தோன்றி, நிற்கு முறையானே நின்று, ஒடுங்குமு
றையானே யொடுங்குவதுமாகிய காரியமாயிருத்தலின் அநாதி முத்
தத்துவத்தையும், சித்தரூபத்தையும் பொருந்தி நின்று சிருட்டிப்பவ
னும், சங்கரிப்பவனும் தானேயாகித் தருமவனொருவன் வேண்டும்
என்று பெறப்பட்டது.

இதையினிது பரியாலோசிக்கில், “ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று
என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒருகர்த்தாவை யுடையது: தோன்றி
நின்றழியுங் காரியமாதலின். எங்ஙனம், கடம்போல் அஃதொக்கு
ம், மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின், அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி
வேண்டியகாலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாதகாலத்து
உண்டாதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணுகுதலாலும், பெண்ணிச்
சிக்க ஆணுகுதலாலும், இருவகை யிச்சையும் அன்றியில் அலியா
யும், குருபியாயுந் தோன்றுதலாலும், உற்பத்தி ஆனதும் ஆகாதது
ம் உடனே உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக் காணதிரு
க்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கரு
ப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுத
லாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்
கள் சுதந்தர மின்மையாலும், அஃதென்றியும், உற்பிஜத் தோற்றங்
கள் மாதா பிதாக்கள் சையோகமின்றியே வித்துக்காரணமாக உண்
டாகையினாலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது. அஃதொக்
கும், சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேசங்க ஞ்ண்டாதலின் உத்தரோத்
தர சரீரங்களுக்குப் பூர்வபீசம் காரணமெனின், பாம்பின்வாயிலே
கல்லும், கல்லின்வாயிலே தேரையும், நாரதி தேகங்களில் புழு மு
தலியவைகளும், மரங்களில் தோன்றுங் கிருமிகூடம் புல்லுருவி மு
தலானவைகளும், காளான் முதலானவைகளும், நிலத்திற் சலத்திற்

றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதஜத் தோற்றங்களுக் குப் பூர்வசரீர பீஜம் காரண மல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது கூடாது. சுவேதஜத் தோற்றங்களும் பூபூதராதிப் பிரபஞ்சத் தினின்றும் உற்பவிக் கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின், சுவேதஜோற்பத்திக்குச் சராசர வருவமிரண்டுங் காரணமாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பூபூத ராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினாலும் அதுகூடாது. அங் கனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அனேக தீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாகசத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக்காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேசகுலங்கள் பூபூதராதிசரத்தில் கிருமி புழுமுதலியவும், அசரத் தில் காளான் முதலியவுங் காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதி வியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின், அப்படித்தோன்றுவித்த தென்னை ஓர்காலத்தும், ஓரிடத்தும், ஒருவராலுங் கண்டோமென் கைகேட்கப் படாமையினாலும், அதுகூடாது. ஆயினும், அங் கன மன்று. விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்கவேண்டுமே யல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க, வேறொருவிளக்கை அக்கினிதோன்றுவிக்க வேண்டு வதில்லை அதுபோல், தேகாதிகள் இல்லாதகாலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகத்தைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதஜ வருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்னி பை, அக்னியில் விளக்கை ஒருவன் தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு வி ளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றி காஷ்டத்துக்கும், அக்கினிந்தும், விளக்குக்குந்தானே பொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமென்பால் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் ஜடமாதலின் அவைகளே மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒருகர்த்தா வுண்டெனக் கொள்க. ” என நம்மபெரியோர் பலர்கூறியிருக்கு முண்மையானும், சித்தாயிருப்பா னொருவனையன்றி அசித்தாயுள்ள பிரபஞ்சங் காரியப் படுமென்னும் துர்வாதத்தொலைந்து போயிற்றென்க.—இங் கனநிற்க,

“நீரின்வந்தெழுகொப்புணரது வாயெழுந்திகழ்பூதமு
மோரின்வேறுணர்வா மெழாவவைபூதமாகியுதித்திடும்
தேரினாறண்டகாய் செறித்தவைசேரவேறு சிவப்பெழும்
பாரினிப்பிரியாதுபுத்திபழிப்புடம்பு கிடக்கவே ”

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிக்கில், நீரினிடத்தே தோன்றுங் குமிழிகள் நீரேயன்றி வேறொரு பொருளாகாத தன்மை போல் பூதங்களில் தோன்றுங் காரியங்கள் பூதங்கண்மாதிரிமாய்மைதல் சாலுமன்றிச் சடத்துவமாகிய பூதத்துக்கு வேறுகிய சித்தாயுதித்த லமைவுடைத்தன்றும். அன்றியும், சுண்ணாம்பு, வெற்றிலையும், பாக்குமாகிய மூன்றுங் கூட்டமேயுண்டாகிய செந்நிறம், அவற்றினின்று நீங்காததுபோல் பூதசையோகத்தா லுண்டாகிய அறிவு அபரஹ் நீங்காதிருத்தலென்றிடுத் தானிருந்த அதேதகத்தைப் பிணமாக்கிவிட்டுப் பற்றாதேயாப் பொருளென்றை? என்று வெளிப்படு முண்மைநியாயங்களால், கேவலம் ஜடமாகிய பூதங்களுக்கும் பாரம்ப நாட்டலாமென்றெழு பேரநதிநானம் நகர்த்துண்ட தெனவறிக. சாணம் ஜடப்பொருளாத லுண்மையாய், அதில சித்தாகிய புழுக்களுடையதல் பிரதயட்டமாமெனின, ஜடமாகிய சாணத்திலுண்டாகியது புழுவாகிய ஜடதேகமேயன்றி, அதேதகதாரியாகிய ஆன்மசித்தலல வென்றாகித்தாடங்குக. ஆன்மா அதேதகத்தை யதிட்டித்திருப்பதொன்றென வதேகக்கருகரு விஜாதிகமாகிய வறிவுடைமையை நோக்கி வாய்முடிக்கிடப்பாராக. ஜடமாயுள்ள பொருள்களுள்ளும் காத்திற்படமும், படத்திற்கடமும் பிறவாதெனின், கேவலம் ஜடத்திற கேவலம் சித்துப்பொருளுதித்தல யாண்டிசையும்? ஆகவே, அசித்தாயுள்ளமாய், மண்முகலியவற்றை யோருருவாக்கி அதில் அறிவு நிகழுந் தன்மையைக் காட்டுவாராயின், அவர் புன்மதம் நன்மதமாம். எதோசற்றே வெளிவரட்டும பார்ப்போம். இது நிற்க, பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணம் இவைகளில் செந்நிறம் நீங்காததுபோல் தேகத்தைவிட்டு அதன்குணமாகிய அறிவு நீங்கினதே கிடையாதெனவும், அதேதக மியங்குகற் குபகரணமாயுள்ள நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம் நிலையில் சுதிமாரியதுகொண்டு இயக்கங்கெட்டதெனவும், அதை மறுபடியும் பழைய படியாக்க முயலுமிடத்து மறுபடியும் முன்னியக்கம் அத்தேசத்துக்குண்டாகுமெனவும், அப்படியே செய்யக் கற்றிருந்த பொருளே முற்காலத்திற் பெரியோரென்ப பொபெற்று இறந்தவரை யெழுபபினர் எனவும் அவர் புலம்புவர். அன்றியும், அதைத்திட்டாகந்தமு கத்து விளக்கவேண்டிச் செம்பிற்களிம்பேறியபோது அதினுடைய பிரகாசமழுங்கியும், அக்களிம்பு நீங்கியபோது முன்போலப் பிரகாசித்துங் காணப்படுந் தன்மையே போதுமானதென்றும் புகலாநிற்பர், இதனை முறையே பரியாலோசிக்கில், பூதக கூட்டுறவினுண்டா

கிய அறிவு சரீரத்தைவிட்டு நீங்காது அதனிடத்திலேதானே தாதா
ன்மியப்பட்டுப் பிரிவறமழுங்கி யிருப்பதும், அப்படி யதிலிருந்து
பின்செய்யு முயற்சியால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதுஞ் சாத்தியமா
னகாரியமாயின் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்க்கு இதைக்காட்டிலும் அ
றியவும், செய்யவுமான பெருத்தகாரியம் உலகில் வேறொன்றுங்
கிடையாதென்பது சத்தியம். ஆகவே, உலகந்தோன்றிய விதுகாறு
ம் இந்த வித்தையேன் ஒருவர்க்குங் கைவந்திலது? அநேக விசித்
திரதரமான காரியங்களைச் செய்து வெளிக்குக் கொண்டுவந்த வெ
ண்ணிறந்த பண்டிதர்கள் மண்ணுக்கிரையாயினரே! ஐயோபாவமே!
அவர்களரியாயமாய் மடிந்துபோனது எவ்வளவு பெரியநஷ்டம்?
தம்பேரையே சொல்லத்தெரியாத மஹாமூடர்கள் பலர் நிறைந்திரு
க்கு மிவ்வுலகில் டை பண்டிதர்கள் சிலிருந்தால் போதுமே! அவ
ரால் உலகி லெவ்வளவு உபகாரமுண்டாம்? ஐயோ அரியாயமே!
அவர்களை மண்ணுண்டுவிட்டதே! அவர்வாயில் மண்விழுந்துவிட்
டதே! இப்போது கத்திக் கழிவார்வாயிலும் மண்விழப்போகிறதே!
மண்ணைத்தெள்ளிக் கையில் வைத்திருப்பவன் மஹாதேவனென்ப
தும் அறியார்களே! சொற்பதர்களாய் வீணே அகங்கரித்து வாய்
வம்பாடலொழிந்து, இனியாவது விரைந்து வழிதேட வகையுளதே
ல் வாய்திறக்கட்டும் பார்ப்போம். அன்னோர் கூறும் பெரும்பிச்சான
வுரை கிளிஞ்சில் வெள்ளிகொண்டு வருவேனெனவும், கானனீர் பரு
குவேனெனவும், முயற்கொம்பு முழம்போடுவேனெனவு முரணிக்
கூறு மூடர்கூற்றேயாய் முடிதலால் விவேகிகள் சங்கத்தில் அவர்
நகைக்க வுடம்பெடுத்த ஞமலிகளே பாவர். தெய்வத்துக்கு அபாவ
ங்கூறுவார் பாவ முதிர்ச்சியிற் பழுத்துப் பக்குவமான வதிகாரிக
ளாய்க் கிடைக்கவருவது துர்லபத்தினுந் துர்லபம். அவருள்ளும் ஏ
ழைஜனங்கள் மயங்க வெடுத்தெறிந்து வைது வீண் குதர்க்கம்பே
சக் கற்றவர் அதிலுந் துர்லபம். இவ்வளவு துர்லபத்தில் ஜநித்த அ
ரியஜநங்கள் இன்றோ நானையோவென்று போங்காலத்தை யெதிர்
பார்த் திருப்பதால் அதை யப்படியாக லொட்டாது தடுத்துக்கொ
ண்டு லிலைத்திருக்க வழிதேடிக்கொள்வரேல், இப்போதெடுத்த தங்
களுண்மைநிலையை நாட்டி யுலகத்துக்கு உபகரித்து வருதல் கூடு
மே! உலகம் பிழைக்க வவதரித்தருளிய செந்நாப்போதர் முதலிய
வான்றோரறிவினுந் தம்மறிவு மிக்கதென மதித்துச் செக்குஞ் சிவ
லிங்கமுமென வறியாது நக்குநாய்போல வம்முதிபோரைப் பழித்
துத் தல்கிழிந்து சாக வழிதேடி நடைப்பிணங்க ணடையிருந்தவா

று அந்தோகொடிது! கொடிது!! இந்தவிசாரத்தால், சரீரத்தினுடையகுணம் அறிவென்பது அபத்தமெனவும், அவ்வறிவு தேககுணமாகாமையால் அது இறந்ததேகத்தின்கண் மீட்டு முண்டாகாதெனவும், அப்படியுண்டாகக் காணுமதுபவம் காலத்திரயாபாவ சித்தமாகையால் அநுபவவேத்யமாகாத வேர் சித்தாந்தத்தை நாட்டமுயல் பிரத்யக்ஷத்தை யபேகிக்கும் நாஸ்திகத்துக்குத் தலைநோயாய் முடியுமெனவும், நாம ஆசாரியானாயுள்ள ஞானசம்பந்தாதிகள் தெய்வத்தன்மையால் இறந்த சரீரங்ஙளில் உயிரை மீட்டும் வருவித்தனரெனவும், அப்படி வருவித்தலும் அவரவர் கன்மமிருந்த படியாமெனவும் பெறப்பட்டது அவ்வாசாரிப நிதிகள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் மூலிகா பிரயோகங்களால் தேகத்தின் தர்மமாகிய அறிவை யுண்டாக்கினாயின், அப்படி யிறந்தவையெல்லாம் ஏன் உண்டாக்கா தொழிந்தனர்? தெய்வத்தன்மையால் உயிர்ப்பித்த காலையினும் கன்மம் காரணமாய் நின்றலால், எல்லாவுயிரையு முயிர்ப்பித்தல் செல்லாதொழிந்தது. இவ்வுண்மையில் அருமைமேற்கொண்டு சுட்டவெலும்பு பெண்ணு குமாவெனவும், அதைப் பூத சாத்திர பண்டிதர்கள் பொருத்தக்காரரெனவும் பொங்கிவழிதல் போங்காலத்துப் புதுநலப்பெருக்காம். சுட்டவெலும்பு ஏன்பெண்ணாகாது? தெய்வம் துணைசெய்யுமானல். அன்றியும், அறிவு அதன்குணமல்லாத வுண்மையால். இது, செத்தபிணங்களை மூலிகாப் பிரயோகத்தா லுயிர்ப்பிக்க ஏன் முடியாதென வாசாரம்பணங்கூறுந்தான்னோன்றித் தம்பிரான்கள் பித்துரைபோல்வதன்றும். எல்லாமுடையானாகிய பரமன் நிருவருன்பெற்று வாழும் எம்மபெருமக்கள் யாதுதான் செய்யவல்லவராகர்? அவரால் யாவும் முடியும்! முடியும்!! கடவுளிச்சையின்படி.

இந்தவிசாரமுடிவால், அசித்தாகிய தேகத்துக்குச் சித்தாகிய அறிவு தாமமாகாத வுண்மைவெளிபபட்டது. இதனால் தேகத்தின் பிரகாசமாகிய அறிவு, செம்பின்பிரகாசம் கனிமபால் மறைக்கப்பட்டதுபோல் அததேகத்தினியக்கவிகாபத்தா லுண்டாகிய தோஷத்தால் மகன்ப்படுமென்பது தோஷ கிரஃதமாய் முடிந்ததெனக். செம்போ ஜடம, கனிமபு நீக்கத்தில் அதற்காணப்படும ஒளியும் ஜடம். இப்படிக்கன்றி ஜடமாகிய, தேகத்தினொளி சித்துப் பொருளாதல் யாண்டிசையும்? செம்பிற் கனிம்புநீங்காத துலக்கி அதன்பிரகாசத்தை வெளிபிடுதலுமாபோல் தேகத்தில் அதன் மாகதிரப பிணமா

னகாலத்தில் துலக்கி அதனொளியா யிருப்பது அறிவாயிருக்கக் கண்டவருளரேல் வாய்திறவாமல் மூலையிற் பதுங்குவதேன் ? இவ்வரிய விஷயத்தில் வீணேதலையை துழைத்துவிட்டு அகப்பட்டுக்கொண்டு அவதிப்படுவதெற்றுக்கு ? இன்ன சூக்கும விசாரஞ்செய்ய மதிதுட்பம் போதாத மந்திகள் (வாழவேவல்லவாமி வலக்கைதாவென்னுயிர்க்குத், தோழனியுன்னையொப்பார் சொல்லிடினில்லகண்டாய்) என்றபடித் தம்மினத்தவரைத்தழுவி அவர்களிப்பெய்துமாறு தத்தாபித்தாவென்று வாய்க்குவந்தனவெல்லாம் வகையறியாதுகூறித் தம்நாத்திகத்தை நாட்டமுயலுங்கால் குருடனுக்கொளி பகையாறும்போல் நம்ம ஆத்திகபோதத்தில் அஞ்ஞையமேற்கொண்டு மேல்விழுந்து வலிந்து வீண்பிரசங்கக்களால் தம்போதத்தைக் காட்டவெழுவர். அப்பேயர்களை முன்னீடாக்கி விவகரிப்பது விவேகிகளுக் கழகன்றும். குடியனொருவன் குடித்து வெறிகொண்டு தள்ளாடிவிழுந்து வருகையில் அவனை எதிர்த்து நீகுடிப்பது தவறென்று புத்திகூறத் தொடங்கு மொருவனுக் குண்டாவ தவமானமே யாம். மற்றையர் குடியில்கெடாதவண்ணம் உரியதோஷங்களை யெடுத்துக் காட்டுதன்மாதிரி மே அவசியமாதல்பெறும். அதுபோல் அந்நாத்திகப்புல்லர் தூர்ப் போதங்களான் மூபங்கி நம்மவர் கெடாதவண்ணமே நம்மநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பிரவசனம் பண்ணப்பட்டிருப்பதனால், அன்னவாறே யீண்டும் விவகரிப்பதாயிற்று.

இவ்வாபாசகர் (செய்வோரின்றிச செய்வீனையின்மையின்) என்னுந் திருவாக்ஷைச் சிந்தியாது பூதங்கள் தாமே காரியப்பாட்டை யடைகின்றனவென்று கூறு மவலசிகதாந்த மினைகதென்னுமழகை யின்னும் விளங்கக்காட்டுவாம். மண், சலம், நீ, காற்று என்னும் பூதங்கள் நான்கும் நித்தியமென்று கொண்ட வன்றோர் அவை யொன்றோடொன்று புணர்ந்துண்டாகிய காரியோற்பத்திக் கிரமத்தையும் விளங்கக் கூறுவது அவசியமாம்.

பூதங்கள் நித்தமாய்க் காரியங்களுதிக்கு முபாதான மாத் திரமாயமையுமெனின், அவ்வுபாதான பேதமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுக்களில் எந்தப்பூதம் முதலியியங்கிற்று ? மேற்போந்தநான்கில், காற்றின் வியாபகசலன சையோகத்தால் மற்றைமூன்றும் தொழிற்பட்டியங்கின வெனின், காற்று என்றுளது, அன்றே அதற்குச் சலனமுளது, என்றுசலனமுளது, அன்றே அது விரவிச்சலிப்ப

தால் மற்றைப் பூதங்க ளியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. ஆகவே சாதூர்ப்பூ தோபாதானத்தினின்றும், அவையுள்ளவன்றே அவற்றி ற்காரியப்படும் சிருட்டியுண்டானமை பெறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அச்சிருட்டியின் கிரமத்தை விசாரிப்ப தவசியமாம். முதலில், அக்காற்று வீசியபோது காரியபேதங்களாய்த் தோன்றும் நானுகாரமாயுள்ள சிருட்டிகளில் எந்தெந்தப் பதார்த்தங்கள் தோன்றின ? அநந்தமாயுள்ள சிருட்டிபேதத்தில் மானிடோற்பத்தியை முன்விசாரிப்பாம். மானிடசன்மத்தில் ஆண், பெண், என்னு மிரண்டு விதம் எர்ப்பட்டு ஒன்றைவிட் டொன்றுக்குப் பிரயோசனமின்மை வெளிப்பட்டது. ஆணும் பெண்ணுங் கலந்தே சிருட்டிநடந்து வருவது அதுபவமாகையால். இவ்விண்ணடையும் ஐடி நான்கு பூதங்க ளுஞ் சேர்ந்துண்டாக்கின வென்னுங்கால், முதலுண்டானது ஆணை? அல்லது பெண்ணை? ஆணென்னில், பெண்ணைப்போதுண்டாயிற்று? பெண்ணென்னில், ஆணைப்போதுண்டாயிற்று? ஆணையும் பெண்ணையும் ஒன்றிலொன்று காரணகாரியமாக அப்பூதங்க ளுண்டாக்கினவா? அல்லது அவ்விண்ணடையுந் தனித்தனிக் காரணங்களாகவே யுண்டாக்கினவா? ஆணும் பெண்ணு மிருந்தாலல்லது சிருட்டி நடவாதென்று அறிந்தே அப்படி பவைகளை யுண்டாக்கினவா? அல்லது அநாமத்தாய் அவைகள் அப்படித் தம்மிடத்திலுண்டாக இடந்தந்துநின்றனவா? இவற்றுள், ஆணும் பெண்ணுமாகிய வேறுபாடுகளைச் சடமாகிய பூதங்கள் தாமே தந்தனவென்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. பூதகாரியமாய்க் கூறும் பெளதிக சரீரங்களில் இயக்கத்தைப் பெற்றுநிற்கும் ஆன்மாவைத் தேகத்திற்கு வேறாய் தோர் சைதன்யப்பொருளுென வறிடாது அத்தேகத்தின் குணமென்றே அவ்வாபாசகர் கூறநிற்பர். பூதம் காரணமும், பெளதிகம் காரியமுமாகையில் பூதத்தைக்காட்டிலும் பெளதிகமே விசேஷத்தை யடைந்தது. பூதத்துக்கில்லாதவறிவு பெளதிகத்தினிடத்திற் காண்கையால். பூதகாரியமாகிய பெளதிகத்திற்குள்ளே யெல்லாவறிவின் விளக்கமுமுண்டாகி இது செய்தற்பாலது, இதுதவிர்த்தற்பாலது, எனப்பகுத்தறியும் பெற்றிமைத்தாய் பலரியாய் விளக்கம் வெளிப்படுகின்றது. அந்த நியாயத்துக்கேற்ப, யுத்தாயுத்தமான காரியசித்திக ளுண்டாவதும், கெடுவதும் அதுபவசித்தம். அறிவாகிய குணத்தைப் பெற்றுநிற்கும் பெளதிகத்திலேதானே யாவும் செவ்வேடட்பது கூடாமையாக, அறிவின்மணமே வீசப்பெறாத கேவலம் ஜட்மாகிய பூதத்தினிடத்தில் நிபாயமணங்கமழ்ந் தினிது பிரகாசிக்கும் இ

ப்பிரபஞ்ச காரியங்கள் நடக்குமென்பது என்னவிற்கு? ஆகவே, ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டுருவங்களும் பூதங்களால் காரியப் பட்டது. ஜடமாகிய பூதங்கள் தாமேயுள்ளனபோல் அவைகட்கு வேறாய் அநாதிரித்தமா யிருந்தமையால், அவற்றோ லுத்தரோத்தரா சிருட்டிநடந்து வருகின்றனவென்றுரைத்தல்வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளுமிடத்து, ஆணும்பெண்ணுமாகிய சரீரங்களைப் பௌதிகமென்ற லடாதாய்முடியும். அப்போது பிரதிவிருத்தியை பூதங்கள் ஜடபூதமும், ஆண் பெண்முத்தியை பூதங்கள் சித்தபூதமென்று கொள்ளவரும். அப்படிக்கு மப்பேயர் கூறா கையால், அன்றோர் குணக்கேட்டை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அவ்வந்தசிரோமணிகள் ஆண், அல்லது பெண் தனித்தாவது, அல்லது ஒன்றிலொன்று காரியமாயாவது, அல்லது இரண்டும் காரணமாயாவது மூலபூதங்களில் பிறப்பதையங்கீரிக் கையில், அந்தப்படிக்கே பின்னும் அவ்வேறுபாடுகள் அப்பூதங்களில் முறையே பிறக்கக்காணாதென்னை? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு என்னுஞ் சாதுக்களைநோக்கி நீங்கள் கடவுளைக்கண்டதுண்டா? ஆன்மாவைக் கண்டதுண்டா? என்று கேட்டுத் திரியுமன்றோர் கூரியபுத்தியில் பூதங்கள் ஆண்பெண்ணுருவங்களைத் தாமேயுண்டாக்கினவென்றபடி. நாமெப்போதாவது கண்டதுண்டா என்று ஏன்புலப்படவில்லை? கடவுளும், ஆன்மாவும் இல்லாத பொருள்களாகையில் காட்டுவது, காண்பதும் கஷ்டமாகலாம். காணக் கூடுமான பூதசிருட்டியை யேன் ஒவ்வொருவருங் காணக் கூடாது? பிறர்க்குக் காட்டக்கூடாது? ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களையும் விசாரிக்கிறபோது அவற்றினிலக்கணங்கள் வெளிப்படுத்தன்மையுண்மையால், மூலபூதங்களினின்றும் பௌதிகங்களாகிய தேகங்கள் தாமேயுண்டாவது அதுபவகிரஸ்த மல்லாமையால் பூதங்களுக்குத் தேகங்களைத்தாமே யுண்டாக்குந்தன்மையுண்டெனக்கூறுவது மூட்கூற்றாய் முடிந்தது. இப்படியே, பசு, பட்சி, கிருமி, கிடம்புல், பூண்டு முதலியவற்றினுங் கண்டுதெளிக. இந்தவிசாரத்தால் அசித்தாகிய பூதங்களையும், பௌதிகங்களையும், சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு வினைக்கமான போகார்த்தமாய்ப் பரமபதியாகிய சிவன் மாயையினின்றும் காரியப்படுத்திக் கொடுத்தருளின னென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

“அறிவுபூதமதென்னில் வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலம்
செறிவுகாணுடலத்தெளிற் சுவமானபோதுடதேருமோ

குறிக்கொளாதுடல்வாயுவானது கூடிடாமையினென்னினி
பிறிதராதுயிர்நிற்கஞானமுறக்கமென்பிறவாததே”

என்று வெளிப்பட்ட நம்மாசாரியர் திருவாக்கால், பூதங்களே அறிவாகையில், புலப்படக்கூடாது நீர், தீ, காற்றுக்களில் அதுபுலப்படாத தென்னையெனவும், பௌதிகத்தில் அறிவு காணப்படுமென்னில், சவமாய்க்கிடந்தபோது காணப்படாத தென்னையெனவும், வாயுப்பிரிந்தமையாற் காணக்கூடாத தென்னில், வாயுப்பிரியாத வுறக்கத்திற் காணப்படாத தென்னையெனவும் வினவிமறுக்குந்தன்மை யுண்மையால், அந்நிவ் தேககுணமாகாமையும், தேகமாகிய பௌதிகம் பூதகாரியமாகையால், பௌதிகமாகிய தேகத்துக்கும், அதற்குக்காரணமாகிய பூதத்துக்கும் வேறாயதோர் பொருளாயுள்ளதவ்விவென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. உறக்கத்தில் அறிவுகாணப்படாமை, தேகத்தில் நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தமநிலையில் கதிமாறியதே காரணமென வன்னோர்கூறுவர். இந்துவிடையே தேகம்பிணமாதற்குயாது காரணம் என்பார்க்கும் அன்னோர் கொடுக்கவுள்ளதாகையால் அதைச்சற்றே யோசிப்பாம். மேலிடத்தில் தேகம்பிணமாகிறவிஷயத்தில் அவர்கொள்கையைமறுத்து விஸ்தரித்துரைத்தேமாகையால், ஈண்டு உறக்கத்தைப்பற்றி மாத்திரமே விவகரிப்பாம். உறக்கம் என்பது பெருங்கேட்டைத்தரும்மறதி. ஜாக்கிரத்தில், அற்பமறதி பொருவனுக்குளதேல், அவனையெவ்வளவு ஆபாசமுடையானாகக்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? அம்மறதியை நிவிர்த்திபண்ணிக்கொள்ளுந்தன்மை சர்வசுதந்தரத் தன்மையுடையனவாக மதிக்குமவ்வாதப்பசுக்கள் இன்றுவரையேனோகண்டுவிடத் தெய்தப்பெற்றிலவாயின? உறங்குங்காலத்தில், அன்னோர்முகத்தில் பாய்பேறினாலும், ஒருவர்காநியுமிழ்ந்தாலும் அறியுந்தன்மையின்றே! அதனெவ்வளவு அநர்த்தமுண்டாம்? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், ஜாக்கிரசொப்பனசமுத்திகளை முறையே பரனது சிருட்டிதிதிசங்காரங்களாகக்கொண்டு (கனவியன்பயனுநவியன்பயனும், வினையியன்பயனவைபொய்யெனவேண்டா) என்னும் அதுபவவுரைப்படித் தழுவிநிற்குந்தகுதியுடையே மாகையால், யாவும் எமக்கு வினைப்போகமாய் முடிதல்காண்க. இன்னவிசாரமில்லாத குருட்டுப்பசுக்கள் குழாத்துக் கூடன்மின்னென நம்மவர் கூறுஞ்சபோதங்களை யினிது சிந்திக்கக் கடவோமாக. இன்னுமவ்வந்த பரம்பரையார் கூற்றிரிந்ததல வரும்வாக்கியங்களைப் பரியாலோசிப்பாம்.

“அறிவுடற்குணமென்னிலானையதாதி யத்தமெழும்பதா
வறுமுடற்பெரிதானவற்றினுதித்திடும் பெரிதாகவே
சிறுவுடற்செறிஞானமுஞ்சிறிதாயிடும்பரிணாமமும்
பெறுமுடற்சிறிதாவதென் பெரிதாவதென்சிலபேசிடே”

என்னும் வாக்கியத்தால் அறிவென்று வேறொரு முதலில்லை, உடற் குணமே அறிவாகுமென்று ஒருவன் சொன்னால், ஆணைமுதல் என்று ம்பிறுதியாக வுடல்களில் பெரியவுடல்களில் பெறியவறிவும், சிறியவு டல்களில் சிறியஅறிவும் உண்டாகாமைக்கு அப்பேதையாது கூறவ ல்லானெனவும், பரிணாமத்தையுடைய யானையுடற்கு அறிவுசிறிதா யும், சிறியவுடலையுடைய மானிடர்க்கு அறிவு அகண்டமாயும் உண் டாதலென்னையெனவும் பெறப்பட்டு, அறிவுதேகத்துக்கு வேறாய தோர் சைதன்யப் பொருளென்பதும், அப்படித்தாழ்ந்து முயர்ந் தும் பிரகாசத்தல் அவ்வுடற்களின் மன்னியவுயிர்த்துற்ற கன்மத்தி ன்படி யென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சரீரம் வளருந்தோறும் அறிவுவளரவும், அது தளருந்தோறும் அறிவு தளரவும் காணுமது பவத்தாலும், சரீரத்தைப்பிரிந்து ஆன்மாவிற்கக் காணப்படாமை யாலும், அவ்வறிவு சரீரத்தின் காரியமேயென்னில், பிருதிவிசேட ணமாகிய விர்தனம் பெருகுந்தோறும் பெருகிச் சுருங்குந்தோறுஞ் சுருங்கி, அதனில் வேறுபட்டதாகி, இரத்தனமில்லாதவழி யில்லையாகி ன்ற அக்கினி இரத்தன காரியமாகி, அவ்விர்தனத்துட. னென்றாகாவா றுபோல் அறிவுசரீர காரியமாகிச் சரீரத்துடன் ஒன்றாகாமைதெளி க. கடரவைப்போலப் பருத்தமாத்திரத்தானே அவன் பருமனுக் கேற்ப அறிவுபிரகாசியாது மாணப்போலச் சிறுத்த வுடலுடைபார் பலர் அறிவின் பிரகாசம் அதிகமாய்ப் பெற்றிருத்தல்கொண்டும் அ ரிவினைத்தென்பதை யுகித் தடங்குவாராக.

“அங்கியானது தானுமொன்றையணந்துநின்று நிகழ்த்திடும்
பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிப் பற்றியல்லதுந்நிதா
தெங்குமார்தயிலத்தையுண்டெழுத்பமானதெரிந்திடும்
அங்கதாமுடனின்ரு கன்மமருந்தியாருயிராவதே”

என்னும் வாக்கியத்தைப் பரியாலோசிக்கில், நெருப்பான தோ ரிர்தனத்தைப் பற்றியின்று தன்வடிவைக்காட்டுந் தன்மையன்றித் த னித்துநின்று தன்வடிவைக்காட்டுந் தன்மையுடைத்தன்று. அப்படி யே ஆன்மாவுமோருருவைக்கூடியல்லது நிற்கமாட்டாது. தகளியெ

ங்குநிறைந்த வெண்ணெயைப் பருகியோங்கிய தீபமானது எரியாநிற்கும். அப்படியே, கன்மத்தா லெடுத்துக்கொண்ட காயத்தினின்றுங் கன்மத்தைப்பொசிப்பது ஆன்மாவென்றறிகவென்று புலப்பட்டநியாயமுகத்தால் திரியைக்காயத்திற்கும், எண்ணெயைக் கன்மத்திற்கும், தீபத்தை ஆன்மாவுக்கு முவமித்தறிகையில், ஆன்மாவாகிய அறிவு தேகத்தின் குணமென்பதும், அல்லது தேகத்துக்குவேறாயதோர் பொருளென்பதும் தெற்றெனவிளங்கும். இந்தவிசாரத்தால் உடல்வளர அறிவுவளருமென்றும், உடல்தேய அறிவுதேயுமென்றும், அறிவென்பது தேகத்துக்கு வேறாயதொரு முதலல்லவென்றும், சொப்பனங்கண்டு பிதற்றித்திரியுஞ் சோம்பர்வாதம் சோர்ந்து விட்டமைகாண்க. திரி, எண்ணெய், தீபம் இம்மூன்றும் ஒன்றிலொன்று விஜாதிகப் பொருளாதல்போல், தேகம், கன்மம், அறிவு இம்மூன்றும் விஜாதிகப் பொருள்களேயாம். திரியின் குணம் தீபமல்லாததுபோல தேகத்தின் குணம் அறிவாகாதெனவறிக. எண்ணெய் தீபத்தைப் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுபோலக் கன்மம் ஆன்மாவைத் தேகத்திற் போகார்த்தம் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுநறிக. இதனால், தேகத்துக்குவேறாக அறிவென்பதொருமுதல் காணப்பட்டவாறே கன்மமென்பதொன்றும் அவ்விரண்டுக்கும் வேறாய் பிரகாசியாநிற்பதெனவறிந்திடுக. இக்கன்மப்பகுதியைப் பின்னர் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம்.

இதுமட்டுமோ, பாவத்தழும்பெறித் தென்றிசையானுக்கென்று கொழுமையதிகரித்து வளருங்கடாக்களைய வக்தூர்த்தர் வீழ்ந்து கிடக்கும் படுகுழிகளினின்று மன்னோர் வெளிப்பட விரும்பின், அவர் ஆதரவாய்ப்பற்றி யேறுவதற்குத் தாரகமாய் விளங்கும் ஏணி போல்லதாகிய நம்மனோர் அருமைத் திருவாக்குண்மை யித்திறப் பகுதியுடைத்தென வியக்குந்தரமன்றும்.

“காரணம்மையென்ற தென்னைகடாதி போனிகழ்காரிய
நோணிந்துசமைந்து நின்றிடுமென்பதும் துநோகிலோம்
போரணந்திடு மொன்றோடொன்று பொருந் துமாகில்வருந் தியும்
நீரணந்தொரு தீயினின்றது கண்டதாயினிகழ்த்திடே”

இ-ள். உருவங்க ஞண்டாவதற்குப் பெண்ணும் ஆணும் கூட லே காரணமென்று நீ கூறியதென்னை? மண்ணினிடத்துக் கடமுதலியன் தோன்றுதல்போல் பூதகாரணத்திற் பெண்ணுமாமணந்தா

மே காரியப்பட்டுத் தம்பிற் கூடியகூட்டத்தே யுருக்கள் சமைந்
திடுமென்று நீசொல்லுந்தன்மை யாம்அங்குகிரிப்பதில்லை. ஏனெனில்
நீ கூறியபூதங்கள் நான்கும் தமயில் ஒன்றுக்கொன்று சத்ருபாவத்
தால் மாறுபடுந் தன்மையுண்மையால். எங்ஙனமெனின், நீருந்தீ
யும் ஒன்றறொன்று விழுங்கி அபாவப்படுத்துத்தன்மை யுண்மை
யால். அவ்விரண்டு மோரிடத்திற் கூடியிருக்குத்தன்மை நீயுன்காட்சி
யளவையிற்கண்ட துண்டாயின் யோசித்துக் கஷ்டப்பட்டாவது
சொல்வாயாக. ௪-று

இதைப்பரியாலோசிக்கல், நீரும், தீயுந் தம்பிற் கூடாமை யமா
பவமாகையாலும், அப்படிக்கூடுதன்மை அனைகள் ஜடங்களாகை
யால் தமயில் செல்லாமையாலும், விவேகத்திற்பொருத்த முடிபுத்
வுண்மையில், அவற்றைப்பாக்கப்படுத்திக்கூட்டி முடிப்பான் ஒருவ
னுளனென்பது சொல்லாமையையும். ஆயின், சித்தர்கள் நீரின வி
ளக்கெரித்தலும், சமுத்திரத்திலே வடவாமுகாக்கினி நிற்ந்து முண்
டேயெனின், சித்தர்களென்னை, குளத்தில் நீரைத்தகளியின்மொண்
டு அப்படியே அதில திரிபைநனைத்து, அதில் தீயைமூட்டி எரித்த
துண்டா? அந்த நீரை மூலிகைகளால் பாக்காடுத்திப் பின்னரேயெ
ரிப்பதன்றி வேறு வகையில் செல்லாமையென்றாக. வடவையொவெ
னின், சமுத்திரத்தில் நாலுமலைகளுக்கு நடுவில்நிற்பதென்ப பிராமி
ணிகர் கூறாநிற்பர். காட்சியளவையிற் கட்டுண்டுதிரிய மாவந்தர்களு
அவ்வக்கினி சமுத்திரத்திலிருப்பதே காட்சிப்படைமைகொண்டு அ
தையொருபோது அங்குகிரியாராயின், மலைகள் சூழநிற்பதொன்றெ
னக்கூறுவதும்அநாங்கிகாரமாய் முடியுமாய்கையால்,மேலவிடை சமுத்
திரத்தி னெருப்புண்டென்று கொண்டாடை மாதகிரமே நோக்கிக்
கூறியதொன்றும். அன்றியும் அவ்வக்கினி நிற்பது சிவனுடைய ஆணை
யாலென்பதும் அறிக. (கொலையாவிருசுடர் நாளஞ்சுழல்வதுஞ் சூழமுந்
நீர், நிலையிருப்பது நீள்வான்சுழப்பது நீடுசெம்பொற், சிலயானமேருச
சுவியாதிருப்பதுஞ் சேடனுச்சி, லையாதிருப்பது மம்பலத்தாழதன் னுணையி
லே) என்னுந் திருவாக்காற் கண்டறிக. சமுத்திரத்தின் மத்தியில்
அவ்வனலிருப்பது கொண்டே கரையற்றதாகிய கடல் தன்னிலைபிற
மாது நிற்பதும்அறிக. அது இடையிலிருப்பதால் நான்குபக்கங்க
ளிலும் நீரைமீறிநீடாமல காத்தம் இரும்பைப்போகவிடாமல் தடுப்
பதுபோல் காத்துக்கொண்டிருப்ப தெனவறிந்திருக. அதுசிவனுணை
யாகையால். அவர் திருவுள்ளப்படிக்குச் சலத்தை நிலைகடத்தவேண்

டில் அவ்வனனுக்குள்ள வாகர்ஷண சக்திபைச் சற்றே மட்டிடச்செய்தவர். சலத்தையும், தீயையும் தன்னுடைய பிரயோசனமாக வாளுமொருவனுக்கு எதையதிகரித்துக் கொள்ளவேண்டுமோ, எதைக்குறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அந்தப்படிக்கெல்லாஞ் செய்வதுகூடுமென்றி, அவைதாமே அவனுடைய பிரயோசனப்படிக்கெல்லாம் நிகழப்பெறுமென்பது செல்லாமைபோல், சிவனுடைய வாணையாலன்றிக் கடல் கடத்தலும் அனலடங்குநிங் கூடாமைகாண்க.

மேல்விஷயத்தை மறுத்துச் சமாதானங் கூறவகையுள்தெல் சொல்லுதிபார்ப்போம். கண்முடித்தனமாய்த் திடவென்று சொல்ல விசையாதாயினும் வருந்தியாவது சொல்லுக என்று கூறியதிபாதெனின், நீரையும், தீயையும் ஒன்றுசேர்த்துப்பார்த்து அவையங்கனஞ் சேர்ப்பித்தபோது அவையொன்றோடொன்று சேர்ப்பித்தாலன்றிச் சேராமையும், சேருங்காலையில் இரண்டுமுதலு மொப்பக்காணப்படாமையுண்டி நமதுகொள்கை பூதங்கள் தாமேசேருமென்பதும், சேர்ந்து அவற்றின் நன்மைகெடாமல் சீவிக்குமென்பதுங் கெட்டுத் தலைகூடாத தென்னையென்று அவன்வருந்தியே நிற்குந்தன்மையுண்மையால். இதனால், உன்னால் சமாதானஞ்சொல்ல முடியாதாகையால் நான்கேட்ட கேள்விக்கு விடையளிக்க வகையின்றி அழுமூஞ்சியா யெம்மைப்பார்த்து நாணிப் பதுக்குவாயென்பது முடிந்தமைகாண்க.

இனிப்பூதகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தில் ஆணுப்பெண்ணுமாக விரிநிற்குந் தன்மையைவிசாரிக்கில், அவ்வேறுபாடுக ளுண்டாந்தன்மை யிழுக்கடையும். காரணத்தி லவ்வேறுபாடு காணப்படாதவுண்மையால். “இயல்புகாணியை யென்னின் வேறிசைபெண்ணொடானிருதன்மையுஞ், செயல்கொளாலிவர் செய்திகாரணமாகவந்து செனிப்பதென், இயல்பாழுடல் பூதகாரியமாவதும் நிலையாழுமான், மயல்தாம்வினையாலொருத்தன் வகுத்ததன்மையின்வந்ததே” என்னுந் திருவாக்கால் இப்படிப்பிறப்பதெல்லாம் பூதவியல்பென்று நீகூறின, இயல்பு ஒருதன்மைப்பட்டிருப்பதன்றி வேற்றுமைப்பட்டு ஆன், பெண்ணென்னு மிரண்டு தன்மையால் சிருட்டிதடப்பது கூடாது. ஆன்றியுந், முதலுண்டான படிக்கேயாவது ஆணும் பெண்ணுமாக யுருக்கள் மூலப்பூதத்தினின்றே மெத்து வருவதுஞ் செய்யாது, அவ்வேறுபாட்டினின்றும் தத்தரோத்தர ரீசர்கள் காரணகாரியமாகப் பிறந்துவருவதென்பது இத்தனால் நீகூறியபூதவியல்பும், பூதகாரியமுமே சிருட்டிக்குந் காரண

மகாமை வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நீபிதற்றுவதெல்லாம் உன்னை ப்பற்றிநிற்கும் மலத்தழும்பாலாய மயக்கமேற்கொண்டேயென்று அறிந்தனமாகையால், அம்மயக்கந் தெளியும்படிக் கன்மத்துக்கீடாகவே ஆண் பெண்ணுருக்களைப் பெண்ணாகிய வுமையிடத்தனாகும் சிவன் தனது ஆண்டகைமையால் விரவி, அக்காரியத்தை நடத்து வானெனக்கண்டு தெளிகவென்று பெறப்பட்டது.

இதனால், அநாதியே கத்தா நாயகியோடுகூடிப் போகத்தேவ் நும்ப, அதுகாரணமாய் உலகின்கண் ஆண் பெண்காரியப்பட்டு, அதுகாரணமாக அப்படியே வருக்கள் காரியப்பட்டுவருதல் துணியப் பட்டது. கத்தா வாகியசின், நாயகியை நீங்கி யோகிருந்தகாலையி ல், உலகம் நடவாதவுண்மையே யிதற்குச் சான்றெனவறிக.

இன்னபல நியாயங்களால் காத்திகம் என்னும் பாழ்வலையிற் சிக்கிப் பறக்கவகையற்றுக் கேவலப்பட்டு வருந்தும் பட்சுகண்மாட் டெந்மான்னோர் காட்டியகருணைக்கு யானுகைம்மாறு செய்தற்பால து? அவர்கள் திருவடிசுருக் கன்புசெலுத்தி அன்னோர் பெருங்க ருணையைச் சித்திப்பதன்றி அங்ஙனஞ் செய்வதொழிந்து, பாலன்ன ததைத் தனக்கு முன்னேபடைக்கவரும் ஒருநண்பனைப் பார்த்த போது உருமிக்ஷுக்கவரு ஞமல்கொன்று அந்தோ அப்பெயர் அ நியாயத்தினழிவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! (எனம்பூக்கற்குழியுமே) என்றபடிப்பவற்றை நம்பபெரிமையர் அருள்வாக்கியங்களை அகங் காரமேஷிட்டாவது பார்த்தாவருவதில், என்ருவதோர்காலத்தில் ருணமடையக் கூடுமாய்கையால், அவர்மாட்டிரங்கி யின்னும் நம்மா சாரியர்கள் அருளிச்செயல்களாகிய உண்மைப்போதங்களை யிண்டு விரித்துரைப்பாம்.

“காணொணுகரணங்களுக்குயிர் கண்டிடாலையினின்றெளிற் காணுமோகடங்கண்டகண்ணினைக்கண்டுநிப்துங்கண்ணதே காணொணுதுயிர்தானுரிப்படி கண்டிடுங்கரணங்களைக் காணொணுகரணங்களுக்குயிருண்மையாவதுங்கண்டிடே”

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிப்பாம். பாஹ்ய கரணங் களாகிய நேத்திரமுதலியவற்றால் ஆன்மாவைக்காண்பது கூடாமையால், காட்சிப்படாத வதுகொண்டே அவ்வான்மாவை யில்லையெ ன்று நீஃதுணிவதுதவறும். தேகமானது தன்னைக்கண்டதாகிய கண் ணைத் தான்காணவற்றோ? கண்மாத்நிரமே தேகாதிகளைக் காணுநிற்

கும். காட்சியளவையாகிப் கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதென்ற வுயிரு மித்தன்மைத்தேயாம். உயிர்சேதனமாகையால் கரணங்களைக் கண்டுநிற்கும். கரணங்களைத் தேகமறியாதவாறு கரணங்களு மவ்வான்மாவைக் காணமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மா வுண்டென்று துணிவாயாக என்றுபெறப்பட்டது. இத்திருவாக்கால் ஆன்மாவென்பதொரு பொருளுண்டாயின், அது ஏன் கண்ணுக்குப் புலப்படாது என்று வினவித்திரிய மவல்கூற் றிரிந்தமைகாண்க. இந்தவாதரவால், அன்னோர் ஆன்மா கண்ணுக்கு ஏன் புலப்படாதென்புநிக் கண் தேகத்துக்கு என்புலப்படாது என்னுங்கடாநிகழும். கண்ணுக்குள்ள காட்சித்தன்மை தேகத்துக்கின் மையால் அக்கண்ணைத் தேகங்காணுதெனின், அங்குனங்காணாது தேகத்தின் ருழ்வா? கண்ணின் ருழ்வாவென்னுங் கடாநிகழும். தேகத்தின் ருழ்வெனின், அதனால், கண்ணென்ப தொருபொருளுக் கபாவஞ் சொல்லுதல் யாண்டிசையும்? தன்னைப் பார்ந்துக்கொண்டே யிருக்குங்கண்ணைத் தான் பார்க்குஞ்சத்தியற்ற வதன்குறையைநோக்காது தேகமே யுன்பொருள், கண் இல்பொருளென்ற லடாதெனவறிக. இப்படியே, ஆன்மா கரணங்களைக் கண்டியங்காநிற்கும். ஆன்மாவைக் கரணங்கள் காண்ப்பெற்றில. கரணங்களை விசயிக் காணுமான்மவை அக்கரணங்கள் காணாதகுறைவு அக்கரணங்க ளிடத்தனவையாக, அவற்றைக் காணப்படாமையொண்டே ஆன்மாவுக் கபாவஞ்சொல்வதெப்படி? இதனால், ஆன்மாவுண்டென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்தினுற் காணப்படாமையால் கண்ணுக்கு அபாவஞ்சொல்ல விசையாததுபோல் கண் முதலிய கரணங்களாத் காணப்படாமையால் ஆன்மாவுக்கு அபாவஞ்சொல்லுதல் தோஷகிரஸ்தமாய் முடிந்தது. அப்படியே, ஆன்மா சிவத்தைக் காணப்பெற்றிலது. சிவம் ஆன்மாவைக்கலந்து உபகரி யாநிற்கும். தன்னைவிரவி யுபகரிக்குஞ் சிவத்தைக் காணுந்தன்மை தானெய்தாதது தன்குற்றமென்றுணராத தானேயுன்பொருள், அச்சிவம் இல்பொருளென்ற லு மடாதய்முடிந்தது. முறையே தேகம் கண் முதலியகரணங்கள், ஆன்மா, சிவம் என்னும் பொருள்கள் ஒன்றினுன் றேற்றமுடையனவாக வெளிப்பட்டமையால் தேகத் தைக்கண்ணும், கண்ணைக்கரணங்களும், கரணங்களை ஆன்மாவும்; ஆன்மாவைச்சிவமும் அறிதல் வெளிப்பட்டது. இதைப்பிரகடன மாய்ப் பார்க்கில் சிவத்தை ஆன்மாகாணது. ஆன்மாவைக் கரணங்க ள்காணு. கரணங்களைக் கண்காணது. கண்ணைத் தேகம்காணது. இந்த விசாரத்தால் யாவும் உள்பொருள்களாதல் துணியப்பட்டது. இ

நத வுண்மை நியாபகங்களால் ஆன்மாவிடையாது, சிவம்கிடையாது என்று வாய்மதம பேசுவார்வாயில் மண்விழுந்ததென வறிக.

கண்ணொருபொருளைப் பார்க்கையில் கண்ணை பார்க்கிறதென்பது அடாது. காதுொருபொருளைக் கேட்கையில் காது கேட்கிறதென்பது அடாது மனம் ஒருபொருளை நினைக்கையில் மனமே நினைக்கிறதென்பது அடாது. இப்படிபே பலவுங்கொள்க. ஆன்மாவென்ப தொருபொருளை கண்ணின்வழியாகப்பார்த்தும, காதின்வழியாகக்கேட்கும், மனத்தின் வழியாக நினைத்தும, இன்னும்பலபா ஹ்யாத ரேததியவங்களின் வழியாக அவவவ்விவையங்களை துகாந தும் வருகசன்மைபுண்மையால், ஆன்மாவுக்கொவளு சொல்லுதல் தவறா. அவசையோடு மில்லாதவழிக் கண்ணென்றையும்காணு து காகொன்றையுங் கேளாது. மனமொன்றையு நின்பாது. இவ்வ னமாக, காணும் புருஷனைக் கைவிட்டுக் காணும் வாயில்களைப் பா ததுப் பல்லை யினிததுத்திரிதல கேவலம் அசங்கதமுடைத்தாம். ஆ கவே, கண்ணின்வழியாக ஆன்மாபார்ப்பது தேததிரககாட்சியும், காதின்வழியாகக்கேட்பது ச்ரோததிரககாட்சியும், மனத்தின்வழி யாக நினைப்பது மானசககாட்சியுமாம் இப்படிபே வாயிற்காட் சி, ஆக்கிரணக்காட்சி முதலிய பாருபாடுகள் வெளிப்படுதல் கண் டு தெளிக.

இந்த விசாரததால் காட்சியாவையால் நிருநிகததகக சித் தாந்தம் ஆஸ்திகமாகவேமுடிந்தது, ஆன்மாவே காணுகிறதென்னு மு ண்மை வெளிப்படுதலால், இதனையறியாது, கண்ணால் ஆன்மாவைக் காணக்கூடாததென்னை யென்றெழுங்கடாக்கள அவலப்பட் டொ ழிந்தமை காண்க. கண் அசித்தாயிருப்ப தொருபொருளாய், அத னிடத்தில் சித்தாயுளா ஆன்மாவிரவி அதைவாயிலாகக்கொண்டு ஒருபொருளை துகருந்தன்மையறியாது, ஆன்மாவைவிட்டா லொன் றையு மறியாததாகப்பகண் ஆன்மாவைக்கண்டிலது என்பது பேத மையிற் பேதைமையாய் முடிதலால், அனேனோர்கோள் முற்றுங் குண மினமையாகவே முடிந்தமைகாண்க. இவ் காணும் விசாரித்துவந்த வு ண்மைநியாயங்களால் ஆன்மாவென்ப தொருபொருளும், அதைத் தன்னுணையிற் செலுத்தி யாண்டுவரும் பதியாகிய வொருபொருளு ம உண்டென ஈட்டப்பட்டதாகையால், மேலிடங்களில் பின்விசா ரிப்பதாகக் கூட்டி உத்தம கன்மம் என்னும்பொருளை யினிவிவகரித்து த்தெளிவிப்பாது.

“ அநாதியேலமைவின்மேனின் மலமாயைகன்மமணுச்சிவ
னநாதிகன்மமணுக்கள்செய்யவறிந்து கன்மமுடற்செயா
வநாதிகாரியமாமுடற்களசேதனம்மணையாவறிந்
தநாதியாதியமைக்கவேண்டு மமைப்பிடுகடுமநாதியே ”

என்னும் பிரமாணத்தால் யாவும் அநாதியே யாதேபோது ஒரு
வனிருந்து ஒன்றோடொன்றைக் கூட்டவேண்டுவது அவசியமன்றெ
ன்னுமிடத்து, ஆணவமலமும் கன்மமலமும், மாயாமலமும், ஆன்
மாவும், சிவனும் அநாதிப்பொருள்களானாலும், கன்மத்தை ஆன்மா
க்கள்செய்ய, அந்தக்கன்மம் தானாப் அறிந்து ஆன்மாக்களுக்கு உட
லையெடுத்துக் கூட்டமாட்டாது. அநாதியே காரியப்பட்டு வருமுடற்
கள் அசேதனமாயைவால் ஆன்மாவை அறிந்து கூடமாட்டா. ஆ
கையால், அநாதியாகியசிவன் ஆன்மாவையுங் கன்மத்தையும், அத
ற்குப் பொருந்தின வருவையுங் கூட்டல்லேண்டும். இப்படிக்கூட்டுந்
தன்மை அவைகளுள்ள வநாதியேயாகையால், யாவும் அநாதியென்
பது மெய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதனைப் பகுத்துணரங்கால் பதிப்பாபாசம் என்னும் மூன்றில்
பதியேசிவனும், பசுவே ஆன்மாவும் என்று வெளிப்பட்டுப் பாசம்
என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னும் மூன்று பிரிவினைப்
பெற்று விளங்கும். பதியென்னுங்கால் தனக்குமேலொரு நாயகமில்
லாத தென்று வெளிப்படும். ஆகவே, அது சுத்தமாயிருப்ப தொரு
பொருளென்பது வெளிப்படடை. அசுத்தமிருந்தாலே பதிவேண்டும்
அதை யொழித்தற்பொருட்டு. தானே யொழித்துக் கொள்ளக்கூ
டாதோவெனின், ஒழித்துக் கொள்ளுந் தன்மையிருந்தால் முத
லிலேதானே அதுதனக்குச் சகசமாந் தன்மையை யொழியும். கண்
ணைப்பற்றி நிற்குமிருளை அக்கண்ணே யொழித்துக்கோடல் யாண்
டமையும்? அதை யொழிப்பது கதிரோளியேயாதல் கண்டுதெளிக.
கண்ணுக்கு இருளையொழித்துக் கொள்வது கூடாமைபோல் அசுத்
தத்தையுடைய தொருபொருள் அதனைத்தானே யொழித்துக் கொ
ள்ளுதல் கூடாது. இதனால், அசுத்தமுடைய தொருபொருள் பதியா
காமையால் சுத்தப்பொருளே பதியாதல்வித்தம். ஆகையால் பதிப்
பொருள் சுத்தப்பொருளென்பது நிச்சயம். இந்தவுண்மையறிந்தே
வேதசிவாகமங்களில் பதியாகிய சிவனை நின்மலன் என்று விதந்து
ரைக்கும். இனிப்பசுவென்பது பாசசம்பந்தமுடைத்து என்று பொ
ருள்படும். ஆகவே, பாசமாகிய விலங்கிப்பட்டுவருந்து மிழுக்குடை

மையால் அசுத்தமுடைய தொருபொருளாய்ப் பதிப்பொருளாதல் செல்லாமை பெற்று விளங்குவ தொன்றெனல் வெளிப்படை. இனி ப்பாசமென்பது அசுத்தமும், ஐடமுமாகிய பொருளாய்த் தனித்து நில்லாது கண்ணைப்பற்றி நிற்கு மிருளைப்போல் ஓர்பொருளைப்பற்றி நிற்பதொன்றும். இந்தமூன்றில் பதியும் பசுவும் சேதனப்பொருள் களும், பசு அசேதனப் பொருளுமாதல்நிச்சயம். மேலிரண்டும் சேதனமானால் ஒன்றுக்கு அசுத்தமும், மற்றொன்றுக்குச் சுத்தமும்வ ராக் காரணமென்னை யெனின், இரண்டும் சேதனங்களேனும் ஒன்றுக்குப் பேரறிவும், மற்றொன்றுக்குச் சிற்றறிவு முடைமையால் பேரறிவுடைய பொருளை அசுத்தந் தீண்டாமையும், சிற்றறிவுடைய பொருளை அசுத்தந் தீண்டினமையும் பெறப்பட்டது. கண்ணும், ஆதித்தனும் ஒளியுடைய பொருள்களேனும், ஆதித்தன் பேரொளியுடையானதால் அவனையிருள் சேராமையும், கண்ணானது அற்பவொளியுடைய தாகையால் அதை இருள்சேர்ந்து மயக்கினமையும் வெளிப்பட்டது. இந்த நியாயங்களால் சுத்தர்களா யிருப்பாரிருவர் தாரதம்யங்களும், அவரை அசுத்தம் பற்றாதமுறைமையும், பற்றுமுறைமையும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி அவ்வசுத்தமாகிய பாசத்தைச் சற்றுவிசாரிப்பாம். இது ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மூன்று பிரிவினையுடையது. இவற்றுள், ஆணவமொன்றே ஆன்மஞானத்தை மறைத்திருக்கும் வலிமையுடையது. எங்ஙனமெனின், நீரை அதன் சுத்தந்தோன்றாத படி அதிற்கலந்து அந்தநீரையும், தன்னையும் பிரிக்கக்கூடாதபடி விளங்கும் அழுக்குப்போல்வதாம். அங்ஙனங்கலந்து நிற்கு மழுக்காகிய தோடத்தைமாற்றி அத்துடனே தானுமொழிந்து போவதாகிய தேற்றாங்கொட்டையே மாயைக்கு நிதரிசனமாம். எனவே, ஆணவமாகிய அழுக்கைமாற்றி அத்தோடே தானுமகலுந் தன்மையுடையது மாயையென்று எர்ப்பட்டது. இதையின்னு முவமிக்குங்கால், கோடிப்புடையவிலுள்ள அழுக்கைச் சாணம், உவர்மண்முதலியவழுக்குகளைக் கொண்டு மாற்றுவதும் பொருந்தும். அன்றியும், தேகத்தில்வந்த பிணியைமாற்று மொடதமாத்திரமாகவு மங்குகரிக்கப்படும். இதைப்பரியாலோசிக்கில் தேகத்தில்தோயுண்டாகி அந்ததோயையுந் தேகத்தையும்வேறு பிரிக்கக்கூடாத சந்தர்ப்பத்தில் அது அன்பத்தைச் செய்யுமாபோல், ஆன்மாவினிடத்து ஆணவங்கலந்து அன்பத்தைச் செய்யா நிற்கும். அந்தநோயை மாற்று மொடதம்

போல் மாயை யவ்வாணவத்தைப் போக்கும். ஆகவே, ஆணவமும், மாயையும், தோயு மெனடதமுமாக வேர்ப்பட்டன. இவ்வுண்மையால் ஆணவமே மாயை, மாயையே ஆணவமென்று மயங்கிக்கூறுவார்கோளுமிரிந்தது. இன்ன பலதிட்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஆணவமாயா ஸ்வரூபங்கனையறியாது ஆணவமே மாயையெனவும், மாயையே சத்தியெனவும், சத்தியே சிவமெனவுங்கூறி அபேதம்படப்புலம்பு மவதிஞானத்தைச் சந்தேபரியாலோசிப்பாம். மேல்விசாரத்தால் ஆணவம், மாயைகளினுடைய ஸ்வரூபங்கனினைத்தென வேர்ப்பட்டமையால் அவ்விரண்டும் வேறு வேறு முதல்களென்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்படியே சத்திசிவஸ்வரூபங்கள் மாயையில் வேறுபட்டவுண்மையை நோக்கின், மாயை தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களாகக் காரிப்பாட்டையடையுஞ் சடப் பொருளாதலுண்மை. சத்தி, சூரியனில் வேறுகாத பிரகாசம்போல் சிவனில் வேறுகாதகுணமாததிரமாயமைந்த வாயின்னப் பொருளாதலுண்மை. ஆகவே, சத்தியுஞ் சிவனும், குணமுங்குணியுமாகல் பெறப்பட்டது. சத்தாகியசிவனில் வேறுகாத சத்தனது அறிவென்னுஞ் சிற்சத்தியானது தேகாதிகளாகக் காரியப்படுஞ் சடமாகிய மாயையி லொன்றாந்தன்மையெங்ஙனம்சையும்? மாயையாகிய ஜடப்பொருளும், சத்தியாகிய சித்துப்பொருளும் ஒருபொருளாதல் சாலாமையின் இரண்டு மொன்றாதலிழுக்காம். அன்றியும், ஈண்டுச் சத்தியென்பது சத்தனில் வேறுகாத தொன்றாதல்போல், மேல் ஜடமென்றதும் மாயையில் வேறுகாத வதன் குணமாத்திரமாகிய தொன்றும். எனவே, ஜடம் மாயையின் சத்தியென்பது அமையும். சிவத்தின் குணமாகியசித்தே சிவசத்தியென்பதுபோல், குணகுணிமாத்திரமாயமைந்த சத்தி சிவங்களைப் போல் குணமுங்குணியுமாகவே ஜடசத்தியையும், அதனில் வேறுகாதமாயையையும் அங்கீகரிப்பர் விசாரித்துணர்ந்த மேலோர். இவ்வுண்மையால் ஜடமாகியகுணத்தைச் சத்தியாகப்பெற்ற குணியாகிய மாயாசத்தியைச் சத்தனாகியசிவனில் வேறுகாத குணசத்தியாகக் கூறுவது பொருந்தாது பொருந்தாது. சிவம், சிவசத்தி, மாயை, மாயாசத்தி யென்பனவற்றில் முதலீரண்டுங் குணியுங் குணமுமாகல் போல், பின்னவையுங் குணியுங் குணமுமாகல் தின்னாம். இவற்றையினிது பரியாலோசிக்கில் பின்னே பெறப்பட்டமாயை அதன் குணசத்தியால் அறிவு அறவேயில்லாததாய்க் கிரியையை அப்பிரகாசமாய்த் தன்னிடம் பெற்றதாய் விளங்கும். முன்னே பெறப்பட்ட சிவம் அதன் குணசத்தியால் அறிவுந்தொழிதும் பிரகாசமாய்த்

தன்னிடமுடையதாகி, அவ்விரண்டில் அறிவுநிற்க, தொழிலால் மேற்போந்த மாயையினிடம் அப்பிரகாசமாய் நிற்குத்தொழிலை யியங்கப் பண்ணுகிறதும். எனவே, பிரகாசப்படுத்தாநிற்கு மென்பது வெளிப்படாது. அறிவுநிற்க, என்றதனால், கிரியையை அப்பிரகாசமாய்ப் பெற்றமாயையை யியங்கப்பண்ணுதல்போல் அறிவை அப்பிரகாசமாய்ப்பெற்ற ஆன்மாவை யியங்கப்பண்ணுமவதரம் எடுத்தானற்பாலதெனவறிக. இந்தவிசாரத்தால், மாயை, மாயாசுத்தி, சிவம்-சிவசுத்தி இவற்றினுண்மை வெளிப்பட்டமையால், மேலிரண்டுபொருள் நன்றும் இயங்குஞ் சத்தியையுடையதும், இயக்குஞ்சத்தியையுடையதுமாகி வெளிப்படா நிற்கும். இதனால், மாயை சித்சக்தியாதலும், சிவமாதலும் கேவலம் அசங்கதமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களை, ஆணவமே மாயைபென்பதும், மாயையே சிவசுத்தி யென்பதும் பிரசிக்கப்பட்டது. ஆயின், வேதசிவாகமங்களில் மாயையைச் சிவனது சத்தி யென்று கூறுவது யாதெனின், அது பரிக்கிரகசம்பந்தம் பாராட்டியென்க. சத்தியென்பது அபின்னமெனவும், பின்னமெனவும் பெறப்பட்டுச் சத்தனில் வேறாகாததும், வேறாகியதுமாகி விளங்கும். எங்கனமெனின், சித்திரமெழுது மொருவனுக்கு அவனுடையகையானது அபின்னசத்தியாகி, அந்தக்கையில் தாங்கியிருக்கும் இறகானது பின்னசத்தியாதல் வெளிப்பட்டது. சித்திரக்கூறுக்கு வேறாகாததையும், அக்கையிற் பற்றியிருக்கு நிறகுமாகிய விவரம் மவனது சத்திகளோனும், அச்சத்திகளிரண்டு மொன்றாதல் செல்லாமைபோல சிவனது பின்னரின்ன சத்திகளுக்குக் கூறு நிகரிசனமாம். இந்தநியாயத்தால் மாயையைச் சிவனது சத்தியென்றது பொருந்துமாகி, அதுசிவசுத்தியில் அபேதமென்றது அடாதாகி, மேலோர் கூறுந்துணிபினைத்தென வெளிப்பட்டது. இதைப்பிரமாண முகத்தால் விசாரிக்கில் “பராஸ்யசக்திர் விலிதைவச் ச்ருயதே, ஸ்வாபாவக் ஜ்ஞானபலக்ரீயாச ” என்னுஞ் ச்ருதிபால் பராசத்தியாகும் ஏகமாகிய வச்சிவசத்தியானது ஞானக்கிரியா சத்திகளாகப் பிரகாசிக்கின்றன வென்று பரனது தாதான்மிய சத்தியின் பருதிவெளிப்பட்டது. அப்படியே அப்பரனது பரிக்கிரகசத்தியை விசாரிக்கில் “வாகுதேவீ பராப்ரக்ருதி ” என்னுஞ் ச்ருதிபால் விஷ்ணுபகவான் பிரகிருதிபாயுள்ளவரென்று பெறப்பட்டமையால், பிரகிருதிருபமாகிய வச்சத்தியையுடைய சத்தனெருவன் வேறுள நென்பது சொல்லாமேயமையும்கூட. பிரகிருதியைச் சத்தனென்றுநாயாட லடாதாகையால், விஷ்

ஊபகவான் கேவலம் சேதனராக, அவரைச்சடமாகக் கூறியதென் னையெனின், அவரும் மற்றையுயிர்களும் ஆணவமாயாதிகளை நோ க்கச் சேனர்களையென்றிச் சிவனை நோக்கக் கேவலம் ஜடர்களேயாம். அப்பரன்றனது கருணையாலன்றோரை மாயையிற் புணர்த்தாதபோ து ஒர்சேட்டையுமற்றிருந்த வுண்மையால். ஆகவே, பரனுக்குமாயை யோடு சேதனர்களும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் பெறப்பட்டது. மாயை யுஞ்சேதனனுந்தனித்தனிவேறு பொருள்களாகக் காணப்படாம லி ந்தனமும் வன்னியும்போல் விரவிநிற்கு மொருமைப்பாட்டா லன் னது மன்றோனு மத்துவிதமாகிப் பரனுக்குப் பரிக்கிரகசத்திகளாத லிழுக்கா தெனவறிக. சிவன்பரிபூரணனாகையால் சத்திகளுக்கு வே ருயதோர் பொருளாய்த் தானு நில்லான். ஆகவே, சேதன னச்சத்தி யுபகாரத்தைத் தனது மலநிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பெறுமாறும், சிவன் சேதனனது மலநிவிர்த்தியை யச்சத்தியா லுபகரிக்குமாறு ம் விரவிநின்றற்காண்க. இதனாலிருவர் சையோகமு முபகாரத்தைப் பெறவுந் தரவுமென் றேர்ப்பட்டமையால், சத்திசத்தர்கடன்மை வெ ளிப்பட்டது. “அரியீரைந்தவதாரச்செயல்யாவுமான்செயலா மாலறியாத கந்தைகூறம், நிரிவாகுமுடல்வாலதருண மூப்பின்செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோலும், விரிவாமைந்தொழிலையு மெம்மிறை வன்றானே மிகுபடர்க் கைமுன்னிலைத் தன்மையிலுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன் பரசராமன் சம்பொருத கதையுலகிற்சாற்றுவிரே” என்னும் பிரமாணத்தால் விஷ்ணு வின் தசாவதாரச்செய்திகளும் சிவனது கிருத்தியங்களென்று நிச்ச யிக்கப்பட்டது. தேகத்திலுண்டாகிய பால்ய கௌமார யௌவன வ யோதிகங்க ளத்தேகத்தி லான்மாரீங்கியவழி யமையா. அப்படியே, ஆன்மாக்களிடம் நிகழுஞானக்கிரியைகள் சிவனையன்றியமையாது. விஷ்ணு சேதனர்களி லொருவரேயாகலி னவருடைய ஞானக்கிரியை களுஞ் சிவனையன்றி யமையாது. ஆகவே, தசாவதாரங்களும் சிவனி யக்குவித்தலை யபேகித்தமை நிரப்பாதிதமாய்ப்பெறப்பட்டது. அவ் வுண்மையை விஷ்ணுவி னவதாரங்களாகிய பரசராமனும், தசரதரா மனுஞ் சண்டையிட்டு முரணியதே சான்றுரைக்கும். விஷ்ணு நிர்ம லரும், அவர் விபூதிக ளவ்விருவருமாயி னொருவரோடொருவர் சண் டையிட்டு மாய்வதென்னை ? இரண்டுருவு மொன்றானகாலத்து மலத் தாக்குடைமையானும், சிவன் சேட்டிப்பித்தால் சேட்டிக்குந் தன் மை யெய்தலானு மன்றோர்பால் அது நிகழ்ந்தமையறிக. விஷ்ணு வோர் பசுவென்பது திண்ணமாகி, விவிதவினைக் குட்படுத லுண்மை

யாகையால் அவ்வினையை யவர்க்குட்டித் தொலைப்பிக்கு முகத்தா
னையவர்க்குவந்த சந்மங்களி லவ்வினையைப்பகிர்ந்து, முறையே தச
ரதராமன் பக்கல் சார்ந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை
யென்னும் வழிகளால் சிவன் மாற்றிவருகையி லப்பரன் பரசராம
னை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு தண்டித்
தும், பரசராமன் பக்கல் சார்ந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை பட
ர்க்கையென்னும் வழிகளால் சிவன் மாற்றிவருகையி லப்பரன் தச
ரதராமனை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு
தடிந்து முபகரித்தல் சாலும். இப்படியே விஷ்ணுவினுடைய வொ
வ்வோரவதாரங்களினு மேனையவுயிர்களிடத்துங் கண்டுணர்க.

மேல்விசாரத்தால் விஷ்ணு பரிக்கிரகசத்தியானபடியே விதியுரு
த்திரர்களும் சிவபெருமானுக்குப் பரிக்கிரகசத்திகளாகு முண்மை
பைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விசாரிப்பாம். “ஐஞான மப்ரதிமம் யஸ்ய
வைராக்யஞ்ச ஐகத்பதே, ஐஸ்வர்யஞ்சைவதர்மஸ்ச ஸஹசித்தஞ் சது
ஷ்டயம்” என்னும் வசனத்தால் உலகத்துக்குப் பதியாய்வினங்கும்
பிரம்ஹதேவருக்கு அதிகமாகிய ஞானமும், வைராக்யமும் ஐசுவரி
யமும் தர்மமும் சுவபாவசித்தமென்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரு
நலத்தை யுடையவராகிய சிருட்டி கர்த்தாவும், அவருக்குத் தந்தை
யென்னுங் கௌரவத்தை யுடையவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், அவ்
விருவர் கிருத்தியங்களு மவத்தைகொண்டொழிய வழிக்கு மாற்ற
லுடையவராகிய வருத்திர மூர்த்தியுமாகிய மூவர்களில் பிரம்ஹதே
வர் பரமசிவனது ராஜாம்சமெனவும், உருத்திரமூர்த்தி தாமசாம்ச
மெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தி சாத்விகாம்ச மெனவும் கூறும் மைத்தி
ரேயோபநிஷத் வாக்கியத்தை யீண்டெழுதுவாம். “அத்யோஹ கலு
வாவாஸ்ய ராஜஸோம்சோ ஸௌஸ்யோயம்ப்ரஹ்மா, அத்யோஹ கலு
வாவாஸ்ய தாமஸோம்சோ ஸௌஸ்யோயம்ருத்ர, அத்யோஹ கலுவா
வாஸ்ய ஸாத்விகோம்சோ ஸௌஸ்யோயம் விஷ்ணுர்தி” என்பதனா
ற்காண்க. இப்படியே “ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாப்ரஹ்மாந் ப்ரதானா
ஆத்யசக்த்ய, ததச்சதேவா மைத்ரேயாந் யூநாதக்ஷாதயஸ்ததஇதி” எ
ன்னும் விஷ்ணுபுராண வசனத்தால் அந்தப்பரமசிவனுக்குப் பிரம்
ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள் சக்திகளாவரென்று பெறப்பட்டது. இன்
னும், கூர்மபுராணத்தில் “சக்தயோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீசா புக்திமுக்தி
பலப்ரதா, ஸர்வேச்வராஸ் ஸர்வவந்த்யாச் சாச்வதாந்த போகிந்,
அந்யாச்ச சக்தயோதிவ்யாஸ் தத்ரஸந்தி ஸஹஸ்ரச, இஜ்யந்தே விவி

ஹைதர்யஜ்ஞைச் சாக்ராதீத்யாத்யோமரா, ஸர்வாஸாமேவ சக்தீநாம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மிகா, ப்ரதானாஸ் ஸம்ஸம்ருதாதேவா சக்தயஃ ப்ரமாத்மநஃ, அப்யஃ பரஸ்தாத்பகவாந் ப்ரமாத்மா ஸநாதநஃ, கீயதே ஸர்வசக்த்யாத்மாச் சூலபாணீர் மஹேச்வரஇதி” என்னும் வசனத்தால் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்கள் புத்திமுத்திபலங்களைக் கொடுப்பவர்களாயும், சர்வேசுவரர்களாயும், சர்வவந்தியர்களாயும், சாசுவதாநந்தபோகத்தைப் புஜிப்பவர்களாயுமுள்ள பிரம்ஹத்தின் சக்திகளெனவும், இதரைகளாயுள்ள சக்திகளும், மேல்சக்திகளாகிய இந்திரன், சூரியன் முதலியதேவர்களும் நாநாவிதமான யக்ஞங்களா லாராதிக்கப்படுகின்றார்களெனவும், சர்வசக்திகளுக்கும் பிரதானையுள்ள ப்ரமாத்மாவின் சக்திகளானவை பிரம்ஹ விஷ்ணு சிவாத்மிகமான தேவாளாக ஸ்மிரிக்கப்பட்ட டிருந்கின்றார்களெனவும், இந்தச்சக்திகளைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ள பகவானும், ப்ரமாத்மாவும், சநாதனரும், சர்வசக்தியாத்மகரும், சூலபாணியும், மஹேச்வரருமாகக் கானம்பண்ணப்பட்டவரே ப்ரமபதியாகிய சிவபெருமான் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதுகாறுஞ் செப்தகவிசுபத்தால் சக்திகள்பேதம் பெறப்பட்டு அவற்றுள் சேதனர்களோடு மாயையும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் துணியப்பட்டமையால் பரிக்கிரகசத்தியாகிய மாயை ஆணவநோயைப் போக்கு மௌடதமாத்திரமெனல் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆணவம் நோயும், மாயை யெனடதமுமானபோது அந்தநோயையுடையவன் ஆன்மாவென்பதமையும். அமையவே, அம்மருந்தை யப்பிணியாளனுக்குக்கொடுத்து நோயைத்தீர்க்கும் வைத்தியன் சிவனென்பதுபெறும். நோயுடைய பிணியாளன் றன்னைப்பிணித்திருக்கு மந்தோய்வருத்தத்தாலழிந்து அறிவுசொரந்து கிடத்தலானும், அந்தநோயைத்தவிர்க்கு மௌடதங்க ளவனைத்தேடிச் சென்றுபகரிக்குமாற்றல்பெறுத ஜடப்பொருள்களாகலானும், அந்தநோயாளிக்கு மருந்தையறிந்துபசரித் துண்ணச்செய் துபகரிப்பான் வைத்தியனே யாதல்போல், ஆன்மாவாகிய நோயாளியைப் பற்றிவருத்து மாணவமாகியநோயைத் தவிர்த்துபகரிக்கும் பொருட் டௌடதமனைய தனுகரணதிகளை மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக்கொடுத்து வைத்தியனாகிய சிவனே அந்தநோயைத் தவிர்ப்பன். ஆணவரோகம், மாயாகாரியங்களாகிய வெனடதப்பிரயோக மாத்திரத்தானே நிவிர்த்திபெறுமோவெனின், பிரக்ஞையற்றுகிடக்கு மந்தநிலையினின்று மவனைத்தேற்றிச் சற்றே

பிரக்ஞை யுண்பெண்ணுகையால், அதன்பின்னர் வேறுபத்தியபரி
காரங்களுமுளவாம். இப்படியே மாயையாற் பிரதிபந்தஞ் செய்யும
நந்தரஞ் சற்றேயறிவுவிளங்கப்பெற்ற வச்சேதனன் சிவனது ஆணை
வடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களென்னும் வைத்தியநூலிற் பெறப்ப
டும் பத்தியுபரிகாரங்களைப் பெற்று ரோகநிவிர்த்தி யடைவனென்ப
து திண்ணம்! திண்ணம்!! இந்த வுண்மை விசாரத்தால் ஆணவமா
யைகளின் றன்மை வெளிப்பட்டமையால் மேல்கன்மம் என்னுமல
மினைத்தென்பதையுஞ் சற்றுவிசாரிப்பாம். கன்மம் என்பது நெல்லு
க்கு முளைபோல்வ தொன்றும். நெல்லினிடத்துத் தவிடு, உமி, முளை,
என்னும் வேறுபாடுகளுண்டாதலின், அவற்றுள் தவிடு ஆணவத்து
க்கும், உமி மாயைக்கும் உவமிக்கப்பட்டபடியே முளை கன்மத்துக்
குவமிக்கப்படுமெனவறிக. முளையில்கையேல் அந்தவித்துக்குச் சீவிப்
பின்றும். நெல்லினிடத்து இந்தமுன்றுற் தொன்மைச் சபாவமாதல்
போல் ஆன்மாவினிடத்து மும்மலங்களுஞ் சபாவமாதல்கண்டறிக.
மேலுவமையால் கன்மமில்லையேல் பிறவியில்லையென்று வெளிப்பட்
டது. ஆகவே, பிறவிக்குக்காரணம் கன்மம் என்பது அமையும். அந்
தக்கன்மம் என்றுவந்தது என்று கடாவுங்கடாக்களுக்கு இறைதரப்
பட்டமையு மிதனானேபோதரும். இவ்வுண்மையறியாதார் முன்செ
ய்தபாவத்தா லிப்பிறவியில் துன்பமாயி னம்முற்பிறவியில் பாவம்வர
க்காரண மென்னையெனவும், அதற்குமுற்பிறப்பி லார்ஜித்ததெனி ன
ப்போது மதுவந்தகாரண மென்னையெனவுங்கடாவி முதலில் பாவம்
வந்தவாறென்னையென மயங்குவர். பாவமிடையில் வந்ததன்றும். எ
ன்று ஆன்மாவுண்டு, அன்றேமலத்திரய முண்டாகையால் கன்மத்தி
ன்காரியமாகிய பாவபுண்ணியங்களு மநாதியேயுண்டென்று கொள்
ளப்பட்டன. “வினையிலேகிடந்தேனைப் புகுந்துநின்றுபோது நான்வினை
க்கேடனென்பாய்போல், வினையுனென்றுன்னையறிவித்தெம்பிரானொய்க்
கு” என்ற திருவாக்கானுமுணர்க. இந்தக் கன்மத்தால்வரு மதுபவ
மெனைத்தென யோசிக்கையில், ஆன்மா யாதாமொரு சரீரத்தையெ
டுக்கையி லதனைக்கூட்டி முடிப்பதேயாம். இதனால், கன்மமில்லையே
ல் மாயபோகமுண்டாவதும் அமையாது. மாயை யநாதியேயாயினு
ம், *அதுகாரியப்பட்டுத் தேகபோகங்களாய் வருகையில் கன்மத்தி
ன்முறைப்படி வருகையால் கன்மமே தேகபோகநுகர்ச்சிக் கீடா
னபிறவிகளைத் தருமென்பது சொல்லப்பட்டது. மேலிடங்களி
லாணவமாயைகளை நோயுமெளடதமுமாக வுவமித்தபடியே யீண்
டுக்கன்மத்தைப் பத்தியமாக வுவமிப்பதேசாலும், நல்ல பத்தியத்

தால் ரோகநிவிர்த்தியும், கெட்டபத்தியத்தால் ரோகவிர்த்தியுமுண்டாத லதுபவமாகையால். கெட்டவினையால் பிறவியநந்தமும், நல்ல வினையால் பிறவியொடுக்கமு முண்டாதல் உவமித்தறிக. ஓரான்மாதேகத்தை யெடுக்கையில் எடுக்குந்தேகத்தைக் கூட்டுவதும், எடுப்பதற்குமுன் விடுந்தேகத்தைத் தவிர்ப்பதுங் கன்மமேயாகையால், விடுவதாகிய மரணத்தையும், எடுப்பதாகிய ஜநந்தையுந் தருங்காரணமாயுள்ளது கன்மமென்னுந்துணிவு நன்கு காணப்பட்டது. அந்தக்கன்மம் ஆன்மாவுக் குடலைத்தருங்கா லந்தந்தவுடரோறும் வடிவு, நிறம், சாதி, ஒழுக்கம், நெறி, உணவு, சுகம், துக்கம், ஆயுள் என்றி ன்னவேறுபாட்டால் போகத்தை யூட்டுமாகையால் அது அநாதியே யமைந்திருக்குந் தன்மையையன்றி யமையாமை வெளிப்பட்டது. “இன்னவினையின்ன தலத்தின்னபொழுதின்னதன, லின்னபடியாய்ப்பொருந்துமென்றிசைத்தே - யன்னவினே, யன்னதலத்தன்னபொழுதன்னதனலன் னபடிப், பின்னமறக்கூட்டும்பிரான்” என்னும் ஆன்றோரதுபவ வுரையா னுங்காண்க. இதனால் வினையையன்றி யொருபோகமு முண்டாகாதெனவும், அந்தவினையும் சிவனானையி னிகழுமெனவும் பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், சூத்திரதாரியால் பதுமையாடுகையில் பதுமைக்கும், அவனுக்குமிடையில் சூத்திரமொன் றியங்குகையால் சூத்திரமன்றிப் பதுமையாடாமையும், சூத்திரதாரியையன்றிச் சூத்திர மியங்காமையும் வெளிப்பட்டது. இதனால் கன்மத்தா லான்மாதேகாதிகளை யெடுக்குமேனும், கன்மஞ்சடமாகையால் அதுசிவனையன்றி யமையாதெனவறிக. மேல்விசாரத்தால் கன்மமென்பதொருபொருள் சிவனுக்குத் துணைக்காரணமா யிருப்பதொன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே, அதுசிவனுடைய சத்திபேதங்களில் பரிக்கிரகமாத்திரமாகவே கொள்ளப்படும். கன்மம் நித்தமு மநாதியுமாயின், தது கரணதிகள் வந்தபிறகே யவற்றின்சார்பா லான்மா கன்மங்களை யார்ஜிக்குந்தன்மை யுண்மையா லத்தனுவாதிகளை யடைவதன்முன்னரே யான்மாவுக்குக் கன்மம் என்பதொன் றெங்கிருந்து வரக்கூடுமென்னுஞ் சங்கையுண்டாதலால் மேல்சமாதானத்தை யோசிப்பாம். ஆன்மாவையநாதியேபற்றிய தொருமலமாய்ப் பின் செய்கை ரூபத்தாலியக்கப்பாட்டை யடைவதொன்றாய் வெளிப்படுந் தன்மையேசாலும். அப்படியந்தக்கன்மம் நிகழ்ப்பெறுங்கால் சிவனுடைய சத்தியாகிய கிரியையென்னுங் கன்மத்தையன்றி யமையாது. அதுசெய்தலும், பின்னது செய்வித்தலுமே யிலக்கணமாக வுடைமையார் தன்மையுண்மையால், கன்மம், மாயை, ஆணவமென்னுமுன்றுஞ் சடங்

களும், ஆன்மா சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையதுமாகு மிலக்கணப் பெற்றியனவாகுந் தன்மையால் ஐடங்களாகிய வம்முன்றுங் கிரியைமாத்திர முடையனவாகி அத்துணையுந் தாமே யியங்குமாற்றப் பெறுது சிவனியக்குவித்தா லியங்கும். ஆன்மா கிரியைமாத்திரமே யன்றி ஞானமுமுடையதாகி அத்துணையுந் தானேயியங்குமாற்றல் பெறுது சிவனாதுசேட்டிப்பால் அறிந்து மசைந்து மியங்குமென வறிக. அசேதனங்களுக்குக் கிரியைமாத்திரமும், சேதனத்துக்குக் கிரியையோடு ஞானமு மிலக்கணமாகுந்தன்மையால். அவை தாமே யியங்கப்பெறுவாகலின் அவற்றை யந்தர்த்தப்படி யிசைந்தியங்கப்பண்ணுவான் ஞானக்கிரிபாஸ்வரூபனாகிய சிவனாதல் துணியப்பட்டது. அவன் நின்மலனாகையால் “எல்லாமுன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடையே யெல்லாமுன்னுடையசெயலே” என னும்பிரமாமையே யிவ்வுண்மையை நிறுத்தும். அடிமைபென்றது ஆன்மாவையும், உடையென்றது மலமாயாதிகளையும், செயலென்றது ஆன்மாவின் து ஞானக்கிரியைகளின் சேட்டையையும், மலத்திரயங்களினது கிரியையின் சேட்டையையுமே யெனவறிக. இந்தவுண்மையால் கன்மமொன்றைக் கூட்டுகொழிலுஞ் சிவனையன்றி யமையாமையால், எல்லாஞ் சிவச்செயலென்றது அமைதல் திண்ணம்! திண்ணம்!!

இந்தக் கன்மமலம் தூலம், சூஷ்மம், அதிசூக்ஷ்மம் என்று மூவகைப்படும். இவற்றுள், வினைகள் தூலமும், வினைகட்குப் பின்பலனுப் வருகிற புண்ணிப்பாவங்கள் சூக்ஷ்மமும், இப்புண்ணிய பாவங்கட்குப் பின்பலனுய்வருகிற இன்பதுன்பங்கள் அதிசூக்ஷ்மமும் என்று சொல்லப்படும். இவை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என மூன்றுபேதமாக விரியும். இருவினைகளே ஆகாமியமாகவும், புண்ணியபாவங்களே சஞ்சிதமாகவும், இன்பதுன்பங்களே பிராரப்தமாகவுக் கொள்ளப்படும். ஆகாமியம் பயிரிடுதலை ஓக்கும். சஞ்சிதம் அப்பயிரால் உண்டாகும் பலத்தைக் களஞ்சியத்திற் கட்டிவைத்தலை ஓக்கும். பிராரப்தம் களஞ்சியத்திலே வைத்ததைச் சிறிதுசிறிதாக எடுத்துப் பொசித்தலை ஓக்கும். இந்தக்கன்மங்கள் ஆன்மாக்கள் நினைத்தபடி ஒருபோதும் பயன்படா. ஒருவன் முன்னர்ப்பிரையும், பின்னர்க்கீரையும் உண்டாகினால் பின்னர் உண்டாக்வை கீரை பதினைந்து நாளைக்குட் பிரயோசனமாகும். முன்னருண்டாகுவை பனைபதினைந்து வருடத்தின்பின் பிரயோசனமாகும். அதுபோல ஆன்மாக்கள் முன்பு செய்து கன்மம் முன்னேயயன்பட்டால் வெகுசன

னத்தின்பின் பயன்படுதலும், பின்பு செய்த கன்மம் உடனே பயன்பட்டு வருதலும் மரபாம்.

இவை ஆதி தைனிகம், ஆதிபொனதிகம், ஆதி ஆத்மிகம் என்னுந் தாபத்திரயங்களாக வுயிர்களுக்குப் பொசிப்பாகும். இவற்றுள், தெய்வத்தால் வருவன ஆதி தைனிகம். அவை மாதாவின் கருப்பத்திலும், சன்னமரணங்களிலும், சுவர்க்க நரகங்களிலும் உண்டாகுமின்பதுன்பங்கள். நீர்-ஜீ-காற்றி முதலிய பூதங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆதிபொனதிகம். சரீரத்தாலும், மனத்தாலும்வருவன ஆதிஆத்மிகம். ஒருவன் களஞ்சியத்திலே சுட்டிவைத்த நெல்லானது தீப்பட்டு வெந்ததுபோல ஞானசாரியருடைய திருநோக்கத்தினாலே சஞ்சிதந்தொலையும். உணவுக்கு வைத்தநெல்லானது குறித்தகாலத்திலேயுண்டு முடிந்ததுபோலப் பிராரப்தம் உடம்புடன் அழியும். விதைத்துவைத்த நெல்லு மழையின்றி எரிந்ததுபோல ஆகாமியம் நின்றல ஞானத்தினாலே அழியும். “சஞ்சிதங்கிருநோக்காற்போம் பிராரத்தக தனுலோடேகும், விஞ்சுமாகாமியந்தான் விளங்குஞானத்தினுற்போம், செஞ்சயான்செய்தவெல்லாஞ் சிவன்செய லென்றுணர்ந்தால், மஞ்சனே வினேத்திறங்கள் வந்துணைச்சந்துயாவே.” என்றதனுனுங்காண்க. இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

இதுகாறும் விவகரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் தேகான்மவாதியாகிய வுலகாயதன் கூற்றிரிந்தது. இவன் சிவபரங்களை யின்மைப்பொருள்களாகக் கூறிய வாபாசத்தையே நவநவமாயெடுத்து வியவஸ்தை முகத்தாற் கண்டித்துப் பதார்த்தத்திரயங்களி னுண்மையைக் கரதலாமலகம்போல் விளங்க வுரைத்தோமாகையா வினியேனையவாபாஸ மதங்கனையு மொறுவாறு சங்கீகூபமா யெடுத்துக்காட்டிப் பூர்வபட்சஞ் செய்வாம்.

மேலிடத்தில் ஸ்ரீவாசகத்தையே பிரமாணமாயெடுத்துக் காட்டி, அந்தவாதரவுகொண்டே புறச்சமயிகளி னுபாசங்களைக் கடியத்தொடங்கினோமாகையால் “நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர்” என்றவசனத்திற்குப் பிற்போந்த வசன பரியாலோசனையானே யேனையவாபாஸங்களையும் விளங்கவுரைப்பாம்.

அவை (சுற்றமென்னுந் தொல்பசக்குழாங்கள், பற்றியழைத்தப்பதறினா) எனவும், (விரகமேபரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவேகாந்தி புகாட்டின

ர்) எனவும், (சமயவாதி கடத்தமதங்களே, யமைவதாகவாற்றிமலைத்தனர்) எனவும் வருவனவாம். இவற்றை முறையே விசாரிக்கின், முதற்போந்த வசனம் தேகவாதத்திற்குள்ளே முடிந்து (நலிவினிம்மனைமக்களுக்கொரு துணை நாமலதிலையென்றே, கவலையுற்றான் முண்மற்றையுணைக் காலனா கொடுபோகிற், சுவலயத்தடைந் துவரைநாடொறும்புரந் திவையோருநிக் குங்காற், சுவலநெஞ்சமேகிவனலாதயிர்க்குயிர்நானுமோர்துணையாமே) என்னு முண்மை விளக்கத்தாற் கண்டிக்கப்பட்ட டொழியும். வைதிக ராயுள்ளபேர் கேவலங் கர்மடாளாய் வாஜபேய முதலிய வந்தகாமியங் களிலுமுன்று ஞானகாண்டமாகிய வுபநிடதங்களைச் சிவாகமவிரித்தாந்த பரியாலோசனையானே யுணர்தலின் நி மருட்சிபூண்டு திரிகின்றாராகையால் (சுருதிவழியொழுகினர்கள் சுவர்க்கத்தாற்) என்னு முண்மைக்கதுகுணமான வவ்விரண்டாம் வசனத்திற்போந்தமதமுங் கண்டிக்கப்பட்டழியும். மூன்றாவது வசனத்திற்போந்த வெல்லாச்சமயங்களும் (தம்மை-யுணராருணரா ருடங்கியைத்துதல்மிற், புணராமைகேளாம்புறன்.) என்னு முண்மைவிளக்கத்தாற் சிறப்பித்தழியும். மேல் (மிண்டியமாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தாஅர்த்து) எனவும், (உலோகாயதனைனு மொண்டிறற்பாம்பின் - கலாபேதத்தகடுவிடமெய்தி) எனவும் போந்த வாக்கியத்வயங்களிற் பெறப்பட்ட சமயங்களிரண்டு மவைதிகங்களாகிய நாத்திகங்களேயாம். மாயாவாதியாவான் பாசபசுக்களை யிப்பொருள்களாகவும், பசுவாகிய தன்னையே யுப்பொருளாகவுங் கொண்டு மலைத்தபடி யுலகாயதன் பாசத்தை மாத்திரமே யுப்பொருளாகவும், பதியையும், பசுவையு மிப்பொருள்களாகவு மலைத்து கூறுந் தன்மையா லீருவரும் நாத்திகராவதி லென்னதடையுளது? தேகான்மவாதியாகிய உலகாயதனைமாத்திரம் நாத்திகனென்று கூறியேகான்மவாதியாகிய மாயாவாதியையங் கனங்கூறு தொழிவது விவேகத்தாழ்ச்சியாம். இப்படியே பௌத்தாதி மதங்களிடத்துங் கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையைச் (சமாஸஞானதீபம்) என்னு நூலில் யாம் செவ்விதின் விளக்கியிருக்கின்றோமாண்டுங் கண்டடங்குக. இவ்விரண்டுசமயங்களுந் துல்யமாவது கண்டேயன்றோ விரண்டையு மொருசேரக்கூறி ஸூமத், ஆசாரியஸ்வாமிகளும் பழித்தனர்? ஏனையபுறச்சமயங்களை நோக்க விவைதாமே யுயிர்களைமருட்டி எஞ்சிப்பனவாகலி னிவற்றுட் பின்னையதாகிய வுலகாயதத்தையே முன்னர்க்கூறிக்க் கடிந்தொழித்தோமாகையா லி னி யிங்கே முன்னையதாகிய மாயாவாத சொரூப மினைத்தென்பதையும் கூட்டிப் பூர்வபட்சஞ்செய்வாம்.

இம்மாயாவாதம் அஸத்தியவாதமென்னும் பொருளைத்தருவ தொன்றாகலின் மிச்சாவாதமெனவுஞ் சொல்லப்படும். இதனுண்மையை (உத்தமவாத துலவாதம்) என்னுநாலின்வழி விரிவாயெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கின்றோ மாயினு மின்னுங்கொஞ்ச மீண்டு விவகரிப்பாம்.

நாத்திகவாதம், மிச்சாவாதம், அஸத்யவாதம், பிரச்சன்னபௌத்தவாதம் என்னும் பரியாய நாமங்களையுடைய மாயாவாதந்தானே பிரகிருதத்தில் (வேதாந்தவாதம்) என்றுலகில் மூடஜனங்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அத்வைதவாதமெனவுங் கூறுகின்றனர். வேதாந்தமாவதும், அத்வைதமாவதுஞ் சித்தாந்தமென்னுஞ் சைவத்துக்கேயுரிய பரியாயநாமங்களாதல் சிவஞானபோதமுதலிய வுண்மைநூல்களின்வழி விளங்கும். இவ்வுண்மையறியாதார் ஏகான்மவாதம், அகம்பிரமவாதம், அத்யாஸவாதம், ஆரோபவாதம், பிராந்திஜந்யவாத மென்றற்றொடக்கத்துப் பலபெயர்களையுடைய வச்சுனியவாதத்துக்கே மேற்போந்த வேதாந்தமுதலிய பெயர்களை யிட்டு அபார்த்தங் கூறிப்பிலம்பித்திரிவர். அம்மதத்திபாசம் வருமாறு. பிரமமொன்றேயுள்ளது என்பதைச் சாதிப்பான்றொடங்கி வேதத்தைச் சான்று கூறுவர். வேதமோவெனின், ஜீவபரங்களையும், அவற்றின் ஸம்பந்தங்களையும் கூறுவதால் ஏகவாதத்தின் றலையிலிடிவிழுந்தழியும். ஒன்றெனச் சாதித்தல் பரமார்த்தமும், இரண்டெனச்சாதித்தல் விவகாரமுமெனப் பின்னுங்கூறுவர். அவ்விவகார பரமார்த்தங்களே யவர் மதத்திற் போந்திடும் பெத்தமுத்திகளாகும். பெத்தமுத்திகளிரண்டு மோர்பொருளுக்கே காலவேறுபாட்டா லுண்டாமென்பது நியாயமுகத்தாற் போதரலால் அவர் கூறும்பிரமமாகிய வொன்றற்கேயன்றோ வவையுரியவெனச் சாதிக்கப்படும் ? பெத்தமுத்திகளும், அவற்றைக் கொண்டதொரு பொருளும், அங்ஙனம் வேறுபடுத்தியகாலமு மென்பனவாதி விவகாரங்கள் பெறப்படுமுண்மைக்குமுன்னர் அவர்கூறும் ஏகமெங்கே போகுமோ வறிந்திலம். பிரமம் பிரமேயமும், வேதம் பிரமாணமும், பிரமமொன்றே யெனவறிந்துரைத்த பொருள் பிரமாதாவும், அறிந்தவறிவு பிரமிதியுமென வெளிப்பட்ட நியாயமுகத்தால் ஏகவாதஞ் சீவிக்கவிடும் பெற்றதெங்கே ? ஏகமாகியதன்னையன்றி யெல்லாம் மிச்சையெனக்கண்டதனால் வேதமுமிச்சையாகி அதனைச் சாதிக்கப்போந்த வறிவாகிய தானும் மிச்சையாதலி லிழுக்கென்றோ ? இவ்விபரீத ஞா

னம் பாண்டும் பயன்செய்யாதென்க. மேற்கூறிய விவகாரப்பரமார்த்தங்களிரண்டு நித்தமாய் விளங்கலி னவ்விருதன்மையும் பிரமசபாவமென நாட்டப்படும். பிரமந்தானே விவகாரத்தையும், பரமார்த்தத்தையும் பெற்று விவகாரமிருந்தபோது பரமார்த்தமும், பரமார்த்தமிருந்தபோது விவகாரமுமொழிந்து நிஜானுபூதியி னிலவுந்தன்மை அன்றோர் பிரஸங்கமாதலால் விவகாரப்பிரமம், பரமார்த்தப்பிரமமென்னும் பகுதியால் எமதுபரியாஸத்துக் குள்ளாகி யலக்கணுற்றழியு மதிசய முரைப்பரிது! உரைப்பரிது!! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கார்ய காரணங்களாகிய பஞ்சகிருத்யம் நித்தமெனக்கோடலும், அவற்றை விவகாரமெனக்கூறலும் அவர் மதமானபோது எங்ஙனோ பஞ்சகிருத்யங்கட்கு முடிவுண்டாகி விவகார பிரமமொழிந்து, பரமார்த்தப்பிரமந்தானே நிலைக்கும்? விவகாரமொழிந்திடுகையாற் பரமார்த்தமென்பது மற்றுத் தனது ஸ்வபரப்பிரகாச நிலையி லவ்வேகமாகிய பிரமம் அமைதலுமென்றோகூடும்? இனிப்பரமார்த்த மென்பது தானென்னை? கண்டவர்பாவர்? தன்னையன்றிப் பரமார்த்தத்தில் வேறுகாணாத வொருவன் பரமார்த்த ஞானம் பகர்வதெங்ஙன்? பகர்ச்சி விவகாரமாயிற்றே! தன்னில் வேறொருக்கன்றோ பகர்தல் கூடும்? பரமார்த்தங்கழன்று விவகாரத்தில் வந்தபோது முன்பரமார்த்தத்தை விவகரித்ததெனின், விவகாரத்திற் பரமார்த்தமின்றாகையால் பரமார்த்தஸ்வரூபம்பாழ்பட்டழியும். சுழுத்தியதுபவத்தைச் சர்க்கிரத்தில் விவகரிப்பதுபோலா மெனின், கேவலசகலத் தாக்காலவை நிகழ்தலால் விவகரித்த பொருளுக்கு வேறான சகல கேவலங்கள் சித்தித்தவாறு பரமார்த்தத்தை விவகாரத்திற் பிரதிபாதிக்கும் பொருளுக்கு வேறான பொருள்களன்றோ சித்திக்கவரும்? சுழுத்தி ஜாக்கிரங்கள் அதுபவமும், ஆணவமாயா துவந்தங்க ளவ்வதுபவத்தை யூட்டுவனவும், அவற்றையுடைய தொருபொருள் முறையேயுண்மில்வது மானபடியே யன்றோ விவகார பரமார்த்தங்களிலுங்கொள்ளவரும்? பாசத்தோடு விரவியுண்டாகு மதுபவத்தால் விவகாரமும், பதியோடு விரவியுண்டாகு மதுபவத்தால் பரமார்த்தமும் பசுவாகிய சிற்றறிவுக்கு நிகழுந்தன்மையால் மூன்றுபொருள்களுந் தத்தங்கதிமாறாது விவகார பரமார்த்தங்களிலும் நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! இப்படிக்கன்றிப் பரமார்த்தத்திற் றன்னையே தான்கண்டு சுகிப்பதென்னும் அவலஞானம் நிலையாது! நிலையாது!! தன்னைத் தான்கண்டதுபவித்தலுக் கோருபமானங் காட்டல்வேண்டும். கண்ணு

னது தன்னைக்கண்டு சுகிக்கின்றே வறிவானது தன்னையறிந்து சுகிக்கும்? கண்ணாடியின் முன்னன்றிக் கண்ணானது தனதிலக்கணத்தைக் காணாறுபோல் அறிவானது திருவருளின் முன்னன்றித் தனதுண்மையிலக்கணத்தை யறிந்திடுவது கூடாது! கூடாது!! இவ்வுண்மைகளால் தன்னிற்றன்னைத் தானேகண்டதுபலித்த லென்னும் பரமார்த்தம் தலையக்கெய்தியது காண்க.

பதியைவிட்டுத் தானே பொருதனி முதலுண்டென்று சாதிக் கப்புகும் அம்மதத்தினர் கூறுரியாயங்களை யினிது பரியாலோசிப் பாம். காணப்படுவனவற்றைக் காண்பதும், கேட்கப்படுவனவற்றைக் கேட்பதும் எந்தவறிவோ, அந்தவறிவே தானென்றறியத்தக்க தென்பர். பார்க்கப்படுகிற வளைத்தும் பொய், அல்லது மிச்சையென்று வாதித்துத் தலையுடைத்துக்கொள்வது அவர்மதமாயின், அவர் பார்த்தது பொய்யானதொன்றையே யல்லவா? இல்லாத பொருளைப் பார்த்தாரென்கையால், அவர் பார்த்ததே யில்லையெனவன்றோ முடியும்? அதனால், பார்த்தபொருளு மில்லாததாகவே யன்றோ முடியும்? அதுபோல், கேட்டபொருள் பொய்யாகும்போது கேட்டதும் பொய்யாகுமல்லவா? அப்படியே கேட்டதொருபொரு ளிருந்ததும் பொய்யாகுமல்லவா? இவ்வுபமான லாயிலாக வுபமேயமாகிய தானாகிய வறிவுண்டென்று சாதிக்கப்படாமையின் முழுநாத்திகம் பெற்று அவர் புன்மதம் அழியும்! அழியும்!! பின்னு மப்பேய்மதத்தினர் கூசாது பேசும் பிழைகளையும் பெயர்த்தெறிவாம். ஏகமாகிய பிரமம் தேகாதி பிரபஞ்சமாக விரிந்ததன்மை பொன்னானது பல பணியாயிருந்த தன்மைபோலு மென்பார். “செய்வோரின்றிச் செய்வீனியின்மையின்” என்றபடி ஒருவன்செய்யப் பொன்னானது பல பணியாகும்தொழிந்து தானே யாவதெப்படி? இதைல், பிரமம் பிரபஞ்சமாகக் காரியப்பட்டது மொருவனு லாயிருத்தல்வேண்டும். செய்பொருளுந், செயப்படுபொருளுமாகப் பிரமத்தையும் பிரபஞ்சத்தையும் கொள்ளவருங்கால் செய்பொருளாகிய குலாலனி லுண்டாகாது செயப்படுபொருளாகிய பாண்டங்கள் மண்ணிலுண்டான வாறுபோல் பிரமத்தினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாகாது பிரமத்தில் வேருனமாயையிற் பிரபஞ்சமுண்டாகுந் தன்மை சாதிக்கப்படும். சிலம்பியிடத்துண்டாகு னாலுபமானத்தால் செய்பொருளாகிய சிலம்பியினிடத்துச் செயப்படுபொருளாகிய நூல்வரக்கண்டாமெனின், நூல்வந்தது சிலம்பியினது தேகத்தன்றித் தேகியாகிய வான்மசித்

தினிடத்தன்றென்பதை யூகிக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கும் ! நசிக்கும் !! சிலம்பி திட்டாந்தத்தா லதனிடத்துண்டான னூலை அத்தாஸமென, லடாதபடிப் பிரமத்தினிடத் துண்டாகும் பிரபஞ்சத்தையுமத்தாஸமெனல் கூடாமையறிக. அத்தாஸமென்றும், மிச்சையென்றும், சுற்றிதமென்றும் பலவாறு புலம்பிப் பிராந்தி ஞானம் பேசித்திரிவார் உடனே மறந்து காரணகாரிய வாதத்தை யபேட்சித்தல் கேவலம் மூடத்தன்மையென்க.

மேலே விசாரித்துக் கழித்த பரமார்த்த விவகாரங்களை யின்னுங்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். பரமார்த்தமென்பது உலகந்தோன்றாது நான் பிரமமென் றறிந்திருப்பது. விவகாரமென்பது நான் பிரமமென் றறிவதிழுந்து உலகந்தோன்றிக்கொண்டிருப்பது. பரமார்த்தத்திலே நின்றும் விவகாரத்துக்கு வருதலும், விவகாரத்திலே நின்றும் பரமார்த்தத்துக்குப் போதலுமாகிய விரண்டதுபவங்க ளொருவனிடத்துக் காண்கையா லவ்விரண்டி லொன்று மெய்யும், மற்றொன்று பொய்யுமாதல் கூடாது. பரமார்த்தத்தி லிருந்து தானே விவகாரத்துக்கு வருத லேற்றமையாலும், பிரமத்திலிருந்துதானே யுலகம் காரியப்பட்டதென்று கூறுகையாலும் பரமார்த்தமாகிய பிரமம் சத்தியமானபடி விவகாரமாகிய உலகம் வெறும் பொய்யாய்த் தோன்றுகையால் பரமார்த்த மதற்குற்பத்தி காரணமாகாதெனின், சிலம்பி திட்டாந்தத்தாற் பிரம முலகுக்குபாதானமா மென்றதிழுக்காம். பரமார்த்த விவகாரங்களை விசாரிக்கப் புகுந்து உலகுக்குபாதானம் பிரமமென்ற தொடிந்தமையா லவ்வுபாதானம் வேறியாதென்னு மாசங்கை நிகழும். மேல், வித்தாந்த முறைமைப்படிப் பிரமத்திற்கு வேறான மாயையேயன்றோ வ்வுபாதானமென்றல் நிலையுதல் பெறும் ? அன்றியும், விவகாரமென்னுமிடத்தி லறியாமை துக்க வசத்தனாகுஞ் சீவனானே பரமார்த்தத்திற் போந்த சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்றலு நிலையாது. சுத்தவறிவாகிய பிரமமொருமுதலும், மலினவறிவாகிய சீவனொருமுதலும், அம்மலினமாகிய பாசமொருமுதலு மென்பதேதுணிபு.

இங்ஙனநிற்க, சித்தாகிய பிரமத்தி லசித்தாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றுதற்குக் காரணம் பகருமிடத்து அங்ஙனந்தோன்றுத லியல்பென்றுகூறுவர். வன்னிக்குஷ்ண மியல்பாதனோக்கு நியாயத்தாற் பிரமத்தியல்பெனப்படும் பிரபஞ்சம் பிரமத்தைப்போலவே சத்தாதல் பெ

றும். அஃதசத்தென்ப தவர்க்கு மொப்பாகையா வதனைப் பிரமத்தி யல்பென்று பேசியது பேதிக்கப்பட்டது. ஒளியினிடத் தியல்பாக வு ண்டாயிருக்குங் கருமைபோலன்றோ யாம் கூறுவதெனின், ஒளியி னிடத்துக் கருமையியல்பன்று. (அங்கியானதுதானுமொன்றை யனைந் து நின்றுநிகழ்ந்திடும், பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிதாது' என்றபடி யொளியானது தனித்து நின்றலின்றிக் காட்டமுதலிய வென்றைப் பற்றி நிகழுந்தன்மைத்து. அதுபற்றி யொளியை வர் த்திப்பித்த காட்டமாதிகளி லுண்டாங் காரியமாக வன்றோ கருமை யினுண்மையை மேலோர் கழறநிற்பர் ? ஒளியின்கண்ணியல்பாக வு ண்டாமென்றகருமை மீண்டு மவ்வொளியிலேதானே யொடுங்குவ தி ன்மையால், பிரமத்திலே யொடுக்கங் கூறப்படும் பிரபஞ்சத்துண் மைக் குபமான நிதரிசனமாதல் சாலாது. இன்னும், சுத்தமாயுள்ள பிரமம் அசுத்தத்தைப் பொருந்தின காரணத்தை வினவுங்கால் ஆ காயத்தை மேகம்வந்து கூடிய சம்பந்தத்தைச் சான்றுரைப்பர். அ ங்ஙனமேல், முத்தியடைந்தோர் மீண்டு மசுத்தமெய்துவ ரென்பது வலித்தம். இதுகாறுங் கடிந்துரையாடிய நியாயங்களால் பந்தத்தை ப் பிராந்தியென்றும், காரியமென்றும் இயல்பென்றும் பலவாறு வெ றிகொண்டு பிதற்றியதை மறுத்தோமாகையால், மீண்டுமவர் பிரமம் விளையாட்டாக வுலகமாயிற்றென்னும் அவிவேகத்தையும் வெளியாக் கித் திருத்துவாம். விளையாடலென்பது விழைவை யபேட்சித்த தொ ன்றாகையால் (வேண்டுதல்வேண்டாமையிலான்) என்ற திருவாக்கை வி ரோதித்தழியும். ஸ்ருஷ்டியை யபேட்சித்த விளையாடலென்னு மப்ப ரனது விழைவு அந்தஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வமுண்டாகாமையால் வெறு ப்பேயன்றோ நைஜமெனக் கூறலமையும் ? இதனால், விழைவு வெறு ப்புகளை யுடைய சுகதுக்க வடிவமான வினையிருமையிற்பட்ட தொ ருபொருளெனவே யன்றோ அப்பிரமம் பிழையுற்றழியும் ? விளையா ட்டென்பது துக்கரகிதமா யிருப்பதொன்றாக, பிரமந்தேகமாகிய விலங்கிற்பட்டுச் சீவனாகி யிருவினைப்பாசத்தான் மொத்துண்டு வரு ந்துமேல் அந்தோ வெப்படியோ வதனை விளையாட்டென்று கோடல மையும் ? லீலையென்று கூறிய பின்னே காலையாங்கிக்கொள்ளு ம ன்னோ ருபாதியெனவு மதனைப் பிரமத்துக்கேற்றி யுபாதியுற்றழிவர்.

இம்மட்டேயன்றிப் பலநிறமணிகளாடு சரடொன்று துழையு மாபோல் யோனிபேதங்களாகிய வுடல்கடோறு மப்பிரமம் துழைந்தி ருக்குமென்று மவர்கூறி மகிழ்வர். தூலும், மணிகளும் விஜாதிகளா

ம். மணிகளுஞ் சரதி தானேயேறுது. இப்படியே பிரமமுந் தேகாதி
 களும் விஜாதிப் பொருள்களாம். தேகாதிகளிற் பிரமந் தானே புகமா
 ட்டாது. பிரமஞ் சித்தாதலாற் புகுமெனின், அது பந்தமாய் முடித
 லிற் புகுந்தபொருள் பிரமமாகமாட்டாது. புகுந்ததுதானியாதெனி
 ன், சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்னுது மலினவறிவாகிய வான்மாவென்
 பதே மேலோர் துணிவு. மற்றோருபமானத்தை யோசிப்பாம். கண்ணா
 டியில் நிழல் தோய்வற நின்றூற்போலச் சரீரத்திற் பிரமந்தோய்வற நி
 ற்கு மென்பதொன்று. கண்ணாடியிற் போந்த பிரதிபிம்பங் காரணமா
 க வந்தக்கண்ணாடி சலித்திடினன்றோ பிரமத்தின் பிரதிபிம்பங் கார
 ணமாக வதற்கிடமாகிய விர்தவுடல் சலித்தல் கூடும்? உடலுக்குப்
 போக்குவரவுக ளுண்டாகையா ல்நிகழ்ச்சி பிரதிபலன சையோகத்
 தா லுண்டாமென்பது ஸர்வாபத்தமாம். அன்றியும், கண்ணாடி - பிம்
 பம் - பிரதிபிம்பம் என்பவற்றின் விசாரமு மேகவாதத்தை யிடிக்
 கும். மேல், காந்தமசைவற நிற்க வதன்சந்நிதியி லிரும்புசலித்த த
 ன்மைபோலப் பிராம் விசாரமற்று நிற்க வதன்சந்நிதியி லுடல்போ
 க்குவரத்தைச் செய்யாரிற்கு மென்பர். பிரமம் அகண்டிதமாகையால்
 அதனுடைய சந்நிதியல்லாதவிட மோரிடமு மில்லையாகையால் கடப
 டாதியாயுள்ளவை யெல்லாம் போக்குவரத்தைச் செய்யவேண்டும்.
 அங்ஙனமின்றி யுடன்மாத்திரமே சேட்டித்தலால் பிரமசந்நிதியி லெ
 ல்லாஞ்சேட்டிக்கு மென்ற திழுக்காய் முடியும். சேட்டிப்பிக்கும் பி
 ரமத்தைபன்றி வேறுபொருளைக்கொண்டால் அத்வைதஹானி யு
 ண்டாகிறதென்று துக்கங்கொண்டாமென்னோர் சேட்டிக்கும்பொரு
 ளை யதற்கு விஜாதியாகக் கண்டுபிடித்தவருமையே! அருமை!! சே
 ட்டித்தபொருளும் சேட்டிப்பித்த பொருளுமொன்றே யெனின்,
 தன்மைவேறுபட்டுயர்வுதாழ்வுக ளுண்டாயினமைக்குக் காரணம் ப
 காதல்வேண்டும். அன்றியும், காந்த மிரும்பையீர்ப்ப தொன்றொழிய
 விடுவதன்று. அப்படியே பிரமசந்நிதியி லுடலுக்கு வரத்துமாத்தி
 ரமே யன்றிப் போக்குரையாடல்பொருந்தாது. காந்தமு மிரும்புமெ
 ன்னுந் துவிதமுண்டாதலாலு மேகவாத மெடுபட்டுப்போம்.

இதுநிற்க, சொப்பனத்திற் பயகம்பனாதிகளை யடைந்தவன் வி
 ழித்தவிடத்துப் பொய்யாகத்தெளியுமாபோல்சுகதுக்காதுபவங்கள்
 பிரமத்துக் குண்டாகாதென்று பேசுமகிழ்வார். மூன்றவத்தைகளி லீ
 ரண்டு மெய்யாகுகையில் ஒன்று பொய்யாமென்பதெங்ஙன்? அது

பவத்துக்கு வராமையாலெனின், சொப்பனஞ் சாக்கிரத்தி லுபவமாகாததுபோலந்தச்சாக்கிரஞ் சமுத்தியி லனுபவமாகாமையால் அதுவும்பொய்யாகவரும். அதனால் சொப்பனமொன்றுதானே பொய்யென்பது பொருந்தாது. அந்தச்சமுத்தி கனவுநனவுகளிற் காணப்படாமையா லதுவும் பொய்யாம். இப்படி பெல்லாம் பொய்யாய்விடுகையால் அவத்தாத்திரயம் என்பது வெறுஞ்சொல்லாய்முடியும். இன்னுந் தன்னையின்றெடுத்த மாதாபிதாக்க ளிறந்தகாலையில் மீண்டுமவர்களைக் கண்டநுபவிப்பது கூடாமையால் அன்னோர் தன்னைப்பெற்றதும், வளர்த்ததும், அவரிருந்தாரென்பதும் பொய்யாகவேயன்றோ கொள்ளவரும்? காலவேறுபாட்டா லுண்டாகுந் திரிவுகளைக்கண்டு உள்பொருளுக் கபாவஞ் சொல்லுதல் கூடாது. (புல்லாகிப்பூடாய் புழுவாய்மரமாகி எனவும், (ஆணையாய்க்கீடமாய்) எனவும் ஸ்ரீ வாசகங்களாற் போந்த பல்பிறவி களிப்போதொருவனுக்கு அனுபவத்துக்கு வராமையா லவற்றைப் பொய்யென்று கூறுதல் எங்ஙனங்கூடும்? நேற்றுண்டுகளித்த தொருபொருளை யின்று மறந்து ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவராமையா லவனுண்மெகிழ்ந்தது பொய்யாமாறு எங்ஙன்? காசியிலிருந்து மதுரைக்குவந்த வொருவனுக்கு அந்தக் காசியானது தோற்றன் மாத்திரமேபன்றி யனுபவத்துக்கு வராமையால் அந்தப்பதிக்கபாவமும், அந்தப்பதியிலவனிருந்து அநுபவித்த விஷயங்களுக்கபாவமுங் கூறுதல் யாண்டிசையும்? இப்படிப்பட்ட நியாயங்களால் கனவைப்பொய்யென்று கூறுதல் கூடாது. (கனவிற்பயனுநவிற்பயனும், வினையிற்பயனவை பொய்யெனவேண்டா) என்னுந் திருவாக்கின்படி. அவத்தைகளின் போக்குவரவுகள் வினையின்போகமாகவே முடிதலா லவற்றாலுண்டாகிய சுகதுக்கங்களியாவு முண்மையென்றே நாட்டப்பட்டன. கனவின்கண் ணுண்டாமநுபவம்பூதம், பூதஸாரமென்னுந் தேகங்களைத்தாங்கி ஆன்மா நரகசொர்க்கங்களை யநுபவிக்குமாபோ லுண்டா மோர்தன்மைத்தென்று எல்லாவைதிகநூல்களுஞ் சொல்லும். சொப்பனமாகிய யாதஞ்சரீரத்தி லுண்டாகு மநுபவத்தைப் பொய்யாக்குகையில், அப்படியேயன்றோ நரகசொர்க்காநுபவங்களும் வெறும்பொய்யென்று நாட்டவேண்டிவரும்? தூலகுக்குமமென்னு மிரண்டுதேகங்களை யிடமாகக்கொண்டு ஆன்மா பிராரப்தாநுபவம் பண்ணுவதுண்மை யென்றறியாத மதிக்குறைவேயன்றோ தலைமயக்கேறிப் பிதற்றுகிற்பது? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இம்மட்டோ, புற்றினிடத்தே கயிறுகிடக்கக்கண்டு இரவில் பாம்பென்றுபயந்து விடிந்தபோது பாம்பு பொய்யென்று கண்டது போல் சுகதுக்கங்களா லுண்டாகிய வறுபவம் அந்தப்பிரமத்துக்கு ண்டாகமாட்டாதென்று நியாயமணம் வீசப்பேசுவர். புற்று, பாம்பு, பிரமை, பிரமையின்மை, இரவு, பகல் இத்யாதிகளைக் கண்டபின்னர் இவ்வுபமானதிஷ்டமாகிய பிரமசபாவத்தை யேகமென்று கூறுதல் யாண்டிசையும் ? பிரமித்துந் தெளிந்து மியங்குற்றதன்மை பிரமசபாவமாத லெங்ஙன் ? புற்று, கயிறு, இவ்விரண்டுஞ்சடம். பிரமையாருக்கு ? தேகத்துக்கெனின், அதுவுஞ் சடமாகும் ? அறிவுக்கெனின், அறியாமையாற் பிரமித்தது அறிவாவதெப்படி ? சீவனும்த் அறிவு, சிவமும்அறிவென்பதா லீண்டுப் பிரமித்தவறிவு சீவனையெனின், அப்போது சீவனுக்குப் பிரமிக்குந்தன்மையும், சிவத்துக்கு அஃதியாண்டு மிசையாமையும் பொருந்தும். இதனால், சீவனுக்குப் பிரமையினின்றுந் தெளிவுண்டாதல் தானேயமையாமையும் சிவம் தெளிவித்தபின்னரே தெளியுந்தன்மையுங் கூறவரும். இன்னுமிரண்டும் வேறு வேறு முதல்களென்பதும் போதரும். சீவனைத் தெளிவிக்கும் பிரமம் பிரமித்தல் பொருந்தாமையின், கயிற்றரவுதிட்டாந்தங் கட்டுரைக்க வந்தது காலேவாரிக்கொண்டது. இனிச் சாக்கிராதி யவத்தைக ளுண்டாமுண்மையைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். அவர் கூறும்பிரமம் அகண்டிதமாகையால் நனவு, கனவு, சுழுத்திகளிலடங்குவதெப்படி ? அசித்தாயுள்ள வுடலுக்கென் றவருங் கூறமாட்டார். அறிவும், உடலுமொழிந்தபோது அவத்தையாருக்கு? கருவிகரணங்கள திகமா யியங்குதலாலுங் குறைந்தியங்குதலாலுமேயவத்தைகளின் போக்குவரவுண்டாமெனின், கருவிகரணங்கள் தேகத்தைப்போற் சடமாகையா லவைதாமே யியங்கா. தது, கரணம், புலனம், போகம் இத்யாதிகளை வினைக்கீடாக வுயிர்களுக்குச் சிவங்கூட்டு மென்பது உண்மைநூற் றுணிவாகையால், கரணசையோகத்தாற் கட்டுண்டுமெலிந்து அவத்தைக்குள்ளாவது பிரமமாகாது. தேகத்தைப்போலவே பெருநூற் கூட்டப்பட்டதாகிய கரணத்தையொருமுதலாகக் கருதிக்கொண்டு காரணம்பேசவந்தது பூரணம்பெறுதொழிந்தது. இன்னவவத்தைகளான் மொத்துண்டு வருந்துவது அறிவாகிய பிரமமன்றெனவும், தேகந்தானே சுகதுக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டொழலாநிற்பதெனவும், அவையென்போலவெனின், கண்ணாடியிற்றோன்றிய நிழலினது கண்ணிலே யொருவன் கூர்ச்சி

கொண்டு கடாவின விடத்துக் கண்ணாடியுடைவதொழிந்து கண்ணுக்குலயம்வராத தன்மைபோலெனவுஞ் சமாதானங்கூறி மீண்டுந்தம்மறியாமையை வெளியாக்காநிற்பர். கண்ணாடியிற் கண்டநிழல் தோற்றன்மாத்திரமேயன்றி வேறில்லை. அந்தக் கண்ணாடியிற் காணப்பட்ட கண்ணினது நிழல்யாது? கண்ணாடிக்கு முன்னிற்பவன தேயன்றோ? கண்ணாடிக்குள் காணப்படுங் கண்ணினது நிழல் தோற்றன்மாத்திர மென்றறிந்தபின்னர் அந்தநிழலாகிய கண்ணை யூறுபடுத்த முயல்வது ஏற்றுக்கு? கண்ணாடியோஜடம். அதற்கறிவில்லாமையால் சுகதுக்கங் கூறுவது கூடாது. உள்ளே காணப்படுங் கண்ணினது நிழலோ முதலேயில்லாது. அதனிடத்துச் சுகதுக்கவிசாரஞ்செய்வதும் சர்வாஸங்கதம். கண்ணாடியைக் கூர்ச்சிகொண்டு கடாவுதலொழிந்து கையாற்றுகத்துவானாயிற் கண்ணாடியுடைந்த நஷ்டமும், கையிற்றாக்கி பிரத்தங்கண்ட துன்பமு மவனேனெய்தாதொழிவன்? சிங்கமொன்று ஓர் கிணற்றுருகிற்சென்று தன்னிழல்தனுட் டோன்றக்கண்டு அந்நிழன் மீது பாயுமெனி னச்சிங்கமேன் பல்லையினித்துக்கொள்ளமாட்டாது? இன்னகாரியம் அறியாமையுடைய வோர் சீவனிடத்தேயன்றோ நிகழும்? அறிவுடையார்செய்கையிதாசாமையி னிவ்வுபமானத்தா லுபமேயத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். பிரமம் தேகத்திற் பிரதிபலனமுறலாற் கண்ணாடியே தேகமும், அதற்கண்டோன்று நிழலேசீவனும், பிரதிபிம்பத்துக் கேதுவாகிய பிம்பமே பிரமமும் என்கொள்ளவரும். கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்ட பிரமம் அதையுண்மையென்று பிரமித்து அந்தப் பிரதிபிம்பத்தை யெதிர்த்ததாகவு முடியும். கண்ணாடிக்கும் நிழலுக்குஞ் சேதமின்றி யெதிர்த்தபொருளுக்கே சேதமுண்டாவது போல் எதிரிட்டபிம்பமாகிய பிரமத்துக்கே கேடுஸம்பவித்ததாகவு ன் கொள்ளவரும். கண்ணாடியும், பிம்பப்பொருளும் விஜாதிகளாதல் போல் தேகமும், பிரமமும் விஜாதிகளாக வேண்டும். உருவமுடைய தொருபொருளே பிரதிபிம்பத்தை யடையுமாபோல் பிரமமு முருவத்தை யுடையதாயிருந்தே பிரதிபிம்பித்ததாகவேண்டும். கண்ணாடி பிரதிபிம்பங்களுக்குப் பிம்பம் வேறாயிருந்தாற்போல் பிரமமுடலுயிர்களுக்கு வேறான கண்டப்பொருளாதல்வேண்டும். கடாச மகாசகங்களைப்போல வுடலுக்குள்ளும்வெளியு மப்பிரமத் தோய்வறநிற்குமெனின், ஒருபடித்தாதல்ன்றித் தன்மைகுன்றுவது கூடாது. அவ்வாகாயமிரண்டும் பேதியாமையால் ஆகாயத்தைக் க

டமொன்றாற் கண்டிதமாக்கியவாறு பிரமத்தைத் தேகோபாதிபாற்
கண்டித்தலமையும்! அமையும்!! அங்ஙனங் கண்டித்தபொருளும்
பிரமத்துக்கு வேறானதொன்றென நாட்டவரும். கடாகாசமகாகாச
வுபமானத்தாற் பிரமத்தினதிகாமிசம் பருவரலெய்தாமையும், அற்
பாமிசம் பருவரலெய்தினமையுங் கூறவரும். ஆகாயத்துக் கின்பது
ன்பங்க ளெய்தாவாறு பிரமத்துக்கு மாகுமெனின், மகாகாசத்துக்
கேயன்றிக் கடாகாசத்துக்கு மஹிதின்மையின், பிரமத்துக்கேயன்
சி சீவனுக்குஞ் சுகதுக்கங்களில்லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல்,
(புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகி) என்றபிரமாணப்படி யிருவினையி
ற்பட்டுவருந்து நம்மனோர்கதையை யென்னென்று கூறுவது? ஒருவ
னுக்குக் காலிற்றளையூட்டி வருந்துகையில் அதிகபாகத்தாற் பிணி
க்கப்படாமையும், அற்பபாகத்தாற் பிணிக்கப்பட்டமையும் கண்டு
எந்தவளவிற் சுத்தங்கூறலாம்? ஓர் துளிப்பிரையாற் றோயாரிற்கும்
பெரிய பாத்ருடமொன்றைப் பரிசோதித்தா லெம்மட்டிற் பாலேச்
சுத்தமாகக்கொள்ளலாம்? இவ்வாறான பலவுபமானங்களால் மாயா
வித்யோபாதினால் அசுத்தமெய்தியபிரமம் தனது அசுண்டத்தா
ல் நிருபாதிசமாயிருக்குமென்னும் அவலசித்தாந்த மடிபோடே சா
ய்ந்தது. இங்ஙனநிற்க, ஆகாயத்தை மறைத்த மேகத்தை யவ்வாகா
யத்தினின்றிற் தோன்றும் வாயுவகற்றுமாபோல் பிரமத்தை யாவரி
த்தமாயோபாதியை யப்பிரமத்தினின்றிற் தோன்றும் விவேகஞான
மகற்றாநிற்றென்று கூறுவர். ஆகாயம்-மேகம்-காற்று என்பவற்றி
னிலக்கணங்களையும், பாகுபாடுகளையும் விசாரித்துழியேகமாயுள்ள
பிரமத்தின்கதி யெடுபட்டுப்போவதன்றியும், அது மலவிஸர்ஜனத்
தைப் பெறுதென்பதும் விரித்திக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், அந்த
விவேகஞானம் பிரமத்துக்கு முன்னுள்ளதாயின் அது மயங்கவிட
மில்லை. இடையிலுண்டானதெனின், முன்னில்லது பின்னுள்ளதா
காது. ஆகாயமுள்ளபோதே காற்றுமதனிலடங்கி நிற்பதுபோலாமெ
னின், காற்று ஆகாயத்தில் விபாப்பியப்பொருளன்றிக் குணப்பொ
ருளன்று. சூரியனுக்குஒளி குணப்பொருளாவதுபோற் பிரமத்துக்
கு ஞானங் குணமாகும். சூரியன் ஒளியால் இருளையகற்றுமாபோல்
பிரமம் விவேகஞானத்தா லஞ்ஞானவிருளைத் துரத்தும். சூரியனி
ருளைத்துரத்துவது மலவிருள் தன்னையாவரித்தன்று. அப்படியே
பிரமம் அஞ்ஞானவிருளைத் துரத்துமென்பது மலவிருள் தன்னைமூ
டியன்று. இந்தநியாயங்களால் மாயோபாதியைப் பிரமத்துக்கேற்றி

யது மாட்சிபெற்றிலது. குணிகுணங்களை யத்துவிதமெனக் கொள் ளுஞ் சைவர்போலாது ஏகமெனக்கொள்ளு மம்மாயாவாதிகள் ஆ காயம், காற்று என்பவற்றை யுபமானங்கோடலு மஸங்கதமாயிற் று. ஆகாயம், காற்றுஎன்பவைகளைக் காரணகாரியமாகக் கூறுமன் னே ரங்ஙனமாகாத பிரமத்தையும், விவேகஞானத்தையு நிதரிசன மாகக்கொண்டது பெரும்பேதமையே! ஆகாயமுங்காலுங் காரண காரியங்களன்று. நெல்சமுகாய் நீளாதென்னுந் தருக்கத்தால் ஆகா யம் வாயுவாகவும், வாயு வன்னிபாகவும், வன்னி யப்புவாகவும், ஆ ப்புமண்ணாகவுந் திரியமாட்டா. பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சதன்மாத்தி ரைகளினின்றுத் தோன்றினவாகச் சிவாகமங்கள் வேதத்தின் பொ ருளைவிரித்தலா லவைபொன்றினென்று விபாபகவிபாப்பிப ஸம்பந் தம் பெற்றுவிநிறிற்கும். இதனால், அவ்வெடுத்தாக்கொண்ட ஆகா யங் காற்றென்பவைகளி னுபமானத்தைப் பிரியலோசித்து உபமே யங்களாகிய பிரமம், விவேகஞானங் கென்பவற்றை வியாபக விபா ப்பிபங்களாகிய விரண்டு வேறுபட்ட பொருள்களென்று நாட்டுத லமையும். இப்படியும் ஏகாத்மவாதம் சிரிப்புண்டு போகுமா? ஐ யோபாவம்!

இனியொரு ஜாலவித்தைபகராநிற்பர். அதனையும் கொஞ்சம் பேசி பொழிப்பாம். ஒருகம்பன மெதிரிலிருப்பதைக் காட்டுவார். அதிலொவ்வொரு மயிராகப்பிடுங்குவார். இஃதென்னென்றுகேட் பார். மயிரென்று விடைபகர்வானேநோக்கி பெல்லாமயிரையும் பிடு ங்கிவிட்டாற் கம்பனமெங்கேயென்பார். இப்படியே தேகாதிபிரபஞ் சங்களையு மொவ்வொன்றாகப்பிரித்து விசாரித்துழி முதலற்றுப்போ கையால் எல்லாவுபாதிகளையு மிதுநாமல்ல விதுநாமல்லவென்று நிய திகளையுமிடத்துச் சேடித்தது பிரமந்தானென்றுகாட்டி, அதையே நானென் றதுஸந்தானஞ் செய்யவேண்டியதென்று நாட்டி, மயிர் ஞானத்தையே நீளவோட்டிமகிழ்வார். கம்பனங்காரியம், மயிரோகா ரணம். காரியம்பிரித்ததன்றிக் காரணங்கெட்டதில்லை. மீண்டுமந்தமயி ரையெல்லாஞ் சேர்த்துக் கம்பனமாக்குதல்கூடும். காரணங்கெடைக் கையாற் காரியமுண்டாகிவரும். விட்டைப்பிரித்தவொருவன் அதிலு ள்ள சாமான்களையெல்லாந் தனித்தனி வைத்திருந்து மீண்டு மந்தச் சாமான்களைக்கொண்டு பழையபடியே வீடு புதுக்குவானெனி னெ ன்ங்ஙனே மயிர்ஞானந் தலைகாட்டுவது? யாதாயினுமோர் யந்திரத் தைப்பிரித்து வேறுவேறுகச் சாமான்களைக் கழற்றிவைத்தவன் மீ

ண்டும்பூட்டிப் பழையபடிச்செய்கையா லெங்கேகாரணங்கெட்டது? பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வளையமொன்றை யழித்தகாலையிலதையேமீண்டும் வளையமாக்குகையாலும், முன்வளையமாயிருந்த பொன்னாவினிலேதானே பல்வேறு வகைப்பட்ட சிலபூஷணங்கள் காரியப்படுமொகையாலும் காரணத்துக் கபாவஞ்சொல்வதுகூடாது. அந்தப் பிரதமகாரணந்தானே யாங்கூறும் பிரமமெனின், பிரமம்சித்தம், உலகம் அசித்துமாகையால் விரோதம்பெறும். ஸர்வவிகாரங்களுமே அசித்தாயுள்ள மாயையாகிய பரமகாரணத்திற் றேற்றினவெனவும், அதுநித்தமெனவும், அந்தமாயை பரிக்கிரகமாத்திரத்தது பரனுக்கெனவும் அறிவதேவிவேகிகள் மரபாம். அன்றியும், சித்தாகிய பிரமம் அறிவும், அசித்தாகியமாயை அறியாமையுமாகக்காண்டலா லறிவறியாமைக ளொன்று கூடுவதுகூடாது. ஒளியு மிருளுமொன்று கூடாதவாறு. இருளல்லாத சுத்த வொளிக்கும், ஒளியல்லாத சுத்தவிருளுக்கு மொருபுயனும் வேண்டற்பாலதன்று. இருளோடுகூடி யிருளையதுபவித்தும், ஒளியோடுகூடி யொளியையதுபவித்து மவையிரண்டுமுதலு மாகாமற்றனியே யொருமுதலாய் நின்றகண்ணினது தன்மையே அவர்கூறும் பிரமத்துக் கேற்றப்படுகையால் அதனைப் பிரமமென்பதொழிந்து அறிவாயுள்ளபதியோடுகூடியிதுபதியென்றறிந்தும், அறியாமையாயுள்ள பாசத்தோடுகூடியிதுபாசமென்றறிந்து மிரண்டுமுதலுமல்லாமற் றனியே யொருமுதலாய் நிற்கும்பசுவென்று கூறுவதே யுண்மைநூற்றுணிவு.

இது நிற்க, ஸர்வவுபாதிகளும் கழன்றவிடத்து அந்தப் பிரமத்துக்குண்டாகும் பிரயோசனம் யாதெனின், தன்னிலே தன்னைத்தானே கண்டுகொண்டு சுகித்திருப்பதாமென்று கூறுவர். உபாதிகள் ஜடமாகையால் தாமேகழலா, உபாதியிற்கிடப்பவன் தானே கழற்றிக்கொள்ளான். யூபத்திற்கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானே கட்டையவிழ்த்துக் கொள்ளமாட்டாதாற்போல. கட்டுண்ணாதவொருவனே யக்கட்டை யவிழ்த்துவிடுமாபோல் மாயோபாதிகளே யெல்லாத வொருவனே யுடையவனுக்குக் கழற்றவேண்டும்? அன்றியும், தனக்குவேறான தொருபொருளைக் கண்ணாவது கண்டதுபவித்தலன்றித் தன்னைத்தானே காணுதல் கூடாமைபோல் ஆன்மாவானது தனக்கு வேறாயுள்ளதொருபொருளைக் கண்டதுபவித்தலன்றித் தன்னைத்தானே கண்டதுபவியாது. கண் கண்ணைக்காணுமேல் தான் தன்னைக் காணுதல்கூடும். தன்னைத் தரிசித்தலும், தலைவனைத்

தரிசித்தலுமாயுள்ள நிலைகளைக்கூறுஞ் சைவத்தின்கண் ணித்தோட மமையாதோ வெனின், தலைவன்றிரிசிப்பித்தாலன்றித் தன்னையுந் தலைவனையுங்காணுதல் கூடாதென்று சைவநூல்கள் கூறுகையால் தோடமேறாதென்க. (காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே) என்னுந் திருத்தாண்டகத்தாற் கண்டுணர்க. இன்னுந் தன்னைத்தானே யறுபவித்தலென்பது நாயகியொருத்தி நாயகனைக்கடி யறுபவியாமல் தன்னைத்தானே யறுபவித் தின்பநுகர்ந்திடல் போலுமாம். (பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தியுட - னேரின் பத்துள்ளினை யுள்ளபடி - பேரின் பத்து கண்டவரேகண்டார் கடலுயிர்த்தவின்னமுத - முண்டவரேயுண்டார் சவை) என்னுந் திருவாக்கானே யவ்வுண்மைபோதரும். இவ்வுண்மைநிபாயங்களால் ஜகஜீவபரங்களை மிச்சையெனக்கொண்டு தத்துவமசிபாதி மகாவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தங்கூறித் திரியுமாபாசகரது நிலைமை வெளிப்பட்டமையால் லன்னோர் தூற்றுஞ் சைவநூஷணத்தையு மொருவாறு பரிகரித்து உபரதியடைவாம்.

அந்தப் பாழஞ்சமயப் படுகுழியில்விழ்ந்து மேலேறிவரமாட்டாமற் திழங்குமன்னோர் சாதுக்களவைக்கண் ணேரிடுங் கண்டனங்களை யினிதுபரியாலேசித்து வாய்மைகண்டிய்யுமாறு புண்ணியங்கைகூடாமையாற் பாலன்னத்தை யூட்டவருமொருவனை நாயானதுகண்டு உருமுவதைப்போல், அப்பெரியோரது போதங்களில் விபரீத புத்திபண்ணி நிந்தித்துமுன்று எரிவாய்நிரயத்துக் காளாகின்றனர். எங்ஙனமெனின், (குதர்க்கவாதவீபஞ்சநி) என்னுஞ் சைவப்பிரபந்த மொன்றில் விளக்கியிருக்கு நியாயங்களை யறியும் விவேகமின்றி மண்டைபிளக்கக்கத்தி மாணழிந்து நாணிழந்து நலங்கெட்டோர் தன்மையை யீண்டு விளக்கிக்காட்டுதும்.

சைவர்—பதி-சத்து. இஃது ஏகமாகியும், சதசத்தாகாமலும், அசத்தாகாமலும் என்றுமொருபடித்தாகவே யிருக்குந்தன்மைத்து.

மாயாவாதி. சத்து - காலத்திரயத்தும் அழிவின்றியிருப்பது. என்னுமிரண்டு வலித்தாந்தங்களு மிருத்திரத்தவரால் தனித்தனிக்குறப்பட்டன. இவற்றுள் முன்னையதாகிய சைவர் கூற்றிற் பின்னையதாகிய மாயாவாதக்கூற்று விரோதித்திலது என்றும், இப்படியே சைவர்கூறு மேனையமுடிவுகளும், மாயாவாதமேயாகுமெனவும் புலம்பவந்த வம்மாயா

வாதிபை மதமடங்கும்பொருட்டு மாட்டி பெயமது சொரு
பத்தைக் கொஞ்சங்காட்டி அப்பேயரது அஞ்ஞானவிரு
ளையோட்டிக் காதைப்பிடித்தாட்டி மேலுண்மைநிலை யீ
தெனநாட்டி யுபகரிப்பாம்.

மேல், சைவர்கூறிய சித்தாந்தத்தால் சத்தாகிய சிவத்துக்
குவிஜாதிகளாக வசத்துச் சதசத்துக்க ளச்சத்தைப்போ
லிலே அநாதிரித்தியங்களா யுள்ளனவென் றேற்படுகின்ற
து. சத்தாயுள்ளசிவம் நின்மலமாகையா லீதொருபயனு
ம்வேண்டாது. அசத்தாயுள்ளபாசம். ஜடமாகையால்துவு
ம்ஒருபயனிலேண்டாது. சதசத்தாகிய பசுவுக்கே பாசம்
விலகவேண்டியபடியா லீக்தனிசாரம் அவசியமாதல்பெறும். தன்னி
லக்கணமும், தலைவனிலக்கணமும், தனக்குக் தலைவனுக்குமிடையா
கின்ற பாசவிலக்கணமும் அறிந்துமலத்தினின்றுங்கழன்று சிவனை
யணைந்து இன்பநுகரவேண்டிய சிப்பாபி பசுவுக்குண்டாவதாகச்
சைவநூல்கள் கூறுவதமையும். எகாமகிய பிரமம் தன்னை யேகமெ
ன்று விசாரிப்பதெற்றுக்கு? பிரமத்துக்கு வேறு பொருளிருந்தால்
ன்றோ விரண்டென்னு மெண்ணுக்கேனு மிடமுண்டாகும்? இரண்
டாவது பொருளே யில்லாதபோது எகமென்னுஞ்சொல் லெங்கிருந்
து பிறந்தது? எகமென்னுஞ் சொல்லொன்று பிரமத்துக்கிரண்டா
வதாக முளைத்ததே புதுமையாம். இப்படியே பிரமம்-சத்து என்ப
னவாதிபேரக் ளமைந்தமையும் புதுமையே! இவை விவகாரத்தால்
வந்தபெரென்பார்கள். விவகாரத்துக்கு மதுவே நியாயமாகிய லக்க
ணுண்டாயழியும். அன்றியும், காலத்திரயத்து முள்ளது சத்தென்
பது கேவலம் ஆபாசமாம். சத்தேயன்றோ வுள்ளது? அதனோடு கர்
லத்திரயமுளதாகப் பெற்றதென்னை? சத்தொருமுதலும், காலமொ
ரு முதலுமாகின்றமையால் எகமெடுபட்டுப்போம். என்றுஞ்சத்தா
கியசிவ மொருபடித்தாயிருக்குந் தன்மைத் தென்னுஞ் சைவமுடி
போவெனிற் காலம் பாசத்தில் வேறுதன்நென்னுத் துணிவா லிழு
க்கடையாது. இன்னமுரண்கொண் டிழிவுற்ற மாயாவாதம் சைவ
சித்தாந்தத்தி லொப்பமுடிந்த சமரசமாதல் சாலாது. இன்னும் விரி
க்கிற் பெருகும்.

சைவர், —பசு = சதசத்து. இஃது ஜநமரணப்பட்டு வருந்துந்
ன்மைத்து.

மாயாவாதி,--சதசத்து - ஒரோவொருகாலத்துள்ளும், 'ஒரோவொருகாலத் திலதுமாவது.

இவ்விருகூற்று மொன்றெனச் சாதிக்கவேண்டி ஆன்ம ஜநநப்பட்டபோது தோற்றமாயுள்ளதாகலின் ஒரோவொருகாலத் துள்ளுதனனவும், அது மரணப்பட்டபோது தோற்றமாயிலதாகலின் ஒரோவொருகாலத் திலது எனவும் அறிவுகெட்டுரைக்கு மாயாவாதியை மகாபடங்கச் செய்வாந்.

சைவநூல்கள் ஆன்மா ஜநநப்பட்டதை போர்தேகத்தை யெடுத்ததெனவும், மரணப்பட்டதை போர்தேகத்தை, விடுத்ததெனவுங் கூறும். எடுக்கப்பட்டதும், விடப்பட்டதுமாகிய தேகத்துக்கு வேறாக வதையெடுத்ததும், விடுத்ததுமாகிய வான்மா ஸதோதபமாயுளதென்பது தீர்மானமாகையால், ஒரோவொருகாலத்துள்ளும், ஒரோவொருகாலத்திலதுமாவது என்று ஆன்மவிலக்கணங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்குணை சைவம் ஸமானம்பெறும்? உள்ளது இல்லாதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுங் கூடாமையா லுள்பொரு ளெக்காலத்து முள்ளதும், இல்பொரு ளெக்காலத்து மில்லதுமாகவே முடியும். ஜநநப்பட்டபோது தேகத்திற் கூடியுள்ளதும், மரணப்பட்டபோது தேகத்தை நீங்கியுள்ளதுமாகிய விருப்பு மாறாமையா லுள்பொருளாகிய வான்மா வெப்போது முள்ளதென்பதே தீர்மானம். ஒருதேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவான்மா வேறுதேகத்தை யுடனே வினைக்கீடாக வெடுத்துக்கொள்வ துண்டாகையாலும், எடுத்தெடுத்து, விட்டுவிட்டு முழுன்று திருவருளான் மலங்கமுன்றபோது சிவனோடு வேறறக்கலந்து சிவாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு நித்தியமாக நிற்பதொன்றாகையாலும் ஆன்மாவென்று முள்ளதென்பது சாதிக் கப்பட்டது. பரமார்த்தத்தி லில்லதும், விவகாரத்திலுள்ளது மென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்கு மாயாவாதமும், சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயுஞ் சத்துமசத்து மாகாமல் சதசத்தா யுள்ளதென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தமு மொன்றாவது எங்ஙனங் கூடும்? அசத்தோ டொருகாலத்துஞ் சத்தோடொருகாலத்துஞ் சேர்ந்திடு முண்மையா வீரண்டுகாலத்து மரன்மா நித்தியமென்பது பெறப்படுதலால் ஒரோவொருகாலத் துள்ளது மில்லதுமென்று பிதற்று மஸப்பயத்

தோடொன்றுது! ஒன்றுது!! அசத்தோடு சேர்ந்தது பெத்தமும், சத்தோடுசேர்ந்தது முத்தியுமாகையால் இவ்விரண்டையு முடைய தொருபொருளை யோர்காலத்துள்ளது, ஒர்காலத்திலலது என்று கூறுவது சர்வாஸங்கதம். ஜீவனது மலத்தையே விவகாரமெனவும், மலநிவிர்த்தியையே பரமார்த்த மெனவுங்கொண்டு புலம்புமம்மதத்தைப் பசுமார்த்தமென்று மேலோர் நிச்சயித்தலால், அநாதிமுக்க சித்துருவாகிய பதிஞானங் கைகூடப்பெறாத பதிதமார்க்கமென்பதே தீர்ப்பானம்.

சைவர்,--பாசம்-அசத்து. இஃது பொய்யாகித் தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து.

மாயாவதி,--அசத்து, சொன்மாத்திரையாயுந் தோற்றன் மாக்திரையாயுந் தனக்கெனப் பொருளொன்றின்றித் தோற்றுவது.

இவ்விருகொன்சையு மொன்றேயெனச் சாதிக்கவெழுவர். அதுகூடாது. பொய்யாகியென்றது உருத்திரியங்காரியப்பாட்டை பென்றறிசு. கடகமா யிருந்தபொன் சரப்பபரிபாகுங்கால் முன்னிருந்த தோற்றம் மறைந்ததாலும், மீண்டுமது கடகமாகுங்காற் சரப்பபரித்தோற்ற மறைந்ததாலும் காரியத்திரிவையே பொய்யென்றல் சாலும். அதுபோலுமமித்தறிக. அன்றியும், ஒளிக்குமுன்னிருண் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோற் சத்தாகிய சிவத்துக்கு முன்னர் அசத்தாகியபாச முனைத்துத் தோன்றாமையாலு மதனைப் பொய்யென்றல் பொருந்தும். கதிரொளியினது சத்திக்குமுன்னிருட்சத்தி யடங்கிக் கிடந்ததன்றி யவ்விருளாகியமுதல் அநவே நசித்ததின்றெனவறிக. இப்படியேயன்றோ விருட்சத்திக்கு முன்னர் நேத்திரப்பிரகாசசத்தி யடங்கிக் கிடக்கும்? நேத்திரப்பிரகாச சத்தி யிருட்சத்திக்கு முன்னர் தலையெடுக்காததுகொண்டு அதற்கபாவஞ் சொல்ல முடியாதாற்போலவே யன்றோ சத்தின்பிரகாசத்துக்கு முன்னர்ப் பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதுகொண்டு அசத்தென்னுமோர் முதல்கிடையாதென்று சொல்லப் பண்டிதராயுள்ளபேர்க்கு நாவெழமாட்டாது? சத்துக்குமுன்னர

சத்தும், அசத்துக்கு முன்னர் சதசத்துந் தலைபெய்க்
காமையா லவற்றை, யில்பொருளென்றல் கூடாது! கூ
டாது!! அவ்வவற்றின் சத்திகளையன்றி முதல்கெடா
திருக்கு முண்மையால். காரணத்தா லுண்மையுங் காரி
யத்தா லீன்மையுமாகு மிலக்கணங் கண்டபின்ன ரவ்வ
சத்துக் கபாவஞ்சொல்லுதல் பாண்டு மிசையாதெனவ
றிக. மேலிடத்திற் கம்பளம்-மயிர் முதலிய வுபமானங்
களைக் காரியகாரணங்களாக விளக்கி யுண்மையை நிறுத்தியபடி
யாலு மீண்டுணர்த்தப் புகுந்த அசத்தினதுதன்மை வெளிப்படும்.
இந்தவிசாரத்தாற் பொய்யாகியென்று அசத்தைப் பிரஸ்தாபித்த
வுண்மை வெளிப்படலா லினித்தோன்றி நின்றறியுந் தன்மைத்து
என்பதையு முறையே விளங்க வுரைப்பாம்.

அசத்தென்னும் பாசம் உபாநானமாயிருந்து அதினின்றும்
பிரபஞ்சகாரிய முண்டாவதனையே தோற்றமெனவும், அந்தக்காரி
யம் தனது விபாகத்திலியங்க விடங்கொடுத்திருப்பதனையே திதி
யெனவும், அது தன்னி லொன்றுபட்டொடுங்கி மறைவதனையே ல
யமெனவுஞ் சைவ நூல்கள் கூறுகையால், தோன்றுதல், நிலைபெறு
தல், அழிதல் என்னு முத்திறப்பாருபாடுகளு மினைத்தென வெளி
ப்பட்டன. காரியமுண்டானபோதும், காரியம் நிலைதிரிந்தபோதும்,
காரியம் அழிந்தபோதும் உபாநானமாகிய காரணமழிந்ததின்றாகலி
ன், அவ்வுபாநானமாகிய அசத்தை யபாவப்பொருளென்றல் சாலா
து. ஆஃகபாவப்பொருளாகுமேற் புணருற்பவ மொடுங்கினவிடத்தி
னின்றி மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்க மழியாநிற்கும். காரியமுங் கா
ரணமுமழிந்து அபாவமாகுகையில், எண்ணிற்கத் கற்பங்கனையிசை
க்கும் வேதாகமங்களுக்கு அப்பிராமாணியத்வமுண்டாம். பிரமம் நி
த்தமாகையா லதனிடத்தி லத்யாஸமாகத் தோன்றினின்று மறைந்து
வருமுலகத்தையே கற்பபேதங்களால் வேதாதிகள் கழுவவதெனின்,
மேலிடத்தி லத்யாஸவாதத்தையுந், காரணகாரியவாதத்தையு மினி
து விளக்கிச் சகசீவ பரங்களினது விஜாதித்தன்மையை விரித்துள்
ளே மாகையால் அது கூடாது. பிரமத்தையே யுலகஸ்ருஷ்டிக்குந்
பரமகாரணமாக வேதாதிகள் கூறுவதின்றோவெனின், அது ஊண்மை
யை விரிப்பாம். நிலங்குளிர்த்தவழி யதனிடத்திட்ட வித்தினிடத்தி
ருந்து அங்குர முண்டாயினமையால் பிரமமே ஜகத்காரண மென்
றவமையும். நிலம், வித்து, அங்குரம் என்னும் பாகுபாடுகளை வி

சாரிக்குங்கால், நிலத்திலிருந்து வித்தில்வழி அங்குரந்தோன்றுமா
 நெங்கனம். ? நிலமில்வழியும் வித்தினின்று மங்குரந்தோன்றுமா
 நெங்கனம் ? அங்குரமாகியகாரியம் வித்திலுண்டானதா ? அல்ல
 து நிலத்திலுண்டானதாவென்று யோசிக்கையில் வித்தினிடத்தே
 யாகி யெப்படி நிலத்திலுண்டான தென்கூற லமையாதோவப்படி
 யே யன்றோ வுலகமாகியகாரியம் மாயையிலுண்டானதேயாகிப் பிர
 மத்தினிடத்தென்று கூறுதல் பேதிக்கப்பட்டழியும் ? பிரமம்,
 மாயை, உலகம் என்னும் பாகுபாடுகளை விசாரித்து உபமேயமாகிய
 விவற்றினுண்மையை மேற்காட்டிய வுபமானவாயிலாகத் தெளிந்தி
 டிக. அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் நென்றாலும், அல்லது நிலத்தி
 லுண்டாயிற் நென்றாலும் எப்படிப்பொருந்தி யுண்மைக்குக் கெடு
 தி நேர்ந்திலதோ, அப்படியே யன்றோ வுலகம் மாயையி லுண்டாயி
 ற் நென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற் நென்றாலும் பொருந்தி யுண்
 மைக்கொரு கெடுதியுமுண்டாகாது நிலையுதல்பெறும். இப்படி வி
 சாரித்தறிவதொழிந்து சைவநலத்தோ டொப்புடையதாக வவ்வா
 பாசகர் கூறு மவலசித்தாந்தத்தை யினிக்கொஞ்சம் விசாரித்து ஒ
 ழிப்பாம்.

அசத்து - சொன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பர். இது சொன்
 மாத்திரையாயுள்ள சசவிஷ்ணுத்தோடன்றோ ஒக்கும் ? சசவிஷ்
 ணம் என்பது முயற்கொம்பாகையால், அது தனுக்ரணபுவனபோ
 கங்களாய் விரிந்த பிரபஞ்சத்தோ டெங்குளோ வொப்பிட வுரித்தா
 ம் ? அனுபவ வேத்யமாகிய வோர்பொருளைச் சொன்மாத்திரையா
 கக்கூறுத லெங்குளோ பொருந்தும். ? சசவிஷ்ணம் அநுபவத்துக்
 கு வராமலும், தனக்கென வோர் முதலில்லாமலு மிருப்பது கொ
 ண்டே யன்றோ சொன்மாத்திரையா யுள்ளதென்று யாவரும்ங்கீக
 ரிப்பர் ? அங்கனமல்லாத பிரபஞ்சமாகியவசத்தைச் சொன்மாத்
 திரத்தது என்று கூறுவது சோம்பேறி வாதமாகவே முடிந்தது.
 இனித் தோற்றன்மாத்திரையா யுள்ளதென்பதனையும் விசாரிப்பாம்.
 இது மருமீசிகை பென்னுங் கானற்சலத்தோ டெவிக்கப்படும். கா
 னலிற்சலம் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ளதன்றி அதுவும் அனுபவத்
 துக்கு வராது. இவ்வுபமானதிருஷ்டமாகிய பிரபஞ்சம் அனுபவ
 வேத்யமாவ தொன்றாகையால், விரோதம் பெற்றழியும். இன்னுங்
 கானலிற் சலமுண்டாவது சூரியனது உஷ்ணசையோகத்தாற் கண்
 னினது குற்றமாம். இங்கே போந்த கானற்சலத்தில் கானல் ஒன்

று, சலம் ஒன்று, கண்டகண்ணென்று, கண்குற்றமொன்று, காரண
மாய்நின்ற கதிரொளியொன்று, அதனுஷ்ணமொன்று என்னும் வி
விதமுண்டாகையால் அசத்துக்கபாவங்கூறிப் பிரமமொன்றேயே
னச்சாதிக்கு முபமேய மெங்கனோ நிலைக்கும். ? அன்றியும், ஒருப
மேயத்தைச் சாதித்தற்கு ஒன்றிலொன்று முரணிய விரண்டுவமா
னங்களைக் காட்டிய வறியாமையும் வெளிப்பட்டது. முயற்கொம்பு
சொன்மாத்திரையாயுள்ளதும், கானற்சலம் தோற்றன்மாத்திரையா
யுள்ளது மாகின்றமையால், சொன்மாத்திரையாயுள்ளது தோற்றன்
மாத்திரத்தாவதும், தோற்றன் மாத்திரையாயுள்ளது சொன்மாத்
திரத்தாவதும் கூடாமையா விவ்விரண்பேமானங்களையும் அசத்தா
கிய பிரபஞ்ச நிருபணத்திலவரெடுத்துக் கொண்டது கேவலம் அஸ
ங்கதமாகவே முடிந்தது. இன்னபேரலதியின் முடிந்த வஸ்துநிரு
பணம் சைவவரித்தாந்தத்தோ டொப்பமுடிந்ததாகக் கூறவெழு ம
வலஞானமு மடியோடே சாய்ந்ததெனவறிக.

சைவர்,—தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியமும், அநாதித்
தியமாகிய மாயை காரணமும் ஆம்.

மாயாவாதி—காரணமெத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தாகவேயன்
றோ காரியமிருக்கவேண்டும் ? அநாதி நித்தியமாகியமா
யையில், தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியப்படு
மாறெங்கனம் ? அதாவது—அநாதிநித்தியமல்லாத பிர
பஞ்சங் காரியப்படுமாறெங்கனம் ?

அநாதியி லாதிபிறப்பது கூடாதெனவும், அநாதியில
நாதியே பிறக்கவேண்டு மெனவும் விபரீதமாக வினவு
வதன்முன்னர் காரணத்திற் காரியமுண்டாவது கூடா
தெனவும் காரணமே பிறக்கவேண்டு மெனவுமன்றோ அ
வர் கடாவதல்வேண்டும் ? ஒவ்வொருபொருளுந் தொழி
லுங்குணமுங்கொண்டியங்குகையில், தொழிலியக்கத்தா
லுண்டாகும் விகாரத்தையென்றோ காரியமென்ற லமை
யும் ? அங்கன மியங்குகையில் அவ்வவற்றின் குணங்கெ
டாம விருப்பதையென்றோ வுரியவிலக்கணமென்று கூ
றுதல் கூடும் ? காரணமாகிய மாயை ஜடமாயுள்ளது. அ
ப்படியே யன்றோ வதன் காரியமாகிய பிரபஞ்ச பேதங்க
ளும் ஜடமாயிருக்கின்றன ? இரண்டிடங்களிலுந் தன்மை
குன்றாமையாற் காரண மெத்தன்மைத்தோ காரியமு மத்

தன்மைத்து என்னுஞ் சித்தாந்தியார்க்குற்று நிலையெயர்ந்தி
லது. அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டுமெனின், ஓர்பொ
ருள் தோற்றமின்றியிருந்த காலத்தை யநாதியெனவும்,
அந்தப்பொருள் காரியப்பாட்டை யடைந்த காலத்தை ஆதியெனவு
ங் கூறுவதால் அநாதியிலாதி பிறந்ததாகக்கொண்டு குரைப்பது மதி
பீனமாம். இங்கே விசாரிக்கத்தொடங்கியது அநாதி, ஆதியென்னுங்
காலங்களி னிகழுமோர்பொருளையே யாகையா லஃதிரண்டிததுந்
தன்மைகுன்றும் விருக்கக்கண்டு ஏன் அடங்கவர் ? அநாதியென்ப
தும், ஆதியென்பதும் அஸத்தாகிய பாசத்தினிலக்கணமன்றென
வெளிப்பட்டமையால், அநாதி ஆதியாகுமாவென்று கடாவியமதங்
காலோரரிக்கொண்டது.

இனி நித்தியமாகிய மாயையினின்றும் அநித்தியமாகிய பிரப
ஞ்சந் தோன்றுமாவென வினவியதையும் விசாரித்தொழிப்பாம். நி
த்தியாநித்தியங்களி னிலக்கண மினைத்தென விசாரியாமையே யன்
றே விம்முடவினாவுக் கிடஞ்செய்தது ? சொர்நம் நித்தியம். பூஷ
ணம் அநித்தியம். கடகம், பதக்கம், குண்டலமாதி வேறுபாடுகளாற்
சொர்நமொன்றுதானே பூஷணமென்று பேர்பெற்றமையால் அவ்
வேறுபாடுகளுக்கே யன்றி அவற்றைக்கொண்டியங்கிய பொருளாகி
ய சொர்நத்துக்கு எங்கே முன்னும் பின்னும் அநித்தியஞ் சித்தித்
தது ? இதனால், நித்தியத்தில் அநித்தியம் பிறந்ததில்லை யென்பது
சாதிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுகளாகிய விகாரத்துக்கேனும் அநித்த
முண்டே யெனின், அந்தவேறுபாடுகளு மடங்கியிருப்பதன்றி யற
வே யொழிந்தனவன்றும். அறவே நசித்தனவெனின், மீண்டு மந்த
ஸொர்நத்திலிருந்து வரமாட்டா. விகாரித்துவருந் திரிவால் அதை
யநித்தமென்றல் சொன்மாத்திரமாம். விகாரித்தபோதும், அதற்கு
முன்னுமிருந்த சுபாவ வேறுபாட்டை விளக்கவேண்டியே அநித்த
ம், நித்தம் என்னும் வழக்குகளுண்டாயினமை யறிக. நித்தப்பொ
ருள்களே யன்றி அநித்தப்பொருள் கிடையவே கிடையாவென்பது
சைவநூற்றுணிவாகையால். இந்தவுபமானத்தா லுபமேயம் வெளிப்
படலால், அஸத்திலக்கணமறியாது அரற்று மஞ்ஞானிகள் கூற்றழி
ந்தது ! அழிந்தது !!

சைவர்,—கடிக்முன் இருள் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோலச்
சத்தினெதிர் அசத்து விளங்கி நில்லாது.

மாயாவாதி,—அசத்து இருள்போல அபாவபதார்த்தமே யன்றித் திரவியமல்லவென்பது ஸ்வதசித்தம்.

இருளை அபாவமென நாட்டற்கு அம்மாயாவாதி பின்னுங் கூறுவான். (யாதொரு வஸ்துவையும் ஒளியைக்கொண்டு பார்த்த பின்னரே நன்குதெளிகின்றோ மாதலானும், அவ்வொளியைக் கொண்டு இருளைக்காண வென்றால், இஃதுகாணப்படவில்லை யாதலானும் பேரொளியுடைய தேயுப்பொதுமையின் அபாவமேயிருளென்று தெள்ளிதிற்றுணிதற்பாற்று) என்று அவன் பிதற்றும் பேதமை* யைக் கொஞ்சங் பரியாலோசிப்பாம். ஒளியினது சூத்திவியாபகத்தில் வியாப்பியமுற்று இருட்சத்தியடங்கிக் கிடக்குமுறைமையை மேலிடத்தில் யாம் விரித்துள்ளோ மாகையால் ஒளியைக்கொண்டு இருளைக்காண்பது கூடாது. சூரியனொளியைக்கொண்டு நட்சத்திரவொளியைக் காணக்கூடாதவாறுபோல; பாணுவொளியைக்கொண்டு நாரகையொளியைக் காணக்கூடாமையா லத்தாரகையொளிக்கு அபாவஞ்சொல்வதெப்படி? பாணுவொளியினது அபாவமே தாரகையொளியென்றுஞ் சொல்லுமாறெங்ஙனம்? ஒளியைக்கொண்டு பார்க்கத்தக்கவை அந்தத்தேயுப்பொதுமையி னொளிக்குக் கீழிட்ட அப்புப்பிருதிவிகளின் காரியகோடிகளையன்றி அதற்குமேலிட்ட வாயுவாகாயங்களாகா. காற்று, ஆகாசம், திக்கு, மனம், ஆன்மா, சிவம் இய்யாதி பதார்த்தங்கள் ஒளிக்கு விஷயமாகாமையால் அவற்றையொளியினது அபாவப்பொருள்க ளென்றல் யாண்டமையும்? இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் ஒளியினது அபாவமே யிருளென்று கூறுதலெங்கே நிலைக்கும்? தேயுப்பொதுமையி னொளிக்கு இருள் அபாவப்பொருளென்றபடி யேனைய நான்கு பூதங்களி னபாவப்பொருள்க ளெவையாகவவர் கூறுவாரோ தெரியவில்லை. பெயரும், உருவம், நிறமுங்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாகு மோர்பொருளை யில்பொருளாகச் சாதிக்க வவர்மனம் நாணிலைபோலும். அன்றியும், தாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானவாயிலாக வுபமேயத்தை யெப்படிச் சாதிப்பா ரென்பதற் தெரியவில்லை. தேயுப்பொதுமையி னொளிகண்டப்பொருளாகையால் அதனபாவப்பொரு ளிருளென்று அவர்கோடல் ஒருவாறியையும். அகண்டமாகிய சத்தொளியினிடத்துப் பாசமாகிய விருளுண்டாமாறு எங்ஙனம்? ஒளியானது ஓரிடத்துள்ளதும், ஓரிடத்தில்துமாயினன்றி இருள்சீவிக்க விடமின்றாகையால், அங்ஙனமேயன்றோ சத்தசத்துக்களிடத்துங் கொள்ளவேண்டி யிரு

க்கின்றது? அசத்தாகிய வபாவப்பொரு ளுண்டாதற்குச் சத்தாகிய வதிட்டானப்பொருள் கண்டிதமாகுங்கால் அது சச்சிதநந்தாதி நி ரதிசய லட்சணமுடைய பரதத்வப் பொருளாதல் கூடாது! கூடா து!! இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

சைவர்,—சத்து, அசத்து, சதசத்து என்பவற்றுள் சதசத்தாற் சத் தானது அநந்யமா யறியத்தக்கதும், அசத்தானது சுட் டியறியத்தக்கதுமாம்.

மாயாவாதி,—அறிபவனாகிய சதசத்து சத்தை அநந்யமாகக்கண்ட போது, அறிவானும் அறியப்படுபொருளும் வேறல்ல வாம்.

மேலிடத்தில் அசத்து ஜடமாகையா லஃதொன்றினை யுமறியாது. சத்து நின்மலமுடையதாகையா லதுவுமொ ன்றை யறிவது வேண்டாது. சதசத்து அசத்தை விர விய குற்றத்தா லவ்வசத்தைச் சுட்டியறிந்தும், அவ்வச த்தின் ரொந்தநீக்கத்தின் பொருட்டாகச் சத்தையறிந் தும், அங்ஙன மறிகையில் அச்சத்தநந்யமாயிருந் தறிவி க்கவறிந்து முபகாரத்தைப் பெறுமென்று யாம் கூறியி ருக்கின்றோ மாகையால் அநந்யமாயறிவதும், அநந்யமா யிருந் தறிவிப்பதுமாகிய விரண்டுபொருள்களை யொன் றேயெனச் சாதித்தல் கூடாது. இவ்வுண்மைபற்றியன் றே வேதாதிக ளவ்விரண்டி னநந்யத்தை பேசுமென் னது அத்துவிதமெனக் கூறிற்று? அவ்வநந்யத்தை (ஒன்றாகாம லிரண்டாகாம - லொன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்) என்று இலக்கணங்கண்டு பெரியோர் கூறிய வகையானு ங்காண்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் விரவி யறிவித்தும், அறிந்தும் வருகையால் அவை யேகமாகா து அத்துவிதமாகிய வநந்ய விலக்கணத்தைப் பெற்றிரு க்கு முண்மையே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமேயத்தைச் சாதிக்கு முபமானமாக முடியும். இவ்வுண்மை ஒற்றொ லியுயிரொளிகளின் வியாப்பிய வியாபக தருமங்களாலும் விஸ்தரிக்கப்படும். இப்படியறிவதொழிந்து அறிபொரு ளே யறிப்படுபொருளு மாகுமென்று பிதற்றியது பேதமையாய் முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிறபெருகும்.

சைவர், — உலகம் பிரளயகாலத்திற் நனக்குக்காரணமாகிய மாயை யி லொடுங்கின்று மீண்டுஞ் சிருட்டிகாலத்திற்றேன் றும.

மாயாவாதி, — மாயை தூலமா ? சூக்குமமா ? சூக்குமமாயின், அ திற் சூக்குமமே யன்றித் தூலமெங்ஙனந் தோன்றும் ? நெல்குமுகாய் நீளுமாறெங்ஙனந் ? அல்லது அது தூலமா யின், அது இருததற்கு இடமெங்கே ? மாயை அநாதி யானபடி அதற்கிடமாகத் தேடப்படுவதொன்றும் அநா தியாகுமன்றோ ? காலமும், இடமும் அநாதியாகவே, அதிற்சலிக்கும் வாயுவும், ஏனையபூதங்களும் அநாதிநித் தியமாகுமன்றோ ? அப்போது திரிபதார்த்தங்களோ அநா திநித்தியமென்ற லெங்ஙனங் கூடும் ?

மாயாவாத மதங்கொண்டரற்று மம்மதிகேடர்கூற் றையினிமாற்றுவாம். மாயையைத்தூலம், அல்லது சூ க்குமம் என வொருவிதமாகவே யாவர் சொன்னாலுஞ் சொல்வரன்றி யிரண்டுவிதமாகவுஞ் சொல்லாரன்றோ ? அங்ஙனமாகுகையில் இருதிற் கொள்கையையும் வரு வித்துச் சைவரைமுன்னிலையாக்கி மறுத்து விவகரித்த தென்னை ? இதனால் சைவர்கொள்கை இன்னதென்று தெ ரியாமல் விவகரித்ததாகவே யன்றோ முடியும் ? மாயை யைச் சூக்குமமெனவாவது, தூலமெனவாவது சைவர் கூறார் ! கூறார் !! அது விபாபகப்பொருளாகையால். மா யையை யுபாதானமாகக்கொண்டு பிரபஞ்சகாரியத்தை க்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தப்படியே பிரமத்தை யுபாதான மாகக்கொண்டு மாயாவாத சித்தாந்தமும் பிரபஞ்சகாரி யத்தைக் கூறுகையால் அம்மாயாவாதி கேட்ட கேள்வி கள் அவர் தலையிலேதானே விழுந்தனவென்றறிக. பிரம ம் சூக்குமமா ? தூலமா ? சூக்குமமெனி லதிற் றாலப்பி ரபஞ்சந் தோன்றுமாறெங்ஙனம் ? தூலமெனி லதற்கிட மெங்கே ? அப்பிரமமுள்ளவன்றே அது தங்குமிடமு முண்டாகுகையால் பலமுதல்களுக் கிடஞ்செய்யுமோர் மதமாகி யேகவாதஞ்சத்தித்த லெடுபட்டுப்போமன்றோ ? மா யை ஜடம், அதிற்காரியப்பட்டு மீண்டு மதிலடங்கும் பிரபஞ்சமுஞ்சட

ம். சடத்திற்சட முண்டாவதைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தம்போலாது சித்தாகிய பிரபந்தில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றங்கூறு மாயா வாதமேயன்றோ வலக்கணுற்றறியும்? தூலகுக்குமங்கல் மாயை, பிரமமென்பவைகட்கிலக்குணமன்றாகையா வலத்தை வீணாவருவித் துக் கடாவுவது கூடாது! கூடாது!!

சைவம்,--ஆன்மாவின் அறிவு மலத்தான் மறைப்பாண்டு மயங்கா நிற்கும்.

மாயாவாதி,--பாசம் ஜடம் அதன் ஸம்பந்தமாகிய மலமுஞ்சடம், ஜடமாகிய பாசம் அறிவை பெங்ஙனம் மறைத்தல் கூடு ம? அநாதியே அறிவைமறைத்த பாசமு மநாதியாகுங் கா லநதப்பாசம் அநதத்தைப் பெறுமா நெங்ஙனம்? அநதத்தைப்பெறிந், அது ஆதிபாவதன்றி அநாதியாந பெங்ஙனம்?

பாசம் ஜடம் என்பது திண்ணமே! அதனால் அது அறிவை மறைக்காதென்பது கூடாது. ஜடம் என்பதற் கிலக்கணந்தா னென்னை? அறிவில்லாமையே யன்றோ? பாசத்துக்கு அறிவில்லாமையென்றி அசைவில்லாமை யிலக்கணமன்றாகையால், அவ்வசைவாகிய சிகையிப்பாடு கூடிய தென்பது தீர்மானம் ஜடமாகிய பாசம் கிரியைப்பாடு கூடிபதும், சித்தாகிய ஆன்மா கிரியையுடன் ஞானத்தோடு கூடிபதுமாகையால் ஜடநதன்மையால் பாசம்பயகாதென்ற நிதற்றியது நிரஸ்தம், விஷமென்பது ஜடம். அது சித்தாகிய வுயிரைச் சம்பந்தித்தது வெதுப்புந் தன்மைப்பெயன்றோ பாசபசுக்க விடத்திலுங்கொள்ளத்தக்கது? இனிப் பாசநிவித்தியைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பாசம் சிவசீவர்களைப்போலவே அநாதிரித்தியமென்பது சித்தம். அந்தப்பாசம் யாண்டும் அந்தத்தைப்பெறுது. (முத்தியிலுமூன்று முதலுமொழியக்கேள்) எனவும்,(பாசம்கெடாமல்) எனவும் கூறிய பெரியோர் திருவாக்குகளுஞ்சான்றும். ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருமிடற்றிலடங்கிய விஷமானது முதல்கெடாமலும், சத்தியடங்கிய மிருக்குந் தன்மையெயன்றோ பாசவிச்சேதமாகிய முதத்திக்கெடுத்துக்கொண்ட நிதரிசனமாம்? இன்னும் கதிரொளிக்கு முன்னர் முனைத்துத்தோன்று

தடங்கிக்கிடக்கு மிருளுமன்றோ மோட்ச நலமாகிய பாசவொழி வை யினிதுவிளக்கும் ? இவ்வுண்மைதேராத விபரீதம் பேசியது வீண்பிரஸங்கமாய்முடிந்தது. சைவ நூல்களின் முடிபுணராத சமு க்குரைபேசுஞ் சண்டிகளோடு விவகரிப்பது கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

சைவர்,—இல்லாத ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவா நென்னை ? அங்ஙனங் கற்பிக்கப்பட்டவை மீண்டுங் கழலுமென்ப தென்னை ? பின்னர் கழலத்தக்கவை முன்னர் கற்பனையா எனவா நென்னை ?

மாயாவாதி,—நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக் கன்றோ தெரியும் ? அங்ஙனமிராதவனுக்கு அதனது அருமை புலப்படுமா ? இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் நன்குபுலப்படுமா ? விவகாரத்திலேனுஞ் சகசீவர்கள் கற்பிக்கப்படாவிட்டால் அவற்றின் பிரதியோகியாகிய பிரமலட்சியம் அறிவிசேகருக்கு நன்குபுலப்படுமா ? இங்ஙனம் பிரமலட்சியம் வரைப்படுத்துணர்த்துவான் கற்பிக்கப்பட்ட அபாவமாகிய ஜகஜீவர்கள் பின் விசாரணைசெய்தவுழி நிலைநிற்குமா ?

பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதும், அதற்கிரண்டாவது கிடை யாதென்பதும் மாயாவாதிகள் துணிபன்றோ ? ஜகஜீவபரங்கண் மூன்றும் ஏகமாகிய பிரமமாகாவன்றோ ? இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கே யிடங்கொடாத பிரமத்துக்கு முன்னர் ஜகம், ஜீவன் பரம் என்னும் விவிதங்கள் முளைத்தவாநென்னை ? என்று பல வினாக்களை யெம்மன்றோர் வினவியது யுத்தமே! இங்ஙனமாக, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் எனவும், இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் புலப்படுமா எனவும் பிரஸ்தாபித்துச் சமாதானங் கூறிக்கொண்ட அவர் தடிப்புத்திக்கு நாமென்ன செய்யலாம் ? அவர் கூற்றின்படியே வெய்யலினது அபாவம் நிழலும், ஒளியினது அபாவம் இருளுமாகின்றனவன்றோ ? இவ்விரண்டுங் கண்டப் பொருள்களாகையால் அதுபொருந்தும், பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனபாலமே ஜகஜீவபரங்களென்ற திழுக்காம். வெய்யில், நிழல் என்கையி ல் அந்த நிழல் ஒர்மாயம்-அல்லது வேறுபொருளை யாச்சொயிந்துண்

டாவதன்றித் தானே யுண்டாகாது. வெய்யில் - மரம் - இடம் - நிழல் இவற்றிற்கு வேறுபுள்ள பொருவனே ஆரோக்யத்தை யனுபவிக்கவுரியவன். இவ்வுபமான த்ருஷ்டமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் அவ்வாபாசகர் கூற்று எங்ஙனோநிலைக்கும்? மரத்தினது நிழல் வெய்யலிருந்தபோது பூமியினிடத்துண்டாகையால் பிரமத்தினது நிழல் எது இருந்தபோது எதனிடத்திலுண்டாயிற்று? மரத்தினது நிழல் மரமிருந்தபடியே தழைந்து கிளை முதலியவற்றோடு ண்டாகின்றமையால், அப்படியேயன்றோ பிரமசபாவத்துக்கு வேறுகாமல் பிரமத்தினிழ லுண்டாகவேண்டும்? பிரமத்தினிழலென்று சண்மொயாவாதி யுரைத்தது ஜகஜீவபரங்களே யாகையால், இந்த நிழல் பிரமசபாவத்துக்கு வேறுதன்றாகவேண்டும். அன்றியும், ஜகம் என்பது கேவலஜடப்பொருளும், ஜீவன் என்பது கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதும், பரம் என்பது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதுமாகுமிலக்கணங்களை அன்றோர் கூறுவதுண்டாகையால், இம்மூன்றையுமுடைய சபாவசீலத்ததாகவே அதிஷ்டானமாகிய பிரமமும் நிச்சயிக்கப்படும். ஜகஜீவபரங்கண் மூன்றும் அபாவமாகிய நிழலாகுங்கால் அந்தநிழலினிடத்துண்டாகும் ஆரோக்யத்தை யெந்தப்புருஷனோ அனுபவிக்கத்தக்கவன்? ஏகமாகிய பிரமமொன்றையே சாதிக்கவெழுந்து அதுவிகாரமில்லாதது, உருவமில்லாதது, குணமில்லாதது, மலமில்லாதது என்பனவாதி யிலக்கணங்களைக் கூறிவிட்டுப், பின்னர் ஜகஜீவபரங்களாகிய விகாரங்களையும், நிழலுண்டாதற்கேதுவானவுருவத்தையும், ஜடத்வம்-கிஞ்சிஜ்ஞத்வம்-சர்வஜ்ஞத்வம் என்னுங் குணங்களையும், உபாதிவசப்பட்டு வருந்துதற்கிடமான மலத்தையும் அவர் கடைப்பிடித் தொழுகுங் கூற்று அந்தோ கொடிது! கொடிது!! இது என்போலுமெனின், பஞ்சபாண்டவரை நான் அறியேனா கட்டில்கால்போல என்று வாயாற்கூறி, மூன்று விரலைக்காட்டி, இரண்டுவிசைக் கீழே தாழ்த்தி, ஒருவிரலாற் பூமியிற் கோடிமுத்த அலிவேகி பொருவன் செய்கைபோல்வதேயாம். இப்படியே அவர் காட்டிய ஒளியிருள்களின் றிட்டாந்தமும் விசாரமுகத்து அவலப்பட்டழியும்! அழியும்!!

இது நிற்க, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலி லிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் என்று அவர்கூறிய நியாயம் வாயாற் சிரிக்கத்தக்கதன்றும். ஒருவன் பூர்வஜநம் விசேடத்தால் சகல செளக்யங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவிக்கத்தக்க பாக்யவா னாகுகையில் அவனுக்

கு அந்த ஸௌக்யத்தினருமை புலப்படுமாறு இடையில் தரித்திர முண்டாகவேண்டுமென்று இழுவெடுக்கவந்த அம்மாயாவாதியை யென்ன செய்தாற்றூன்றிரும்? கன்மம் காரணமாகவே ஸௌக்யா ஸௌக்யங்கண்முதலிய போகங்களுண்டாகு மென்று வேதாதிக ள் கூறுமுண்மையையறியாத கொடுமையால் அவர்பிதற்றியது பெ ரும்பேதமைத்தே! ஒருவன் செல்வவானாகவும், ஒருவன் தரித்திர வானாகவும், ஒருவன் எசமானாகவும், ஒருவன் அடிமையாளாகவு ம், ஒருவன் தண்டிகை ஏறுபவனாகவும், ஒருவன் அதைச்சுமப்ப வனாகவு முண்டாயிருக்கும் விசித்திரம் யாதென்று எழும் வினாக்க ளுக்கு இப்படிச் கடவுள் சிருட்டியாவிட்டால் உலகம் நடக்குமா என்று சமாதானங் கூறும் ஊணர் மகமதியர் செய்கையோடொப்ப மாயாவாதி யுரைப்பது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! கன்ம மென்பதொரு பொருளை யங்கீகரியாமையால் ஊணர் முதலினோர் அங்ஙனம் பித ற்றுத லொக்கும். (அறத்தாறிதுவென வேண்டா சிவிகை-பொறுத்தானோ ரேந்தானிடை) என்னும் பிரமாணத்திற் கட்டுண்டு விவகாரத்திலேனு ம் யாம் வைதிகர் என்று கூறித்திரியும் மாயாவாதிகள் அங்ஙனம் பிதற்றுக லெங்ஙனங் கூடும்? அன்றியும், பிரமஸட்சியம் அறிவிலி கட்டுப் புலப்படுமா என்று வினவினாராகலின், அவ்வறிவிலிகள் யா வர்? ஜகஜீவரங்கள் நிழலாய் முடிந்தமையால் அவற்றை யனுபவி க்கும் புருஷர் வேறுவேண்டும். அவர் ஜகஜீவரங்களிற் சிவரேயெ னின், நிழல் வேறுதேடவேண்டும். ஜகம், பரம் என்பவைகட்டுங் கதிதேடவேண்டும். ஒன்றுமில்லாத பிரமத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜ கஜீவரங்களைப் பின்னர் விசாரித்துழி யில்லாமற் போய்விடுமென் றுரையாடிய அவரேழைமதியையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அவற் றை விசாரிப்பவர் யாவர்? ஜகமா? ஜீவனா? பரமா? அதிட்டான பிரமமா? அனுபவத்திற் சீவர்களே விசாரிக்கையால் ஜீவன் தன் னை விசாரித்துத் தன்னையும், தன்னோடு விசாரிக்கப்படும் பரம்-ஜக ம் என்பவைகளையும் அபாவமாக்கிக்கொள்ளும் பெருமை சாலவழ குடைத்தே! அதிட்டானபிரமம் விசாரிக்கின்றதெனின், விகாரியெ ன்பது பெறும். அல்லாமலும் மரமே தன்னிழலை யடைந்தனுபவிக் கும் புருஷர்களை விசாரித்து அபாவமாக்குதல் கூடும். இப்படி வி ரோதம் பெற்றழியு முபமானங்களு லவர்காட்டப்போந்த வுபமேய மாகிய பிரமத்தன்மை நிலைக்காமையால், கேவலம் பசுப்பிராயர்க ளென்றே அவரைத் தீர்மானிக்கவேண்டியது. மரம், மரத்தினிழல்

அதையடைந்தனுபவிப்பவர் என்னும் ப்ருதிகள் விசாரித்துழி நிலை பெறுதல்போலவே யன்றோ பிரமமுதலிய பதார்த்தங்களும் விசாரணையிற் கெடாது நிற்கும் ? மரம் அழிந்தபோகனறி நிழல் அழி யாதாகையால், பிரமம் அபாவமான காலத்தன்றி அதனுண்டாகு ம ஜகஜ்வபரங்களும் அபாவமாகாவெனவறிக வெய்யல் மிகுந்த வேரிடத்தில் நிழலிலலாதபோது அங்கு மரமில்லையென்று தீர்மானிகொடியே யன்றோ ஜகஜ்வபரங்கள் அபாவமாகிற காலத்தி லவற்றினதிட்டானமாகிய பிரமமும் அபாவமாகிறதென்று தீர்மானிக்க வேண்டியது ? ஒன்றுமே யில்லாமற் போய்விடுவெ ஞ்னியவாதமாக முடிந்த அபாயாவாதம் எங்குனோ நிலைக்கும் ? இன்னும் விரிக்கும் பெருகும்.

சைவம்:—பால் தயிரானதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்தனுண்டெனின், ரீண்டுந் தயிர் பாலாயிடு னன்றோ பரிணமித்த பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடும ?

மாயாவாதி:—தயிரைப் பசுவுக்கு ஊட்டினால் மீண்டும அது பாலாகும்.

தயிர்மாததிரகானோ பசுவுக்கு ஊட்டினால் பாலாகும ? எந்த வகததநீரேனும், பண்டமேனும் பசுவுக்குணவாகுங்கா லவையும் பாலாகுமாய்கையால் தயிரைமாததிரமுரைத்தது தவறாகும். பால்மாததிரமே யன்றி வேறு பொருள்கள் தயிராகாமையால் விருத்தோபமானங்கொண்டதும் விரோதித்தது. இன்னும், தயிரைப்பசுவுக்கு ஊட்டி அதை மாத்திரம் பிரித்துப் பாலாகவெடுத்தல் கூடுமோ ? ஓரிடையன் தயிருண்டிறந்தபோது அவன் வயிற்றைக்கீறிச் சோதித்த பண்டிதர்கள் எருமைப்பால் இவ்வளவென்றும், பசுவின் பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துரைத்தனென்று அம்மாயாவாதி போரிடத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே ஓர் பசுவினிடங் கறக்கும் பாலில் தயிரிலுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும், மற்றையுணவுகளா லுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துக்காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதோ தெரியவில்லை. இடையன் வயிற்றி் தயிரைக்கண்டு இன்னின்னபாலின் சம்பந்தமுடையது இததயிரெனக் கூறினதொழிந்து அநதந்தக் கூறுகளைத் தயிரிலிருந்து பாலாக்கிக் காட்டினதுண்டா ? இவராவது தயிரைப் பாலாக்குவாரா ? வேறு நல்லபால் எளிதற்கடைக்கை

யால் தயிரை மீண்டும் பாலாக்குவ தவசியமன்றெனின், அதுபவத்துக்கு வந்திராத விஷயத்தை யாசரிப்பது கூடாது. இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் பிரமம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றை விளக்குவ தொன்றாகையா லின்னுங் கொஞ்சம் அதை விசாரிப்பாம். பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று. பால் தயிராயிற்று. பாலானது பிரைக்குற்றத்தாலன்றோ தயிராயிற்று? தனக்கிரண்டாவதில்லாத பிரமம் எந்தக்குற்றத்தாற் பிரபஞ்சமாயிற்று? தயிரைப் பசவுக்கூட்டினு லன்றோ மீண்டும் பாலாகும்? பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுசெய்தா லதுமீண்டும் பிரமமாகும்? பிரபஞ்சந் தானாகவிசாரித்தாற் பிரமமாகு மென்பார் போலும். பால், தயிர்களுக்கு அவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்பவன் வேறாற்றப்போல் பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகளுக்கும் அங்ஙனஞ் செய்பவன் வேறாகவேண்டும். அஃதின்பையின், அவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் அவரைத் தெருவில்விட்டது.

சைவம்,--மாயையிலுண்டாகும் பிரபஞ்சம் மாயையிற்றானே யொடுங்கி நீண்டும் தாரியப்படும்.

மாயாவாதி,--மரத்திலுதிர்ந்த விலைகள் அம்மரத்திற்குநே யொடுங்கி நீண்டும் வருவதுண்டோ? இங்ஙனங்கூட்ட உலகாயதனைநோக்கி அம்மரத்திற்குக் காரணமாகிய நிருதிவியிலொடுங்குமென்று சைவநூல்கள் கூறுவதென்னே?

இந்த வினாவிடைகளால் அம்மாயாவாதிக்கு ஆதரவுண்டானதாகப் பொங்கி யெழுந்தனர். எங்ஙனமெனின், மரத்திலுதிர்ந்த விலை மரத்திலொடுங்காமல் மண்ணிலொடுங்கலால், அப்படியே மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சம் அம்மாயையி லொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமான பிரமத்திலொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். இன்னும், பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூற விடமுண்டாகையால். மேலுண்மையை விசாரிப்பாம். சிவஞான சித்திபார் - சுபட்சம், முதற்குத்திரம் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு - நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திமுயலிற்கோடு, போயுமுலையெல்லா மாங்களிப்புக்குப்போதி, னுயிடுமதுவுமென்னிற் காரணங்கிடக்கவாமே) என்னும் வாக்கியமே அவரெடுத்துக்கொண்ட வாதரவாயுள்ளது. இந்தவாக்கியத்தில் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு, நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திமுயலிற்கோடு) என்பது சித்தாந்தி

யார் கொள்கை. (போயுகுமிலைகளெல்லா மீரங்களிற்புக்குப்போதி, னாயிடு மதுவும்) என்பது உலகாயதன்கொள்கை. (என்னிற் - காரணங்கிடக் கவாமே) என்பது சித்தாந்தியார் துணிவு. இவற்றுள், (காரணங்கிடக் கவாமே) என்பதற்கு மரத்திற்குக் காரணமாகிய மண்ணில் அம்மரத்திலிருந் துதிர்ந்த விலைகள் ஒடுங்குமென்று கூறுவதும், அப்படியே மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தில் அம்மாயையிலிருந்துண்டான பிரபஞ்ச மொடுங்குமென்று கூறுவதுஞ் சைவசித்தாந்திகள் கூற்றாக வம்மாயாவாதி கண்டுபிடித்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு (அங்ஙன முதிர்ந்த விலைகள் சத்தி ரூபகாரணமாய் நிலைபெறுடைமையினது மீளத்தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களெல்லா மதனோடொருங்குகூடியவழி யவ்வாறே தோன்றும், அல்லுழித் தோன்றுதாகலினது பற்றிக்கடாவென்னை?) என்று திராவிட பாஷ்யகாரர் தமது பொழிப்புரையிற் கூறியிருக்கு முண்மையை யறிந்தடங்குக. இதனால், பிரபஞ்சம் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையிலொடுங்காமல் அம்மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்திலொடுங்குமென்று சைவர்கூறுவரெனப் பிரமித்தாடிய சமூக்குரை சரிந்துபோயிற்று. இனி (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திலுதிர்ந்த விலை அதற்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குமென்று மாயாவாதி பொருள்கொண்ட வஸங்கதத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பிரபஞ்சம் அதற்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கிமீண்டுங் காரியப்பட்டு வரும் என்பதை நாட்டவேயன்றோ (காரணங்கிடக்கவாமே) என்று ஆசாரியர் கூறினர்? காரணங்கிடக்க வென்கையா லுபாதானமும், ஆமேயென்கையா லதிற்காரியந்தோன்றி வருகையும் பெறப்படுதலறியாது காரியங்களொடுங்குதலையே யாண்டுரைத்ததாகப் பிதற்றியது என்னபேதமை? அதவா அவர்கொண்டபொருளின்பிடிநோக்கினும், மரம் இலையைத் தந்ததுபோல் மாயை யுலகத்தைத்தரலும், இலை மண்ணிலொடுங்குமாபோல் உலகம் பிரமத்திலொடுங்கலும் பெறப்பட்டு ஒடுங்கினமண்ணிலே நின்று மிலைகள் மீளத்தோன்றமைபோலவே யன்றோ வெடுங்கின பிரமத்திலே நின்றும் பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றமாட்டாது? இந்த வுபமானத்தாற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லடங்குவதொழியத் தோன்றுவதொன்றல்ல வென்றேற்படுகையால் உலகம் பிரமத்திலுண்டாகின்ற தென்னும் அம்மாயாவாதக்கோள் மாட்சி யிழந்தொழிந்தது. ஒடுங்கின விடத்தினின்றும் மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கத்தால் பிரபஞ்சம் மாயையிலொடுங்கியும், மாயை பிரமத்தி லடங்கியும் வருதலா லப்படியே யன்றோ

மீண்டும் அடங்கியமாயையும், ஒடுங்கிய பிரபஞ்சமும் முறையே பவற்றிற் கதிஷ்டானங்களாகிய பிரமம், மாயையென்பவைக ளிடத்திருந்து வெளிப்பட்டுக் காரியப்பட்டும் வருமென்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் கூறும்? இன்னும், மரத்துக்குக் காரணம் மண்ணென்று அவர் கொண்டதுந்தவறுடைத்தே! வித்தில்வழி மண்ணினிடத்து மரந்தோன்றாதாகையால். இந்தவுபமானத்தால் மரங்காரியமும், வித்து காரணமு மாகின்றமையால், வித்தினிடத்தன்றோ மரமொடுங்கவேண்டுமெனின், வித்தினது ஸ்தானத்தி லுபமேயமாய் நின்றமாயை யவ்வித்தைப்போற் சூட்சுமப்பொருளாகாது கடலைப்போல் வியாபகப் பொருளாய் நின்றவி னஃதொருங்கே முழுதும் வித்தைப்போற் பரிணமித்து விடமாட்டாது. ஒருவித்தி லோர்மரமே பரிணமிக்கும். ஏகமாகிய மாயையி லெண்ணிறந்த வண்டங்க ஞுண்டாவதன்றி மேலுமேலு மளவிறந்த வண்டப்பகுதிக ஞுண்டாவதற் கியைந்த காரணத்தன்மையு மெஞ்சிக் கிடத்தலால், அத்தகைய மாயையி லுண்டாகு மண்டங்க ளம்மாயையிலே தானே யொடுங்க விட முண்டாகும். கடலினிடத்துண்டாகு மளவிறந்த வலைகள் அந்தக் கடலினிடத்தே தானே யொடுங்குமாபோல். அலைகளாகிய காரியங் க டோன்றி யொடுங்கு மிடத்தை நோக்க வெஞ்சி யுள்ளவிட மநே கமடங் கதிசமாக வந்தக்கடலி னிடத்துக் காண்கையா லத்தகைய கடலினிடத்திற்குன்றிய வலைக ளதிறுறானே யொடுங்குமென்பதற் கிழுக்கென்றோ? இவ்வாறான வரும்பொருள் கிடப்பவையன்றோ காரணங் கிடக்கவாமே யென்று சைவத்தலைவரும் கூறினர்? காரணமாகிய கடல் கிடக்க, அதிற் காரியமாகிய வலைக டோன்றி யொடுங்கி மீண்டுங்காரிப்படுதல் ஆம் என்று பொருள் விரவிக்கிடத்தலு மொன்று. மேலிடத்திற் காட்டிய வலித்தியார் வாக்கியத்தில் மரத்தி லுதிர்ந்த விலையைப்போல் மாயையிற் பிரபஞ்ச முண்டாமென்றது உலகாயதன் காட்டிய விபரீதவுபமானமேயன்றிச் சைவசித்தாந்தி யார் கொண்டவுபமானமன்று. அவன் மதத்தை யறிவதித்துச் சமாதானங் கூறிய பகுதியே யதுவாம். அதனால், சைவநலம் கெடமாட்டாது. சைவர் கூறு முபமான நிலைபெறுவிடின மாத்நிரமே யாம் யோசிக்கவேண்டியது. புறச்சமயிகள் புலம்பலுக் கெல்லாம் யாமே னோ மாரடித்துக்கொள்ள வேண்டும்? அதுபற்றியே யன்றோ (அவ்வுழித்தோன்றாதாகலி னதுபற்றிக்கடாவெண்ணை?) என்று நஞ்சைவ பாஷ்யகாரரும் பிரஸ்தாபித்தருளினர்? கடலையும், காற்றையும், அலை

பையும் உவமித்துக் கடலிற் காற்றா லையுண்டாகி யொடுங்குவது போல் மாயையிற் சிவனுலகமுண்டாகி யொடுங்குமென்று சைவர் கூறுவதை விநோதித்துச் சிலம்பி திட்டாந்தங்கூறி அபின்ன நிமித்தோபாதானங் கூறும் அம்மாயாவாதிமதத்தை யோசித்த லொன்றே மேலுண்மையை விளக்கும். உபாதானமும், நிமித்தமுஞ் சிலம்பியே யாகியின்று, காரியமாகிய நூலைத்தருதல் அவர் மதமாகலினது பேசுக்குமாறு யாம் கடைவுலே மன்றோ? சிலம்பியினது தேகம் ஜடமும், அதிற்போந்த தேகி சித்துமாகையால் தூல் காரியப்பட்டது தேகத்திலா? அல்லது தேகியினிடத்திலா? என்றபோது தேகத்திலென்றே வெளிப்பட்டு அவர் சாதிக்கவந்த அபின்ன நிமித்தோபாதானம் அடியோடே சாய்ந்துவிடுகிறதன்றோ? அதுபோல் சைவர் கூறு முபமானமு மறுக்கப்பட்டாலன்றோ சைவநலந்தாழ்வுபெறும்? எதிரியினது மதாநுசாரமான வுபமானங்களை மறுக்க வேண்டியதே யன்றி வேற்று மதத்தினர் குத்விதம் பேசி விளைக்கும் அவலத்திட்டாந்தங்களை யொருபொருளாக மதித்து எந்த மதவாதியாயினும் பதிலுரைப்பது அவசியமன்று. அங்ஙனம் பதிலுரைபரமையால் அவன் மதத் தாழ்வுட்டாது. பிரமத்தில் மாயைக்கு உற்பத்தி கூறு மாயாவாதிபையுஞ் சைவசித்தாந்தியைக் கேட்ட படியே வினவுதல் கூடுமன்றோ? எங்ஙனமெனின், மரத்தி லுதிர்ந்த விலை மரத்திலெடுங்காது அம்மரத்துக்குக் காரணமாகிய மண்ணி லொடுங்குதல்போல் பிரமத்திற் றேன்றியமாயை பிரமத்தி லொடுங்காமல் அந்தப் பிரமத்துக்குக் காரணமாகிய வேறெதி லொடுங்குகின்றது என்று கடைவுதலேயாம். இப்படி யொருவன் வினவுவது எ மக்கபிமதமன்று. மரத்தையும், இலையையும் அவர்மதத்தி லுபமானங்களாகக் கொள்ளாமையால். அவர் கொண்டிருக்குமோ ருபமானத்தையே யன்றோ மறுத்தல்வேண்டும்? அப்படியே யன்றோ சைவரிடமுங் சொன்னதற்க்கது? தன்மதத்துக்குப் பின் வரப்போகிற சதியை அம்மாயாவாதி நோக்காமல் எதிரி மதத்தை மாத்திர மெடுத்துப் பேசுவது என்ன பேதமை? இப்படிப்பட்ட பல வியாயங்களால் மாயையிலேதானே பிரபஞ்ச முண்டாகி யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டவருமென்னுஞ் சைவ முடிவு சாதிக்கப்பட்டது.

ஆயின், வித்திலெடுங்காது அதிகாரமிக்கும் மரத்தையும், அந்த வித்தையும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாயைக்குஞ் சைவநூல்களு வமை கூறியதென்னெயனின், வித்திலே நின்றும் தோன்று மரம்

பூமி யாதரவிலன்றித் தானே தோன்றமாட்டாதாற்போல மாயையிலே நின்றுந் தோன்று முலகம் சிவனாதரவி லன்றித் தோன்றமாட்டாதென்பதை விளக்குதற் பொருட்டே யன்றி, எதிலே நின்றுந் தோன்றிற்றோ வதிலேதானே யோர்பொரு ளொடுங்கு மென்பதை விளக்குதற் பொருட்டன்றும். இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் வீண் விவாதத்துக் கிடமுண்டாகாமையால், அவரது அறியாமையை யின்னுங் கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம். அவர் பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அந்தப் பாலுக்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூறிக்கொண்டன ரன்றோ? தயிரைப் பசவுக் குணவாக லுட்டுவது ஸம்பிரதாயமன்று. சதாசித் தாக லுட்டுவ துண்டாகையால், பசவுக்கு மாத்திரமே யன்றி அந்தப் பசுவின் றயிரை யெருமைக்கும்; பன்றி முதலாகிய தாழ்ந்த மிருகங்களுக்கு முணவாக்குங்கா லது மீண்டும் பாலாகுமெனக்கூற வருமன்றோ? எருமைக்கும், பன்றிக்கு முணவான பசுவின்றயிர் எருமைப்பால், பன்றிப் பாலாகவே யன்றோ திரிந்துண்டாகும்? பசுவின்பாலாத லின்றுகையால், பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடுமென்றது பெரும்பேதமையே! அந்தப் பசுவின்றயிர் மானிடர்க்கே யன்றோ முக்கியமாக வுணவாகின்றது? அவரிடத்தி லது எப்படியாகின்றது? இந்தப் பிரஸங்கத்தால் தயிரானது பசுவினிடத்தொடுங்கி மீண்டும் பாலாகுமென்பதை மறுத்தோ மாகையால், அவர் விபரீதமித் தோடேமாய்த்தது.

மேல், பால் தயிராகப் பரிணமித்தது பிரமம் பிரபஞ்சமாகிய தென்பதற்கு மாத்திரமே யுபமான மாகுமன்றி அந்தப்பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாயிடு மென்பதற் குபமானமாக மாட்டாதெனின், அதற்குள்ள வுபமானந்தான் யாது? அங்ஙனங் காட்டியவிடத்து பூஜ்யமாகவே யாம் சொல்வேம். பிரமம் பிரபஞ்சமாக விரிந்த தென்பதற்குப் பால் தயிர்களைக்கொண்டதே தவறு. பாலுந் தயிரும் பரிணம ஸம்பந்தம் பெற்றமையால், அப்படியே யுபமையக் கையுங் கொள்வது அவசியம். அங்ஙனங்கொண்டு மறுத்ததை அவருமொப்புக்கொண்டே ஸமாதானஞ்சொல்லவந்து தடுமாறிப்போயின ராகையால், அது அஸங்கதமுற்றழியு மென்பதே ஸித்தம். பொன்னானது பூஷணமாகுங்கால் அந்தப்பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுவதுண்மை யாகையால், அதுவே பிரமத்தின் விகாரமாகிய பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்பதற்கு யாமெடுத்துக்

கொண்ட வுபமானமெனின், அதுவுந் தவறுடைத்தாம். பொன்னும் அதன் வீகாரமாகிய பூஷணமும் ஒரு தன்மை பெற்று விளங்கலால் அது கூடும். பூஷணத்திரிவில் பொன்னுருவங் கெடாமை லித்தம். பிரபஞ்சத்திரிவில் பிரமசபாவங் காணாமையாற் பிரபஞ்சம் பிரமமாகமாட்டாது. பால் தயிரானபோது பாலின் தன்மை தயிரிலில்லாமற் போனதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமானபோது பிரமத்தன்மை பிரபஞ்சத்தி லில்லாமற்போயிற்று. பாலேக்காட்டிலும் தயிர் கெளரவங் குறையப் பெற்றது போலவே பிரமத்தை நோக்கப் பிரபஞ்சம் இழிவெய்தாநின்றது. உயர்ந்த பொருளும், இழிந்த பொருளுமாகிய பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகட்குப் பொன்னையும், பூஷணத்தையு முவமைகொண்டு பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுமாபோல் பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்று சாதிக்கத் தலைப்பட்டது அவாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது. இப்படியே அவர்காட்டு மொவ்வோருபமானமும் பேதிக்கப்பட்டு ஏகவாதத்தின்றலையி லிடிவிழந்தழியுமாகையா லினியேனு மவர் மதமடங்கிக்கிடப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—ஒன்றேயாகிய பிரமம் பல யோனிகளிற்புகுந்து பல பிரமங்களாயுடைந்த தென்னை? அது நின்மல முடையது என்று நீவிர் கூறுமாற்றம் தான் யோனிவாய்ப்பட்டழிதலால் பொம்ப்பட்டதென்னை?

மாயாவாதி,—சிவாகமங்கள் பதார்த்தங்கள் மூன்றே யென்றும், அவை பதிபசு பாசங்களே யென்றும் பிரதிபாதித்தற்குப் பொருளென்னை? பசுக்கள் படிவுளவென நீவிர் கூறுவதென்னை? பசுக்கள் பலவாயின், திரிபதார்த்தங்களென வரையறுத்த லெற்றுக்கு? பரமார்த்தத்தில் ஒற்றுமை நோக்கி ஒன்றென்றும், விவகாரத்தில் பலவாய் விஜ்ஞம்பித்துக் காணப்படுகின்றமையால் பலவென்றுங் கூறியதெனின், இதுவே பிரமவிசாரத்திலுங் கொள்ளாததென்னை? அக்னி ஒன்று? பலவா? அக்னி பற்பலவாக விஜ்ஞம்பித்தக்கால் அதனது அபின்னத்வமேனும் பரிசுத்தமேனுங் கெடுமா?

இந்த ஸமாதானத்தைப் பரியாலோசிக்குங்கால் பெருகைப்பையே விளைக்கின்றது. பதியேகமும், பசுக்கள்

பலவும், பாசங்கண் மூன்றுமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் இம்மூவித விஜாதிகளையும் பதார்த்தத்திரயங்க ளென்று கூறுதலமையும். தமிழ்ப்பாஷையி னெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்துமென விரண்டுவகைப்படுமென்று கூறி, அவற்றுள் உயிரெழுத் து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டுமாகும் என விரித்தோதுவதா லுண்டாகிய குற்றம்பாது? இப்படியேயன்றோ சைவசித்தாந்த விவரணத்தைக் கொள்வர் மேலோர்? திரிபதார்த்தங்களில் பசுவென்பது அந்த ஜாதியினது சமஷ்டி வாசகமாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் வியஷ்டியாக விசாரிக்கையில் எண்ணிறந்தனவாக வெளிப்படும். இஃதொழிந்து பசுவென்பது எகமேயெனவும், அஃது விவகாரத்திற் பலவாகிப் பரமார்த்தத் தி லொன்றேயாக விருக்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமையால், பிரமம் ஒன்றே யுள்ளதெனவும், விவகாரத்தில் அஃதொன்றே பல சீவர்க்க ளாகுமெனவும், அவை மீண்டும் பரமார்த்தத்தி லொன்றே யாய்விடுமெனவுங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்களுே வொற்றுமை பெறும்? இருவர் பிரசங்கமும் வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றமையால், அநேகம் பொருள்களை மூன்றென்று சைவர் கூறியபடியே அநேகம் பொருள்களை ஒன்றென்று யாம் கூறினோமென்று அவர் தொடுத்த வீண்வழக்கு அபஜயத்தை யடைந்தது. ஒன்றாயுள்ளது என் பலவாயுடைந்தது என்பதற்கு என்ன ஸமாதான முண்டாயிற்று? ஒருபொருடானே பலவாயுடைந்து காரியப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் பசுவைக் கூறியதுண்டா? பெத்தமுத்திக ளிரண்டுகாலங்களிலும் பசுக்கள் பலவுள்ளனவென வும், அவை திரிபதார்த்தங்களென்னுஞ் சமட்டிகளி லொன்றி லடங்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், விவகாரபரமார்த்தங்க ளை யேகமாகிய பிரமத்துக்குக்கூறி யிஷ்டம்போல் விவகரித்துவரு மாயாவாதி மதந்தானே மாட்சிபெறுதொழிந்தது. இனியொன்று யுள்ள அக்னி பலவாக விஜ்ஞம்பித்தபோது அபின்னத்தமும், பரிசுத் தத்வமுங் கெட்டனவாவென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டதை யுஞ் சற்றே யோசிப்பாம். ஒன்றாயுள்ள வக்னி பலவாக விஜ்ஞம்பித் ததென்கையி லவ்வொன்றினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் உஷ்ண சக்தி, தக்தசக்தி, பிரகாசசக்தி முதலியன வொருபடித்தாகவே யிருக்கக்கண்டோம். ஏகமாகிய பிரமமே யப்படிப் பலவாகுமெனி ன

வ்வேகத்தினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் பிரமசபாவம் நீங்காதிருக்கவேண்டும். பிரமத்தின் விசாரமென்று அவர் கூறும் உயிர்கள் சுகதுக்க ரூபிகளாய் வினையுயப் பட்டு மொத்துண்டு வருந்துகின்றவர்களும், உலகம் கேவல ஜடப்பொருளுமாகி விளங்கலால் பிரமத்தின் அபின்னத்வமூர், பரிசுத்தத்வமும் அவற்றினிடத்துண்டோ வில்லையோ வென்பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது. இதனால் ஜகஜீவர்கள் ஏகமாகிய பிரமமன்றெனவும், பிரமத்தைப்போலவேயவ்விரண்டு பொருள்களும் விஜாதித்வமெய்திய நித்தப்பொருள்களெனவுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இது காறும் விவகரித்து முடிவு செய்த பரிஷ்காரத்தால் சைவநித்தையிற் நிலைப்பட்டழிந்த ஜண்டியொருவனால் வெளிப்பட்ட (பேதவாததிமிரபாதி) என்னும் ஆபாசத்திரட்டு அடியோடே மாய்ந்துவிட்டது. பேதவாதமென்பது மத்வமதமாகிய துவைதவித்தாந்தமென லறியாது பேதம், அபேதம், பேதாபேதங்களாகிய முடிவுகளேக்கடந்து அத்வைதமென்னுஞ் சிறப்புரிமை பூண்டு விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்தையே பேதவாதமெனக் கொண்டெதிர்க்கவந்த பாஸ்கரனுக்குப் பலபலவென்று பல்லுடைந்து, குப்புறவீழ்ந்து குலைகுலைந்தோட நேரிட்ட புதுமையை நாடி அங்குனஞ் செய்தருளிய (ஆபாசஞானநிரோதம்) என்னு மிந்தச் சிவஞுரியனையேயன்றோ வீரபத்திரமூர்த்தியெனத் துதித்து விரும்பாநிற்பர் மேலோர்? மேலே கூறப்பட்ட மூவிதவாதங்களும் புறப்புறச்சமயம் ஆறாகவும், புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகப்புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகச்சமயம் ஆறாகவும் விளங்கும். இவற்றுள் உலோகாயதம், சமணம், நால்வகைப் பௌத்தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச் சமயங்களாம். மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், ஸாங்கியம், மீமாம்ஸம், தர்ஸ்கிகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்களாம். சைவம் பாசபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹாவிரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத்வைதம் - அல்லது சிவைக்யவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவஸமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிசாரவாதம், பேதவாதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்து நாலுசமயங்களுக்கும் அநீதிப்பட்டது சைவசித்தாந்தமென்னு முண்மை சிற்றம்பலநாடிகளா செய்தருளிய தத்வப்பிரகாசம் என்னு னாலின்வழி யினிதுவிளங்கும். இங்ஙனமாக, புறப்புறச்சமயியாகிய உலகாயதன் முதலினோரும், புறச்சமயியாகிய மாயாவாதி முத

வினோருஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யெதிர்ப்பது பேராச்சரியத்தானே யெயன்றோ வண்டுபண்ணுகின்றது? சரபத்துக்கு முன்னர் சிங்கமே தலைநீட்டாதென்றால் மூடு, கொசு குமுதலியன தலையெடுத்து வெளிப்படுவது எவ்வளவுபேதமை? தீபத்தை யணைக்கவெழுந்து அதில் விழுந்து சாகும் விட்டிற்பூச்சிகள் கதியே ஸம்பவிக்கையால் ஐயோபாவம்! என்று அவர்கள் விஷயத்தில் அறுதாபமே யுண்டாகின்றது. ஆனாலுஞ் சிறிய பாம்பாயினும் பெரியத்திற்கொண்டடிக்கவேண்டுமென்னும் பழமொழிப்படியே ஷே மதஸ்தர்சளி லிப்போது கொஞ்சந் தலைவிரித்தாடுங் கலிரணபர்களாகிய உலகாயதன், மாயாவாதி முதலினோரைப் போதுமானவரையில் விசாரித்துக் கொண்டோம். இவருள்ளும் ஏகாத்மவாதியாகிய மாயாவாதியை அதிகமாக விசாரித்துக்கொண்டோம். உலகாயதன் இளையவனும், மாயாவாதி மூத்தவனுமாயைவால். இம்மாயாவாதியினது மதங் கிளைத்து வேர்விட்டதென்ன வெளிப்பட்ட உத்தமவாதம், சர்வமதசித்தாந்த விளக்கவினாவிடை, திருக்குதிரிசியவிவேகம் என்னும் ஆபாசத்திரட்டுகளை முறையே உத்தமவாத நூலவாதூலம், சித்தாந்த பூஷணம், திருக்குதிரிசிய விவேக கண்டநம் என்னுங் கோடரிகளால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டோம்.

இன்னு மிம்மாயாவாதம் பலவிதமான பரியாசத்துக் குள்ளாகிய லக்ஷணுண்டழியும்! அழியும்!! எங்ஙனமெனின்? அம்பட்டனொருவன் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னை யெப்படியோ சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய அடப்பத்தில் வைத்திருந்தான். ஓர்நாள் அவன் அரசனுக்குக் கஷ்வரஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் அவனைப்பார்த்து ஊர்சேஷமம் எப்படி யிருக்கிறதென்று வினவினன். அதற்கு எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னுக்குத் தரித்திரமா? என்று அம்பட்டன் பதில் கூறினன். அதைக்கேட்ட வரசன் புன்கிரிப்படைந்து மறுநாள் அவன் கஷ்வரஞ்செய்ய வருகையில் அவனுக்கோர் வேலையிட்டு வெளியே போகச்செய்து அவனடப்பத்தைச் சோதிக்கையில் அதில் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டனன். பின்பு வந்த அம்பட்டன் விடை பெற்றுக்கொண்டு அடப்பத்தை யு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் மறுநாள் கஷ்வரத்துக்கு வந்தனன். அப்போதும் சேஷம்விசாரஞ்செய்தனன். அதற்கு உலகமுழுதுங்கஞ்சிக்கு அலைகிறதென்றன ~~காமநாமநிபந்தனம்~~ அற்பர்களு

கூடய செல்வத்தின் பெருமை யினைத்தென்று அறிந்து வியந்தனன். இதுநிற்க, வேறொரு விசித்திரமு முண்டு. பூணையினது ஏதாவதொன்றைத் திருடியுண்கையில் அதற்குத் கண்ணமூடிக்கொள்வது சபாவம். அங்ஙன மூடிக்கொள்ளுகையில் தன் கண்ணுக்கு ஒருவரும் புலப்படாமையால் இவ்விடத்தி லாருமில்லையென்று பயமற்றுத் திருடியுண்ணும். அங்குள்ளவர்கள் பார்த்து உதையாமற் போகார்களாகையால், அப்போது திடீரென்று விழித்து இதுதானே விலகம் என்று மருண்டு ஒழும். இவ்விருண்டு விருத்தார்த்தங் ளாலும் அறியாமை மேலிட்ட ஜந்மங்களுடைய தன்மையே வெளிப்பட்டது. அம்பட்டனுக்குத் தன்னனுபவமே யுலகமெங்குமிருப்பதாகவுண்டாகிய வுணர்ச்சியும், பூணையானது தனக்கு யாருந் தோன்றாமையால் யாருமே கிடையாதென்றுண்டாகிய வுணர்ச்சியும் நம்மாயாவாதப் பெருஞ்செல்வர்களுக்கே யன்றோ பொருந்து முபமானவர்களாயின? மாயாவாதியாவான உலகம் தானினைத்தபோதே யுண்டென்றும், நினைபாது போது இல்லையென்றும் கூறுகின்றமையாலும், சமுத்தியில்பிரபஞ்சம் உண்டானாற் காட்டென்றேக்கின்றமையாலும் அவன்கூறு ஞானத்தை அமபட்ட ஞானமென்றும், மார்க்கால ஞானமென்றும் விவேகிகள் கூறுவர். தன்னிடம் பொன்னிருந்த போது உலகமெங்கும்பொன்னிருந்ததெனவும், தான் கண்ணமூடிக்கொண்ட மாதிரத்தானே யாரு மில்லையென்றும் அம்பட்டனும், பூணையுங் கொண்டபடியே யன்றோ தானினைத்தபோதே யுலகமுண் டென்று ம், தான் கண்ணமூடித்தூங்குவது கொண்டே யுலகங் கிடையாதென்றும் அம்மாயாவாதி மயங்கிக்கூறுகின்றான்? இதற்கைய மாயாவாதியின் சிறப்பை யின்னுங் கொஞ்சங் கூறுவாம். ஓரிடையன் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையின்கீழ் நல்லி ரித்தியை வந்து தூங்கி விட்டனன். அப்போது பெருமழை யுண்டாகி வெள்ளம் பெருகி யோடிற்று. அந்த வெள்ளத்தில் அவ்விடையன் றிலைம யிரவிறந்து அலைது கொண்டிருந்தது. இடியும், மின்னலும், காற்றும் அதிகரித்து வருஷிக்கு மந்த மழையை அவனது பெருந்தூக கஞ் சட்டை செய்யவில்லை. இந்த நிலையில் அவன் தூங்குகையில் அந்தவுழியேபோன அம்பட்ட னெருவன் அவ்விடையனது தன்மையைக்கண்டு அருகணந்து அவனைப் புரட்டிப்பார்த்தனன். செத்த பிணமல்ல வென்றும், தூக்கத்தின் பெருமை அது வென்றும் அம்பட்டன் றெழிந்து, அவ்விடையன் றலையிலும், மூகத்திலும் வளர்ந்

து காடுபற்றி யிருந்த ரோமராசிகளைக் களைந்து அவனைப் புரட்டிப் புரட்டிச்சர்வாங்கமும் சூவரஞ்செய்துவிட்டுப் போயினன். அன்று கழித்துமறுநாள் விழித்துக்கொண்ட அவ்விடையன் விழித்தவுடன் தன்னுடைய முகத்திற் கையையிட்டுத் தாடியை யுருவப்போனான். தாடியில்லை. மீசையைப்பார்த்தான். அதுவுமில்லை. குடுமியைப் பார்த்தான். அதுவுமில்லை. இப்படி யெங்குங்காணாமையால் அவன் தன்னிற் சந்தேகங்கொண்டு அழத்தொடங்கினான். (நானான் நானல்லவோ? இது—நல்லூரிலே யேரிக்கரையல்லவோ? கோனன்றான் கோனல்லவோ? என்னைக்—கொண்டழித்து வேறு யாரைக்கொண்டணந்தாரோ? நானான் நானல்லவோ?) என்று புலம்பிய விடேத்தைக் கொஞ்சம் விரித்தாரைப்பாம். அவ்விடையன் தாடி குடுமி முதலிய வடையாளங்களில்லாமற்போகவே தன்னிடத்திற் றனக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. நானாயிருந்தால் எனக்குக் குடுமி, தாடி முதலியன விருக்கவேண்டுமே! அவையில்லாமையால் நான் - நானல்லபோலிருக்கிறது. நான் படுத்திருந்தவிடம் நல்லூர் எரிக்கரையாச்சுதே! அது தண்ணீரில்லாத எரியன்றோ? இதே விருக்கிற ஏரி தண்ணீர் கொண்டிருக்கிறதாயால் அந்த எரிதானே இது வேறு ஏரிதானே? தாடி முதலியவற்றோடு கூடிய எனபேர் கோனஞ்சுதே! அவையில்லாமல் இப்போது காணப்படுகின்றவன் கோனன்றானே அல்லவோ? தெரியவில்லை. தாடி முதலியவற்றோடு தண்ணீரில்லாத எரிக்கரையின்கீழ்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்த கோனன் என்னும் பெயரையுடைய என்னைக்கொண்டழித்து அவ்வடையாளங்களில்லாத வேறு யாரையோ தண்ணீர் நிரம்பிய விந்த ஏரியின்கீழ் யாரோ கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டார்கள் என்று தேம்பித்தேம்பியழுதுகொண்டிருந்தான் என்னும் விசேடம் நம்மாயாவாத ஞானிகளுக்கே யன்றோ பொருந்தும்? பிரமம் தன்னை மறந்து விட்டதனன்றோ தான் பிரமிந்தானே அல்லவோ என்று சந்தேகமுண்டாகிச் சீவத்தன்மை யெய்தி முன்னிருந்த வடையாளமாகிய பிரமநிலை பெயர்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றது? இப்படியும் பிரமத்துக்கு அஷ்டிகளுண்டாகுமா? இவைகளையன்றி ஆற்றிலிறங்கிக் கரையேறித் தங்களை யெண்ணிப் பார்த்துக்கொண்ட பதினம்களில் அங்கனம் எண்ணிவந்த வொவ்வொருவருந் தனித்தனித் தங்களை விட்டு எண்ணி வறியாமையால் தம்மி லொருவனை ஆறுவிழங்கிவிட்டதென்று மருண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டழுத

கதையுமேயன்றோ நமது பிரமத்தின் குஞ்சுகளாகிய மாயாவதிசுள் பெருமையை யினிது விளக்கும்? மூடர் பதின்மருடைய கதையாகிய விர்தவுபமானத்தைப் பிரமத்தினிடத்தேற்றி அப்பெருந்தகையாளரே கூறிக்கொள்ளுவ துண்டாகையால் யாம் விசேடித்துரைப்பது அவசியமன்று. இவரை மார்ஜாலஞானிகளென்பது வேறுவிதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்படும். “கேசித்தவைத மாச்சிரீத்ய பிடாலப்ரதி மாநரா, ருத்ரேண ஸாம்ய மந்யேஷாம் வதந்தி ப்ரவிமோஹிதா” என்னும் சூதஸம்ஹிதா வசனத்தால் சிலபேர் அத்தைவதமென்னும் அபேதவாதத்தை யறுசரித்து மார்ஜாலச் சிரேஷ்டர்களாகிய பூரிருத்ரமூர்த்தியேயு ஏனையதேவர்களுையுஞ் சமானமாகப் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இதனால் அத்வைதமென்னும் ஏகாத்மவாதத்தை யறுசரிப்பது கொண்டே பூரி சிவபெருமானேயு ஹீனதெய்வங்களைப் பெல்லாம் சமானங்கூறுதற்க்க வவதிஞானமுண்டாகிறதெனவும், அந்த ஞானத்திதயநந்தரமே அவர்கள் பிரமித்துப் பிதற்றுக்கின்றார்களெனவும் எற்படுகின்றது. இவ்வத்துவிதம் இன்மைப்பொருளைக் கொண்டதென்றற்க, சைவபரமாக வதை விவகரிக்குங்கால் அன்மைப்பொருள் விரவிநிற்கும். அசைவம்பழுத்து விளங்கு மல்வத்துவிதத்தை யறுசரிப்போர் மார்ஜாலசிரேஷ்டாளொன்ற தென்னையெனின், பூனையானது சுவர்முதலிய விடங்களிலிருந்து தாவும்போது இந்தப்புறந்தாவுமோ, அந்தப்புறந்தாவுமோ என்று சந்தேகத்தை யுண்டிபண்ணுவதுபோலவே அவர் பரதத்வநிண்ணயம் பண்ணுகையில் அது சிவனோ, விஷ்ணுவோ என்று மபக்கத்திலே தானே முடியும். பூனைக்கு எந்தப்புறங் குதித்தாலும் சகசமாவதுபோல் இவர்களுக்கும் எந்தத் தெய்வத்தைச் சொன்னாலும் சகசமாய் முடிந்திடுவதால். இவர்கள் சைவருமன்று, வைஷ்ணவருமன்று. உபயபிரேஷ்டர்களென்பதே தீர்மானம். சிவநிந்தையைச் சகிக்காமல் வியவஸ்தைப்படுத்திப் போலியத்துவிதமாகிய ஏகாத்மவாதத்தைக் கண்டிக்கும் சூதஸம்ஹிதையை மாயாவாததுலென்று மருண்டு கையாண்டுவரும் அவ்வவிவகிகள் வினையிருந்தவாறு ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அத்துனிதம் என்னுஞ்சொல்லானது அவருக்கெப்படி விரிமைபெனக்கொண்டு குழப்பிவருகின்றார்களோ அப்படியே சூதஸம்ஹிதையையுந் தம்மதாக அவர் குழப்பிப் பெருங் கூச்சலிட்டு வருகின்றனர். இன்னோர் விஷயத்தில் யாமெடுத்துக் கொண்ட பிரபாஸத்துக்கள வின்றாகையா லிம்மட்டி லுபரதியடைந்

தாம். இவரீனுமுத்தவனாகிய பாஞ்சராத்நிரிக்குப் போதும் போது
மென்று சொல்லும்படி சிவபாரம்பிரதரிசிரி, சிவதத்வசிந்தாமணி,
சிவாதிக்யரத்நாவளி, சைவஞானாமணி என்னு நூல்களின்வழி அதி
கமான ஸந்மானங்கள்செய்து திருப்தியடைந் திருக்கின்றோமானை
யாலிங்கேயொன்றும் அவன் விஷயத்தில் யோசிக்க விடமுண்டாக
வில்லை. ஏனைய சமயிகள் பிரபாவங்களைச் சிவஞான சித்தியார் பர
பட்சமுதலியவற்றாற் செவ்விதி நறியலாமென்க இதுகாறும் பிர
ஸ்தாபித்துக் கடிந்த ஆபாசஞானங்களேயன்றி வேறு ஆபாசஞான
மு முண்டாகையால், அதையுங்கொஞ்சம் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப்
படுத்துவாம்.

திரிபதார்த்த பிரதிபாதக போதபாகிய சைவசித்தாந்த வுண்
ச்சி கைவர முயலும் அதிகாரிகளைப்பற்றியே யீண்டு விசாரிப்பதா
ம். இர்த்ச சைவசித்தாந்தம் சரியை - கிரியை - யோக - ஞானங்க
ளென்னு நாலுவிதமான சிவபணிகளைக் கொண்ட தொன்றும். இர
த நால்வகை யநுட்டானமுடையவருஞ் சைவரேயாவர். சிவனடியா
ரென்னப்படு மிவர்கள் ஒருவரை யொருவர் சிவமாகவேகொண்டு வ
ழிபடுவது இவருக்கின்றியமைபாத முக்கிய கடமைபாம். நால்வகை
யநுட்டாதாக்களும் வேடத்திலுஞ் செய்கையிலு மொத்திருப்பா
ராகையால் ஒவ்வொருவருந் தாரதம்யம் விசாரியாது சைவ வேடம்
பூண்ட யாவரையுஞ் சிவ பாவனையாகவே வழிபடல்வேண்டும். சிவ
ஸாந்நித்யமுண்டாகுமிடங்கள் தாவரமாகிய சிவலிங்கப்பெருமானி
டத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத்துமே யென்று சைவ நூல்
கள் கூறுகையால் இரண்டிடங்களுஞ் சிவபாவனையே யதிகரித்தல்
வேண்டும். சிவனடியார்க ளிடத்தில் யோக்யதை யில்லாதவழி அவ
ரை வழிபடுதல் கூடாமையால் அதையேயன்றோ யாம்விசாரிப்பதெ
னின், சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும் யோக்யதை யுண்டோ வில்லை
யோ வென்று உடைத்தன்றோ பின்னர் பார்க்கவேண்டி. வரும்? உ
டைபட்டுக் கல்லாக வெளிப்படுஞ் சிவபிரானிடத்தில் அன்புசெ
ய்ய யோக்யமுண்டாகாமையால் சிவாலய சேவை வேதாகமங்களில்
விதித்தது அவலமாக வன்றோ முடியும்? இப்படிப்பட்ட வீண் வி
சாரஞ் செய்யத் தலைப்படு மொருவனைக்காட்டிலும் அயோக்யர்கள்
வேறுகிடைக்க மாட்டார்க ளாகையால் தன்னுடைய தோஷத்தை
யே முதலிலொழித்துக் கொள்ளவேண்டியது, தன்னிடமுள்ள குற்
றமொழிந்தால் தான் நிர்த்தோஷியாய் விடுகிறானாகையால் வேற்றிட

த்து மலினங்கள் தனதுள்ளத்திற் பதியவிடமிராது. துரியோதனன் தன்னைப்போலவே யுலகமுழுதும் பாவிசனே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும், தருமநந்தனர் தம்மைப்போலவே யுலகமுழுதும் நல்லவர்களே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும் பிரஸ்தாபித்த வுண்மை ஸ்ரீமகாபாரதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் விசேடத்தானுமறிக. அன்றியும், ஏகவெனென்னும் வேடன துரோணசாரியைப்போலொரு மரப்பாவை செய்துவைத்துக்கொண்டு அதனது அயோக்யதையை விசாரியாது அதையே துரோணராகப்பாவித்து வழிபட்டுவந்த விசேடத்தால் ஆசாரியராகிய துரோணரிடங் கற்கவேண்டிய வரிய வித்தைகளை யெல்லாங் கற்று அதிக ஸம்பன்னனானதன்றியும், மூலபுருஷராகிய துரோணசாரியரை யோர்காலத்தில் காணநேரிட்டு அவர் விரும்பியபடியே குரு தட்சணையாகத் தனது கட்டை விரலைத் துண்டித்து அவருக்குத் தத்தம் பண்ணினுனென்பது முதலிய இதிகாசவிருத்தார்தங்க ளாந்த முண்டாகையால் சிவனடியாநிலக்கணத்தைப் பரிட்சிக்கவேண்டு மென்பது கேவலம் அஸங்கதமாய்விட்டது. சேரமான் பெருமானுபனர் உழமண் சுமந்துவந்த வண்ணாளைச் சிவனடியாராகக்கண்டு வழிபட்டமையாலும், கலிக்கம்பநாயனர் - ஏனாதிநாயனர் - மெய்ப்பொருளுபனர் முதலிய பரமமஞானிகளெல்லாங் கேவலம் வேடங்களுையே மெய்ப்பொருளென வழிபட்டமையாலும், இயற்பகைநாயனர்-மானக்கஞ்சாற நாயனர் முதலினோர் மனைவியைக் கேட்டவர்க்கும், மகளாரது கூந்தலைக்கேட்டவர்க்கும் வேடமாத்திரத்தானே மகிழ்ந்து அங்ஙனங்கேட்ட வயோக்யதையை நாடாமல் கேட்டபடியே கொடுத்தருளினமையாலும் சிவனடியாரைப் பரிட்சித்துப் பார்த்தே வழிபட வேண்டுமென்பது செல்லாது. ஒருவரை யொருவர் பரிட்சிக்க முயலுங்கால் பரிட்சிக்கத் தொடங்குபவன் தன்னைப் பரமயோக்யனாகவும், தன்னிடத்திலெல்லாச் சைவநலங்களு நிரம்பி யிருப்பதாகவு மதித்தே வெளிப்படுவதால், தன்னிடத்திற் றன்னை யறியாமலே குடிக்கொண்டிருக்கும் அமங்கலங்களை யெல்லாம் யோசிக்கமாட்டான். அப்படியே பரிட்சிக்கப் படுபவனுங் கொண்டிருப்பா னாகையால் அவனுக்கு இவன் குற்ற முடையவனும், இவனுக்கு அவன் குற்றமுடையவனுமாக முடிந்து ஒருவரை யொருவர் துவேஷிப்பதே பயனாக முடியுமன்றிக் குணமுண்டாவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவனடியா நிலக்கணம் விசாரிக்கத்தொடங்கிய பலவறித்தி யுடனே ஷகூடி விடுவதால்,

நிர்விசாரமுடைய சாதுக்களே யன்றோ வேடமாத்திரத்திற் குழைந்து அன்பு வழியிலொழுங்குஞ் சிவனடியாராகவங்கீகரிக்கத் தக்கவராவர்? அன்பு என்னும் அரியபேறு கிடைக்கப் பெருமையே பல தீமைகளி லொருவன் செதிந்தழியவிடஞ் செய்கின்றது. சைவவேடம்பூண்டு சிவநேசமிஞ்ஞந்தவனாக வெளிப்பட்டு யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டவனாகிய வேர் சைவன் தனது பெண்டு பிள்ளைகள், தாய்தந்தைகள், பிராத்திர பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய தேகஸம்பந்திகளிடத்தில் எந்தச் சைவ நலங்களைப் பரிட்சித்தோ அவர்களை யுயிர்க்குபிராயிஞ்ஞது ஒம்புதல் செய்கிறான்? எவ்வளவு ரோதனங்கள் வர லுண்டான விடத்தும் அவற்றை யோர் பொருளாகப் பாராட்டாமல் அவரிடந் தான் வைத்திருக்கும் அன்பு அல்லது பாசம் காரணமாகவே யன்றோ அவர்களைத் தன்னிலு மினியவராகக்கொண்டு உபசரித்தும், பாதுகாத்தும் வருகிறான்? உண்மையான சிவனடியார் வந்து தன்னை யென்று கேட்பினுந் தனது மைந்தர் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்துச் சேடித்தாலன்றோ அன்றோக்கு ஏதாவதியன்றதை யுதவுகின்றவனாகிறான்? பாசங் காரணமாகவேயன்றோ மைந்தர் முதலினுரைச் சிவனடியாரினு மேலாகப்பார்க்க நேரிடுகின்றது? இந்த நியாயத்தால் சிவவேடத்தாரைப் பரிட்சிக்க முயல்வதெல்லாம் அன்பில்லாத குறைவென்றே ஏற்படுகின்றது. துட்டுவிரயவில்லாமல் விபூதியும், உருத்திராக்கவடமும், பில்வ முதலிய பத்திரங்களுங் கிடைப்பதுகொண்டு சைவவேடம்பூண்டு சிவபூஜையின் முதிர்ந்து சைவப் பழமெனத்திரிவது கொண்டே தன்னைச்சிவனடியாராக வொருவன் மதிப்பது கூடாது! கூடாது!! தன்னை மதிப்பது மாதிரங் கூடாதன்றி யேனையவிடங்களை மதிப்பது யுத்தந்தான். இப்படியே பொவ்வொருவருந் தம்மை மதியாமலும், ஏனையவிடங்களை மதித்தும் வழிபட்டு வருவதுண்டெனின், யாவரும் நிரகங்காரிகளாகிக் குணப்படுவார்களன்றோ? சாத்தன் தன்னை யிழித்துக் கொண்டு கொற்றனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டுகிறபடியே கொற்றனுந் தன்னை யிழித்துக்கொண்டு சாத்தனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டிக் குணப்படுவதிலென்ன தடையுளது? முடிவாக வன்பே சிவவேடத்தை வழிபடுதலுக்குக் காரணமென் றேற்படுகையால் சிவவேடத்தாரைத் தாரதம்புமாகக் காண்பவர் அன்பில்லாத பாவினென்றே நிச்சயிக்கவேண்டியது, அன்பில்லாமல் எவ்வளவு தூல்களைக் கற்றாலும், வுத்தனைத் தரம் சிவ

சிவ வென்று கதறினாலும், நாளெல்லாமிருந்து சிவபூஜை செய்தாலும் என்ன பலனுண்டு ? இத்தனையும் பெருமைக்கும், பேருக்குஞ் செய்வதாக முடியுமன்றி வேறில்லை. சிவவேடம் பூண்ட வொருவரை அவரைப்போற் சிவவேடம்பூண்ட மற்றொருவர் வந்தனம் புரிந்த காலத்தில் அதை யேற்றுக்கொண்டவர் பிரதிவந்தனஞ் செய்து அவசியம். ஒருவர் அன்பு பாராட்டியபடியே மற்றொருவரும் அன்புபாராட்டவேண்டிய வுரிமையால். ஒருவேளை பிரதிவந்தனஞ் செய்யாதொழியின், அது அங்குனஞ்செய்யாதவரது அன்பின்புறையேயாமன்றி முதலிற் செய்தவருக்கு உண்டாகுந்தாழ்வு யாது? இவர் அவரை வழிபட்டது சிவவேடம் பாராட்டியே யாகையால் அங்குனம் பாராட்டி வழிபட்ட நலங்கைகூடிச் சிவப்பிரஸாத முண்டாவதிலு மென்னதடை ? இவ்வுண்மை தேராத தான்செய்த வந்தனத்துக்குப் பிரதிவந்தனங் கிடையாதபோது பெருந்துக்கமுற்று முன்வந்தனம் பண்ணியதாமே பின்னர் பலவாறு நித்தித்துழல்வாரெனின், அவரை நாம் என்னென் றழைக்கலாம் ? அன்பு காரணமாகாமல் பெருமை காரணமாக வேடம் போட்டுக்கொண்டதனால் ன்றோ வீண்துக்கத்துக் கிடஞ்செய்தது ? கேவலம் வேடமாத்திரத்தானும், அத்துடன் செயல்குணங்களானும், அவற்றோடு நிச்சயம்-அதுபவம் என்னும் ஞானவிசேடங்களானுஞ் சிவனடியார் தன்மை வெளிப்படும். இவை யொன்றின்மேலொன்றேறிய படிகளாக வேற்பட்டமையால் ஒன்றின் பின்னொன்று பரிபாகவிசேடத்தா லொருவனுக்குச் சித்திக்குமென்பது முண்மை.

இவ்வரிய நியாயங்களால் சிவவேடத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலு ஒருயோசனையுஞ் செய்யாமல் ஒருவரையொருவர் சிவமாகக்கொண்டுவழிபடவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. (சங்கரிதிபதமரிதியிரண்டித்தந்து தரணியொடுவொளுத் தருவரேனு, மங்குவாரவர் செல்வமதிப்பேமல்லே மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லராகில், அங்கமெலாங் குறைந்தழுகித் தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே) என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்கின் விசேடத்தைக் கண்டபின்னரும் அடியார் வேடம்பூண்டொழுகும் பெரியோரிடத்து எங்கனோ தாரதம்யங் காண்பது கூடும்? இழிந்த குலத்தவரிடத்திலுந் தாரதம்யங் காணுது வழிபடவேண்டுமென்று வெளிப்பட்ட பிரமாணத்தை யதுசந்தித்த பின்னர் நானே யுயர்ந்தஜாதி யெனவும், என்

னிற் றுழ்ந்தவரே யேனையஜாதியினரெனவுங்கூறித் தன்னினத்தவ
ரைமாத்திரமே தழுவி யுபசரித்தும், ஏனையவருணத்தில் வந்தவர் எ
வ்வளவு சுத்தர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப்பொருளாகமதியாமல்
ஜாதியையே முக்கியமாகப்பாராட்டியும் அவலமார்க்கத்தினுழன்று
தன்னையும், தன்ஜாதியில்வேடம்போட்டுத்திரிகின்றவரையுமே யுயர்
ந்த வடியார்களெனவும், சைவரெனவும் கூறிக்கொண்டு திரிகின்ற
வர்கள் சைவர் ஆகார்! ஆகார்!! திருவினையாடற் புராணத்தில் அந்
தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதி என்னும் பி
ரிவால் நால்வருணத்தவர் சிறப்புங்கூறப்பட்ட பின்னர் சைவர் வீ
தி என்று வேறுபிரித்து யாவர் சிறப்புத்தோன்றவோ கூறப்பட்டுள்
ளது? அவர்க்குச் சாதியென்னை? சிவதீக்ஷையடைந்து சம்ஸ்காரி
களாய் விளங்கும் எல்லாச்சாதியினரு மென்பதே துணிவாகையா
ல் சிவனடியார்களிடத்தில் சூதிரலம் பாராட்டுவது கூடாதெனவே
யன்றோ ஏற்படுகின்றது? ஏனையஜாதிகளேநோக்க வேளாளஜாதியி
ற்றானே சைவநலம்திகரித்திருப்பதனால் அவரையே சைவர் என்று
மிகுதிபற்றி யுலகம் வழங்கிவருகின்றது. வேளாளராவார் சுத்தகுல
த்தவர் நால்வரு ளொருவராகையால் அவர்பால் அன்னியஜாதி நிந்
தை விசேடிப்பதின்று. அன்றோர்பேரை யிரவலாகக்கொண்டு உயர
வேண்டி முயல்கின்றவர்களே நிந்தித்துமுலா நிற்பர். இவ்வுண்மை
களாலுஞ் சாதி யெம்மட்டில் நிலைபெறுமென்பதை யோசிக்கவேண்
டியது. இன்னும் விசாரிக்கிற சாதியென்பது தேகத்தை யபிமானி
த்ததொன்று. சமயமென்பது ஆன்மலாபத்தைப் பயப்படுதொன்று.
நான் ஜாதியி லுயர்ந்தவன் என வொருவன் வெளிவரினு மவன் ற
ன்னிலுயர்ந்தஜாதி வேறுகிடையாது என்றுசொல்ல விடமில்லை. சுத்
தகுலஸ்தராகிய முதல் நால் வருணத்தவரு மொருவரிலொருவர் தா
ழ்ந்தவரென்பது யாவரு மொத்துக்கொண்ட விஷயமாகையால். எ
வ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டபோதிலுஞ் சூ
த்திரன் வைசியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிர
மிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்
டபோதிலும் வைசியன் கூத்திரியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவ
தல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தா
பித்துக்கொண்டபோதிலும் கூத்திரியன் பிராமணனுக்குக் கீழாக
வே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத்
தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் பிராமணன் ஞானி

க்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. மேல் வருணத்தவர் சிறப்பே நிலையாதபோது இவரிற்றாழ்ந்த வனுலோமர், பிரதிலோமர் முதலியவர்களுடைய சிறப்பு எங்கே நிலைக்கும்? சமயமோவெனின், ஒவ்வொன்று விசேடமே பெறும். சைவவழித்தார் திமுத லுலகாயதனீராக வொருவருந் தங்கள் சமயத்தை மற்றொரு சமயத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக வொப்புக்கொள்ளார்களாகையால். ஒவ்வொருவருந் தங்கள் தங்கள் சமயமே யுயர்ந்தசமயம் எனக்கொண்டிருத்தலால் சமயத்தை யபிமானித்தல் ஒருவாறு பொருந்தும். தனக்கு மேலிட்டசமயம் கிடையாது என்று துணிவுகோடலால், இங்ஙனமன்றி, தனக்குமேலொருஜாதியுண்டென்று கொண்டபின்னர் ஒருவன் ஜாதி யகங்காரங்கொள்ளலா லென்னபயன்? உயர்ந்தஜாதியுடைய வொருவனைநோக்கத் தானேதன்னைத் தாழ்ந்தஜாதியுடையவனாக வங்கீகரித்தடங்குவதால். தீதகத்தை யிடமாகக்கொண்ட ஜாதிரல் மத்தேகத்தோடுதானே யழியும். ஆன்மாவை யிடமாகக்கொண்ட சமயநலம் மேலுக்குமே லபிவிர்த்தியே பெறும். சமயம் என்பது, காலம்-பருவம் என்று பொருள் தரலால் அதை யபிமானித்தல் உசிதமென்று அப்பதத்தினடியாகவே சித்திக்கின்றது. புறப் புறச்சமயத்தினின்றும் புறச்சமயத்தினும், புறச்சமயத்தினின்றும் அகப்புறச்சமயத்தினும், அகப்புறச்சமயத்தினின்றும் அகச்சமயத்தினும், அதினின்றும் அதிதசமயத்தினும் புகுந்து ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகமுடிந்த சமயங்களைப் பருவபேதத்தா லொருவனையபிமானித்தல் பெரும்பயனாகவே முடிந்தது. கறுப்புநாயை வெள்ளை நாயாக்க முடியாதாற்போல விழிந்தஜாதியிற்பிறந்தவ னுயர்ந்தஜாதியாக விடமில்லை. கேவலங்கடையனாகிய வுலகாயதன்புத்தகைவும். சமணனாகவும், வைணவனாகவும், சைவனாகவுந்திரித லொரு பிறப்பி லேதானே கூடுமாகையா லுபகாரவடிவமாகிய சமயங்களை யபிமானித்தல் ஸாமஞ்சலமே பெறும். உலகாயதனுக்கே யோகமுண்டாகிற போது, ஏனையவுயர்ந்த சமயிகள் பிரயோசனமடைவாரென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? (அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொருளாய்) என்ற வசனத்தாலுஞ் சாதியைநோக்கச் சமயத்தினேற்றம் வெளிப்பட்டது, (விரிவிலாவறிவினா்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே-யெரிவி னாற்சொன்னாரெனுமென்பிராற் கேற்றதாகும்) என்ற பிரமாணத்தானும் அது விளங்கும். எல்லாச்சமயிகளும் ஜாதியினுஞ் சமயமே யதிகமென்று கொண்டிருப்பதாலும், அங்ஙனஞ்செய்தலால் முடிவில்

சைவவலித்தியுண்டாவதாலும் ஜாதியைவிட்டுச் சமயத்தையபிமா
னித்தலே சாற்புடைத்து. சைவராயுள்ள பலஜாதிமாக்கள் கூடி வா
ழ்ச்சையில், அவர் பிரிந்து ஒருவர் ஜாதியை மற்றொருவ ரிகழ்ந்துபே
சத் தொடங்குவ ரெனி நெங்ஙனோ சமயம் விர்த்தி யடையும்? ச
மய விர்த்திக்கு ஹானியுண்டு பண்ணுவதாகிய ஜாதியகங்காரம் அ
வசியம் உத்தமனுக்கு ஒழியத்தக்கதே ! சமயக் கேட்டுக்குக் கார
ணமாய்முடிந்த ஜாதியேற்றம்பகர்ந்திவாரைச் சமயாபி மானிதளெ
ன்று கூறுவ தெங்ஙன் ? இவற்றைச் சீர்தூக்கின், ஜாதியை யபிமா
னித்தொருவன் றருக்குறல் குணமோ, அல்லவோ வென்பது விளங்
கும் ! விளங்கும் !! இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த நியாய விளக்கத்தால்,
ஜாதியாசாரங்களை விட்டுவிடவேண்டு மெனவாவது, எல்லாம் ஒரே
ஜாதி யெனவாவது, ஜாதிபேதங் கிடையாதெனவாவது காலத்திர
யத்தும் அமையாது. அந்தந்தஜாதியாரும், தங்கடங்க ளாசாரங்களி
ற்றாழாது ஒழுகவேண்டுமென்பது, தத்தஞ்சாதியுயர்வைத் தங்
கண்மட்டிலே பாராட்டுவதன் றி யேனையஜாதிகளை யிழிவுகூறி மகிழ்
தல் கூடாதென்பது எமது முக்கியகருத்து. ஜாதி குலம் பிறப்புக
ளோ டொப்பவே கல்வி, செல்வமுதலியவற்றால் அகங்கரித்தலுஞ்
சமயவிர்த்திக்கு ஹானிதேடுவதாக முடிதலால் அத்தொடக்குகளி
லும் பற்றொழிந்த சுத்தராகவேண்டியது.

கல்வி, செல்வம், விவேகம் என்பவை தனித்தனி வேறுவேறு
பொருள்களாம். இவைமூன்றும் பூர்வகன்மவிசேடங்களாலொரு
வனுக்குண்டாகுமன்றிவேறில்லை. அவரவர் வினைக்கீடாக விவற்று
ளொன்றேனும், இரண்டேனும், இவைமூன்றுமேனும் கைகூடும்.
இவைமூன்றுந் தீமைநன்மையென்னு மிரண்டிடங்களிலு முதலி
யாகநிற்கும். தீமையிலுதவியாகுங்கால் அந்தக்கல்வியுஞ் செல்வமு
ம் புத்தியும் அவலமாகவே முடியும். நன்மையி லுதவியாகுங் கால
வைமுழுதுஞ் சபலமாகவே முடியும். இதனா லிம்மூன்று மொருவ
னுக்குக் கைகூடப் பெற்றகாலத்து மிவற்றின் மேலாயதொரு சிவப்
பிரஸாதமன்றோ சித்திக்கவேண்டி யிருக்கின்றது? அச்சிவப்பிரஸா
தமுடையார்க்கு இவைவேண்டுமென்பது முசிதமன்று. நாத்திகனு
க்குக் கல்வி, செல்வம், புத்தி இம்மூன்று மிருந்தால் அவன் என்ன
செய்யமாட்டான்? சிவநிர்தைவிற்பழுத்து உஷதங்கெடச்செய்வா
ளன்றோ? அப்படியே யூணமகமதியருஞ்செய்வாரன்றோ? கல்வி வி

வேகங்க ளிருந்தும் அவை யன்றோர் மாட்டுத் தீமையே விளைத்த
லால் சுற்றவரென்று பிறரைப்புகழ்தலும், நான் சுற்றவனென்று தற்
புகழ்ச்சி செய்தலும் அவலமேயாம். (கற்க கசடறக் கற்பவைகற்றபின்-
நிற்கவதற்குத்தக.) என்ற வுண்மை நிலையிற்பெயராத சிவநேசம் வி
டாது பற்றியொழுஞ்மேலோரையே சுற்றவரென்றும், அறிஞரென்
றுங்கொண்டு வழிபடுவர் மேலோர். (சாத்திரம்பல பேசுஞ் சமூக்கர்கள்
கோத்திரமங்குலமங்கொண் டென்செய்வீர், பாத்திரஞ்சிவமென்று பணிதி
ரேன், யாத்திரையி லருளுமாற்பேறரே.) எனவும், (வேதமோ திலென் சா
த்திரங் கேட்கிலென், நீ தினூல்பல நித்தல்பயிற்றிலென்.) எனவும், (காலே
சென்று கலந்துநீர் மூழ்கிலென், வேலைதோறும் விதிவழி நிற்பிலென்) என
வும் போந்த வருள்வாக்கியங்களால் ஜாதிரலம், விருதாகல்வி, வாசா
ஞானம், வெளியாசாரமுதலிய வாபாசங்கள் கடியப்பட்டிருத்தலு
ங் கண்டுணர்க. ஆதிசைவம், மஹாசைவம், அதுசைவம், அவாந்த
ரசைவம், பிரவரசைவம், அந்தபசைவம் என்னும் பிரிவுகடோன்றச்
சைவநலத்துக் குரியாரைச் சாதிஸம்பந்தம் பாராட்டிச் சைவநூல்
கள் கூறுகின்றனவன்றோ? இவர் சம்ஸ்காரத்தா லுத்தமோத்த
மத்தன்மை யடைந்தவரென்பது முண்மையன்றோ? இவருள் ஆ
திசைவர், மஹாசைவராதி மேல்வருணத்தவர் தங்களிற் கீழிட்ட
வேளையசைவர்பால் அபகர்ஷத்வமே யன்றி ஸமத்வம் பாராட்டி வ
ருவதின்று. அப்படியே அவாந்தர சைவராகிய வேளாளருந் தம்மி
ற் கீழிட்ட சைவர்பால் ஸமத்வம் பாராட்டா தொழிவர். இங்ஙன
மாக, இவ்வவாந்தர சைவராகிய வேளாளர் தம்மின் மேலிட்ட வே
ளைய சைவரேநோக்கி அவர்ஜாதி நலம்பாராட்டுதல் கூடாதெனவு
ம், ஸம்ஸ்காரிகளாய்விட்டபின்னர் தம்மிற் றுரதம்யங்கிடையாதெ
னவும் நிந்தித்துமூல்வர். தம்மின்மேலிட்டவரைத் தங்களுக்கு ஸம
மாக்கிக் கொண்டுதொழுயர வெண்ணுவது போலவே தம்மிற்..கீழிட்ட
வரையும் ஸம்ஸ்காரதிருஷ்டியால் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக்கொ
ண்டு அவரோடொத்துவாழ்வெண்ணுமலவரையவமதித்தும், நிந்தித்
தும் வருவது எவ்வளவு பெருந்தாழ்வு? அந்தணர் முதலியோரும்
வேளாளரும், அவரிற் கீழிட்ட பேர்களும் ஜாதிகிரந்தியொழியாமல்
தாங்கள் அடைந்திருக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களையுஞ் சாதியுயர்வுக்கே
துணையெனக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவரிகலிவருவதால், அன்
னோர் தாங்களடைந்த ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய ஸமான
த்தன்மை யடைபார்! அடையார்!! அந்தணர் முதலியவரோ
டொன்றுகூட வேளாளராதியோர் எண்ணுமாபோலவேவேளாளரிற்

முழந்தபேரு மெண்ணி யேறப்பார்ப்பதால், எங்கனோ விவரைச் சுத்தர்களென்று கூற விசையும்? அந்தணர் முதலியோரே தமது ஜாதி கிரந்தியை விடவேண்டுமென்பதுண்மையாக வேளாளர் முதலியோர் அங்கனஞ்செய்தலின்றி மேலு முயர்த்திட வெண்ணுத லெங்கனோ வமையும்? அந்தணராயினும், ஏனைய வருணத்தவராயினும் எதுகாறுஞ் சாதிக்கிரந்தி யொழியாம லியங்கி வர்த்திப்பாரோ, அதுகாறு மன்றோர் ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய சமயநலம்பெற்றவ ராகார்! ஆகார்!! இனுயாத் திரமேயன்றிச் சிவனடியாரிலக்கணம் உபதேசகாண்ட முதலியவற்றிற் கூறியபடியே யமையாத பொழுது அவரைச் சாதகரென்றன்மாத் திரமேயன்றிச் சாத் தியரென்றல் கூடாது. சாத்தியர்க்கு மாத்திரமே ஜாதிகிரந்தி முதலிய தோஷங்கள் விலகிச் சுத்தத்தன்மை யுண்டாவதால், அவருடைய தர்மத்தைச் சாதகராயுள்ளபே ராரோபணஞ்செய்துகொண்டு தாங்கடங்களு முயர்ந்துவிடப் பார்ப்பது அவலமென்க. இதனால் சாதகராவார் தங்கடங்கள் சாதியாசாரங்களிற் பெயராது நல்லொழுக்க மெய்தித் தவங்கிடந்து, ஒருவரோடொருவரிகழிந்து வாழவேண்டுமென்பதே நல்லோர் துணிவு. சாத்யதிசைவருமாயின் அவர்க்கு ஒருவரு முபதேசிக்கவேண்டுமெனின். அவரவரன்பே யவரைத்தலைப்படுத்து மாகையால். இந்தவிசாரத்தால் ஜாதிகலங்களெல்லாம் ஸாதவடிவங்களெனவும், அன்பினதுநலங்களெல்லாம் ஸாத்யவடிவங்களெனவும் பெரியோர் துணிந்துகூறுவர். விதிவத் தவமும், வித்வத்தாகவுஞ் சிவனை வழிபட்ட சிவகோசரியாரிடத்தும், திருக்கண்ணப்பதேவரிடத்துமே யிவ்வுண்மை விளங்கும்! விளங்கு!! மூீமத் - அப்பர்சுவாமிகளிடத்தில் அப்பூதி யடிகளார்க்கும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடத்தில் திருநீலநக்க வடிகளுக்கு முண்டாயிருந்த வன்புகளுமே யன்றோ வீண்டு நிதரிசனமாதல் பெறும்? இவ்வுண்மைகளைச் சீர்தூக்கித் தாவரசங்கமங்களாகிய விரண்டிடத்துஞ் சிவபாவனை மேலிட்டு வழிபடுவதே சிவஸம்பிராஜப் விர்த்தியைப் பயக்கும்! பயக்கும்!! “தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின் னு, மாபான்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைப்பன்” என்னும் பிரமா

ணத்தானு மதுவிளங்கும். சங்கமங்கணிற், தாவரமாகிய சிவலிங்
கோபாஸனை விக்கிரகாராதனமாய் முடிசின்ற தெனவும், அது செ
ய்தல் கூடாதெனவும் புலம்பித்திரியு மாபாசங்களுஞ் சிலவுண்டா
கையா லன்னவை (அர்ச்சாதிபம்) என்னும் பேரால் யாம் செய்திரு
க்கும் ஸத்கிரந்தவாயிலாக நிரசனம்பெற்றிருத்தல் கண்டு குணப்ப
ட்டு உலகம் நீடுவாழ்க. சுபம் ! சுபம் !! சுபம் !!!

நிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸ ம் ப ந் த தீ ர் த் த

சரணரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

உ

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

ஸ்ரீராமநாதசம்பந்த குரவேந்தர்

—o—o—o—

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

—o—o—o—

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காபி.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுளமுழை
வலகிலாந் தலானிறைந் தவனெவ னருணவே
குலவியேததுவோ னெவனவனுமை யொருகூற்றி
னலாகறைக் களச்சிவ பிரானடி யிணைபோற்றி.

வேறு.

மீலமக டிணைவன் முக்கண ஸீலமணிமிடந் தவனென வானோர்
திலகனே யுன்னைத் தகரமாக குறையுடையானஞ் செய்திடு முறைசெய்
யவரவன் முகுந ஸீசேறோ டெவைய மையநின் விழுதி யென் றுரைக்கு
மலவிரு மிரிததுச சிவசசடா விளக்க வந்தகை வல்லிய மறையே.

நூல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையின்கண் பெரன்
னப்பபிள்ளை பென்பவரொருவர் சில தினங்களுக்கு முன் “மூடமதி
கண்டனம்” என்றொருநூல்வெளியிட்டனரென்றும், அது கேள்விய
வேதவிரோதமா யிருத்தலால் நாராயணனே பரமென்று நம்பி
யொருநூல் செய்யும்படி “நாகபட்டினம் இராமாதுஜ சித்தரத்ந
கரையார்” கேட்டுக்கொண்டனரென்றும், அதன்மேல் செய்யப்பட்
ட்டதென்று அபவித்திரஸ்தானமாகிய குதத்தினிடத்தே தோன்
றிய புண்ணைப் பவித்திரம் என்பதுபெயர் “நன்மதிவிளக்கம்” என்
னும் பெயர்ப்புனைந்து ஒருபுத்திமான் எழுதிவிடுத்த பரமநாகரம்

பஞ்செனபாபுக்கவும், அதனை நன்மதியுடையார்கண்டு சபாசென நகைக்கவும், நகைக்கப்படுமவர் நானிரல்வழிதேடிப் பிழைக்கவும், சீகலசமயாதிதாத்தவைத சத்த சைவசித்தாந்த ஞானிகள் நன்கீதா மென மதிக்கவும் வரைந்துவிடும் வாய்மைவருமாறு:—

அவ்வழு வாசீகத்திரட்டில் “ஸுஹோவாச வ்யாஸஃ பாராபர்யஃ” என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி வியாசர் சத்தியவாக்கியரானபடியால் அவரியற்றிய வேதாந்தசூத்திரத்தில் “பத்யுரசாமஞ்ஜஸ்யாத்” என்று கூறினாரென்றும், அதற்குப் பாஷியஞ்செய்தருளிய சங்கராசாரியர் பசுபதிசம்பந்தமான பாசபதமும் ஆகமமும் அநாதரணியபென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் ஓர் கற்பனவாக்கியத்தை யெழுதிவிட்டுத்தார். அவ்வாக்கியத்துக்குச் சங்கரருடைய அபிமதம் ஈகவரனுக்கு நிமித்தகாரணத்துவம் சைவர்கூறுவது விருத்தமென்றும், அபின் னநிமித்தோபாதாந காரணத்துவம் பொருத்தமென்றும் சாதித்துத் தமது மரபை விளக்கியிருக்கின்றனர். அப்படியே “உத்பத் யஸம்பவாத்” என்றும் “நசகர்த்து கரணம்” என்றும் விஜ்ஞாநாதி பாவே வீதஸ்யஸ்வதஃ ப்ரதிஷேதாத்” என்றும் வருமஅடுத்த வாக்கியங்களால் “வாசுதேவாத் ஸங்கர்ஷணத் ப்ரத்யும்நா தநிருத்தஃ” என்கிறபடிச் சீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவதும், காத்நாவுக் கரணமும் ஒன்றென்பதும், குணமும் குணியும் வேறென்பதும், விருத்தமென்பது சுருதி “பக்தா பாகவதாச்சைவ வைஷ்ணவா பஞ்சராத்ரிணஃ வைகாநஸா கர்மஹீநா ஷட்விதா வைஷ்ணவாமதா” என்கிற வைஷ்ணவபேதங்களையும் கண்டித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாரென்று கூறியது அறியாமையென்க

இங்ஙனநிற்க, வேதத்தில் கூறியது வியாசரையேயல்லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநிகதை சங்கரர்கூறியதுதமது ஏகான்மவாதத்தைச் சாதிக்கவேண்டியபாகஸின் அதுவே வியாசர் கருத்துமென்பது கூடாது. கூடுமென்னுபட்சத்தில் பாஞ்சராத்ரிதி நிக்தையையும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப்பது பெருவஞ்சமென்க. அவ்வாக்கியங்களுக்கு இராமாதுஜரபிமதம் வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷியத்தில் வேறுபொருளை நாட்டியிருக்கு முண்மையை யறியாது பிதற்றுவதென்னமடமை! சங்கராசாரியர்-இராமாதுஜாசாரியர் - மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலை

ப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சித்தார்த்தங்க ளைச் சாதிக்கப்புகுந்த பசுஞானிகளாகலின் அற்பபரிபாகிகட்கே அவர்குறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமென்க. “வயந்து வேதசிவாகம யோர் பேதம் நபச்யாமு; வேதோயீ சிவாகமம்” என்னும் வாக்கியத் தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம். ஸ்ரீ சிவபெருமா னே பிரதமமஹாசிருட்டியில வேதசிவாகமங்களைக் கூறினபடியாலு ம், பொருள்முடிவில் அபேதமாக விளங்கலானும் வேதமே சிவாக மம் என்று ஸ்ரீலீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் தமது பாஷியத் தில் உண்மைஞானத்தை விளக்கி யிருக்கின்றனராகையால் அவர் திருவாக்கே பெயர்க்குப் பிரமானமென்க.

சிவாகமங்களில் பதிபகபாசபதார்த்தத்திரய பிரதிபாதகமும் பஞ்சப்பிரமமமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், ஷடத்துவா ப்ரதிபாதகமும், சிவபூஜையுத்த தேவாலயோற்சவாதி பிரதிபாதகமும் விளங்குமா றேவேதத்தினு மமுறைபே “ஏதாவந்தோவை பசுவோத்விபாதச் சதுஷ் பாதச்ச” என்றும், “தஸ்மாத் ருத்ரர் பசுநாமதிபதி” என்றும் “ஜ்ஞாத் மாதேவம் சர்வபாப ப்ரஹாணி, க்ஷீணை; க்லேசைர் ஜந்ம ம்ருத்யுப்ர ஹாணி” என்றும், “ஜ்ஞாந நிர்மதநா ப்யாலாத் பாசம்தஹதி பண் டித்” என்றும் வரும் வாக்கியங்களால் துவிபாத சதுஷ்பாத பிரா ணிகளெல்லாம் பங்க்கொன்றும், எல்லாவுயிர்களும் பங்க்களையெ ன்று அறிபததக்கதென்றும், அப்பசுக்களுக்குப் பதி ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த் தியென்றும், பதிபாகிய பரசிவததையறிந்தவர்கள் சர்வபாவங்களி னின்று நீங்கியெல்லாக்கிலேசங்களுமொழிந்து சந்மரிநுத்துவைக் கடந்து பரமுத்தியடைவரென்றும், சர்வகாலங்களிலும் சிவஞான விசாராதிசபததால் சம்சாரபாசத்தைச் சிவபக்தர்கள் தகிப்பரென் னும் முறைபேகூறுமாற்றால் பதத்திரயப் பிரதிபாதகமும், எசுரார ணிய காந்தர்க்கதமா யிருக்கும் நாராயண பிரசிநசத மந்திரத்தில் “ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாயவை நமோநம” என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியினுடைய பச்சி மமுகமாகிய சத்யோஜாதமுகத்தை ஆசிரயிக்கின்றேன் அல்லது நமஸ்கரிகின்றேன் என்கூறி வாமதேவாதி முகங்களையும் இராம தேவாதி மந்திரங்கள் நமஸ்கரங்களால் ஆசிரயிக்குமுண்மை வெ ணிப்பொன்றால் பஞ்சப பிரம்மமூர்த்தி பிரதி பாதகமும், “அத்வ நாமத்வபதே ச்ரேஷ்டஸ்யாத் வசுபாரமஸ்யா” என்றற் றொடக்க தது வாக்கியங்களால் ஷடத்துவாதிமார்க்கங்களுக்குப் பதிபாகிய

ஹே ருத்ராமூர்த்தி, ! அத்துவாக்களில் முக்கியமாக் காதுசாரியாய் வர்த்திக்கக் கடவேன் என்று கூறுமாற்றால் மந்திரவர்பதகலாபு வன தத்வாத்துமக ஷ்டத்துவா பிரதிபாதகமும், “தமுஷ்ஹேயஸ் விகஸ்தந்வாயோ விச்வஸ்யசுடியதி பேஷஜஸ்ய யக்ஷ்யாமஹேசௌ மங்ஸாயருத்ரம்மோபிர் தேவமசுரந்துபஸ்வ” என்னும் ருக்மந்திர போதாயந கற்பகூத்திரங்களால் எந்தப் பரமசிவம் விஷ்ணு சந்திர ரூபமான பாணமும், மேருவிலும்கூட உடையதாய்ச் சகலசம்சார பிர பஞ்சங்களையு ரசிப்பிக்குமோ அந்தப் பரமசிவத்தை யோக்கியமா னமனமுண்டாதற்பொருட்டு நமஸ்காரங்களோடு பூசிக்கின்றேன் எ ன்று கூறுமாற்றால் சிவபூஜோற்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் தெர் ளிதினுணர்ந்தப்படு மாகையால் வேதமே சிவாகமம் என்னு முண் மையினிது விளங்கும்.

ஏதத்விருத்தமான அவைதிக பரிபாஷா மூலமாய்ச் சித்சிதீச வர பதார்த்தத்திரயபிரதி பாதகயுக்தமாய் விளங்கும் இராமாதுஜ சங்கேதித மதாசாரமே நிரஸ்தமென்று கண்டு கொள்க. கூர்மபுரா ணத்தில் “ஏவம் சம்போ திதோருத்ரோ மாதவேந முராரிண சகார மோஹ சாஸ்த்ராணி கேசவோபி சிசேநிதஃ காபாலம் லாகுளம் சாக் தம் பைரவம் பூர்வபச்சிமம் பாஞ்சராத்ரம் பாசுபதம் ததாந்யாநி ஸ ஹஸ்ச” என்னும் வாக்கியத்தால் சிவகேசவாதிகளிருவரும் மோ கனசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார்களென்பது பெறப்படுதலால் சிவா கமங்கட்கும் பாதிதமுண்டாமேயெனின், “ததாந்யாநி ஸஹஸ்ச” என்னும் சம்பந்தத்தால் அன்னியமான அனேகமாயிரம் ஆகமங்க ளைச் செய்தனரென்று காணப்படுதலின் அது பொருந்தாதென்க. என்னை, சிவாகமங்களை யவற்றிற்சேர்க்காததெனின், அக்கூர்மபுரா ணத்திலேயே “நிர்மிதம் ஹிமயாபூர்வம் வ்ரதம் பாசுபதம்சுபம் குஹ யாத்தஹ்ய தமம் குக்ஷம்மம் வேதசாரம்விமுக்தயே ஏஷ பாசுபதாசார ஸ்வேவநீயோ முமுட்சுபி” என்னும் வாக்கியத்தால் பாசுபதவிரதத் தைத் தெரிவிக்குமாகமமந்திரங்கள் வேதசாரமென்றும், மோகூத் ஷத விரும்பியவர்களால் சேவிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறுமாற்றால் உண்மைவிளங்குமென்க. ஆயின் “அந்யாநி சைவசாஸ்த்ராணி லோ கேஸ்மின் மோஹநாயவைவேதவாத விருத்தாநிமயைவகதிதாநிதூ” என்னும் வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமும் அன்னியமுமாகிய சை வாகமங்கள் அக்கிராஹ்யமென்பது கூறப்படுமேயெனின் “வாமம் பாசுபதம் சௌமம் லாகுலம் சைவபைரவம் ஸ்வேவ்யமேதத் கதி

தம் வேதபாஹ்யம் ததேதரத்” என்றும் “யாநி சாஸ்த்ராணி த்ருச்யந் தே யுகேஸ்மின்விவிதாநிது, ச்ருதி ஸ்மிருதி விருத்தாநி தேஷாம் நிஷ்டாஹிதாமசீ” என்றும் வரும் வாக்கியங்களால் சுவபஸ்ம நராஸ்தி கபாலதாரணங்கள் முதலிய வேதவிருத்த தருமங்களைச்சொல்லிய வாமபாசுபதமும், குருதார கமநமுதலிய விருத்ததருமங்களைக்கூறும் செளமம் என்கிற சந்திர தேவதாகமமதமும், லகுணீபைரவ தேவதாகமங்களாகிய கபாலபாத்திரசுராபானாதி கிருத்தியங்க்ளையுடைய தூர்மதங்களும் ஆகியநான்கும் வேதபாஹ்யமதங்களென்று கூறுப் பரிதலாஸ்சுன்சிச் சைவாகமங்களென்றுபசரித்துக்கூறியது இவைகளையேயென்க. இதனால் மூலாகமங்கள் ஒருவாற்றினும் பாதிக்கப்படுவதல்லவென்க.—இங்ஙனநிற்க, “காபாலம் பாஞ்சராத்ரஞ்சயாமளம் வாமமார்ஹதம் ஏவமாதீநி சாஸ்த்ராணி மோஹநார்த்தாநி தாநித்விதி” என்றும் வாக்கியத்தால் காபாலம் பாஞ்சராத்ரம் முதலிய மதங்கள் ஆசுராதினியாமோகார்த்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று காணப் படுதலாஸ் மேற்சொன்ன தூர்மதங்களில் இவ்விருமதங்களுஞ் சேர்க்கப்படுமென்க. அன்றியும் “வாம பாசுபதாசாராஃ பாஞ்சராத்ரா ச்ரயாஃபரேச்சுதி ஸ்மிருதி விருத்தகத்வாந் நஸேவ்யாஸ்தே முமுக்ஷுபி” என்கிற வசனத்தால் வாமபாசுபதாசாரமும் பாஞ்சராத்ராசாரமும் சுருதிஸ்மிருதி விருத்தாசாரமாக விளங்கலான அத்தூராசாரமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் தரிசனஸ்பரிசன தான பூஜாதி சக்தகாரங்கள்செய்தற்றூறியா ரன்றென்று கூறுமாற்றால் வேதபாஹ்யமான தூர்மதங்கள் இவையென்று விளங்கும். ஆயின் “ச்ரயா ஸாங்க்யம் யோகஃ பசுபதிமதம் வைஷ்ணவமிதி” என்று மஹிம்நாஸ்தவத்தில் கூறுவ தென்னையெனின், நகலிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமும் சங்க சக்யிராங்கித ரஹிதமாகிய விஷ்ணுபக்தி யுக்தமாகிய வைஷ்ணவமுமே புஷ்பதந்தமுனிவருடைய அபிப்பிராயமன்றிச் சூடுண்டுக்கிடத்தலாகிய வைஷ்ணவமாதிகளை யன்றென்று அறியத்தக்கதாம். இந்த நியாயங்களால் பாஞ்சராத்திராகமசித்தமான இராமானுஜமதமே வேதபாஹ்யமான தூர்மதமென்பதுநாட்டப்பட்டது. “தவம் தேவேஷு ப்ராஹ்மணேஹ்யஹம் மநுஷ்யேஷுப்ராஹ்மணஃ விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி” இந்தச் சுருதிகளால் சகலதேவகணங்களில் பிராஹ்மணத்துவமும், தேவதாதிச்யமும், மஹர்ஷித்துவமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரியயந்தம் ஆப்த தாரதமயியங்களினால் பரமாப்தருமாகவிளங்குஞ் சிவ

பெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படுவ தல்லவெ ன்க. இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய சித்தாந்த தீபிகையினும், ஸ்ரீமத் அப்பையதீகந்தரவ ர்கள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகையென்னும் ஸ்ரீபாஷிய வி யாக்கியானத்தினும் பரக்கக்காணலாம்.

இவற்றுள் வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காம். அவற்றுள் இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையும், யசர்வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையனவாம். இவை அற்ப சருதிவாக்கியம் பிரபலசருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும். அவ ற்றுள் அற்பசருதி வாக்கியம் கன்மாறுட்டானக் கிரமங்களைச்சொ ள்லும். பிரபலசருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச் சொ ள்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வேதம் என் னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்து க்கு அங்கங்கள் சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற் பம், சந்தோவிசிதியென ஆறாம். அவற்றுள் சிட்சையாவது வேதத் தின் உச்சாரணலட்சணத்தை யுணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேத த்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக் கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், க்ரணம் முதலியவற்றால் வைதிக கருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆச வாலபநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரஸூபத்தி ருந்து வைதிக கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பி ப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக்தைமுதலிய சந்தோ பேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப்பதாம். இவற்றையுணராக் கால் வேதங்களை யோதுதலும், அவற்றின்பொருளை யுணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி யொழுதுதலும் எல்லாவாம். ஆதலால் இவை ஒருதலையாக உணர்த்தபாலனவாம். இங்ஙன முணராதபேதையரே அபார்த்தங்கொண்டு சிவாகமத்திற்கு மாறாய்ப்புலம்புவவென்க. “ஆ திமறையோதி யதன்பயனென்றும்மறியா - வேதியர்சொல்மெய்யெ ன்றுமேவாதே.” என்றுகூறியதும் இவ்வுண்மை கருதியென்க. இங் ங்ஙனநிற்க, ஆகமமானது “சிவசம்ஸ்காரிணஞ்சைவஜ்ஞாநநர்மவதாம் ஸதா அஷ்டாலிம்சதிபேதேநசாநமாஸ்துசிலோதிதாஃ காமிகம்யோகஜ ம்சிந்த்யம்காரணம்த்வஜிதம்ததா தீப்தம்சூட்சுமம்ஸஹஸ்ரஞ்சாப்யஞ்

சமாசப்பரபேதகம் விஜயஞ்சைவவிச்வாஸம்ஸ்வாயம்புவமதாநலம் வீர
ஞ்சரௌரவஞ்சைவமகுடம்விமலம்ததா சந்த்ரஜ்ஞானஞ்சயிம்பஞ்சப்
ரோத்கீதம்லளிதம்ததாஸித்தம்சந்தாநசர்வோக்தம்பாரமேச்வரமேவசகி
ரணம்வாதுளஞ்சைவேத்யஷ்டாவிம்சதிஸம்ஹிதாஃ” என்றுகூறிய வீ
ராகமவசனத்தால் காமிகம்-யோகஜம்-சிந்தியம்-காரணம்-அசிதம்-தீ
ப்தம்-ஞுக்குமம்-சகசிரம் - அஞ்சமான் - சப்பிரபேதம் - விஜயம்-நிச
வாசம் - சுவாயம்புவம் - ஆக்கினேயம்-வீரம்-ரௌரம் - மகுடம் - சந்
கிரஜ்ஞானம்-முகபிம்பம் - புரோத்கீதம் - லளிதம் - சித்தம் - சந்தா
னம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேசுரம் - கிரணம் - வாதுளம். என்னும்
பேதங்களாய்ப் பெறப்படும். இவ்வாகமங்கள் மந்திரமெனவும்,
தந்திரமெனவும், சித்தாந்தமெனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்
தெட்டு சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக
இருபத்தெட்டுகோடிகிரந்தங்களுளவாம். இவை ஞானபாதம்-யோ
கபாதம் - கிரியாபாதம் - சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபா
தங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபா
சமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம்
பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களையுடைய சிவயோகத்தையும்,
கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்தியாவந்தனம் - பூசை -
செபம் - ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநிருவாண ஆசாரி
யாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்
கும். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப்பொரு
ள்படும். இன்னும் ஆ என்பது பாசம் எனவும், க - என்பது பசு என
வும், ம - என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால் ஆகமம் என்பத
ற்குத் திரிபதார்த்தலட்சணத்தை யுணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்
தபொருளென்க. ஆ - என்பது ஞானமும், க - என்பது மோக்ஷ
மும், ம - என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை
நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்ப
ற்றி ஆகமம் எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழி
நூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈருகிய உபாகமங்கள் இருநூ
ற்றேழாம்.

ஆகமம் என்பது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌகீகம்-வை
திகம் - அத்தியான்மகம் - அதிமார்க்கம் - மாந்திரம் என ஐந்துவ
கைப்படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகீகம். காலாந்தரத்
தற் பயன்றருவது வைதிகம். ஆத்மவிசார வியற்கையது அத்தியா

ன்மகம். யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மார்திரம் எனப்படும். அவற்றுள் மார்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வப ஷ்டமாகக் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு விளங்குங் காமிக முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகரூப நாமமாகியசித்தாந்தமென்னும் பெயரையுடையது. அது இரத்தினத்திரயத்திலே “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அதற்கு வேறானவை பூர்வபஷ்டங்கள்” என்றும், ஸ்காந்தத்திலே “இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முநீர்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினுலே சம்மிதமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்” என்றும், காமிகத்திலே “இருக்குயசர் - சாமம் - அதாவணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துளசுரோகிதாற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற்பிறந்தன. முன்கூறியசகல நூல்களையும் பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச்சொன்னார். பின்னர் அவற்றையெல்லாக் கீழ்ப்படுத்திப் பரமாகத்தவிக்கற்பாலனவுங் கொள்ளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச்சொன்னார். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில்உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனப்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகம் சைவத்திற்றாழ்ந்தது. முனிவரரே, அற்றையினும், சைவம்வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாயிருந்தலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம் என்றுங் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாசபதார்த்த பேரதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்நிரியில் மனிதரதுகண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞானமும் விஷஷணமாய் இருக்கும்” என்றும் கூறு மாற்றாலறிக. லௌகிகம்முதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே “சித்தாந்தம் மந்திரதந்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனின்றாழ்ந்தது அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந் தாழ்ந்தது வைதிகம். வைதிகத்திலும் தாழ்ந்தது லௌகிகம்” என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் “சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமுன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானது மாகிய திஷையையுந்தவிர யாதொ

ருஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் திசைநிலைதான் மோகனம். ஆச்சிரமங்களினாலும், மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோகனமில்லை. அத்துவசத்தியின்றி முத்தியைவிரும்பும் மனிதர் சோலின்றி நடக்கத் தொடங்கியிருந்ார் போல்வர். தோனியின்றிக் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர் போல்வர்” என்றும், ஸ்காந்தம்—பிருகுசாபப்பிரகரணத்தில் “இங்கே முப்பாசத்தை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவசம்பந்த முடைய துமாகிய திசைநிலையன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஆச்சிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உயர்ச்சி யொன்றில்லை. ஆதலால் திசைநிலைதான் மோகனம். ஆச்சிரமங்களாலும், பிறகருமங்களாலும் முத்தியில்லை” என்றும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வதிபிரபலபிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்கியிருக்கவும், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித்தாரென்பதும், வியாசருடைய கருத்தும் அதுவேயென்று மயங்குவதும் மெளட்டியார்தகாரமென்க.

“வேதாந்தநிஷ்டை பெற்றுக்களங்கமற்ற ஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும் பெறுதற்கரிய சாயுச்சிபம்பெறுவர்கள். கருத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாகமம் என்று பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டுமார்க்கங்களிலும் நிலைதபாவிகள் சாத்திரத் திற்கூறிய நல்லகைகண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாவர்கள்.” என்னும் ஸ்காந்தசம்பவ சித்தம்பரமான்மியத்தில சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாச வாக்கியத்தினுலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குத்வலிதவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனநிற்க, சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன்மை எந்த நியாயத்தினுலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மையால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம் கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும ஒக்கும். வேதத்துக்குவேறாய் இருக்குந் தன்மையே பாஹ்யத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்படும். வேதத்தை மூலமாகக்கொள்ளாத தன்மையெனின், அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூல

மாகக்கொள்ளாத தன்மை உண்மையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமாணிய பிரசங்கம்வரும். ஆதலால் வேதப்பிரமாணியத்திலே நித்தியத்துவமும், வேதத்தைமுலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல. மற்றென்னெனின், ஆப்தவாக்கியத்தாலேயாம். வேதம் சத்தசைவசித்தாந்தம் என்பவை ஒருவாற்றால் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப்பொருளையுடையனவா யிருப்பினும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ஐக்யம் உள்ளனவாயே இருக்கும்.

வேதம் பொதுவாகவும், சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால் இரண்டும் பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும். ஆகமம் வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால் அதற்கு வேதபாஹ்பத்தன்மையின்றென்க. வேதவிசேஷமென்று ஆலாஸ்ய மான்மியத்தும், சுப்பிர பேதத்தும் சொல்லப்பட்டது. மோக சூரோத்தரத்திலே “புராணம் வேதங்களாலும், வேதங்கள் ஆகமங்களாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம். சைவமே மிகு விசேஷமாம்.” என்றுங், வாய்வு சங்கிதையிலே “பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது பிறிதோரிடத்தினும் இல்லை” என்றுங் கூறப்பட்டது. அற்றேல், வியாகரணம் முதலிய வேதாங்கமாகலின் வேதமே பிரமாணம் - ஆகமம் பிரமாணம் அன்றெனின், யோகநுடிநாமத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலானும், “சித்தாந்தமேசித்தாந்தம்” என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலானும், அதுவே பிரமாணம். வேதமும் ஆகமம்-சித்தாந்தம் என்னுஞ் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமென்பது நாட்டப்படும். ஆதலால் சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியால் ஆகமம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் படுதலில் சர்வோத்திருஷ்ட பிரமாணமென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இருக்காதிகளிலும், அவற்றின் சிரசிலும் லௌகிக வைதிக அத்தியான்மக அதிமார்க்க நூற்பொருளைவிளக்கினும், அதர்வசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே “பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர்செய்தார். காமிகமுதலியவற்றைப் பரமசிவனேசெய்தார்” என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாட்சாத் சிவனேசெய்தார் என்று

துணியப்பட்டது. சநகர்முதலிய முநீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களை யும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள்வரையும் ஒதி ஞானம் நிலைபெறு தவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமென்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஒதி ஞானம் பெற்றனரென்றும் சங்கரசங்கிதையிற் கூறியவாற்றானும், சுவேதர் - உபமன்யு - கிருஷ்ணர் - அருசுசுனர் முதலியோர் சிவசித்தாந்த மார்க்ககிரவணசுரணஞ்செய்தமையானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும் ஞானமே ஞானமென்றும், அதுவே சிவனைப்பற்றிய பெரியோர்களுக்கு முத்திசாதனம் என்றும் சைவபுராணத்திற் கூறிய வுண்மையானும் சிவசித்தாந்தோத்கர்ஷம் வெளிப்பட்டதென்க.

இதுகாறும் கூர்வந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற் பாலனவாய்ச் சாதிக்கப்பட்ட முதலான்களென்று நாட்டப்பட்டதாகையால் குமதிகளால் தூற்றப்படும் சிவாகமதூஷணம் நிஸ்புருஹமென்க. ஆகமாக்கள் பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவாகலின் அவரவர் பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணர்ச்சிபெத்தரும்பரிசினையுடையதுபற்றி வேதத்தைப் பொதுவென்றும், பரிபாகமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்கவிஞ்ஞானத்தைப் பவிப்பிப்பது ஆகமமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றுக்கொள்வபடும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாலையுங்கூறுவது வேதமும் வீட்டைமாததிரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்கலான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கு, ஆகமம் சிறந்த சத்திநிபாதர்க்குப் கொடுக்கப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் கூறுமென்க. பல்வேறுவகைப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைக் கன்மத்தினளவாய்வினைவிக்கும் வேதத்துன்மைபை ஆகமத்துணைபாலன்றி யறியப்படுவது ஹெறுங்கதையா மென்க. வேதம் பொருள் பலபடத்தோன்றுஞ் சூத்திரமும், ஆகமம் அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாஷ்பமுமாக ஸ்ரீ சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாகலின், வேதசிவாகமங்களிரண்டையும் பிரமாணமாகக் கொண்ட உத்தமபரிபாகிகளாகிய சைவர்கள் துணிபே உண்மையுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது.

“இத்யாகமேஷுவேதேஷுவேதாந்தோபநிஷத்தச தர்மஸ்து சா சுவதஃ ப்ரோக்தோழகீத்யே மாஹேசுவரோ மஹாந” என்று விளங்கும் ஆகமவசனத்தால் இந்தச் சிவாகமங்களினும், வேதங்களினும், உப

நிஷத்துக்களினும் சாக்விதமாகிய சிவதர்மங்கள் விசேஷித்துக் சொல்லப்பட்டது என்று கூறுகையால் வேதசிவரீகமங்களுக்குப் பேதமின்மை வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையையறியாமல் சிவாகமங்களுக்கு அப்பிரமாணியம் சொல்லுமிடத்துக் காபத்திரீமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிசனையும், ஜபநியமஹோமதர்ப்பணவிதிகளையும் விளக்கக்கூறுவது ஆகமமேயாகலான், சகல பிராஹ்மண்ய முக்கியமாகிய காயத்திரீ மஹாமந்திரங்களுடைய ஜபஹோமாதிகளும் அகாரியங்களாகும். இவற்றை விதித்தவேதமும் அப்பிரமாணியமென்பது தானேபெறப்படும். அன்றியுஞ் சரஸிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டாகாலகாத்தவ்ய துவாதசசமஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும், “தண்டமண்டப நிர்மாணம் தந்தம் ஸம்ஸ்காரமேவச வாஸ்துபூஜாஞ்ச ஹோமம் பாலிகா சுப்ரதிஷ்டிதம்” என்று கூறியகுண்டமண்டபசம்ஸ்காரமுதலாகியவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதாயக வசனங்களாலும், “பட்டிகாகுஞ்ஜ கண்டாபஜ பட்டிகாந்யபிரதாநிக” என்று கூறிய சரஸிங்கஸ்தாவர லிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்யப்படும் புலனாத்வாமந்திராத்வா முதலாகிய ஷடத்துவாநியாசவிதாயக வசனங்களாலும், சிவாகமங்கள் அதிதுல்யப்பிரமாண மென்பது பெறப்படும். இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனின், ஆகமவசினோக்த லிங்கபிரதிஷ்டாதி சம்ஸ்காரங்களும் அக்கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமையையும், களாநியாச மண்டபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சம்ஸ்காரநிரூபணங்களை எந்த சுருதிஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும் உதகரிக்கப்பட்டதில்லை யாகலின் சர்வ ஜன கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்கசரலிங்கபிரதிஷ்டாதி காரியங்களை நிரூபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவாகமங்கள் முக்கியகிராஹ்யமாயிற்றென்க.

ஸ்ரீநீலகண்டாசாரிய கிருதமாகிய சூத்திரபாஷ்யத்தில் “அங்காவ்யயாத் யந்த மங்கல்ய துணக்ஷ மணிஜலதேஃ பரமசிவஸ்ய” என்ற றற் றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவபெருமானை அங்காவ்யயங்களாகிய அநந்தகல்பாணகுண சம்பந்நராகக்கூறி “ஸர்வஜ்ஞநா ந்ருபித ரநாத்போதஸ்வதந்தரநா நித்ய மலுப்தசக்திஃ அநந்தசக்திச்சி விபோர் விதிஜ்ஞாஷ்ஷடாதூரங்காநி மஹேச்வரஸ்ய” என்று சர்வக்குத்வம் நித்யதிருப்தி, அநாதிபோதம், ஸ்வாதந்திரியம், நித்யாலுப்தத்வம், அநந்தத்வம், ஆத்ய ஆறு அங்கங்களும், “ஜ்ஞாநம்விராகதைச்வரிய ம்தபச்சக்திஃ க்ஷமாந்ருதிஃ ஸ்வஷ்ட்ருத்வமாத்மஸம்பந்தோஹ்யதிஷ்டா

ந்ருத்வமேவ சஅவ்யயாநிதசைநாநிநீயந்திஷ்டந்திசங்கரே. ” என்று திரிகாலஜ்ஞானம், பிராகிருத போகவிமுகத்துவம், அணிமாத்யஷ்ட டைசுவரியம், சத்திய சமதமாதிதபம், சகலப்பிரஹ்மமாண்டதுரீ ணபிரகிருதி, சாந்தி, நித்யதைரியம் அல்லது நித்யாநந்தம், சர்வசி ருஷ்டி, சர்வஜீவபிரேரகத்வசம்பந்தம், சர்வபிரபஞ்சாதிஷ்டாநத் வம் ஆகிய பத்து அவ்யயங்களும் சிவாகம வசனங்களால் நிருபணம் பண்ணி யிருக்கின்ற ராகலானும், லலிதாஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத் தில் “ஸகலாஸம் சந்தேஹ ககந்திசம்புடமோக்திகா” என்னுந் திவ்யநா மத்தைக் காமிகாதி சிவாகமங்களால் பாஸ்கராசாரியர் நிருபணம் பண்ணியிருக்கின்ற ராகலானும் சிவாகமங்கள் ஆதிதுல்யப்பிரமா ணமென்பது இனிதுபெறப்படும்.

இந்தநிபாயங்களால் சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசஞத்திரத் துண்மை யென்பது ஒருவாற்றானு நில்லாதொழிந்த தாகலின், ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் செய்தருளிய பாஷ்யமே மேதாவி யர்கொள்வரென்க.

ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில் வேதாந்த பிரவர்த்தகராகிய சங்கரா சாரியரும், சித்தாந்த பிரவர்த்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் ஒரு வரையொருவர் சந்தித்துத் தாங்கள்செய்த பாஷ்யவிஷயங்களை விவ கரித்துக்கொண்டு வருகையில் சங்கராசாரியர் தூர்பலிஷ்டராய் சமாதானங்கள் சொல்லமயங்கி “ஹேந்ருஸிஹா” என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரென்றும், அப்போது கோரருபீந்தாங்கி நரசிங்க மூர் த்தி வெளிப்பட்டு ஸ்ரீசிவாசாரியரை யணுகுதலும், சிவாசாரியர் “ஹேசரபா” என்று தியானவசத்தராய் நிற்கவும், பரமசிவம் சர பாக்ருதியாய்த்தோன்றி நரசிங்கத்தை யிருகூறும்பி ளந்தனரெ ன்றும், சங்கராசாரியர் அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச் சரண்புகு ந்து, அவர்பால் சிவஜீகைப் பெற்றுக்கொண்டு சிவானந்தலஹரி- செளந்தரியலஹரி - சிவபுஜங்கமுதலியகிவோத்கர்ஷகிரந்தங்கள் செ ய்து, அவற்றுள் சைவாசாரியராயுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளையும், கண்ணப்பசுவாமிகள்-சிறுத்தொண்டநாயனார் - இய ற்பகைநாயனார் - சண்டேசுரநாயனார் முதலியவுண்மைநாயன்மார்க ளையுந் துதித்து சிவாநந்தவாழ்வடைந்தனரென்று இனிது கூறு தலால், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டித்தாரென்னும் வீண்வா

தம் அறவே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர் சிவனிடத்தில் அன்புடையவ ராகையால் சம்பந்தாதிக்களை சிவனடியீர்க ளென்னும் உபசாரங்கருதித் துதித்தனரெனின, அவர் விஷ்ணுவினிடத்தும் அன்புடையவர யிருந்தவராகையால்மாலடியார்களென்று இவர்க ள்பேயாழ்வார்களை யேன்மறந்துக்கறினரில்லை? சங்கராசாரியர் சுத்த சைவராய் விளங்கினராகலின், உண்மை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப்பெற்றனரென்க. இவ்வுண்மையை யுணரப்பெறாத முடிச்சுர்முதலியொருத்தன் வெளியிட்டபிரபன்னகாயத்திரி யென்னுஞ் சுவடியில் (௫௮) வது பாடல்வியாக்கியானத்தில் “கேயம்கீதாநாமஸஸ்ரந்தீயேயம்ஸீபநீபமஜஸ்ரம் நேயநீந்த்யம்ஸ ஜ்ஜநஸங்கம்தேயதீந்தநாயசவிந்தம் பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம்ஸுடமேதே” என்கிறவாக்கியத்தை புதகரிதது பகவத்கீதையையும், விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தையும், கோவிந்தனைபுன் சிறப்பித்துக்கூறியதுகொண்டு சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருந்தப்பட்டாரென்று தூபிமானத்தால் பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியர் செய்தருளிய பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யத்தில் கீதாபாஷ்ய மொன்றாகலானும், விஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமவியாக்கியானம் அத்வைதபரமாய் செய்யப்பட்டுள்ள தாகலானும், அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியதன்றி இவர்கள் பேய்க்கருத்துக் கிணங்கவன்றென்பதாம். இங்ஙனமாகவும், இப்பேயர்கள் அவர் திருந்தப்பட்டாரென்று கூறவந்ததுளதுகருதியோ அறிகிலம். கோவிந்தனை பஜிக்கச் சொன்னமையாலெனின், “கோவிந்தயோகந்தீரமநாஸ்யசீஷ்யம் ஸ்ரீ சங்கராசாரியம்” என்றுவருங் குருமரபுவணக்கத்தால் கோவிந்தயோகிக ளென்பவர் சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரென்பது பெறப்படுதலால் “பஜகோவிந்தம்” என்றற் றொடக்கத்துத் தியானசுவோகங்கள் ஆசாரிய பாரமயமாகிவிட்டதென்க. ஆயின் ஸ்ரீயப்பதியை தியானிக்கும்படிச்சொல்லுவ தென்னையெனின், கோவிந்தநாமத்தையுடைய லட்சுமீநாயகனேகோவிந்தனாக வந்தானென்று அலங்கார பிரசம்சைபெறக் கூறியதென்க. இச்சாம்பிரதாயம் வேதாந்தனால் படித்தறியாத வெறித்தாதனுக்கு எப்படியினங்கும்?

“படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாழிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுஞ்
சொரூபாந்தச்சுடனாதொழுகல்செய்யாம்.”

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப் படுமென்க. சொரூபாநந்தரென்று அவராசிரியருக்குப் பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள் வேறுபலவுண்டாயிருப்பினும் அவற்றைக் கூறாது, ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித்துடைய அதிதிவ்யநாமத் தால் விதந்துகூறினர். வேதாந்தபட்சம் சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப் பேதமின்மை யுடையதாகலின் சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கி தத்தால் கூறினர்.

“சந்தரர்க்குங்குந்திசுதர்க்குந்துணீவடபை
பைந்தொடிபால்வேந்தர்பாற்பைம்பொனடி-மொந்திடவே
அன்றுதாதானூரவர்பாலடியேற்கா
வின்றுநூதாயெழுந்தருளாய்.”

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கானும் அபேதம்வெளிப் பட்ட தென்க. இந்திரியாயங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருந்தப்பட்டாரென்னும் வீண்வாதம் பாழாகிவிட்டதென்க. கீதாஸஹஸ்ர நாமங்கள் அவ்வாறொழிந்தனவாகலின் “தத்வவிவோ கோவ்ஷ்ணுபுராணத்” என்றுகூறியதும் அத்வைதபட்சமென்பது சொல்லாமேயமையும். இதனால் பாஞ்சராத்திராகம சித்தமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றென்பது கருத்தாமென்க. இதுநிற்க “ஸஜ்ஜந ஸங்கம்” என்றுகூறியது அரிபக்தர்களுையென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞ்சோம்பர்களாக மயங்கிக்கொண்டனன். சூடுண்டு மண்பூசியவர்களைக் கண்டால் உடனே ஸ்நானஞ்செய்து பிரணவோச்சாரணையால் அத்தோஷத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்ளும்படி சங்கரவிஜயமாதிரி கிரந்தங்களில் கூறியிருத்தலால் அதுபொருந்தாதென்க.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹாவாக்கியங்களென்று கூறி, அவைகள் முறையே “ஸர்வமுகல்வதம்ப்ரம்ஹ” என்றும், “தத்வமஸி,” என்றும், “அஹம்ப்ரம்ஹாஸ்மி,” என்றும், “ப்ரம்ஹவேதப்ரம்ஹைவபவத்” என்றும்வரும் வாக்கியங்களாகத் துணிந்து, அவற்றை அத்வைதசித்தாந்தத்திற்கு மாறாகக்கண்டிக்கப் புகுந்தனன். என்ன அறியாமை! வைதிகர்கள் பார்த்தால் நகைப்பார்களே என்று நானூதஜந்மம் சீச்சீ வெகு அல்பம்.!! இவ்வசடனும் ஒருநூலாசிரியனாகி மதஸ்தாபனஞ்செய்வதும், அம்முடசிரோமணியை மற்றை மூகர்கள் விபந்துமகிழ்வதும் ஆச்சரியம் ஆச்சரி

யம்! மஹாவாக்கியங்கள் நாலுவேதங்களினும் நாலுவாக்கியங்களாக
“அஹம்பிரம்ஹாஸம்” என்று தன்மைவாக்கியமாகவும், “தத்வமஸி”
என்று முன்னிலைவாக்கியமாகவும், “அயமாந்மாப்ரஹ்மா” என்று பட
ர்க்கை வாக்கியமாகவும், “ப்ரஜ்ஞானம்ப்ரஹ்மா” என்று பொதுவாக்கி
யமாகவும் உண்மையையுணர்த்துமாகவும் இவ்வுண்மையை யறியா
மல் எல்லாந்தெரிந்தவனைப்போல ஏடுகொண்டது மனஞ்சென்றது
என்று எழுதிவிடுத்த அவனை ஸுமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதாயி
ருக்கின்றது.

மேற்கூறிப்போந்த நியாயங்களால் ஒன்றுநதெரியாதவனாய்
மோகநூல்வலையில் முடங்கிக்கிடக்கும் முடசிவோமனியாகிய அம்
முடிச்சூர்முதலி எழுதிவிட்டபாற்வாசகம் பாழாகிவிட்டதாகவினை,
சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருந்தபபட்டாரென்பது ஒரு
வாற்றானும் பொருந்தாதென்க. இதனால் யாம்மேற்கூறிய நியாயப்
படி சங்கராசாரியர் சுததசைவராயின ரென்பதே யினிது பெறப்
படும்.

இதுநிற்க அம்முடிச்சூர்முதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களைவெகு
துஷ்டத்தனமாய் அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றனாக
யால், அவற்றை யிடம்வந்துழிபெடுத்துக் காட்டிக் கண்டிப்போ
மாக.

இங்ஙனநிற்க அவ்வழுவாசகப்பிறலில் சங்கராசாரியரால்கண்
டிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின்கருத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு சமய
குரவர்நால்வரும் தங்கணூல்களில் விஷ்ணுவையிசுழ்ந்திருக்கின்றன
ரென்று கண்ணீர்விட்டமுதார். சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்
டித்தாரெனனும் வெறுங்கதையை மேலே விளக்கினோமாகையால்,
சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிந்திப்பாராக.

“பிரமனரியென்றிருவருந்தம் பேதமையாற்
பரமமியாம்பரமென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
வரனாழலருவாயங்கே யளவிறந்து
பரமாகிரின்றவா தோனோக்கமாடாமோ?”

என்றற்றொடக்கத்தனவே சமயகுரவர்கள். இகழ்ந்து கூறிய
வைகளாக மயங்கிக்கிடக்கும் பேதைகள். சங்கராசாரியர் கூறிய
சிவானந்தஸூரியில் “பாணத்வ ல்லருஷபத்வமரிச்சகவுபரீபாரீயாத்வு

மாரியாபதே கோணீவம்சகிதாம் நதங்கவஹதாசேத்யாதிநுபந்ததேன
 த்வப்பாதேதயநார்ப்பணஞ்சக்ருதவாந்த்வத்தேஹபாகோஹி: பூஜ்யாத்
 பூஜ்யதரஸ்ஸவநஹிசேந்கோவாதந்யோதிசு:’ என்னும் வாக்கியத்
 தால் சிவபெருமானது திருவடியைத் தேடும்பொருட்டு விஷ்ணுபன்
 றியாய்ப் பிறந்தாரென்னு முண்மைக் கென்செயவல்லார்? அதும
 ட்டோ? சிவபெருமானுக்கு பாணமாகவும், அவர் ஏறும் எருதா
 கவும், அவரைப்பூசிக்கும் அர்ச்சகனாகவும், அவர்க்குப்பெண்டிராக
 வும், அவருடைய நிருத்தத்தில் மத்தளசேவை செய்வோனாகவும்
 அன்புபாராட்டியும்ந்த பெரியவனென்று விஷ்ணுவைக்கூறியதெந்த
 ஆதரவுகொண்டு? அன்றியும் செளந்தரியலஹரியில் “விரிஞ்சி: பஞ்
 சத்வம் பரஐகஹிரிநாப்நோதிவிரதம் விநாசங்க்நா சோபஜதி தநதோ
 யாதிநிதநம் விதந்தீ மாஹேந்தீ விததிரபி ஸம்மீலதிந்ருசாம்மஹா
 ஸம்ஹாரேஸ்மிந் விஹரதி பதித்வத்திரஸௌ” என்னும் வாக்கியத்
 தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன். இயமன், குபேரன் முதலாயு
 ள்ள அஷ்டதிக்குப்பாலகர் நாசத்தை யடைந்தகாலத்தும் உன்னு
 டைய நாயகராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் நித்தியரா யழிவின் றி யிருப்
 பாரென்று கூறிய தெந்த ஆதரவுகொண்டு? பைப்பலாதத்தில் “ஸ
 ஏகோருத்ரோத்யேயஸ்ஸர்வேஷாம்ஸ்ரவஸித்தயே யோப்ரஹ்மண்பஞ்
 சமவக்த்ரஹோதாஸ்து” என்றும், “யோலீலயைவத்ரிபுரம்ததாஹா
 விஷ்ணும்சல்யம் ஸோம மக்ரிஞ்ச பாணம் ஸர்வேதேவா: பசுதாமாபுர்ய
 ஸ்யதஸ்து” என்றும், “யோவிஷ்ணுநேத்ராந்ச்சிதபாதபத்மஸ்தஸ்மைத
 தேள சக்ரமதீவஹ்ருஷ்ட: விஷ்ணே: கலாயாமவதீந்தேஹச்சிச்சேத
 குலேநஜநாந்தகாலேதஸ்து” என்றும்வரும் வாக்கியங்களால் சமயா
 சாரியர்களும் சங்கராசாரியருங் கூறிய வாக்கியங்கள் உபநிஷத் பிர
 திபாதகமென்று நாட்டப்பட்ட தாகையால், சமயாசாரியர்க ளிகழ்
 ந்துகூறினாரென்னு மிழிபுரைபேலாதென்க. வேதசிவாகமங்க ளிர
 ண்டு மொரேயுண்மையுடையனவாகலின் அவற்றை ஒதாமலுணரப்
 பெற்ற ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் முதலிய சமயகுரவர்கள் தே
 வாரப்பதிகங்களில்விதந்துகூறினர். அவ்வுண்மையினையேசங்கராசா
 ரியருமுடையவராகலின், அவ்வாறு தாமும்விதந்துகூறினர். சிவாக
 மங்களை விருத்தமெனக் கொண்டவராயின், சைவாசாரதுல்யராய்ளி
 ளங்கியிருந்த ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளை “தவஸ்த்யம்மம்யேதர
 ணிதரகந்யேஹ்ருதயத: பய: பாராவாரம்பரிவஹதிஸாரஸ்வதமிதி தயா
 வத்யாதத்தம்த்ரவிட்சிசு ராஸ்வாத்யதவயத்தகவீநாம்ப்ரௌடாநாமஜநிக
 மநிய்ய: கவயதா” என்றுசெளந்தரியலஹரில் தேவியினுடைய திருந

முலைப்பாலுண்டு உண்மைஞானம்பெற்றவரென்றுபுகழ்ந்து கூறுவ தெங்ஙனம்? இதனால் அவர் சிவாகமங்களைநிந்தித்தாரென்னும் நிந் தாவசனம் நிஸ்புருஹமென்க.

“வேதநெறிதழைத்தோங்கரிஞ்சைவத்துறைவிளங்க
 ஐதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத
 சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர்
 பாதுமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்பொலுவாம்”

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால் வைதிகநெறியும் சைவநெறியும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்கு உரைக்கப்பட்டது. இதனால் சைவம் வேதசிவாகமங்களை அங்கமாகவுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க,

“தாழிளங்காலிரிவடகரையடைஞரங்காடுதுறை
 போழிள மதிபொதிபுரிதருசடைமுடிப்புண்ணியனைக்
 காழியானருமறைஞானசம்பந்தன்கருதுபாடல்
 கோழையாயழைக்கினுங்கூடுவ்வானுலகினுடே”

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அருளிய தேவாரத்திருக்க டைக்காப்பில் தமது வாக்கியத்தில் அன்புடையார் உய்யுநெறி கூற ப்பட்டது. “கோழையாயழைக்கினும்” என்று எளிமைதோன்ற அனுக்கிரகத்தன ராகவும் சங்கராசாரியர் மெய்யன்போடும்வாழ்த் திக் கூறினாராகலின், சிவஞானவிற்பஞ்சேரப்பெற்றவரென்பதேமே லோர் துணிபென்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளருளிய அற்பு தவாக்கியத் துண்மையைக் காஞ்சிமான்மியத்து இருபத்துநான்காம் அத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோக்கி சிவபெருமான் வெளிப்பட் டுக் கலியுகத்திலே சீர்காழியிற் கௌணியர்கோத்திரத்தி லவதரிக் கும் ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினுலே நமது சாளுப்பி யம் பெறக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்றும், அப்ப டியே நிகழ்ந்ததென்றுங் கூறியுள்ள, வாக்கிய விசிட்டத்தினுங் கண்டுணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாம்செய்த பாஷியத்தில் பாசபதமு தலியவற்றை நிந்தித்திருப்ப தென்னையெனின், அங்ஙனஞ்செய் தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியரனுக்கிரகத்தைப் பெறுவதன்முன்னு கலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஒருகாலத்தில்தமதுமாணுக்கர்கள் புடைசூழக் காஞ்சிக் கெழுந்தருளியபோது சமஸ்தவேதவேதாந்தங்களையு முழுதுணர்ந்த ஆதிசைவமூர்த்திகளான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தகால இவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் படனத்தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமாயிருந்தனரென்றும், சங்கராசாரியர் சிவாசாரியர்களைநோக்கி சிவாகமபடனஞ்செய்யும்படிச் கேட்டுக்கொண்டன ரென்றும், சிவாசாரியர்களார் சிவஜினைஷயில்லாதவ ராகையால் உமகருணர்த்த எங்களுக்குச் சிவாக்ஷையிலையென்று மறுத்துரைத்தனரென்றும் பரிபாகத்தாழ்ச்சியால் அவ்வுண்மைவாசகத்தை மாறாகக்கொண்டு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களையும் சிவாகமங்களையும் நிகேதவகூறித் தமபாற்கூடிய விடங்களில் சிவாலய பூசைக்கு வைதிகரை நேர்த்தும், ஆகமநிகைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீலோகண்ட சிவாசாரியமூர்த்திகள் கரிஞரூப பிரபாவ விசேஷத்தால் அவ்வல்லலெல்லாம் தொலைந்து சிவானுபவச் செல்வராய் விளங்கினரென்றும், ஸ்ரீலோகண்டவியுயர்த்தில் தெளிவுபெறக்கூறுமாகையால் முன்னொழியின் முற்றைமெவளிப்படுமென்க. அன்றியும் “பிரபஞ்சசாரம்” என்னுமபெயரால் அவரியற்றிய மாந்திரிக நிபந்தனா கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடசுஷீபிரபுருதி மஹாமந்திபகளுக்கு மந்திராதுஷ்டாநபுரச்சுரணாதி காரியங்களை ஆகமவசனங்களால் நிர்ணயித்திருக்கின்றன ராகலானும உண்மை வெளிப்படுமென்க. இந்த துட்பங்காறிபாது சிவாகமங்களை நிந்தித்துவரும் பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அறிவார் ! “சிவேசிவாகமசைவதர்மேசிவபரிக்கரஹே விபரீதாபவேத்புத்திர்யஸ்யஸ்யாத்ஸபஹிரநர்” என்கிறஸ்காந்தவசனத்தால் சிவபெருமானிடத்தும், சிவாகமங்களிலும், விபூதியுருத்திராக்கதாரணமாதி சிவதருமங்களிலும், சிவபெருமானால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நின்மாலியமாகிய கந்தமாலிய பாதோதக பிரசாதங்களிலும் எவனுடையபுத்தி விபரீதத்தையடையுமோ அவன்பதிதன் என்றுதுணிவுபெறக் கூறுமாற்றானும், “சிவநிந்தாபரோபுத்வாசிவசாஸ்த்ரவிநிந்தக தஸ்யநோநிஷ்க்குதிர்த்ருஷ்டாக்வாபிசாஸ்த்ரேபிகாசந” என்கிற சிவதர்மோத்தர வசனத்தால் சிவநிந்தாபரனுப் சிவாகமங்களை எவன் தூஷிப்பானோ அவனுக்கு சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்தம் நிர்ணயித்துக்கூறவில்லை என்பதுகொண்டு பிரமஹத்தியாதி மகாபாதகங்கள் செய்த ஆர்ஜனனுக்கு செய்யப்படும், பாத

ஊந்தபிராயச்சித்தமே சிவநிந்தகனுக்குள் செய்யவுரிமையென்னு முண்மை வெளிப்படுமாற்றானும் இப்பதிதர்களை சைவர்களாவார் கனவிலுளு சிந்தியாதொழிவுராக. “அரணைப்பழித்துத் திரிபவரை ப்பாராதே” என்றருளிய சந்தானகுரவர் வாக்கியத்தானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அப்பதிகுதிதஸ்வாமிகள் இவ்வுண்மைகளையெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவாசாரங்கொண் டொழுமுமுண்மைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள் அவர்க்கு சிவதிசைச் செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்துத் தமது மாணக்கரு லொருவராகச்சேர்த்துக் கொண்டனரென்றும், திகுதிதரவர்கள் ஆசாரியாக்ஞாவழித்தாகவே “சிவார்க்கமணிதீபி கை” என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்குச் செய்தன ரென்றும் வழங்கிவரும் சந்தாம்பிரதாயவுண்மையை யினிது தெளிந் துய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு பிரஹ்மவித்யாந்வரமுதலிய பூர் வாசாரியர்களால்தர்ப்பணம், தாராவளி, ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்த நம் என்கிற வியாக்கியைகளும் செய்யப் பட்டுள்ளவாகலின் பரிபா கிகள் கண்டுணர்வாராக.

இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியர்செய்த பாஷியம் சிவஞா னிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றென்க. ஆகவே, ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ் யமே உரிமையென்பது நாட்டப்பட்டது.

“தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர்தம்மு முனிமொழியுங் -கோவைத்
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்”

என்றருளிய ஓளவையார் திருவாக்கானும், முனிமொழியென்னும் வியாசகூத்திரத் துண்மைவெளிப்பட்ட தாகையால் இதனை மாயா வாத முதலியனவாக மயங்கிக்கோடலும், சிவாகமங்கள் அநாதர ணியமென்று பிதற்றுவதும் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவர் நால்வர், பட்டினத்தடிகள் முதலியவர்கள் யாருமில்லாதவூரில் அசுவமேதம் செய்தவர்களென்றும், எந்த வைஷ்ணவர்களோடாவ தெதிர்த்து வாதித்துத் தங்கள்மத தாபகஞ் செய்ததுண்டாவென்றும் வினவிய முதார். உண்டிவெறுத்தல், உயிர்க்கிதஞ்செய்தல்முதலிய தவங்க

ளைக் கைவிட்டுப் பேருண்டி, பெருந்தூக்கம், கடுங்கோபம், வீண்சண்டை முதலியவற்றையே தவமாய்க்கொண்டொழுகும் வைணவப்பேய்களுக்கே தன்வலிபிறன்வலியுடையது மேல்விழுந்து அறைச்சலுண்டிபோவது சபாவமொழிய வாயமை, தவம், இரக்கமுதலிய அருட்செல்வப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டு வாதிக்க வுடன்படாரென்க.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

“விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினாற்சொன்னோனு மெம்பிராந்தேற்றதாகும்
பரிவினாற்பெரியோரேத்தும் பெருவேளர்பற்றினினை
மருவிநான்வாழ்த்தியுய்யும் வகையது நினைக்கின்றேனே

பட்டினத்தடிகள்.

“ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென் நிருவ்யாச்செவ்வெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோர் முகம்பார்நல்லறமுட்பு
நன்றென்றிருநெடீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமேயுனக்கேயுபதேசமிதே.”

என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களே சான்றாமென்க.

இவ்வுண்மையதுபூதியுடையார் வைணவப்பேய்களையெதிர்த்து வாய்வம்பாடுதற் கெங்ஙனமிசைவார்? ஆகவே, அகங்கரித்து மேல்வந்து விழுஞ்சமயப்பேய்கள் அறைச்சலுண்டோடத் திருவுள்ளமிசைவரென்க. இங்ஙனமாகவும் சமயகுரவர், பட்டினத்தடிகள். தாயுமானசுவாமிகள் முதலிய சிவஞானச்செல்வர்பால் எந்தவைஷ்ணவர்களும் வந்த தில்லையாமே! இவ்வவதாரமூர்த்திகள் காலத்தில் மற்றைப்பாழ்ஞ் சமயங்கள் சூரியசந்நிதிப்பட்ட மின்மினியாமென வெளரிமழுங்கிக்கிடக்கவும், சிவாறுபவச்செல்வர்களாகிய எம்பெருமக்களையாவரெதிர்க்க வல்லார்? சைந பௌத்தாதிகளாலேயே நசக்குண்டு வைணவாதிசமயங்கள் சொருபநாசமடைந்திருக்கவும், எந்தவைஷ்ணவர்களோடாவ தெதிர்த்ததுண்டாவென்று கேட்பது என்ன மடமை? அன்றியும் தங்கள் மததாபகஞ்செய்த துண்டாவென்றும் புலம்பினர். மதத்தைத் தாபித்தலென்றாலெனினே? அல்லாததை ஆமென்றுசாதித்துக்கூறுவது தாபிதமாகுமன்றி, உள்ளதை உள்ளது என்று கூறுவதுதாபிதமாகாதென்க. உள்ளது கெடுமா

னால் அதனை மீண்டுஞ்சாதித்தலுக்குத் தாபிதமாமேயெனின் உள் ளதியாண்டுங்கெடாதாகவும், ஆண்டுந்தாபிதமமையாதென்க. உள் ளது உள்ளதேயாகலின் சித்தாந்தமென்றமையும்; அஃதும் அநா திசித்தமென்க.

தாயுமானசுவாமிகள்.

“இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின் பமாகிப்
பயனருளப் பொருள்கன்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுசெளபாணபட்சங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிட்டுச்சோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமென்னமோலி
யயர்வறசெந்நியில்வைத்துராஜாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ.”

“அந்தோவீததசயபிச்சமயம்போலின்
தறிஞரெலாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமுற்று
மிந்திராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
சந்தானகற்பகம்போலருளக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சந்மார்க்கம்.”

என்றருளிய வுண்மையால் அநாதிசித்தமாகிய சற்சமயத்திய ல்பு இனிது பெறப்படும். இஃனையறியாது பிதற்றுவது முழுமுடத் தன்மையென்க.

இங்குநலிந்க, திருமங்கை மன்னன் ஞானசம்பந்தரையெதிர் த்து அவர்கையில் தாங்கியிருந்தவேலைப் பறித்துக்கொண்டதாய் சில மூடர் பிதற்றுவர். நல்லழகிது! உமாதேவியார்கொடுத்தருளிய திருமுலைப்பாலுண்டு சமஸ்தவேதங்களுையும் ஒதாதுணர்ந்த எங்கள் சுவாமிகளை மறவர் குலத்துவந்த திருமங்கைமன்னனெதிர்த்தது நன்றுநன்று! ஞானசம்பந்தரை யெதிர்த்தாரெனவே, எதிர்த்தவர் அஞ்ஞானசம்பந்த ரென்பது தானேபோதரும். ஞானசம்பந்த ரென்பது காரணங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலி னென்க. இங்குநலமாகவும், மாலடியாராகிய திருமங்கைமன்னர்க்கு அஞ்ஞானசம்பந்தரென்னுந் தீட்சாநாமம் இப்பெரும்பாதகர் இட்

மத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிந்திலம். இது நிற்க, எங்கள் சுவாமிகள் கரத்தில் வேலேது? அவர் மாந்மியங்களைக் கூறுந் திருத்தொண்டத்தொகை, நம்சியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதி, பெரியபுராணம், காஞ்சிமாந்மியம், சீகாழிமாந்மியம், ஆலாசியமாந்மியம், உபமந்யுபக்தவிலாசம், அகஸ்தியபக்தவிலாசம், செனந்தரிய லஹரி, சிவரஹஸ்ய முதலிய பிரமாணங்களால் உணர்த்தப்படாத வேலை இப்பேதைகள் கண்டுபிடித்தது அருமை அருமை. அவர் பால் வேலைப்பிடுங்கிக்கொண்ட புதுமை முயற்கொம்புபறித்துவந்த மூடக்கதையி லெண்ணப்படுமென்க. ஆகவே, இத்திருமங்கைமன்னர் எங்கள் சுவாமிகள் காலத்தவரல்லபென்றும், அவர் விஷயமாப்பிதற்றிவரும் பெருங்கேடானகதைகள் மேலோர்களால் பழிக்கப்படுமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. புறச்சமயம் ஆறினு ளொன்றாகிய பாஞ்சராத்திரமார்க்கம்பற்றி யொழுதும் வைணவபேய்களை சிவஞானிகள் பொருட்படுத்தாரென்க. “மாலயகுயிந் திரஞய்வாமூலதாய்மாளுவதாஞ்சாலமயல்பார்த்துத் தலையசைப்பர்.” என்னும் உண்மையதுபூதியுடையார் இப்பேதைகளை யெதிரிடுவதெங்ஙனம்?

இங்ஙனநிற்க, இவர்களாழ்வார்கள் சிவவாக்கியரைத்திருத்தியும், சிவனது நெருப்புக்கண்ணை பங்கப்படுத்தியும், பாண்டியன் சபையில் கிழியறுத்தும், மதுரைச்சங்கப்புலவரைததாழ்த்தியும், சோழன்முதலியவர்களைவென்று வைஷ்ணவத்தை நாட்டியும் தங்கள்மத சித்தார்த்தஞ் செய்தனர்களென்று இரண்சொமங்குரைத்தார். இவற்றை முறையேவிவகரிக்கு மிடத்து பரசிவனருளால் “சிவசிவ” என்றற்றொடக்கத்து ஸ்ரீ மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே அவதரித்தவுண்மையால் “சிவவாக்கியர்” என்று காரணங்கருதிய வழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம் அவ்வன்பரைத் துதித்திருப்பாராகவும், முழுமூடசிரோமணிகளாகிய இப்பேதைகள் மாறாகப் புலம்புவதுகொண்டு எமக்கொரு தாழ்வுமின்றென்க. “கண்டதுபொய்யென்றகண்டாகாரசிவமெய்யெனவே விண்டசிவவாக்கியர்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ” என்றருளிய தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கே சான்றாமென்க.

சிவவாக்கியம்.

“குண்டலங்கள் பூண்டு நீர் குளங்கடோறு மூழ்குவீர்
மண்டகங்கள் போல நீர் மனத்து மாசறுக்கீர்

மண்டையேந்துகையரைமனத்திருதகவல்லிரேல்
பண்டைமாலயன்றொழப்பணிந்துவாழலாகுமே.”

என்று உண்மையுணர்த்தும் எமது சுவாமிகள் வேறுசமயத்
தை அடைந்தாரென்னும் பித்துரையை யாவரங்கீகரிப்பார்? இத்
நையதிகமாகவிரித்தெழுத வெமக்குடன் பாடில்லையாகலின் இவ்வள
வில் விட்டனம்.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புக்கண்ணைப்பங்கப்ப
டுத்தினரென்றார். அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வார் தனது
காலிலிருந்த கண்ணால் சிவனைவென்றாரென்று அவர்கள்சுவடியில்
எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழ்வார்க்குக் காலிலே கண்வந்ததெப்
படி? காலிலே கண்ணென்றுபெற்றவராகவும், சூத்திலே வாயொன்
றுடையவராவார்போலும். சமஸ்தான்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்
படைத்தவராகவும், அவ்வாழ்வார்காலிலேகண்பெற்றதுகலியின்புது
மையென்க. உத்தமாங்கமல்லாவிடத்துக் கண்பெற்றதனால் இந்திர
னைப்போல் சாபத்தால் விகாரப்பட்டவரென்றமையும். இவ்வவலட்
சணமுடையார் சிவனை வென்றாரென்பது முழு மூடக்கதையாமெ
ன்க. “யோவிஸ்புலிங்கேநலலாடஜேநஸர்வம்ஜகத்பஸ்மஸாத்தகரோதிபு
நச்சஸ்ருஷ்ட்வாபுநரப்யரக்ஷ தேவம்ஸ்வதர்த்ரஃப்ரகடகரோதி” என்று
பைப்பலாதத்திற் கூறியவாறு சமஸ்தாண்ட சராசரங்களையும்
நெற்றிக்கண்பொறியொன்றினால் சுட்டெரிக்கவல்லவராகிய பரசிவப்
பிரபுவை வினைவயப்பட்டுக் கிருமிகீடங்களாய்ப் பிறந்திறந்துமு
மோரேழை வெல்லுமென்பது வேதமிருந்தவூரில் குடியிருந்தறியாத
விழலர் கூற்றாமென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் பாண்டியன் சபையில் கிழியறுத்தா
ரென்றார். அவர்கிழியறுத்தபுதுமையிங்கேகிழியுண்டதென்க. எங்
கனமெனின், அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சம
யிகளொருவருமில்லையாகவும், எங்களாழ்வார் கிழியறுத்தாரென்பது
யாரைநோக்கி?

ஓராசன் தனது அற்பபரிபாகத்தளவாய் விரும்பியதற்கேற்பச்
சென்று அவனால்கட்டிவைத்திருந்த கிழியையறுத்தகற்பனாகதையை
அவர்கள்சுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாகவும், அதனால்சிவோக்
கர்ஷந் தாழ்க்குமென்பது என்ன அறியாமை? உள்ளபடியே அவர்
பரத்துவஸ்தாபநஞ் செய்திருப்பாராயின், எங்கள் சொக்கலிங்க

மூர்த்தி அம்மதுரையில் இன்னுமெழுந்தருளியிருக்க வைப்பரோ? அன்றே வேரைக்கெல்லிவெந்நீர்விட்டிருக்கமாட்டார்களா? ஒன்று மில்லாதகாலத்திலேயே அவர்கட் கொவ்வோர்காலத் துண்டாயிருந்த அதிகாரத்தினால் எமது அருட்பெருஞ்செல்வமாகிய முருகக் கடவுள் வரைப்பாகியதிருவேங்கடம், சோலைமேழுதலிய தலங்களை யெல்லாம் புரட்டி அவநெறியிற் புலம்பித்திரியும்பேதைகள் தம்பால் ஏதாவது உண்மை கண்டிருப்பார்களாயின் சும்மா விருப்பார்களா? இதனால் அநாதிதொட்டு இதுகாறுஞ் சிவப்பிரகாசங்கமழ்ந்துகொண்டிருக்கிற விளங்கும் அம்மதுரையில் வைஷ்ணவமொருகாலத்தில் ஓங்கியதென்னும் ஒந்தித்தலை யெடுப்புநசுக்கப்பட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் தமது பாசங்களால் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்தினரென்றார். இது துழைந்தான் கீழ் துழைந்தகதையா மென்க. சிவாதுக்கைகொண்டு திருவள்ளுவர்-ஒளவை-இடைக்காடராகிய இவர்கடாமே சங்கத்தாரைவென்று அருட்பிரகாசம்பூண் டிலையமாந்தியம் எச்சமயிகளுங் கூறுநிற்கவும், யாருமில்லாதவரென்று கருதி அசுவமேதஞ்செப்ப வந்தனர் போலும். ‘‘பெய்யடிமையில்லாதபுலவர்க்குமடியேன்’’ என்று திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்ததுக்கூறப்பெற்ற பெருஞ்செல்வர்களை இவர்களாழ்வார்வென்றது இராமனை யிராவணன்வென்றதுபோலு மென்க.

இதுநிற்க ஓராழ்வார் சோழனையெதிர்த்து சைவத்தைவென்ற ரென்றார், இதனை விசாரிக்குமிடத்துசோழராசன் ‘‘சிவாதித்யரம் நாஸ்தி’’ என்று எல்லாரிடத்துங் கையொப்பம்வாங்கி வருங்காலத்தில் நாலுரான்கண்டு எம்பெருமானார் கையொப்பமிட்டாலன்றோ பிரயோசனமுண்டாவது, மற்றவர்களெழுதினால்என்ன பயன் என்று சொன்னதாகவும், அதுகேட்ட அரசன் உடையவரை அழைத்து வரும்படிச் சிலரையனுப்பினதாகவும், கூரத்தாழ்வான் அரசன் வஞ்சகனென்றறிந்து தேவரீரெழுந்தருளுவது யுத்தமன்று, அடியேன்போய் வருகிறேனென்று உடையவருடைய திரிதண்டகாஷாயாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு பெரியநம்பிமுதலியவர்களைநோடி இராஜசபைக்குப் போனானென்றும், பின்பு உடையவர்க்கோதரிசுளின் புத்திரர்களாகிய முதலியாண்டான்-நடாந்தாழ்வான் முதலியவர்கள் தேவரீரிங்கிருக்க வொண்ணாதென்று, உடையவருக்கு வெள்ளை சாத்தி மேனாட்டுக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனார்களெ

ன்றும், முன்சென்றகூரத்தாழ்வான் சோழராஜன்சபையில் வித்துவான்கள் சொன்னகட்சிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டாராயினும், அரசன் பலாத்காரமாய் “சிவாப்பரதரம்நாஸ்தி” என்று கையொப்பம்வைக்கச்சொல்லி நிர்ப்பந்தித்ததினமேல் “தரோணமஸ்திதத் பரம்” என்று கையொப்பமிட்டாரென்றும், அதனால் அரசன் குபிதனாய் அவருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்கும்நேத்திரோக் பாடநம் பண்ணுவித்தனென்றும், பெரியநம்பிகள் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினரென்றும், ஆழ்வார் நேத்திர முன்னவர் போலவே கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும், இவைகளை யெல்லாம் உடையவரறிந்து மிகவுங்கிலேகித்துக் கூரத்தாழ்வானிருக்கப் பெற்றோமேயென்றுதேறிப் பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீஞானபரிபாலஞ்செய்து முடித்தாரென்றும் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் சுவடியினாலேயே தெளிவுபெறவிளங்கும்.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரை அழைத்தபோது கூரத்தாழ்வான்சென்றதனால்உடையவரினும் இவர்க்காதிக்கம் ஆகிகரிக்கின்றது. அரசனையெதிர்ப்பது சொற்பகாரியமாகையால் ஆசிரியர்வேண்டுவதில்லையெனின், அவர்பூண்டிருந்த காஷாய திரிதண்டங்களைத்தாங்கிச்சென்ற தென்னை? பொய்யிடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அங்ஙுடையவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்புகுந்தாரென்பதுதானே போதரும். இங்ஙனமாகவும், அரசனைவஞ்சகனென்றது பெரும்பாவமென்க. ஆசாரிய பக்தியினால் அவரைநிறுத்திவிட்டுத்தாம்போயினரெனின், அரசனது ஆண்மைக்கு ஆசிரியரஞ்சினரென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆசாரியருடைய மானத்தையும் பிராணத்தையுங்காப்பது விரதமாய்ச்சென்ற சிஷ்யர்களை அரசனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு ஒடிப்போயொளித்திருந்த ஆசாரியவைபவம் நன்று நன்று! காஷாயாதி சிந்நங்களின்றி வெள்ளுடைதாங்கிச்சென்றதனால் வாரண்டுக்கொளித்தவைபவஞ் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அரசனுக்குப்பயந்தோடிப் பதுங்கியிருந்த இவ்வதிசூரர் பன்னீராயிரஞ்சமணர்களோடு வாதித்து அவர்கள்காண ஆயிரம்பணமுடிகளுள்ள ஆதிசேடனாக எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும் இரண்டுமுழுவீசம் எழுதிவைத்திருக்கின்றது. ஸ்ரீஞானசம்பந்த ஸ்ரீரத்திகள் சமணபொத்தாதிகளைவென்று எண்ணுயிரம்பேரைக் கழுவேற்றிச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்தனர் என்று ஸ்காந்தாதி பிரமாணங்களிற்கூறு முண்மையில் அஞ்ஞையகொண்டு கைகொண்

உது மனம்போனது காகிதஞ்சென்றது என்று நாலாயிரங்கூடச் சேர்த்துப் பன்னிராயிரஞ்சமணர்களை எங்கள் ஆழ்வார்வென்று ரென் றெழுதிக்கொண்டது கற்பனைவயத்தென்று மேதாவியர் சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேய்ப்புண்டு சொ ரூபநாசமாங்குகிடந்த இவர்கள்சமயம் சைவத்தை அதிக்கிரமித்த தென்பது வீண்வழக்கென்க. அரசனைமாவேடத்தால் வஞ்சிக்கச் சென்றகூரத்தாழ்வான்கண்ணிழந்தபுதுமை காணப்பட்டது. உடன் சென்ற பெரியகம்பி பெரிபவாளிடஞ்சேர்ந்தனன். ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இங்ஙனநிற்க, “சிவாத்நாவளிநால்தி” என்று அரசன் கையொப்பம்வைக்கச் சொன்னகாலத்தில் சிவம் என்பது குறுணி யென்று பொருள்கொண்டு குறுணிக்குமேல் பதக்கு பரமாகை யால் “தீரோணமல்திநதீ பரம்” என்று விபரீதங்கொண்டெழுதின வர்க்குக் குறுணிக்குப்பொருள் சிவம் என்று வந்ததுபோல் பதக் குக்குப் பொருள் விஷ்ணுவென்று வந்திருக்கவேண்டுமே! துரோண மென்பது விஷ்ணுவைவினக்காதாகவும், அத்துரோணத்தைப் பரங் கூறிய தென்னமடமை? துரோணமே பரம்பொருளாகக்கொண்ட வர்போலும். பதக்குக்குமேலே முக்குறுணி தூணிமுதலியவைகள் பரமாகுமே! அவைகட்கென்செயவல்லார்? இதுநிற்க, இராமானுஜா சாரியர் தப்பிப்போய்விட்டது நல்லகாலம். அரசன்கையில் அவரு மகப்பட்டிருப்பாராயின், சிஷ்பர்கள் பெற்றநேறு தாமும்பெறுவதற் சந்தேகமிராது. பின் வினைவாகப்பாஞ்சராத்திரம் பரவி அப்பாழ்ஞ் சமயப்படுகுழியில் புன்மக்கள் வீழ்ந்தழியவரும் வினையிருப்பதால், சிஷ்யர்களுக்கு அரசனுல்கிடைத்த சித்திமுத்திகள் தமக்குக்கிட டாமற் போயிற்றென்க. இதனால் இவ்வற்பா திகாரிகள் சைவத்தை வென்றாரென்பது பாழாகிவிட்டதென்க.

இனி சோழவிஜயத்தில் குலோத்துங்க சோழமஹாராஜன் திங்களிஜயங்கொண் டெழுந்தருளி எல்லாமதங்களையும் வென்று “சிவாத்நாவளிநால்தி” என்று கையொப்பம்வாங்கிக்கொண்டு வரு கையில் இராமானுஜாசாரியரென்பவர் அதிபிரபலியராய் வைஷ்ணவ மத சித்தார்த்தஞ் செய்துவருகின்றாரென்று கேள்வியுற்று அவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரை யனுப்புதலும், அவர் அரசனுடைய பேராற்றலைக் கேள்வியினுணர்ந்து ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் தமது எதிவேஷத்தைமாற்றி வெள்ளுடைதாங்கி யிடம்பெயர்ந் தோடிப்போய் விட்டனரென்றும், எஞ்சிநின்றவர்களில் கூரத்தாழ்

வான் உடையவராகவும், பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வானாகவும் பொய் வேடந்தாங்கிக்கொண்டு இராஜசபைக்குப் போனகாலத்தில் சதுர் வேதபாரகராகிய பிராமணோத்தமர்களும், திருநெறிக் தமிழ்வேத முணர்ந்த சிவனடியார்களும்புடைகுழ இனிது வீற்றிருக்கும் அரச சனுடைய அருட்கோலப்பொலிவைக்கண்டு நெஞ்சலர்ந்து, முகம் புலர்ந்து நடுங்கிற்கையில் அரசன் அவர்களைநோக்கி, ஹரதத்தா சாரியசவாமிகள் இருப்புப்படியேறிசாதித்த கட்சிகளைச்சொல்லி வாதித்தகாலையில் ஒன்றுஞ்சொல்லவகையறியாது மயங்கவும், அரசன் புன்னகைகொண்டு ஆயின் உங்களுடைய அபிமதமென்னை பென்று கேட்டகாலத்தில், அவ்விருவரும் பயந்தவர்களாய் நடித்து உமது கருத்தின்படிக்கையொப்பம்வைக்க இசைந்தோமென்று கூறி, அரசனால்கொடுக்கப்பெற்ற அத்திருமுகத்தைவாங்கி “த்ரோணமஸ்திதத்பரம்” என்று வீரீதங்கொண்டெழுதினார்களென்றும், அதன்மேல் அரசன்கோபித்து “சிவநீந்தாகரம்ந்ருஷ்ட்வாகாதயேந்த வாசபேதுதேசம்வாதத்பரித்யஜ்யகச்சேநந்யத்ரபுத்திமாந்” என்னும் பிரமாணப்படி இப்பதிதர்களைக்கொன்று விடுங்கோளென்று கொலைஞரை யழைத்து ஆக்ஷேபித்தித்தனரென்றும், கூரத்தாழ்வான் பயந்து “அரசனே! எங்களை நிரபராதியாகக் கொள்ளும். நான்ளதிராஜனல்லன்; இவர் கூரத்தாழ்வாரல்லர். எம்முடைய ஆசிரியராகிய உடையவர் உமது பேராற்றலுக்கஞ்சி ஒடிப்போய்விட்டபடியால் அவர்நாமத்தைக் காப்பாற்றும்படி நாங்கள்வந்தோம். எங்களைக் காப்பாற்று”மென்று கெஞ்சிக்கேட்டவும், அரசன் இரக்கமுற்று உங்களைக்கொல்ல ஒருவாறு இசைவில்லையாயினும், நீங்கள் சிவநீந்த கர்களா யிருப்பதுபற்றி ஒருவித சிட்சைக்குரியவர்க ளாவீர்களென்று கூறிக் கொலையாளிகளைநோக்கி, இவர்கள் கண்களைப்பிடுங்கிக் காட்டில்விட்டு வாருங்கோளென்றுவிதித்து அவ்வாறே நடத்தினரென்றும் முறையேகூறி, எல்லாமதங்களுயும்வென்று திருநீற்றுச் செல்வத்தை யுலகமெங்கும்பரவச்செய்த காரணம்பற்றி அவ்வரசுப்பிரபுவைத் திருநீற்றுச் சோழமகாராஜனென்றும் புகழ்ந்து கூறுமாக.

இவ்வுண்மையை மறைத்து வேறுவிதமாய் இவர்கள் கூறினுங் கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்ததும், இவர்க்காசிரியராகிய உடையவர் காலாயமிழந்ததும் !9சகாது கூறினராகலின், இதனுண்மை இவ்வாறுமென்பது விவேகிகளநியாமற் போகார். அவ்வாழ்வார்கள் உற்ச

வத்தில் வெள்ளைசாத்து என்று நடந்துவருவதே அத்தற்குற் சான் றுமென்க. இதனை சிலர் கூரத்தாழ்வான் அரசனைப்பார்த்தகண்க ளால் ஆசிரியரைப் பார்க்கக்கூடாதென்று கர்ப்பூரக்கட்டியைக் கண்களிலொத்திக்கொண்டதால் கண்களவிந்தனவென்றும், சிலர் ஆழ்வார்தாமே கண்களைக் கையால் தோண்டியெடுத்து அரசன்மே லெறிதலும், அதனால் அரசனுக்கு சிலதிங்குகள் விளைந்தனவென் றும், சிலர் ஆழ்வார்களுடையகண்களை அரசனே களைந்துவிட்டன வென்றும் ஒன்றுக்கொன்றுமாறாக ஒருவர்சொன்னபடி. யொருவர் சொல்லாமல் குமுறுபடையென்பது தோன்றப்பிதற்றுகின்றனர். அன்றியும் சோழமகாராஜனைக் கூரத்தாழ்வான்வாதித்து வென்ற தாகவும் சிலபொய்யுரைகளைநிறைத்துக் “கூரேசவிஜயம்” என்றொரு னூலையுங்கற்பித்து வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். இந்தப்புரட்டெல் லாம் இனி யச்சிட்டு வெளியாக்கப்படும் சோழவிஜயத்தால் தொலே யுமென்க. இதனால் சோழனை யிவர்களாழ்வார்கள் வென்ற பொய்க் கதை வெட்டவெளியாய் விட்டதாய்கையால் இனி பின்விஷயங்களை விசாரிப்போம்.

அரசனால் கிட்கிக்கப்பட்ட இருவருள் பெரியநம்பி யென் பவர் உடனே யிறந்துவிட்டதால் கூரத்தாழ்வான் திசிலடைந்து சிறகொடிந்தபட்சிபோல் சித்தப்பிரமைகொண்டு திரிந்துகொண்டிருக்கையில் சிஷ்யர்களைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டோட்டம்பிடித்த பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய உடையவர் நடந்தவிருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் கேள்வியுற்று, இனியென்னசெய்வதென்று ஆலோசித் துத் தம்மவர்களையனுப்பிக் கூரத்தாழ்வானை யழைப்பித்துக்கொ ண்டு பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ததுபோல் ஒருவருந் தாங்க ளின்னாரென்றறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொண்டு மறைந்திரு ந்து காலங்கழித்துக்கொண்டுவருகையில், இவர்களுழிருந்தபடி சிலகாலத்தில் சோழமகாராஜன் விதேகமடையவுங்கேள்வியுற்று அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நம்முடையதவம் பவித்தது என்று நல்லநாள்கொண்டு அவிழ்த்தெறிந்த காஷாயத்தை யாதரவாயுடு த்து வெளியேபுறப்பட்டு மூடஜனங்களாகிய ஒட்டர் உப்பரவர்களை யும், சிலவடமானையும் பிடித்து சூடுபோட்டு, அப்பிரமாணிய சித்த மான பட்டைநாமங்களைசாத்தித் துராசாரநிலையில் வேதசிவாகம விருத்தமாய் ஒழுக்கிக் காலங்கடத்திக்கொண்டுவருகையில், சோழ மகாராஜனுடைய திருக்கூட்டத்தவர்களால் பவமுறை அபஜயம்

பட்டவமான மடைந்தவர்களாயினும், “பாபக்கவிதாலப்பண்புகான்” என்றருளிய இரட்டையர் தெய்வவாக்கின்படி மந்தமதிகளுக்கு தூர்ப்போதங்களைச்செய்துகொண்டு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அப்பியசித்து அதனைத் தமது ஊழின் வலிபெற மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பொருள்கொண்டு விசிட்டாத்துவித பாஷ்யம் என்னும் பெயரால் வேறொன்று புதுக்கிப் பாஞ்சராத்திரப்படுகுழியில் புன்மக்களைவீழ்த்தி வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மைகெட்டு முறைபிறழும்படிச் செய்துகொண்டிருந்தழிந்தனர்களென்றும் சோழவிஜயத்தால் உண்மையினிது விளங்குமாகையால் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக.

இதுகாறும் கூறிவந்த நிபாயங்களால் இவர்கள் பேயாழ்வார்கள் சைவத்தை வென்றார்களென்னும் வீண்வாதம் நிரஸ்தமாகி விட்டதாகையால், சிவனடியார்களாலிவர்கள் பூர்வாசாரியர்கள் பங்கப்பட்ட விருத்தார்த்தங்களை பொருவாறு சுருக்கிக்காட்டுவாம்.

கஞ்சனூரிலே மதுகுதனாசாரியென்னும் பேருடையபாஞ்சராத்திரியொருத்தன் சிவரிந்தகனாய் அனேகரைத் தனது தூர்ப்போதத்துக்குள்ளாக்கிக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், அவனுக்கு ஒரு சுபுத்திரர் அவதரித்து சிவநேசத்தோடுவளர்ந்து வரும் அதிசயத்தைப் பாஞ்சராத்திரியுணர்ந்து உள்ளம்வருந்தியொருவாறு தெளிந்து அப்பிள்ளைக்கு சுதரிசனாசாரியென்னும் பெயர்புனைந்து பாஞ்சராத்திர கர்மங்களை செய்யத்தொடங்குகையில் அவர்தந்தையை நோக்கி உம்மால்தரப்பெற்ற இச்சிறுதெய்வப்பேரும், உம்மால்செய்விக்கப்படும் அவைதிகருமங்களும் எமக்குடன்பாடில்லையென்று மறுத்துரைத்து சிவபிரானருளிய வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே முக்கியப் பிரமானங்களென்றும், அவற்றால் துணிந்து கூரப்படும் உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் பரமபதியாகிய சிவபெருமானேயென்றும், அவரையடையவருஞ் சர்மார்க்கம் சைவமார்க்கமே யென்றும், அச்சமயத்தாற் பெறப்படுஞ் சிவதீகைமுதலியனவே முத்திசாத்நமென்றும், இவ்வுண்மைமுத்தியடைபவர்கள் சிவனடியார்களேயென்றும், இதுவேயென்னுடைய நிச்சயமென்றுத் துணிந்துகூறி, சர்வமங்கள குணாகரனுள்ளிங்கும் ஹரன் என்னும் திவ்வியநாமத்தினையுடையசிவபெருமானுக்குநான்தத்தமாகிவிட்டேனாகையால் என்னையினிஹரதத்தன் என்றுணரக்கடவாயென்றுரைத்

தருளி விபுதி யுருத்திராக்கமாதி சைவமுத்திரைவேத் தாங்கிக்
கொண்டு சிவநேசர்திருவடிகளை ஆசிரயித்து சைவமார்க்கப்பிரசா
ரஞ்செய்துகொண்டிருநகையில், பாஞ்சராத்திரி அருயை யதிகரித்த
வனும் ஹரதத்தரையடைந்து சிலவேதவாக்கியங்களைக்கூறி நாராய
ணனை பரம்பொருளென்று உபதேசிக்கப்புகுந்தகாலத்து, அவன்
சொன்ன வாக்கியங்களைப்பெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கண்டித்துப்
பூர்வபட்சஞ்செய்து மேல் சித்தாந்த வாக்கியங்களால் உண்மை
யைத் தெளிவுபெறக்கூறி சர்வஜன பிரசித்தியாய் அரசன்முதலி
யவர்களறிய அக்னிசமஸ்காரப்பட்ட இருப்புப்படிசுளிலேறி “கூய
தீரீவல்லபத்வாத்தசரத்தநயஸ்தாபிதாராதித்வாசி சபேரே கைலாச
யாத்ராவரதமுதித்தயாபிஷ்டசந்தாநதாநாதுநேத்ரேணஸ்வேதஸாகம்ச
சுதகமலைரீவிஷ்ணுநாபுஜித்வாநீதஸ்மைசக்பிரதாநாதிசபகபதிஸ்
ஸ்ரீவதேவபரக்ருஷ்டஃ கந்தரீப்த்வம்ஸுகத்வாதித்யராதபாநாத்காலகரீ
வாபஹத்வாத்தேதேயாவாஸ்பூதநீரீபுரவிதாநாத்தசுடியாகேஜயத்வாது
பாரீத்தஸ்யஸ்வாஸ்திரதாநாத்நாஹிரீவியாந்மாநுவேஸ்தீரீசரீரே சாஸ்த
ஸ்ஸம்பாதகத்வாதபிசபகபதிஸ்ஸ்ரீவதேவபரக்ருஷ்டஃ பூமோலோகை
ராதேகைஸ்ஸததவிரசிதாராதத்வாதமீஷா மஷ்டைசீவரீயபிரதாநாத்த
சவிதவபுஷாவிஷ்ணுநாபுஜித்வாநீ ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரித்ருவிணுமூ
ஹராத்விஷ்டசீரீஷாங்கிரிகத்வாத் தாநாத்பிரக்ஞாந்நிக்த்யோரபிசபக
பதிஸ்ஸ்ரீவதேவபரக்ருஷ்டஃ வாராணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமபுஜஸ்தம்ப
நாத்ப்ராக்புராணம் சீரத்வம்ஸேகேசவேநாசிரிதவ்ருஷ்வபுஷாதாரிதத்
வாரதத்வாத்அஸ்தோகைரீபரம்ஹபீரீஷாரதிசகளகதாலங்கீருதாபுஷித
த்வாத் ஜம்த்வம்ஸாந்யபாவாதபிசபகபதிஸ்ஸ்ரீவதேவபரக்ருஷ்டஃ”
என்கிற சுலோகங்களைக்கூறி ஒவ்வொருபடியிலிருந்துகொண்டு ஒவ்
வொருவிஷயமாகவாதித்து ஒருவருந் தம்மெதிரின்று வாய்திறப்ப
தற்கிடமில்லாமல் எல்லாரையும்வென்று அனற்பரிசத்தால் செந்நி
றந்தோய்த்துவிளங்கும் அப்படிசுளினுச்சியிலிருந்துகொண்டு “ஹர
தத்தஸஹஸ்ரம்” என்னுங் கிரந்தமொன்றியற்றி ஆயிரங்கட்சிக
ளால் தமது சித்தாந்தத்தைநாட்டித் தந்தையுட்பட எல்லாரையுந்
திருத்தி யாவர்க்குஞ் சிவதீசைஞ்செய்து சர்மார்க்கத்திலுய்வித்த
பிரபாவம் பூமீதம் அப்பதிக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிய “ஹரதத்தமாந்மி
யம்” என்னுங் கிரந்தத்தால் இனிதுபெறப்படும். இவரைத் திருநந்
திதேவர் அவதாரமென்று சிவரஹஸ்யமாதிக்கிரந்தங்கள்கூறும். இவ
ரால் செய்யப்பட்ட நூல்கள் சதுர்வேதசாரம், தத்வநிருபணம்
ஹரிஹரதாரதம்யம், பூமீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம், உஜ்வலம் என்
கிற ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யம், ஞானரத்தநாகரம், சிவாதித்யசிகா

மணி, பக்தாதிசயசிகாமணி, சைவாதமபூஷணம், விபூதிபஞ்சகம், ருத்ராட்சபஞ்சகம் முதலியனவாம். இவரை நூல்களில் கதரிகுண சாரியென்றும், ஹரதத்தாசாரியென்றும் மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் இருப்புப்படிமேலேறிக் கூறியசுலோகப்படித் திருவாவதிதூறையாதினத்து சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்தருளிய உண்மைவாக்கியம்வருமாறு: “உயர்காயத்திரிக் குரியபொருளாகலிற், தசரதன்மதலை தாபித்தேத்தலிற், கண்ணன்கயிலையினண்ணிநின்றிரப்பப், புகழ்ச்சிமினணுந்த மகப்பேறுதவலிற், தருதுவழியுடனொராயரங்கமலப், புதுமலர் கொண்டரி பூசனையாற்றலி, ஞங்கயற்கிரங்கி யாழியீந்தருடலி, னைங்கணைக் கிழவனை யழல்விருந்தாக்கலி, னமைப்பருங்கவிட மமுதுசெய்திடுதலிற், நென்றினைத்தலைவனைச செருத்துயிர்பருகலி, னவுணர்முப்புர மழியவில்லாங்கலிற், தர்க்கனவேன்வி தகாத்நுள்செய்தலிற், தனஞ்சயன்நனக்குத்தன் படைவழங்கலின், மாநுடமடங்கலைவலிதபக்கோதலின், மாயோன்மகடேஉ வாகியகாலேத், தடமுலைதினைத்துச சாதகனைத்தருதலி, ஞங்கடல்வரைப்பி னான் றோடனேக, ரன்புமீதூர வருசசனையாற்றலி, ஞன்கிருசெல்வமு மாங்கவர்க்கருடலி, னையிருபிறப்பினு மரியருசுகித்தலி, னிருவருமன்னமுமேனமுமாகி, யடிமுடிதேட வழற்பிழம்பாகலிற், பிறப்பிறப்பாதி யுயிர்க்குணமின்மைபிற் கங்கைக்குழக்கிடந்த காசிமால்வரைப்பிற், பொய்புகல்வியாதன்கைதம்பித்தலின், முப்புரூரிறுப்புழி முகுச்சப்புகத்தேன், மால்விடையாகி ஞாலமொடுதாங்கலி, னையன்சொமலை யளவிலவணிதலின், ஞானமும்வீடும் பேணினர்க்குதலிற், பசுபதிப்பெயரிய தனிமுகற்கடவு, ஞம்பர்களுவர்க்குமுயர்ந்தோ, னென்பதுதெளிகவியல்புணர்ந்தோலே” என்னுந் திருவாக்கால் உணர்ந்துய்யப்பெறுவாராக.

இனிக் காஞ்சிபுரத்திலே தாத்தாசாரி யென்னும் பாஞ்சரத்திரி யொருத்தன் ஸ்ரீமத் அப்பதிக்கித ஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அருபையதிகரித்து அவரை பெந்தவிதத்தில் வெல்லுவதென்று ஆலோசித்து அவர்பாற்சென்று, உம்முடைய சிவன் விடமுண்டருளியது சத்தியமாயின் யாங்கடரு மிவ்விடத்தை நீருமுண்டு சுகித்திரும் பார்ப்போமென்று கூறுதலும், அதற்கு தீக்கிதஸ்வாமிக ளினைந்து அப்பாதகனால் கொடுக்கப்பட்ட விஷங்கலந்த பாபையுண்டு ஒருசுற்றேனு மதனால்வருந்தாது “சிவதத்வவிவேகம்” என்னுங் கிரந்தமொன்றப்போதே யியற்றி சர்வ ஜனப்பிரசித்தியாய் ஆசன்முதலியவர்களுஞ்சம்படிப் பிரசங்கித்தனரென்றும், அதனைமறுத்துக் கூறவகையில்லாமல் பேய்போல்விழிக்குந் தாத்தாசாரியினுடைய தீபசெய்கையையும், விசாரலோபத்தையும் அறிந்தது அருசன் சிவஞானச்செல்வராகிய தீக்கிதஸ்வாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மரி

யாதைகொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்துக் கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங்காலத்தில், தாத்தாசாரி அ்திகமாச்சரியங்கொண்டு அரசனிடத்திற்சென்று என்னுடைய சிஷ்யனாகிய நீ என் விரோதியை யபிமானிப்பது யுத்தமன்று எனக் கூறி தீக்ஷிதரோடுவாதித்து அவர் செய்த கிரந்தங்களுையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஜயஸ்தம்பம் நாட்டப் போகின்றே னாகையால் இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டு மென்று சொல்லவும், அரசன் உள்ளம்புழுங்கித் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அவ்வாறுநடத்தத் தனக் கிசைவல்லையாயினும், தாத் தாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைந்து வந்தனம்புரிந்து விஷயம் இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சந்தோஷித்து அரசனோடுநோக்கி இந்தவாதமுடிவில் தோல்விவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுவதற்கு மத்தியஸ்தர்வேண்டுமாகையால் யாரையாவது சித்தப்படுத்தி மென்று திருவுளம்பற்றதலும் அரசன் வியாசப்பட்டர், பராசரப்பட்டர் என்னும்பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களையும், இன்னும்அனேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாத்தாசாரி பின்னிடைந்து கட்சிகள் சொல்ல வகையறியாமல் குவாதஞ்செய்யத்தொடங்கவும், மத்தியஸ்தராய்நின்றவர்களில்வியாசப்பட்டரென்பவர்எழுந்துநின்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு “ஸ்தூக்ராதே சிவமதேப் பயக்ஷிதேநதோர்ழல தாஹகமதம்ஸுதராம் நிரஸ்தம் சீருங்கதீவமதீர்ஷுஷ்ருஷேஷுச தப்தமுந்ரா ஹாரிநீரதூர்ணமபலாதசுமண்டலேஷு” என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியராகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் செய்துவரும் சைவப் பிரசாரத்தால் வைஷ்ணவமதம் பாழாகிவிட்டதென்றும், அது பாழாகிவிட்டவும் அம்மதசின்னங்களி லொன்றாகிய ஊர்த்துவபுண்டரேகைகளாகிய சிருங்கங்கள் பர்வதசிகரங்களுையடைந்தன வென்றும், தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்குசக்கர முத்திரைகள் எருதுகளுக்காய்விட்டனவென்றும், ஸ்ரீசூர்நமென்கிற மஞ்சட்பொடி ஸ்திரீகளுடைய குசமண்டலத்திற்சேர்ந்துவிட்டதென்றும் எடுத்துப் பிரசங்கித்து அஞ்சஸிபத்தராய் நிற்கையில், பராசரப்பட்டர் என்பவர் கொஞ்சமவருந்தி மத்தியஸ்தமாகவந்த நம்மில்வியாகூபட்டர் சைவராய்விட்டனரேயென்று சகிக்கமாட்டாமல் தாமெழுந்து தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமாய்வாதிக்கத்தொடங்கி

எழுநாள்பரியந்தம் வாதித்துநீக்ஷிதர் பின்வாங்காமல்வாதித்து வருந் தீரத்தையும், அத்தெய்வசபையில் விளங்குவரு முண்மையையும் கண்டு பரிபாக விசேஷத்தால் தீக்ஷிதர்பால் தமக்கும் பக்திஜரித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அபசாரகூடமை வேண்டி நிற்கையில் தீக்ஷிதரவர்கள் எழுந்துநின்று அனேகமதவாதிகள் நிறைந்திருக்கும் அச்சபையைநோக்கி இப்போது நாம் செய்துவரும் சைவப்பிரசாரத்தை மத்தூவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தர்கள் மறுத்து எம்மால் கண்டிக்கப்பட்டார்களானபடியால் இச்சபையில்வேறு எந்தமதஸ்தர்களாவது எம்மை மறுக்கக்கூடுமாயின் அவ்வாறுசெய்யலாமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், வரநந்தியென்னும் பௌத்தனொருவனெழுந்து பிடகாகமவழித்தாய் சில பொய்யுரைகளேப்பிதற்றியுடனே கண்டிக்கப்பட்டவும், மாயாவாதிகளாகிய சில ஸ்மார்த்தர்கள் அவரையனுந், தேவரீர் வைதிகதூல்யராயிருந்தும் அதனை யிங்கே விளக்கி அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழித்தாய் சைவப்பிரசாரஞ் செய்துவருவது யுக்தமன்றென்று கூறியகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி, வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பதியாகிய சிவபிரானருளிய உண்மைப்பிரமாணங்களாகவும், நீங்கள் சிவாகமங்களைநிரந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசாரம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில் நிற்கும் பாஷண்டிகளாவிர்களென்று அவர்களைக் கண்டித்து, “வைதிகாசாரநிர்ணயம்” என்னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகமசம்மதமான தருமங்களைக்கூறிச் சித்தாந்தப் படுத்திவிட்டு மேல் ஒருவருந் தம்மை யெதிர்த்து வாதிக்க விடமில்லாமல் எல்லா மதங்களையும் கண்டித்து, “பரமததிமிரபாநு” என்னுங்கிரந்தமொன்றியற்றி சைவத்தினுண்மையை அநேக விதங்களால் எடுத்துக்கூறிப் பிரசங்கிக்கவும், இவ்வற்புதங்களை யெல்லாங்கண்டுகொண்டு நிற்பவராகிய பராசரபட்டர் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை வலம்வந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அரசன்முதலிய மஹாஜனங்கள்கூடிய அப்பெருஞ்சபையைப்பார்த்து “மத்வத்வாந்தாதிகலித்வம்ஸந் திவஸமணிர்ப்பௌத்தஸித்தாந்தவந்யா வஹ்நி: பாஷண்டஷண்டோரகபணபடலோத்தண்டதுண்டாண்டஜெந்தர்: த்ருப்யத்ராமாநுஜோக்யத்தரணித்ரமஹாதம்பதம்போளிகேளி: சைவாசாராப்திசந்த்ரஸ்ஸஜயதிகலிராட்பயாக்யாத்வரீந்த்ர: ” என்கிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத்துவமதமாகிய காடாந்தகாரர் தொலைய உதிக்கும் ஞானசூரியனென்றும், பௌத்தசித்தாந்தமாகியமஹாணிபத்தைத்

தகிக்கவரும் ஜ்வாலாக்கினியென்றும், சிவாகமங்களை வேதவிருத்
தமென்று கூறித்திரியும் பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பசமூகங்கள் நசிக்க
வெழுந்த கருடபகவானென்றும், இராமாநுஜமதமென்கிற பர்வ
தம் பொடிந்துபோக பேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும்,
சைவாசாரம் என்கிற சமுத்திரத்தினின்றுநோன்றிய பூரணசந்திர
னென்றும், மஹாவீதவ சிரோன்மணியாகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள்
(யாவராலும்புகழ்ந்துரைக்க) சர்வோதகர்ஷராய்ப் பிரகாசிக்கின்றா
ரென்று தெளிவுபெறப் பிரசங்கித்து முடிவுகூறுதலும், இவ்வற்பு
தங்களையெல்லாம் பிரத்தியட்சமாகக்கண்ட அரசன் அதிக சந்தோ
ஷத்தையடைந்தவனாய் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளைப்பணிந்து, என்னுடைய
அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத்
தாத்தாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்
தில் என்னை அழைப்பது யுத்தமன்றென்று கூறிவிட்டு, தீக்ஷிதஸ்
வாமிகளிடத்தில் விபாசப்பட்டர் பராசரப்பட்டர் முதலிபவர்களைநோ
தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசாரஞ் செய்து வரு
கையில் தாத்தாசாரி திகிலடைந்து இனியென்னசெய்வதென்றாலோ
சித்து, ஒருநாள் தீக்ஷிதரவர்கள் நதிக்குச்சென்றுநீராடி நித்தியாறு
ஷ்டானமுடித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம்பார்த்து சிலநாஷ்டர்க
ளையேவி இதுநல்லசமயமாகையால் அவரைக்கொன்றுவிட்டுவாருங்
கோள் என்று அனுப்புதலும், அவ்வாறேசென்ற பாதகர்கள் தீக்ஷி
தரை யணுகியகாலத்தில் அனேகர் சூலபாணிகளாய்த்தோன்றி
அவரைச்சூழ்ந்துநிற்கவும், வந்தவர்களெல்லாம் பயந்து தீக்ஷிதரை
சரணடைந்து தமது தீபவெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தலும், சுவா
மிகள் அவர்களைநோக்கி சிவனடியார்களுக்குத் தீங்குரினைக்கும்
அப்பாதகன் இப்பூமியிலிருப்பதைப்பார்க்கிலும் ஒழிந்துபோய்விடு
வது அதிகநலனென்றுரைத்து, “லகலபுவநகர்த்தாஸாம்பமுர்த்திச்சி
வச்சேத்ஸகலமபிபுராணம்ஸாகமஞ்சேத்ப்ரமாணம் யதிபவதிமஹத்
வம்பூதிருத்ராக்ஷபாஜாம் கிமிதிந்ருதிரஸ்மத்ரோஷிணஸ்யாதகாண்
டே” என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சாம்பமுர்த்தியாகிய சிவபெரு
மானே சகலபுவனகர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்த
வேத புராணங்களும் உறுதிப்பிரமாணங்களானால், விபூதி யுருத்தி
ராக்கங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய
துன்மார்க்கனுக்கு அகாலமிருந்து சம்பவிக்ஞமாக என்று பிரமா
ணஞ்செய்து கூறுதலும், உடனே தலையிலேயிடிவிழுந்து செத்தா

என்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய “தீக்ஷிதமாந்மியம்” என்னுங் கிரந்தத்தால் உண்மையினிதுவிளங்கும். இந்தமுர்த்திகளைச் சிவாஷ்டமததுவி லொன்றென்று மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவரால்செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகாந்நாமிருதம், பிரஹ்மதர்க்கஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தப்தமுத்திரவித்ராவணம், பாகவததாத்தபரியசாரசங்கிரகம், பாரததாத்தபரியசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத்தபரியசாரசங்கிரகம், சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணம், சர்வார்த்தசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரதத்தமாந்மியம், பாஷண்டமதசபேடிகை முதலியனவாம். இந்நூல்களில் சிலவற்றை ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். அவற்றையிடம்வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மைகளை யுணரப்பெறாத எழும்பூரானெருத்தன் வெளியிட்ட “சைவவாதசைலாசனி” என்னுந் தெலுங்குசுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகளையும், தீக்ஷித ஸ்வாமிகளையும் பலவாறு நிர்த்தித்திருக்கின்றனர். அவற்றையெல்லாங்கண்டித்து “வைஷ்ணவவாததூலவாதூலம்” என்னுங்கிரந்தமொன்று கந்தசாமிதேவரென்பவரால் முன்னமேதானே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால், அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கேனிரித் தெழுத வேண்டுவதில்லையாயினும் ஒருவாறு சுருக்கிக் காட்டிக்கண்டிப்போமாக. ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் இராமாதுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிற்பட்டதாகையால் முன்னோர்கள் யாரும் அதனைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும், அந்தபாஷ்யத்தை சாந்திசெய்து எந்தப்பிராம்ஹணனும் அப்பயிப்பதில்லையென்றும், அதற்குபதேச பரம்பரையில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு ஹரதத்தாசாரியரால் “சதுர்வேததாத்தபரிய நிர்ணயம்” என்கிற சைவகிரந்த மொன்று பிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டதென்றும், இந்நூலாசிரியர் அத்வைதமதஸ்தரென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு சைவர்களவருந்தித் தங்களுக்கு கீர்வாணசம்பந்தமான கிரந்தங்க ளொன்றுமில்லாத துக்கத்தினால் அப்பதீக்ஷிதரென்கிற அத்வைதியையடைந்து சிலகிரந்தங்கள் அவர்செய்துகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அந்தகிரந்தங்களை தீக்ஷிதரவர்கள் பிராமானிய புத்தியாய் செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிகளுக்கெப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மத்துவ ராமாதுஜசங்கர

பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்திருப்பதால் சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்பு கூறுவது பொருந்தாதென்றும் மனம் போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றியிருக்கின்றனன். இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் எல்லாப்பாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதென்பதை நிரூபிப்போம். ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியர் திருவருளால் தேவீபாகவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்கு பாஷ்யஞ் செய்து முடித்துச் சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யம், சிவஞானபோதம் என்னும் ஆகமார்த சூத்திரபாஷ்யங்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதுகொல்லாம் பிராச்சீனமேயன்றி நவீனமன்று. அவர்க்காசிரியராகிய சுவேதமுனிவர் கிரஞ்சீவித்வமடைந்து இன்னுமெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூர்மபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர். ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் மாணாக்கரு ளொருவராகிய பிரஹ்மவித்யாத்வரர் என்பவரால் “தர்ப்பணம்” என்னும் வியாக்கியானமொன்று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்கு அப்போதே செய்யப்பட்டது. சிலகாலத்தின்பிறகு “ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம்” என்றொரு வியாக்கியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் செய்யப்பட்டது. “தாராவளி” என்றொரு வியாக்கியானம் சிலகாலத்தின்பிறகு நிஜகுணயோகீந்திரரென்பவரால் செய்யப்பட்டது. சிலகாலத்தின்பிறகு “சிவார்க்கமணிதீபிகை” என்னும் வியாக்கியானம் ஸ்ரீமத் அப்பதிஷ்ணிதஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும் இராமாதுஜர் முதலியவர்களால் கண்டிக்கப்படாத காரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதென்று பிதற்றியது பேதைமையென்க. சங்கராசாரியர் ஸ்ரீகண்டாசாரியரோடு வாதித்துத் தோல்வியடைந்து சைவதீக்ஷைபெற்றுக்கொண்ட மாந்மியம் மேலிடங்களில் விவகரித்தோ மாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால் கண்டிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. சங்கராசாரியர் நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யகர்த்தர்கள் கேவலம் அற்பாதி காரிகளேயாகையால், அவர்களால் கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. இராமாதுஜர் விருத்தாந்தம் சோழமகாராஜன் விஷயத்தில் வெட்டவெளியாகியதால் சைவபாஷ்யத்தைக்கண்டிக்கு மவ்வளவுதிறம் எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறுகச்செய்துகொண்ட விசிட்டாத்துவித பாஷ்யத்திற்கு ஆதாரமாகின்ற சைவபாஷ்யத்தை இராமாதுஜர் கண்டிக்காமைகொண்டே அது பிற்பட்டதென்று கூறியது அறியாமையென்க. இவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் “கூரேசவிஜயம்” என்னுஞ் சுவடியில் கண்டிக்

கப்பட்டவைகளாக எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் முறையே ஹர தத்தாசாரிய சுவாமிகள் சுலோகமொழிபெயர்ப்பேயன்றி வேறில்லை. இதனால்கூரத்தாழ்வான் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்குப் பிற்பட்டவனென்பது பெறப்படும். ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்திற்கு ஹரதத்த வியாக்கியானமொன்று “ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்தனம்” என்னும்பேரால் பிரகாசிக்கின்றது. இதற்குமுன்னு மொருவியாக்கியானம் “தர்ப்பணம்” என்னும்பேரால் பிரகாசிக்கின்றது. இந்தநியாயங்களால் ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் காலம் இராமாதுஜர்முதலியவர்கள் காலத்திற்குநெடுங்காலம் முற்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும். இந்தநியாயங்களை யுணராத ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதென்று குறைத்த மட்டிவாசகம் பாழாகிவிட்டதென்க.

மேற்கூறியவியாக்கியானங்களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச் சாந்திசெய்த புண்ணியவிசேஷத்தாலேயேபிரஹ்மவித்தியாத்வரர்முதலிய மஹத்துக்கள் செய்திருப்பாராகவும், இதனையறியாது அந்தபாஷ்யத்திற்கு உபதேசபரம்பரை யில்லையென்கூறிய மடமைக்கு விசனப்படவேண்டியிருக்கிறது. அது கேவலம் சுத்தசிவசந்மார்க்கப் பிரதிபாதகமாயிருத்தலால், ஆதிசைவர்களுக்கே அதிகாரவிசேஷத்தால் பலிதமாகிவரும். இப்போதும் அதிகாரிகள் அதுட்டித்து வருகின்றனர். ஆயின் சர்வபிரஹ்மண சம்மதமின்றேயெனின், அது எந்தபாஷ்யத்திற்கு மில்லையாகவும் அங்ஙனங் கேட்பது அறிவீனமென்க. இராமாதுஜபாஷ்யம் வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரம் பிரயோசனப்பட்டுவருமன்றி, அதை எந்த ஸ்மார்த்தனும் மாத்துவனும் பரிசிக்கவுஞ்செய்யான். வைஷ்ணவருள்ளும் வடகலையார் அதனை விசேஷமாகப் பாராட்டார்கள். அப்படியே ஒவ்வொரு மதஸ்தனும் தந்தம் பாஷ்யத்தையே ஆதரித்து வருவானன்றி எல்லா பாஷ்யத்தையும்சமமாகப்பாராட்டுவானென்பதில்லையாகவும், சங்கராசாரியர் மதஸ்தராகிய ஸ்மார்த்தகும்புகள் சைவபாஷ்யத்தை அப்பயிசுக்காததுகொண்டு குறைவுகூறவந்தது என்னமதியீனம்? இதுநிர்க, “உஜ்வலம்” என்று செய்யப்பட்ட ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யத்தால் ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சைவாசாரதுல்யரென்பது இனிது பெறப்படும். இவரையும் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும் அத்வைதிகளென்று கூறியழுதான். தீக்ஷிதர்விஷயமாய் மேலிடங்களில் யாம் உதகரித்த சுலோகங்களால் அவரை சிவமதஸ்தரென்றும், சைவாசாரதுல்யரென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருத்தலானும், அவர் செய்திருக்

குஞ் சைவகிரந்தங்களுளும் அவர்மதம் இன்னதென்று புத்தி
மான்க ளறியாமற்போகார். அவர் சைவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்கி
யானஞ் செய்ததுபோலவே மத்துவராமாநுஜ சங்கரபாஷ்யங்களுக்
கும் வியாக்கியானஞ்செய்திருப்பதால் ஸ்வபாண்டித்ய பிரகடனூத்
தமேயன்றிப் பிராமானியபுத்தியா லன்றென்று பிதற்றினன். அப்
போது எல்லாபாஷ்யங்களும் அப்படியேயாகி, அவருடையஸ்வ
மத மின்னதென்று விளங்காமற்போகும். அவர்சுத்தசைவாசாரிய
ரென்பதற்கு எண்ணிறந்தனவாய் செய்யப்பட்டுள்ள சைவகிரந்
தங்களே சான்றாமாகவும் அவரை அத்வைதியென்றும் அவர்
பிராமானியபுத்தியாய்ச் சைவநூல்கள் செய்யவில்லை யென்றுங்
கூறியது விசார ஞானியமென்க. ஆயின் அவர் மற்றை மதங்களுக்
கும் நூல்செய்த தென்னையெனின், அக்காலத்திலிருந்த அத்வைதி
கள் சிலர் இவரைநோக்கி நீர் வைதிக துல்யராயிருந்தும் சங்கர பாஷ்
யாதிகளை அப்பயசிக்காததென்னையென்று கேட்டகாலத்தில் அவர்
களைநோக்கி எல்லாமத வுண்மையையுமறிந்து மீசுரப்படும் பரிபாகிக
ளே சைவாதிகாரிகளாவராகையால் யாம் சுத்த சிவசந்மார்க்கம் பற்
றியொழுதும்புண்ணிய விசேஷத்தையடைந்தோமென்று கூறி, இனி
யாரும் அப்படியமயங்காவண்ணம் சங்கரபாஷ்யம், மத்துவபாஷ்யம்,
இராமாநுஜபாஷ்யம் ஆகிய மூன்றுக்குந் தனித்தனி வியாக்கியா
னங்கள் செய்தனர்.

“புறச்சமயநெறிநின்றமகச்சமயம்புக்கும்
புகன்மிருதிவழியுழன்றும்புகலுமாச்சிரம
வறத்துறைகளவையடைந்துமருந்தவங்கள்புரிந்து
மருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்துஞ்
சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதச்
சிரப்பொருளைமிகத்தெளிந்துஞ்சென்றற்சைவத்
திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற்சிவனடியைச்சேர்வர்.”

என்றருளிய அருணர்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்காணு
முணர்க. இந்தநியாயங்களால் அவர் விஷயத்தில் மனம்போன
படிக்கெல்லாம் பிதற்றித்திரியும் துஷ்டவாசகங்கள் நிரஸ்தமாயிற்
றென்க. ஸ்மார்த்தர்கள்சுத்தி இப்படியாகவும், அக்காலத்திலிருந்த
மார்த்துவ வைஷ்ணவர்களுள் சிலர் சைவத்தில் தமக்கிருந்த அரு
நபயால் இப்போதிவ் வெழும்பூரிரெட்டி குரைத்தபடியே திகழ்தார்

சைவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானம்செய்ததுபோலவே மாத்துவ வைணவ பாஷ்யங்கட்கும் வியாக்கியானங்கள் செய்திருப்பதால் சிவோத்தர்ஷ துல்யங் கூறுவது பொருந்தா தென்று புலம்பிய நாலத்தில் அவர்கள் கர்வமடங்க மாத்துவ மதவித்வம்சம், இராமா நுஜ சிருங்கபங்கம் என்கிற கிரந்தங்களால் உடனே அவர்களைக் கண்டித்துவிட்ட வுண்மையை அந்நூல்கள் காட்டுகின்றனவாகலின் அதனைப் பரிபாசிகள் கண்டுணர்வாராக. இதனால் சைவர்கள்வேண்டு கோளால் சிலகிரந்தங்கள் செய்தாரென்னும் பித்துரை கண்டிக்கப் பட்டதென்க. கோவர்த்தனகிரி ரங்காசாரியென்பவர் இராமசுப்பிர மணியசாஸ்திரியென்னும் அத்வைதியையடைந்து “விஷ்ணுதத்துவ ரகசியம்” என்னும்நூல் செய்துகொடுக்கப்பெற்று இப்போது வெளியிட்டிருக்கும் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தால் கையிலாகாமல் பிறரைவேண்டி நூலாதரவுபூண்டொழுகு நுண்ணுணர் வில்லா மந்த மதிகளினவர்களென்று புத்திசாலிக ளறியாமற்போகார். இவர் கள்பெருங்காப்பியமாகக் கொண்டிருக்கும் கம்பராமாயணம், இரா மாயணகீர்த்தனைமுதலியவைகள் சைவர்கள்செய்து கொடுத்தனவே யன்றி வேறில்லையாகவும், நூல்யாசகம் யாரிடத்துண்டென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமட்டோ! சின்னசாமிசாஸ்திரிஎன்னும் ஸ்மார்த்தபிராமணரை யாசித்துத் தங்களில் யாரும் பிரபன்னானில் லாதகாரணம் பற்றியேயன்றோ அவர்பால் வைஷ்ணவப்பிரசங்கங் கேட்டுவருகின்றனர்? இதனை யாருமறிவார்களே! இதுநிற்க. மூடசி ரோமணியாகிய முடிச்சூர்முதலி போலவே இவ்வெழும்பூர்க்களி யும் சில துஷ்டத்தனங்கள் அனேகவிதமாய்த் தனது நூலில் காட் டியிருக்கின்றனாகையால், அவற்றை இடம்வந்துழியெடுத்துக் காட் டிக் கண்டிப்போமாக.

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரயோகிகளென்னுஞ் சிவயோகி யொருவர்சைவப் பிரசாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அக்காலத் திலிருந்த மணவாளமாமுனி யென்னும் பாஞ்சரத்திரி யொருத்தன் அவரிடத்தில் அருையை யதிகரித்தவனுய்த் தனது பெருங் கூட்டத் தோடும் சரப்போஜி மகாராஜனையடைந்து சிவாக்ரயோகியைவெற்றி புனைந்து வைஷ்ணவஜயஸ்தம்பம்நாட்ட வுத்தேசித்திருக்கின்றே னென்று கூறுதலும், அரசன்வருந்தி இது தக்கசெய்கையன்றாயி னும் பின்னிடுவது குறைவென்றுகொண்டு சிவாக்ரயோகிகளையடை ந்து விஷயத்தைத் தெரிவித்து அவர் சம்மதப்படிப் பெருஞ்சைவ

யென்று சேர்த்துப் பதினெட்டுநாள் வாதமென்று தீர்மானித்து, வாதத்திற்பின்னிடைந்தவர்கள் வெற்றியடைந்தவர் சமயஞ்சேர்வ தென்று முடிவுகொண்டு வாதாரம்பஞ்செய்து பதினேழுநாளாகி வெற்றி சிவாக்ரயோகிகள் புறமேயாகிவரு மதிசயத்தால் அரசன் சந்தோஷமடைந்து வருமுண்மையை நோக்கிப் பாஞ்சராத்திரியும் அவன் கூட்டத்தாரும்பயந்து இன்னும் ஒருநாள்தா னிருக்கின் றதே என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்துப் பதினேழுநா ளிரவில் வாதமுடிந்து சிவாக்ரயோகிகள் தமது திருமடத்தையடைந்து ரிஷி டைசாதித்திருக்குங் காலத்தில், அவர்மடத்தைச்சுற்றி நெருப்பிட்டு விட்டு ஒன்று மறியாதவர்கள்போல் மறுநாள்காலையில் வாதசபைக் குப் போனகாலத்தில் சிவாக்ரயோகிகள் வராமையென்கண்டு அரசன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அவருடையமடம் தீபற்றி யெரிந்துவிட்டதென்று ஊர்முழுதும் பிரஸ்தாபமாகி அரசன் செவியிற்புகுதலும், உள்ளம்நடுங்கிப் பதைபதைத்து ஒடோடியுஞ் சென்று மடத்தைப்பார்த்தகாலையில் எல்லாங்கரிந்து சாம்பராய்க் கிடந்தும் சுவாமிகள் திருமேனிவருந்தாது அசைவற்ற நிலையினிற்கு மற்புத்ததைக்கண்டு அத்தியாநந்தங்கொண்டு சந்நிதியை யணைந்து அடியற்றபனைபோல் திருவடிகளில்விழுந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவர்கள் அப்பாதகர்களுையென்று அவர்க ளெல்லாரையும் ஓர் அறையிற்சேர்த்து நெருப்பிட்டுக்கொளுத்தி விட்டதாக சிவாக்ரயோகிகள் மான்மியத்தால் இனிது பெறங் பமும். இவர் வைதிகதுல்பராயிருந்து சிவதீக்ஷையடைந்த மஹா சைவரென்க. இவரார் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவஞானபோத பாஷ்யம், சித்தாந்ததீபிகை, சிவஞானசித்திமணிப்பிரவாள வியாக் கியானம், வேதாந்ததீபிகை, தத்துவதரிசநம், பாஞ்சராத்திரமதச பேடிகை முதலியனவாம்.

இனிக்கொப்பூரிலே பிப்பபாச்சையரென்னும் மெய்யன்பரொ ருவர் சிவனடியார்களுண்ட பரிகல சேஷத்தைவண்டியி லேற்றிக் கொண்டு தமது திருமடத்துக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகையில், மார்க்கத்தில் சில ஸ்மார்த்ததர்களுங் வைஷ்ணவர்களுங் கூடி எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில் இவ்வசுத்தங்கொண்டு போவ து யுக்த மன்றென்று மறுத்தகாலையில் அவர் புன்னகைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பரிகலசேஷப் பிரசாதத்தைக் கைகளால்வாரி அந்த பிராமணர்களுடைய மடங்களின்மேல் வீசுதலும், அக்கிர

கார மெல்லாம் புகைந்து வெந்துகறிந்து போகவும், அவர்கள் பயந்து சிவனடியாராகிய பிப்பரச்சையரைச் சரணடைந்து உயிர் பிழைத கார்களென்று வசவபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

‘சசில்லவிதுகம்பினோர்க்கமு திகழ்ந்தபேராரிற் பிப்பதென்றலுங் கச்செழுமீடமோ சிங்கமோவெய்ய காலனோவெங் கதப் புலி யோவன யசசமின்றி மலையவர்கூறவே பையர்பிப்பாசனசபர துதனை முச்சமாடையை நீக்கிக்கரத்தினுன் மொண்டுவேதியரில்லின் முனிந்திட.”

“பல்விதத்திற் விழுந்தீயிடுகளோ பரவுமின்னினமோ வடவங்கியோ சொல்லுதற்கரி தாம்வடவாவனற் றெனியதாகச் சொடில்படி லென்றெழுத் தில்லமெய்குந் திர்புரமோவெழி லீசனென்றி விழி யங்கி யோவெனப், புல்ல மந்தணர் கொப்பூர்த் தெருவெலாம் புகைந்தெழுந்து பொடிபட வேகவே.”

“துட்டராமையரில்லுந்தாமோதரர் துய்யயில்லமுமச்சுதரில்லமு முட்டவெந்தது பாற்கரபட்டரில் முடியவெந்தது நாரசிக்கையர்தம் பட்டசாலையு மாரணப்பட்டரப் புண்ணரில்லும் பரந்தெரிக்கொத்ததே தட்டிலாதச்யாசிபுராணிகர் சாமவேதர்மடம்வெத்துசாய்த்ததே.”

என்றுவரும் வாக்கியங்களாலுங் கண்ணொர்வாராக.

இனிக் காசிப்பதியிலே மஞ்சிதேவரென்பவ ரொருவர் சைவப் பிரசாரஞ் செய்துகொண்டவருகையில் அவர்பால் அருயைகொண்ட வைஷ்ணவர்களா சிலர் அங்கேயுள்ள பெருமாள் கோயிலிலிருந்து கொண்டு மஞ்சிதேவரைத் தங்களோடு வாதிக்கும்படி யழைத்தகாலே யில் அவர் புன்னகைகொண்டெழுந்தருளி அவர்களைப்பார்த்து, இங்கே யெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாள் யாவருங்காண விதியி லே நடந்துவந்து எங்கள் விசுவநாதசுவாமியை வணங்கும்படிச் செய்கிறேன் பருங்களென்று கோயிலுக்குள்ளேசென்று பெரு மாளை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பரமசிவத்தை வணங்கும்படிச் செய்த மான்மியமும் வசவபுராணத்தாலினிது பெறப்படும்.

“நீயருச்சிப்போனென்கணித்தனையாவனயி னீயலர்க்கரங்கொனென்கநிமலனதாமையாயி னீயளித்திடுந்தொழிற்கெ னெஞ்சிறைகர்த்தாவாயி னீயரன்விசுவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்றார்.”

“தரையினரதிசயிப்பச் சங்கரனன்பராணே ராகவெனக்களிப்ப வகந்தசேர்வாதர்வெள்ளி

வெருவியுள் மருண்டுநிற்ப மெய்த்தகர் மஞ்சேதவர்
வருதியென்றுரைத்த சொல்லேமாதவன் றலைமேற்கொண்டே.”

“அஞ்சியகோயில்லிட்டங் கடிபெயர்ந்தகன் றவீதி
லிஞ்சியவெளியிற்சென்று மேதினிமதித்துசெல்ல
மஞ்சையர்முதலாகல்லோர் மகிழ்ந்துமுன்விரைந்துசெல்ல
வஞ்சகச்சமயவாதர் மயங்கினர்பின்னேசெல்ல.”

“வந்திகோயிலுட்புகுந் து மாதவன்விசுவநாதன்
கந்தமார்மலர் தாண்முன்னக காதலிற் பணிந்தகனின்
நிந்தமாரிலக்தோர்காணச் சிதப்பகையெழுப்பமாட்டா
ரந்தமால்சமயக்தோர்க ளாதலாவரணைமேலோன்.”

என்று வருமவாக்கெங்கனோ சான்றுமென்க.

இவ்வாறுபலபிரமாணங்களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் சிவனடியார்
களால் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்கள் வெளிப்பட்டனறியும், திக்
விஜயம் எம்பாவையங்கார் என்னுந் பாஞ்சராத்திரி பொருத்தன
“அதர்வசிகாவிலாசம்” என்றெழுதிவிட்ட துர்வாதநூலைக் கண்ட
த்து “அதர்வசிகாவிலாசநிராகம்” என்னுங்கண்டந கிரந்தமொன்று
மைசூர்வீரபக்திராராத்ய ரென்பவரால் செய்யப்பட்டது மன்றி,
அவர்பால் வாதித்துக் தோல்வியடைந்த அப்பாஞ்சராத்திரி தன்
னுடைய விருதான முதலியவற்றை பெல்லாம் அவர் திருவடியில்
தத்தம்பண்ணிவிட்டுத் தானும் அவர்க்குத் தனது பெருங் கூட்டத்
தோடு கொத்தடிமையாகி யொழுநிலந்த பிரபாவம் சங்கரபட்ட
ரென்பவரால் செய்த “சகலவேத சிகாமணி” என்னும் கிரந்தத்தா
லினிது பெறப்படும். இவைகளன்றியும், இதிரத்தூய்மன் என்னும்
விஷ்ணுபக்தன் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கண்டு வணங்
காதசெருக்கால காட்டானையாக அமமுனிவரால் சபிக்கப்பட்ட
வுண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க ளுணர்த்தும். இதுநிறகு,
விஷ்ணுபக்தனாகிய பிரகலாதனென்னும் இரணியகுமாரன் அரசா
சாண்டிகொண்டிருக்குங்காலத்தில் சிவனடியா ரொருவர் அவன்
கொலுவீற்றிருக்குந் சபைக்கெழுந்தருளுதலும், அவரைக்கண்ட
இராக்கதவரசன் மிகுந்த செருக்கால வழிபடாதொழியவும், முனிச
சிரேஷ்டர் அவனைநொக்கி நீயிவ்வளவுமமதைகொண்டிருப்பது நாம்
விஷ்ணுவை வழிபடுகின்றோமென்னுஞ் செருக்கையொழியவேறி
லலை யாகையால் நீயும்அவ்விஷ்ணுவும் ஒருவரைபொருவர் விரோ

சித்துத் திராப்பகைவர்களாகக்கடவீர்களென்று சபித்துவிட்டுப் போய்விடுதலும், உடனேயவனுக்கொருவிபரீதம்பிறந்துநம்முடைய தந்தையைக்கொன்ற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாம்வழிபட்டுவருவது நம்பால் என்னபேதையென்று ஆலோசித்து இப்போதே சென்று அவ்விஷ்ணுவை யெதிர்த்துப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டுமென்று ராசுத்தவிருத்தி யதிகரித்துச் சேனையோடு திருப்பாற் கடலையடைந்து என்னுடைய தந்தையைக்கொன்ற வுன்னை யுயிரோடு மிகுகிறதில்லை; என்னோடு போர்புரியவாவென்று விஷ்ணுமூர்த்தியை யழைத்தகாலையில் அவர் ஆச்சரியமடைந்து, இது சிவனடியார் க்கபசாரமிழைத்த கொடுமையானால் நாமென்னசெய்வதென்று சிந்தித்து அவனோடு பதினாயிரம்வருடம் போர்புரிந்து அவனுடைய செருக்குடைந்து போசகன்றாகப் புடைத்துப் புறங்கண்டோடும் படிச் செய்ததாகக் கூர்மபுராணத்தா லினிது பெறப்படும். பின்னர் அப்பிரகலாதன் விஷ்ணுவினிடத் தன்பொழிந்து சிவபெருமானை வழிபட்டொழுதும் புண்ணிய விசேஷத்தையடைந்து காசிப் பதியிற்சென்று சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துய்ந்ததாகக் காசிகண்டமுதலிய ருண்மைநூல்கள் துணிந்து கூறும். இதுமட்டோ, இவர்கள் பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்கருடனைச் சிவபெருமானுடையதிருமுடிமேலுலாவும்பெருவாழ்வுபெற்றசர்ப்பமொன்று‘என்கருடாசகமா’ என்று கேட்டுப்பங்கப்படுத்தியும், அக்கருடனது செருக்கழிய வொருகாலத்தில் நந்திகேசுரர் தமது சுவாசத்தால் நாசிவழியாய்ப்பலமுறையுள்வாங்கியும் வெளியேவிடுத்தும் வருத்திச் சிறகுகளெல்லாம் முறிந்துபோகச்செய்து பங்கப்படுத்தியும், சிறியதிருவடியென்று கொண்டாடும் அதுமானை இராமபத்திரர்தாம் இராவணனைக் கொன்ற ஹத்திதொலையச் சிவப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொண்டுவரும்படிக் காசிக்க ணப்பிய காலத்தில் நந்திகேசுரருத்தரவின்றி யிறுமாப்போடு சிவசந்நிதியை யணுகுதலும், ஆக்கையின்றி முன்னேநடக்கும் அதுமானுடைய இடையெலும்பு முறிந்து போகும்படி நந்திபகவான் தமது திருவடியைத்துக்கிப் பின்னையிருந்தோருதைகொடுத்து இரத்தங்கக்கிவிழும்படிச்செய்து பங்கப்படுத்தியும் நிகழ்ந்தபிரபாலங்கள் முறையே ஸ்காந்தம், வேதாசலமாந்மியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாணங்களாலினிது பெறப்படும். இப்படி யின்னுமநேகமுளவாகுலி நிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்திவிட்டு மேல் சிவனடியார்களால்

விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களிரண்டொன்று எடுத்துக்காட்டுவோமாக.

சபதேவனென்னும் அரசன் சிவபக்தராகிய ததீசி முனிவரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்த காலையில் விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப்பட்டு அவன்பக்கல் சார்ந்து ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துத் தமது சக்கராயுதத்தை அம் முனிவர்மேற் றிரையோகித்திடலும், அஃது குயவன்றிகிரியா மெனக் கூர்மழுங்கிய வலமாய்ப்போகவும் நாணி வில்லைவளைத்து அநேகமாயிரம்பாணங்களை வருஷித்துப் பராக்கிரமசாலியாக நின்றகாலையில் முனிச்சிரேஷ்டர்புன்னகைகொண்டுதருப்பைப்புல் லொன்றெடுத்து அப்பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கும்படி விடுத்தலும் அத்தனை பாணங்களும் பாழாகிவிட்டதால் இனி பென்னசெய்வதென்றா லோசித்து முனிவர் பிரமிக்கும்படி விசவாருபங்கொண்டு எண்ணி றந்த விஷ்ணுக்களாகத் தோன்றி அவரைச் சூழ்ந்து கொள்ளுக லும், முனிபுங்கவர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு அஞ்சினவர்போலொ துங்கித் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பெருவிரலொன்றையசைத்த மாத் திரத்தில் சங்கு சக்ர கதாகடக கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ் ணுக்கள் பற்பலகோடிகளாயுதிர் தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி பயந்து ததீசிமுனிவரைச்சரணடைந்துய்ந்த மாந்மியம் பாத்தம்பூர்வத்தினும், ஸ்காந்தத்தினும் விசிதமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் அகஸ்தியபகவான் குற்றாலமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்கரத்தைய மைத்து அவருக்கு சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்தருளிய பிரபாவம் குற்றாலமாந்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்றாலினிது பெறப்படும். இது னால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை யடைந்தாரென்பது பெறப்படி னும் முக்கியவிருத்தியாற்சிவனடியாரால்பங்கப்பட்டது வெளிப்பட் டதென்க. இதுநிற்க, சங்குவர்னரென்பவரால் ஒருபெரிய யுத்தத் தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சிகையறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரென்று ஸ்காந் தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாஸையரென்னும் மெய் யன்பரொருவர் காசிப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தி யைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துவிட்டாரென்றும், பெருமாள் எரிந்துபோய்க் கோயில் குட்டிச்சுவராகிச் சூரியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்குவருகிறதென்றும் வசவபுராணத்தில் ஸ்ப ஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

“மோகவாலயத்துவாழு முகுத்தனுக்குடலாம்பஞ்ச
லோகமுமெரிந்துவீழ்ந்த துரைபிரமாணமன்றே
போகவேயிந்தவியாள் புரத்தினுளரிக்குத்தாதர்
சோகமேலிடவீருக்குஞ் சூரியாலயத்தைக்காண்டி.”

என்று வரும்வாக்கியமே சான்றுமென்க. இப்படியேயின்னுஞ் சிவகணங்களால் பங்கப்பட்ட வீருத்தார்தங்கள் ஸ்காந்தமுதலிய பிரமாணங்களி லேராளமாயுரைக்கப் படுமாகையா விதனை யிவ்வள விலே நிறுத்தி யினிச் சிவனடியார்களால் விஷ்ணு அநுக்கிரகம்பெ ற்ற மான்மியங்களை யெடுத்துக் கூறுவோமாக.

ஸ்ரீராமசந்திரர் தமது குலபத்தினியாகிய ஜானகியை யிழந்து சித்தப்பிரமங்கெண்டு ஆரண்ய சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டிருக் கையில் அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தையடைந்து தன்னு டைய குறைகளையெல்லா மவர்பாலெடுத்துச்சொல்லி அநுக்கிரகஞ் செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்த காலையில் முனிபுங்கவர் கிருபைகூர் ந்து அவருடைய சித்தப்பிரமநொலையும்படித் தத்வருாஸூபதே சஞ்செய்து தெளிவித்து மேல் விரஜாதீசைச்செய்து சிவலிங்கப் பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணிப் பூசிக்கும்படி அநுக்கிரகித்த ருளலும், சிவபெருமான உமாதேவியாசீராகும் வெளிப்பட்டுப் பாசு பதாஸ்திரமுதலிய திவ்வியாஸ்திரங்களும் சீதையைடையும் வர மும் அருளிப்போயினரென்று பாத்தோத்தரத்தினும், வான்மீகப் புரோக்தமாகிய இதிகாசத்தினும் விசிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின் றது. இராமாயணத்தில் “அத்ரபூர்வம்மஹாதேவம்” என்னும் வாக்கி யத்தால் சீதையைமீட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்திக் கெழுந்தருளுகையில் பஞ்சவடிதீரத்தை யடைந்து பூர்வத்தில் நான் இவ்விடத்தில் மகாதேவரை யாராதித்து உன்னையடையும் வரத்தைப் பெற்றேனென்று கூறிய வுண்மையை யறிபாமல் முடிச் சூர்முதலியென்பவன் தான் வெளியிட்ட “கூரேசவிஜயம்” என்னுஞ் சுவடியில் இராவணனைக்கொன்ற அத்தொலையும்படி இராமன் சிவபிரதிட்டை செய்தற்காதாரமாகச் சைவர்கள் இந்தவாக்கியத தையே யுதகரிப்பதாக வெண்ணிக்கொண்டு பூர்வம் என்கிற சப்தத் தால் இராவணனைக் கொன்றபிறகு செய்த சிவபிரதிட்டைக்குப் பொருத்தமில்லையென்றும், ஈஹத் என்பது சலமாகவும் மஹாதே வனென்பது வருணனாகவுரு சமர்த்தித்து அவனை நான் பிரார்த் தித்தேனென்று சொன்னதாகக் காமதேவனைவிட்டுக் கழுதையின்

சாலில் விழுவா நிவனேபோலும் புரட்டியிருக்கின்றனன். பிரமத் த்தொலையும்படி இராமன் சிவபிரதிட்டை செய்ததற்குதாரமான வாக்கியங்களை யிடம்வந்துழி யுதகரிப்போமாக. எமது பிரசங்கத் தால் மேல்வாக்கியம் பூர்வசப்தத்தால் பாதிக்கப்படாமெ வெளிப் பட்டதன்றியும், பாத்தோத்தர வசனத்தால் இராமன் சிவதிட்சா விசிட்டத்தை யடைந்தானென்று கூறுமுண்மையினுளும், மஹா தேவருடி நாமப்பிரதிபாதக விசேஷத்தானும் அப்பேதையினுடைய தூர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு உபமன்யுபகவான் சிவதிசைச்செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்த விசேஷத்தால் அதனை விதிப்படியுட்பித்துச் சர்வாபிஷ்ட சித்தியடைந்தனரென்று சை வபுராணம், மஹாபாரதம், கூர்மபுராணமுதலியவற்றால் துணிந்து கூறப்படும். இனி ஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் விஷ்ணுவுக்குச் சிவசா ரூப்பியமளித்த வுண்மையை மேலிடங்களில் இருபத்திரண்டாம் பக்கத்தி லெழுதியிருக்கின்றோ மாகையா லாண்டு கண்டுகொள்க. அன்றியும் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாய்த் திருமேற்றளியென் னும் தலத்தினுஞ்சென்று கண்டிணர்வாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுந் தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவஞ்சைக்களத்தில் சுவாமிதரிசனஞ்செ ய்து கொண்டிருக்கையில் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமன் முதலிய தேவ ர்களோடு ஆங்கடைந்து சுவாமிகளை யழைத்துக் கொண்டெவரும்ப டிச் சிவாக்கஞயாகையால் நாங்கள் யானே கொண்டெவந்திருக்கிறோம்; தேவரீர் இதன்மேலாரோகணித்துக் கொண்டெழுந்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து அவ்வாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகைலாயத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோனதாக உபமன்யுபக்தவிலாசம், திருத்தொ ண்டர்புராணமுதலிய வுண்மையுல்களில் கூறப்பட்டதன்றியும், சுந் தரமூர்த்திசுவாமிகளருளிய தேவாரத்திலும் விஷ்ணுமுதலியதேவ ர்கள் தம்மைவந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதாகக் கூறியிருக்கின் றனர்.

“இந்திரன்மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம் வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மத்தயானே யருள்புரிந்து அந்தரமாமுனிவ ரியுனரென வெம்பெருமா னந்தமாளுரென்ற னொடித்தான்மலை யுத்தமனே”

என்றுவரும் அருள்வாக்கியமே சான்றமென்க. புராணப் பிரமாணங்களைப்பற்றிக் தேவாரப்பிரமாணம் பிராசரியமுடைய தெ

னக. பிரத்தியக்ஷ சித்தியாய் அவர்கள்வந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதைக் கூறியவுண்மையுடைய தாகையால் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இதனால் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற்கான பெரும்பாக்கியத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி யடைந்தாரென்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்முதலாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிறுதியாய் இதுகாறும் யாம்கூறிவந்த சிவபக்தாதிக்கயவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள் பேயாழ்வார்கள் சைவத்தைவென்றார்களென்னும் விண்வாதம் அறவே நிரஸ்தமாயிற்றென்க. கூரனாதிபராகிய இவர்களாழ்வார்கள் பாஞ்சரத்திராகம சித்தமான தூர்மதப் பிரசாரத்தால் உலகத்தைக் கெடுக்கவே பிறக்கப்போகிறார்களென்று கேதாரகண்டமுதலிய நூல்களி லெழுதப்பட்டிருப்பதால் அவ்வுண்மையைப் பாலிக்கவே பிறந்து தூர்மதப் பிரவர்த்தகம் பூண்டொழுகிவந்தவர்களைப்பற்றி யாமிங்கென்னை விஸ்தரித்தெழுதவுரியேம். இதனை யின்னும் விரிசு கிற்பொருளுமென்றஞ்சி யிவ்வளவிலே நிறுத்திவிட்டுப் பின்வருங்கட்சிகளுக்குச் சமாதானம் வரையப்புகுந்தனம்.

இனியவ் வழுவாசகப்பிறலில் நாலு-ஐந்து-ஆறு-ஏழு இலக்கங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்கள் சிறுபிள்ளைகள் விவகாரமாய்க் காணப்படுதலால், அவைகட்கிங்கே சமாதானங்கூறாமல்விடப்பட்டது. அவற்றின் விஸ்தாரத்தை யாம் வெளியிட்டிருக்கும் “இராமா நாமதசபேடிகை” என்னுநாலில் பரக்கக்காணலாம். இதுநிற்க, மேற்கண்ட ஆறாவதிலக்கக்குறிப்பி லீண்டுசெந்திக்கவேண்டிய அத்தயாவசியகரமான விஷயமொன்றுண்டு. என்னவெனின், அத்துஷ்டவாசகத்தில் “ஏகயேவருத்ரோநத்விதீயதே” என்கிற வாக்கியத்தையெழுதி இதன்பொருள் தேவர்கள்யாகஞ்செய்து யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவக் கவிசளித்து முறையே சமஸ்ததேவர்களுக்குக் கொடுத்த பிறகு இன்னும் அவிசபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டதற்குஉருத்திரனன்றி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொன்னதாகக் குலவிக்கூறியழுதார். அதனைப் பார்க்குந்தோறும் எமக்கு வியப்பும் நகைப்புமதிகரிக்கின்றது. சமஸ்ததேவர்களுக்கும் அவிசுகொடுத்தானபிறகு உருத்திரனன்றி அவிசபெறுதற்கிரண்டாவதியாருமில்லையென்று பொருள்கொண்டக்கால் உருத்திரமூர்த்தி அவிசபெற்றபிறகு மற்றும் அவிசபெறுவார் ஒருவருமில்லாதிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே அவிசபெறுவாரில் உருத்திரமூர்த்தி கடைப்பட்டு

டவராதல்வேண்டும். அவிசு பெறுவாராகிய தேவர்கள் அதிகார பேதத்தினாலேயே கிரமவரிசையாய்ப் பெற்றுவருவாராகலின், உருத்திரமூர்த்தியைக் கடைப்பிட்டவராகக் கொள்ளுமிடத்து அவரை சமஸ்ததேவர்களினுள் கீழ்ப்பட்டவராக நிச்சயிக்கப்படும். ஐயையோ இப்படிப்பொருள் கொண்டுதிரியும் பாவிசு உருத்திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும், சம்ஹாரத்துக்கு மேலொருகிரியையும் இல்லையென்று கூறும் வேதசாட்சிக்கென்ன செய்வார்கள்? இது நிற்க, அவிசுபெறுதற் கியாரேனுமுளரோ வென்று கேட்டகாலத்தில் உண்டு இல்லையென்று சொல்லவேண்டுமெனொழிந்து இரண்டாவ தியாரு மில்லையென்று சொல்வது எவ்வளவும் பொருந்தாது. இரண்டாவதில்லையென்னும் பிரயோகம் உயர்ந்தவிடத்திற் பிரயோசனகரமானறித் தாழ்ந்தவிடத்தில் நிஷ்பலிதமாகும். “எகமேவாத் த்விதீயம்” இரஹம்” என்று வரும் வாக்கியத்தால் உத்கர்ஷப்பிராப்யமே சித்தியாயினதன்றி ஸ்வல்பாதுகூலசித்தி பாதகமாய்விட்டது. இந்த நியாயங்களால் உருத்திரமூர்த்திக் காதிக்கமதிகரிக்கின்றது. அன்றியும் “காதபதிம்மேதபதிம்ருத்ரம்ஜலாஷபேஷஜம்” என்னும் ருக்வேதவாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை மேதபதியென்றும், யஜுரூபதியென்றும் சத்துக்கள் நிச்சயிக்கின்றனர். “ஆவோராஜநாமத்வரஸ்யருத்ரம்” என்கிற எஜுஸ்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை யஜுரூபதியென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. “அயம் ஸோமீ கபர்த்திநேக்ருதம் நவபதேமது த்ரிஸ்ஸப்தயத்ஹ்ருயாரித்வேயி த்பதாவிதம்நிஹிதோயஜ்ஞியாஸ” இத்தமந்திரத்தால் சப்த ஹ்விர் யஜ்ஞ சப்தபாகயஜ்ஞசப்தஸோம யஜ்ஞங்களிலும் ருத்ரபதகபர்த்தி பதங்கள் பிரகாசித்தலால் உருத்திரமூர்த்தியை யிருபத்தொரு யஜ்ஞங்களுக்குத் தலைவராக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. “இமம்பசும்பசு பதேதேஅத்யபத்நாம்யக்நேஸீக்ருதஸ்யமத்யே” என்றும், “ருத்ரோவாயேஷ்யதக்நி” என்றும் வரும் சுருதிகளால் உருத்திரமூர்த்தியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிந்துரைக்கப்பட்டது. மேல்வாக்கியங்களால் அக்கினியைக்காட்டிலும் வேறுபடாத ஹேபசுபதி! இந்தப் புகைவ யஜ்ஞமத்தியில் உன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமாயுண்மைப்பொருள் வெளிப்பட்டதாகையால் யஜ்ஞபதித்வம்சிவபெருமானுக்கே யுரிமையென்பது நாட்டப்பட்டது. அன்றியும், கூர்மபுராணத்தில் “அஹம்ஹிஸர்வஹவிஷாம்போக்தாசைவஸப்ரதஃ ஸர்வதேவதநர்ப்பூத்வாஸர்வாத்மாஸம்ஸ்தித” என்று கூறப்

பட்டுள்ளவாக்கியத்தால் சர்வகதனாகியும் சர்வசொருபியாகியும், அக்னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ ததூர்ப்பூதனாகியும், சர்வ முக்கிய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாய் நானே பலப்பிர தாதாவாகின்றேன் என்ற பரசிவவாக்கிய வுண்மைவெளிப்பட்டதால் சிவபெருமானுக்கே யஜ்ஞபதித்வம் சித்தமாயிற்றென்க.

ஆயின், இந்திராக்னிமுதலிய தேவர்களைச் சுருதியாதிகளிற் கூறுவதென்னையெனின், அக்னி உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஷ்டதநவி லொருதனுவாகலானும், அக்னிமண்டலமத்தியில் அந்தரியாமியாயிருப்பவர் ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயாகலானும் சமஸ்த அக்னிறோத்திராதி கர்மங்களெல்லாம் ருத்ரசேஷமாகவே காணப்பட்டதன்றியும், தேவதத்தாதி சப்தங்களால் சரீரவிசிஷ்டமாகிய ஆத்மஸ்பாவம் வெளிப்பட்டதுபோல இந்திராதி சப்தங்களால் ததந்தர்யாமியாகிய பரமேசுவரன் அந்தந்தஆஹுதிகளால் திருப்தியடைந்தவராய் அவ்வந்திராதிகளைத் திருப்தியடைவிப்பரென்பது சுருதிக்ம்மதயுக்தி போதகமென்க. இவ்வுண்மையை மேல்யாம்காட்டிய கர்மபுராணவாக்கியத்தால் ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியை சர்வதேவததூர்ப்பூதரென்றுரைத்த நியாயத்தை விசாரித்துத் தெளிந்துய்வாராக. இந்திராதி தேவர்களுக்குத்ததந்தர்யாமியாய் விளங்குவார் பரமசிவம் என்பதற்கு அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத்திற்செய்த பூஜோபஹாரத்யுபசாரங்கள் சிவப்பிரீதிகரமாயிற்றென்றுரைக்கும் பாரதத் துரோணபர்வ வாக்கியமே சான்ற மென்க. இதுகாறும்யாமெழுதிவந்த நியாயங்களால் யாகபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று இனிது பெறப்படுதலும், இவ்வுண்மையைறியாமல் யாகபதியாகிய அச்சுதனுக் கவிசனித்த பிறகு என்று முழநீளமெழுதிக் கொண்டஅப்போலி நூற்புலவர்விசாரஹீனத்திற்குப் புத்திமான்கள் விசனப்படாமலிரார்கள். இம்மஹாகவியைப் போலவே முடிச்சூர்க் கவியொன்றும், எழும்பூர்க்கவியொன்றும் தமது துஷ்டவாசகங்களில் பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்தூராசேஷங்கள் யாமிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதாகையால், அப்பசுபிராயர்கள் கூற்றபாழாகிவிட்டதென்க.

ஆயின் விஷ்ணுவை யஜ்ஞபதியாக வேதங்களிற் கூறியதில்லை யோவெனின், “யஜ்ஞேயஜ்ஞமயஜந்ததேவாঃ” என்கிறபுருஷுக்குத் தத்தால் யாகியபசுவாத்யுபகரணமான யஜ்ஞநாமுத்தையுடையவிஷ்

ஊவால் யஜ்ஞேசுவராராதனரூபமாகத்தை தேவர்கள் செய்தார்கள் என்று முண்மை வெளிப்பட்டதாகையால், விஷ்ணுவை யஜ்ஞரூபியென்று கொள்ளவிடமுண்டா மன்றி யஜ்ஞபதியென்று கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாதென்க. “யஜ்ஞோவைவிஷ்ணு” என்கிற சுருதியேசாட்சிபாவதோடு எழும்பூரிரெட்டி யெழுதிக்கொண்ட வாக்கியங்களெல்லாமும் விஷ்ணுவை யஜ்ஞரூபியென்றே விளக்கினதாகலானும், வேதத்தில் கூறாத யஜ்ஞபதித்வம் விஷ்ணுவுக்கு இப்பசுபிரியர்கள் வேறெங்கேயிருந்து சொல்லவல்லவராவர்? விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவர்கள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞ்செய்தார்களென்று சுருதிப்பிரமாணங்கள் வெகுவாய்க் காணப்படு முண்மையை விசாரியாத இவர்கள் வினையிருந்தவாறு அந்தோகொடிது! கொடிது!! சிவபெருமானே காதபதியென்றும், மேகபதியென்றும், அத்வராஜனென்றும், யஜ்ஞபதியென்றும் பலநாமங்கள் பாராட்டி வேதங்கள் உதகரித்தவுண்மையை மேலிடங்களில் விஸ்தரித்துக் காட்டினோ மாகையால் யஜ்ஞபதித்வமயார்க்குண்டென்பதை புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீராமமத்திரர் பரதலட்சுமணனோடுக்கி விளனென்னும் அரசன்மஹாதேவரையாராதித்துப் பரிமேதஞ்செய்து யந்தானாகையால், நாமும் அப்பரிமேதஞ் செய்வோமென்று சிவாராதனத்தால் அசுவமேதயாகஞ் செய்தாரென்று உத்தரராமாயணத்திலும், பரிமேதத்தால் மகாதேவரையே யுபாசித்தாரென்று பேர்தாயனராமாயணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருக்கு முண்மையால் யஜ்ஞபதி சிவனென்பது பெறப்பட்டது.

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லைங்கம், பாகவதம், நாரசிங்க முதலிய புராணங்களால் யஜ்ஞபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் விபர்யாசாஸ்பதமான விண்வாதங்கள் விட்டொழிந்ததென்க. பிரமன் - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், மற்றை முனிவர்களும் காசி - குருசேஷத்திரம் - கங்காதீரம் - இந்துசரசு - மாநதசரசு - யமுனாதீரம் - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்து அநேகயாகங்கள் செய்தார்களென்று பூர்வப்பிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்குகையால், முழுப்பூசினைக்காயை சோற்றோடேமறைப்பதுபோல் சிவபெருமானுக்கு யஜ்ஞபதித்வம் யாண்டுங் கூறினதில்லையென்னும்

இவர்கள் பெரும்புரட்டுகளெல்லாம் பாழாகிவிட்டதென்க. இன்னும் யாகத்திரவியமாகிய பசுவும், தத்ஸம்பந்தமாகிய கௌவியமும் சிவ சம்பந்தமென்பது சர்வசம்மதமாகையால் யாகியமான சமஸ்ததர் மங்களும் சிவசம்பந்தமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆயின் “அபஉபஸ்புருஸ்ய” என்கிற வாக்கியத்தால் உதகபரி ஷேசனம், ருத்ராஹுத்யனந்தரத்தில் ஆசாரமாவதென்னையெனின், யாகங்களில் ருத்ராஹிப்பாகம் முதலிய கொடுக்கவேண்டியதாக லின், அங்ஙனங்கொடுத்தபிறகு விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கு அவ ரோடு சமானமாக வுடனே கொடுக்கப்படாதாகையால் ருத்ரா ஹுத்யனந்தரமாகிய ஜலபரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த் தானமாதற் பொருட்டென்று முதலுலுணர்த்துமென்க. “அபு பரிஷிஞ்சதிருத்ரஸ்யாந்தர்ஹித்யை” என்கிறசருதியால் உருத்திர மூர்த்தியினுடைய அந்தர்த்தானத்திற்காகச் ஜலபரிஷேசனம் செய் கின்றார்களென்று பெறப்பட்டது. “யோமஹாதேவமந்யேநஹீநதை வேநதுர்மதி: ஸக்ருத்ஸாதாரணம்ப்ருயாத்ஸோந்த்யஜோநந்த்யஜோந்த யஜு:” என்கிற புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹீன தெய்வங்களோடு சமானமாக ஒருவார்த்தையாவது மஹாதேவரைப் பேசுவானோ அந்ததுர்மதியே சண்டாளனாவனன்றி லோகப்பிரதி தியால் சண்டாளனென்றழைக்கப்படும் அவன் சண்டாளனாகான் என்றுஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேல்வாக்கியங்களால் ருத்ராஹுத்யனந்தரம் ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம் நிர்ப்பாதிதமாய் விட்டதென்க. இன்னுஞ் சிவபெருமானைச் சாமானியமாகிய இதர தெய்வங்களோடு சமானமாகக்கொண்டு நமஸ்காரஸ்தோத்திராதி கள் செய்யப்படாதென்று விதிக்கும் ருக்வேதவாக்கியத்தை யிங்கே யுதகரிக்கின்றோம். “மாத்வாருத்ரபிக்ருதாமாநமோநமோயிர்மாதுஷ்டீ திவ்ருஷ்பமாஸஹுதி” இந்தச்சருதியில், சுரசிரேஷ்டப்பிரபுவாகிய ஹேருத்ரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்களோடு நமஸ்காரங்களா லும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும் கோபிக் கச்செய்யோமாக என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவ பெருமானோடு சமானமாக இதரதெய்வங்கட் கவிர்ப்பாகங்கொடுப் பாரைப் பரமேசுவரர் கோபிப்பாரென்பது பெறப்படுதலால், சகல தேவதாஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு அன்னியதெய்வங்க ளோடு சமானமாய் ஸ்மார்த்தசுரேநதகர்மங்களில் ஆஹுதிசெய் தல் கூடாதென்றும், ருத்ராஹுதிகொடுத்தபிறகு அவர் அந்தர்த்

தானஞ்செய்தற்காகவே ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்றும், உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானஞ்செய்தபிறகே மற்றதேவர்களுக்கு ஆஹுதிகொடுத்தல் வேண்டுமென்றும் நிச்சயித்து மேலோரதுஷ்டித்துவருகின்றனர். சிவபெருமான் அந்தர்த்தானஞ்செய்யாதபட்சத்தில் அவரோடுசமானமாய் அன்னியதெய்வங்கட்காஹுதிசெய்யக்கூடாதாகையால், ருத்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் அத்தியாவசியகரமாயிற்றென்க. இப்படி விசாரித்தறியாத மூடஜனங்கள் உருத்திரமூர்த்தி நீச்சதெய்வமாகையால் ஜலபரிஷேசனம் அவர்க்காசாரமாயிற்றென்று தங்கள் சுவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனர். அவர்களறியாமையை யெடுத்துரைக்க எமக்கு நாணமாயிருக்கின்றது. அவரப்படியே நீச்சதெய்வமாகிறபட்சத்தில் சமஸ்ததேவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கபிறகு அவர் பெறுதற்குரியாரேயன்றி முதலில் அல்லது இடையில் பெறுதற்குரியாரென்பது எவ்வளவுப்பொருந்தாது. இங்ஙனமாகவும், ஜலபரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவர்க்குப்பின்னர் ஆஹுதிபெறுதற்கானதேவர்க ளின்னுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அவர்க்குப் பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீச்சமுடையாரென்பது பெறப்பட்டது. அதிக நீச்சமுடையாரைவிட்டு அற்ப நீச்சமுடையார்க்குச் ஜலபரிஷேசனம் விதித்ததுயாதுகாரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீச்சதெய்வமானபோது முறையே அவர்க்குப்பின்னவர்கள் அதிக நீச்சமுடையாரென்பது பெறப்பட்ட. நியாயத்தால் ஜலபரிஷேசனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர மற்றவர்கள் நீச்சமுடையாரல்லவெனின், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை முன்னிருத்தியதற்குக் காரணம்வேண்டும். இது எங்குள்ள சாம்பிரதாயம்? இனி யிந்த விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்கு முன்மரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின்மரியாதையும் செய்யவேண்டிவரும். இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெகுவாய்க் காணப்படுதலால், உருத்திரமூர்த்தியை நீச்சதெய்வமென்று பிதற்றியது பேதமையாய்விட்டது. ஆகவே, அதுபரமாப்தராகிய உருத்திரமூர்த்திக்குக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீச்சதெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமான்மாய் ஆஹுதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டுநியாயங்களாலும் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிர்ப்பாதிதமாய்விட்டதாகையால், யஜ்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யென்பது எல்லா விதத்தா

ஹஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையறியாத அம்முடசிரோமணி “ஏக யேவருத்ரோ” என்கிறவாக்கியத்தை யஜ்ஞசம்பந்தமாக அபார்த்தம் கொண்டு உபக்கிரமோபசம்ஹார நியாயங்களையறியாமல் எசுர் வேதம் முதற்காண்டம் எட்டாம்பிரசினத்திலுள்ளதாகப் பெரும் புளுகொன்று சாதிக்கவந்தார். அதனைச் ஜகத்காரணவிஷயமாய்ப் பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேதவாக்கியமென்று மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். அன்றியும், அந்தவாக்கியத்தை “நத்விதீயதே” என்று முடித்தார். “நத்விதீயாதஸ்தே” என்று விளங்கும் வாஸ்தவசொருபத்தை ஆபாசப்படுத்திக் கெடுத்துவிட்டார். அநதிகாரதோஷத்தாலேயே யிவ்வாபாசங்கள் சம்பவிப்பதாகலின், அவருடைய அதிகாரமிப்பகுதியினை யுடைபடுத்தென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற்போகார் இதுகாறும் விவகரித்த நியாயங்களால் யஜ்ஞபதியாவார் சிவபெருமானையென்று பிரசங்கிக்கப்பட்ட தன்றியுந் தக்ஷகப்பிரஜாபதியினுடைய யாகத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி யாகபதியாயிருந்து வீரபத்திரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண்டழிந்த மானக்கேடும், அவரை யாகப்பதியாகக்கொண்ட தக்கனுடைய தலையுருண்டுபோய்விட்டதும் சர்வப்பிரசித்தியாகையால் யஜ்ஞபதி சிவனேயென்றறியாதவர்கட்குத் தலைபோய்விடுமென்பதே சாஸ்திர சம்மதமென்க. இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

இனி யவ்வுவாசகப்பிறலில் சிவநின்மாலியப்பிரசாதம் அசுத்தவான்களுக்கே யுரியதென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக்கு அருகமல்லவென்றும், அதனை மண்ணிடைப்புதைத்தல், தடாகங்களிற்போடல் விசிதமென்றும், அதவாவுட்கொண்டால் அதோகதியடைவார்களென்றும், இவ்வாறு ஸ்காந்தம் மதுஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங்களிற் கூறப்பட்டதென்றும் தாறுமாறாகப்பிதற்றி அப்படி நிகழ்ந்தவுண்மை வெளிப்படத் தவளையின்கதையொன்று எழுதிவிடுத்தார். அன்றியும், “எவ்வயில் சிவன்கோயினின்மாலியம்” என்றற்றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவநின்மாலியம் சீலமுடையோர்களுக்கு ஆகாமையை அறப்பளீசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட் டொருமுறையழுது தொலைத்தார்.

இதனைமுறையேவிவகரிக்குமிடத்து சிவநின்மாலியம் போஜனயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது. ஜாபாலசுருதியில் “ருக்ரபுத்தம்புஞ்சீத ருத்ரபீதம்பிபேக் ருத்ராக்ராதம்ஜிக்ரேக்

ருத்ரேணத்தம் மச்சந்திருத்ரேணபீதம்பிபந்தி ரௌத்ராக்ராதம்ஜக்
ரந்திதஸ்மாத்ப்ராஹ்மணஃ ப்ரசாந்தமநஸோநிர்மால்யமேவபக்ஷயந்தி”
என்கிறவாக்கியத்தால் சிவபுக்தமாகிய பிரசாதத்தையே புசிக்கவே
ண்டுமென்றும், ருத்ரபீதமாகிய ஜல கூர்நாதிகளையே பானம்பண்ண
வேண்டுமென்றும், ருத்ராக்ராதமாகிய கந்தபுஷ்பாதிகளையே ஆக்கி
ராணிக்க வேண்டுமென்றும் பெறப்படுதலால் சிவரின்மாலியகிராஹ்
யம் சாந்தசீலர்களாகிய பிராஹ்மணர்களுக்கு நிர்ப்பாதிதமாய்ச்
சாதிக்கப்பட்டது. இதற்குப்பிரஹ்மணம் இலிங்கபுராணத்தில்,
“புஷ்பம்பலம்ஸுகந்தஞ்சவஸ்த்ராணயாபரணரிசசிவார்ப்பி தாநிஸ்வீகு
ர்யாதந்யதாகில்பிடபவேத்” என்கிற வாக்கியத்தால் சிவார்ப்பிதமாகிய
கந்தபுஷ்பமால்ய வஸ்திராபரணாதிகளையே கிரகிக்கவேண்டுமென்
றும், அப்படி கிரகிக்காமல் ஆத்மபோகார்த்தமாய்க் கிரகித்தபக்ஷத்
தில் பாபத்தை யடைவரென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
அன்றியும் பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில் “மஹ்யமந்நம்ப்ரியதந்நேநிவே
த்யாச்சநாதியஸ்ஸதாஸ்பூபாலஸ்ஸர்வவேத்தாபவத்யேவஹிவர்வதாஅதீ
தாநாகதம்ஜ்ஞாநம்பூபாலத்வஞ்சசாச்வதம் ஜாதிஸ்மரத்வம்ஸௌந்தரி
யம் மந்நைவேத்யஸ்யபக்ஷணாத்” என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்க
ளால் சிவரின்மாலியத்தை எவன் புஜிப்பானோ அவன் சகலார்த்த வே
த்தாவாகிச் சக்ரேசுவரனாவென்றும், அவனுக்குத் திரிகாலஜ்ஞா
னமும், நித்யபூபாலத்வமும், விசேஷசௌந்தரியமும் உண்டாகு
மென்றும் விஸ்தரித் துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வாக்கிய
விசேஷங்களால் சிவரின்மாலியம் பரமபாவனமாகக் கிரகிக்கத்தக்க
தென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட தாகையால், பூர்வோத்தர சம்பந்தங்கள்
தெரியாமல் பிதற்றிவரும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிசை செய்யப்
பட்டனவென்க.

இனி யந்தத்துஷ்டவாசகத்தில் சிவரின்மாலியம் அசுத்தவான்
களுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக்குக் கருகமல்லவென்றும்
எழுதித்தொலைத்தார். மேல்யாம் உதகரித்துக்காட்டிய உபநிஷத்
வாக்கியத்தால் சாந்த சீலர்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் பக்ஷிக்கின்றார்
களென்று பெறப்பட்டதன்றியும், காயிகாகமத்தில் “அசுத்தாத்மா
கசிர்லோபாந்மத்புக்தம் பாவநம்பரம் பக்ஷயேந்நாசமாப்நோதிசூத்ரோ
ஹ்யத்யயனாதிவ” என்று கூறிய சிவ வசனத்தால் உபநயன சமஸ்
கார ரஹிதர்களாகிய சூத்திரர்களுக்கு வேதாத்யயனம் விராசகர
மாவதுபோல் சிவபாவனாஹிதத்தவத்தால் அபரிசுத்தர்களாகிய பிரா

கிருதஜனங்களுக்குச் சிவநின்மாலியசேவனம் நரகஜேதுவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், சைவபுராணத்தில் “நிர்மால்யம் நிர்மலம்சுத்தம் நிர்மலத்வாதநிந்திதம் தஸ்மாதபோஜ்யம் நிர்மால்யம்ப்ராக்ருதரசிவார்ச்சகை: லோபாந்நதா ரயேச்சம்போர் நிர்மால்யம்நசபக்ஷயேஜ்ஜிஹ்வாசாபல்யஸ்யுத்த: சிவஸம்ஸ்காரவர்ஜித: சிவநிர்மால்யபோஜிசேத்ரௌரவம்நரகம்வ்ரஜேத்” என்கிற சுலோகத்தால் சிவசம்ஸ்கார வர்ஜிதர்களுக்குச் சிவ நின்மாலியம் அபோஜ்யமென்றும், அதவாகிடைக்கப்பெற்றால் நரக ஜேதுவென்றும், சைவதிஷ்டாவிசிஷ்டர்களாகிய சிவபக்தர்களுக்கே சிவநின்மாலியம் ஜன்மபாவனகரமென்றும் சாதித்துரைக்கப்பட்டது. இந்த நியாயங்களால் சிவநின்மாலியம் சுத்தாத்மாக்களுக்கே யுரித்தென்றும், அசுத்தாத்மாக்களுக்கு நரகஜேதுவென்றும் நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும், சிவநின்மாலியம் சுத்தாத்மாக்களுக்கு அக்கிராஹ்யமென்றுரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க. “எவ்வமில் சிவன்கோயி னின்மாலியங்கிரண மிலகுசுடரில் லாதவூ, ணிவையெலாஞ் சீலமுடையோர்களுக்காகா வெனப்பழைய நூலுரைசெயும்.” என்னு நீதிவாக்கியத்தை யொருபெரிய பிரமாணமாகக் கொண்டு தனது மட்டி வாசகத்தைச் சாதிக்கப்புகுந்தார். அது எவ்வளவும் பொருந்தாது. அந்த நீதினால் சாதாரணமான ஒரு வித்வானால் செய்யப்பட்டதன்றிப் பூர்வாசாரியர்களால் செய்யப்பட்டதல்லவாகலின் அதனை யிங்கேயங்கேகரித்து நியாயஞ்சொல்வதவசியமன்றாயினும், அவ்வாக்கியத்துக்கு அபார்த்தங்கொண்டெழுதிய அப்பேதையினுடைய விபரீதத்தைக்காட்டிக் கண்டிக்கவேண்டும் மென்பதுபற்றியே யீண்டுவரையப்புகுந்ததென்க. எவ்வமில் சிவன்கோயிலென்றெடுத்துச் சிவோத்கர்ஷப்பிராப்யந்தோன்றக்கூறினவர் சிவப்பிரசாதத்தை நிந்திப்பாரென்பது இம்முழுப்பேதைபோல் வார் துணிபாமேயன்றி மேதாவியர் கொள்ளாரென்க. மேலவ்வாக்கியத்துக்குப் பொருளியாதெனின், அந்தவாக்கியத்தில் சிவனுடைய கோயில்நின்மாலியமென்று கூறப்பட்டதனால் அதனுண்மைவிளக்க சில நியாயங்களைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விஸ்தரித்துக் காட்டுவோமாக. பிரம்மாண்ட புராணத்தில் “சிவாநுபூதமகிலம்நிர்மால்யம் பரிபாஷ்யதேபோஜ்யம்நார்யமிதித் வேதாஷ்ட்விதஞ்சபவிஷ்யத்தேவஸ்மதேவதாந்ரவ்யம்நைவேத்யஞ்சநிவேதிதம்சண்டத்ரவியம்பஹி: கடிப்தம்நிர்மால்யம்ஷ்ட்விதம் ததாதேவஸ்வம்கீராமபூம்யாதீதாஸிநாநசதுஷ்டயம்ஜேமநுப்யகரதாந்தி தேவதர்வ்யமிதிஸ்மிருதம்யத்ஸங்கல்ப்யசதேவா

யபத்ரம்புஷ்பம்பலம்ஜலம்அந்நபாநாததத்ஸர்வம் நைவேத்யம்மீதிகீர்த்தி
தம்ஏதத்தீர்விதநீர்மால்யம்நீர்ஹமீதிகச்சதேப்ரமாதாத் போஜநம்துர்வத்
பூமௌஸஸ்யாதமங்குளம் சிவத்ரவ்யாபஹாரேணநரசம்மாத்யஸௌநரஃ
சிவோபபுகீதஸ்ரக்கீர்த்தமந்நபாநாதீகம் ததாத்வேதீதமீதம்புரோகீதம்
ஸர்வபாபஹரம்பரம்ஸ்தாபீதம்வீதிவல்லங்கம்ஸர்வைர்தேவாகரயீந
ரைஃஏதத்தீர்விதநீர்மால்யம்சண்டேசாதிகிருதம்பவேத்பஹஃகூடிப்தமநீ
ஹம்ஸ்யாதநீயத்த்ரவ்யத்வகாரணத்பிசாசாஸாஸுஸர்வேஷாமதிகாரோ
த்ரஸர்வதாநீர்மால்யேஷ்ட்வீதேநீதமமேகமேவநீவேதீதம்”என்றற்றொ
டக்கத்து வாக்கியங்களால் நின்மாலியமானது தேவஸ்வமென்றும்,
தேவதாத்ரவ்யமென்றும், நைவேத்யமென்றும், நிவேதிதமென்றும்,
சண்டாதிக்குதமென்றும், பஹிகூடிப்தமென்றும், ஆறுவிதங்களா
ய்ப் பருக்கப்பட்டு அவற்றுள் தேவஸ்வமென்பது சிவசம்பந்தமான
கிராமபூமியாதிக னென்றும், தேவதாத்ரவ்யமென்பது, சிவசம்பந்த
மான சுவர்ணரஜித ரதனாதிகளென்றும், நைவேத்யமென்பது சிவா
ர்த்தமாய்ச் சங்கற்பிக்கப்பட்டு அர்ப்பணமாகாத அன்னபலபுஷ்பா
திகளென்றும், இம்முன்றுவித நின்மாலியங்களுஞ்சுத்தாத்மாக்களு
க்குக் கிராஹ்யமல்லவென்றும், மேல்நிவேதித மென்பது சிவார்ப்பி
தமாய்விட்ட அன்னபலஜலாதிகளென்றும், இஃது பாவனமும்,
பாபஹரமுமாய்ச் சுத்தாத்மாக்களால் கிராஹ்யமாகத்தக்கதென்
றும், சண்டாதிக்குத மென்பது, “உத்தரதஹாசண்டில்வராயநம்”
என்று அர்ப்பிக்கப்பட்ட திரவியமென்றும், பஹிகூடிப்தமென்பது
பாஹ்யதேசத்தில் வைத்திருக்கும் ஜலான்னபத்ர புஷ்பாதிகளென்
றும், இவ்விரண்டில் முதலாவது சண்டேசரப்பிரீதிகரமும், இரண்
டாவது பிசாசப்பிரீதிகரமுமாகையால் இவைகளும் சுத்தாத்மாக்
களுக்கு அக்கிராஹ்யமாகு மென்றுபிச்சயித்து ஒன்று கிராஹ்ய
மும், ஐந்து அக்கிராஹ்யமுமாக நாரதமுனிவர் கூறினதாகப் பெற
ப்படுதலால் யாமங்கேகாட்டிய கோயில் நின்மாலியமென்பது தேவ
ஸ்வமாதிகளையே விளக்கினதன்றி நிவேதிதமாகிய சிவப்பிரசாதத்
தை யன்றென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது.

இதுநிற்க, அம்மட்டிவாசகத்தில் சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் சிவ
நின்மாலியதோஷம் கூறுவதாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அது
இந்தச்சுருதியில் ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவில்லை. சிவநின்மா
லிய கிராஹ்யமான சுருதிவாக்கியத்தை மேல்யாம் காட்டியிருக்கின்
றோமாகையால் அப்பேதையினுடைய துர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டது.
அதவா ஸ்மிருதிகளா லேகதேசமாய்ப்பாதிக்கப்பட்டாலும் அது

“ஸ்ருதீஸ்மித்யோர்வரோதேதுஸ்ருதீரோவபலியஸ்” என்கிற நியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பரஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில் ஸ்மிருதியைக்காட்டிலுஞ், சுருதிப்பிரமாணம் பலிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹுஸ்யமுடைய எமக்கு ஸ்மிருதிபாதகத்தால் வருந்தோஷம் நிஸ்புருஹமென்க.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகத்தில் சிவநின்மாலியத்தை மண்ணிடைப் புதைத்தல் தடாகங்களிற் போடல் விசுதமென்றும், அதவாவுட்கொண்டால் அதோகதியடைவார்களென்றும் ஸ்காந்தத்திலும், சுப்பிரபேதமென்னும் ஆகமத்திலுங் கூறப்பட்டதாக அமுதூர். மேலிடங்களில் யாம்விவகரித்துவந்த நியாயங்ஙளால் நின்மாலியப்பகுதிகள் வெளிப்பட்டதாய்கையால் சண்டாதிக்குதம், பவிக்ஷிப்தமாகிய இவ்விரண்டுமே பக்ஷணயோக்கிய மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச் சிவாகமங்கள் விதிக்குமன்றிச் சிவாரப்பிதமாய்விட்ட நிவேதிதமாகிய சிவப்பிரசாதத்தை யொருபோதுஞ் சொல்லாதென்க. இனி அம்முடவாசகத்தில் இறக்கமுத்தியென்கிற காசியில் சிவப்பிரசாத நுகர்ந்த பாதகத்தவளையை அதற்குறிநாள்வந்தபோது அமரர்கள் இப்புண்ணியசேஷத்திரத்தில் சிவப்பிரசாதநுகர்ந்த இந்தப்பாதகத்தவளையுயிர்விடலாகாதென்றெண்ணிக் காகத்தைக்கொண்டு அதனைக் காசியெல்லைக்கப்புறத்தே யெறிந்து விடும்படிச் செய்தார்களென்று காசிகண்டத்திற் கூறியிருத்தலால் சிவநின்மாலியத்திற்குப் போஜனயோக்கிய மில்லையென்று சாதிக் கப்புருந்தார். காசிகண்டத்தில் ஒங்காரவிலிங்கத்தின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயத்தில் சிவநின்மாலியநுகர்ந்த தவளையைக் காசிக்கப்புறத்தேகொண்டுபோய்க் காகமொன்று அதன் வினையிருந்தபடித் தின்னுவிட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதன்றிக் காகத்தைக்கொண்டு தேவர்கள் காசிக்கப்புறத்தே எறிந்துவிடும்படிச் செய்ததாகக் காணப்படவில்லை. தேவர்கள் செய்தார்களென்று இல்லாத விஷயத்தைக் சுற்பித்துரைத்ததனு லென்னபலன்கண்டார்? இப்படியெழுதுவதனால் நூற்புரட்டரென்று நிச்சயிக்கப் படுகின்றனர். இதுநிற்க சிவப்பிரசாத நுகர்ந்த தவளைக்குத் தோஷாரோபிதம் வந்ததென்னை யெனின், மேல்யாம் பலவிடங்களிலும் சிவநின்மாலியம் சுத்தாத்மாக்களுக்கே பிரயோசனங்கூறினோமன்றி அசுத்தாத்மாக்களுக் கல்லவாகலின் முழுமலதேகியாகிய தவளைக்கு எப்படி அப்புண்ணியப் பிரயோஜனங்கிட்டும்? இத்தவளை விருத்தாந்தத்தால் சிவநின்

மாலியம் அசத்தாத்மாக்களுக்கே அருகமல்லவென்று பெறப்பட்டதால் சுத்தாத்மாக்களுக்கு உரிமையென்று நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பகுத்துணராமல் தவளையின்கதையைத் தனக்காதாரமாகக்கொண்டு தடுமாறிப்போய்விட்டார். இந்த நியாயங்களால் சிவப்பிரசாத கிராஹ்யம் சத்துக்களுக்குப் பரமபாவனமாமென்று நாட்டப்பட்டது.

ஆயின் சைவசம்ஹிதையில் “அந்ரஹம்மநைவேத்யம்” என்கிற வாக்கியத்தால் எம்முடைய நின்மாலியம் அபோஜ்யமென்று சிவ பெருமான் கூறிய தென்னை யெனின், இவ்வாறு கேட்ட சைமினிபகவானுடைய சந்தேகமொழியும்படி “தேவதேவஸ்யவசஸோவிஷ்யோயம்நஜைமநேயேவீரபத்ரசபிதா: சிவபக்திபராங்முகா: சம்போரந்யத்ரதேவேஷ்யேபக்தாயேநதீக்ஷிதா: தேஷாமந்ரஹமீஸ்யதத்ப்ரஸ்தசதுஷ்டயம்” என்கிற வாக்கியத்தால் வீரபத்திர மூர்த்தியால் சபிக்கப்பட்டவர்களும், சிவபக்தி விமுகர்களும், சிவபெருமானைவிட்டு அன்னிய தெய்வங்களிடத்துப் பக்திசெய்பவர்களும், சிவதீக்ஷாசம்ஸ்கார மில்லாதவர்களுமாகிய அநதிகாரிகளுக்குத் தமது நின்மாலியங் கிராஹ்யமாகாதென்று சிவபிரானருளியதாக வியாசபகவான் உபதேசித்தவுண்மைவெளிப்பட்டதனால் சிவநின்மாலியபோஜ்யத்திற் கருகமல்லாதவர்களின்னாரென்பது வெளிப்பட்டது. இதனால் சுத்தாத்மாக்களுக்கே சிவநின்மாலிய போஜ்யம் கூறப்பட்டது. பிரம்மாண்டபுராணத்தில் “நீர்மால்யஸல்லம்பீத்வாதேவதேவஸ்யஸல்லிந்: க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதீத்யைஹிஸ்த்யோமுசீயேதபந்நநாத்நீர்மால்யம்பரமம்புண்யம்நைவேத்யம்பாபநாசனம்பிரஹ்மசார்க்ருஹஸ்தாநாமயதீநாஸ்யஸிமுக்திதம்நீர்மல்ந்வாக்சீ நீர்மால்யம்நீர்ணுமந்ரம்ஸ்ய காரணம்” என்னு மிந்தவாக்கியத்தால் சிவபாதோதக பானத்தினாலும், சிவார்ப்பிதமான ஜலபானத்தினாலும், க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதிரோகங்கள் நசிக்குமென்றும், பரமபுண்ணியமாகிய சிவநின்மாலியம் பாபக்ஷயமென்றும், பிரம்ஹசர்ய கிருஹஸ்தாதி எதிகளுக்கும் முக்கியப்பிரதாயகமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. “உபவாஸகஸ்த்ராணி பிரஜாபத்யாயுதாநிச சிவப்பிரசாதசித்தஸ்யகோட்யாம்ஸேநாபிநோஸமா: பத்ரம்புஷ்பம்பலம் தோயமந்நபாநாதிகோஷதம்சிவார்ப்பணம்விநாபுங்தேசத்யோபவதிகில்பிஷி” என்னும் வாக்கியத்தால் உபவாசசகஸ்ரங்களும், பிரஜாபத்ய கிருச்சிராதிகளும், சிவநின்மாலியமாகிய சிவப்பிரசாதபாதோதக கிரஹணபுண்ணியபலங்கட்குக் கோடியமிசத்திலொன்றிற்குஞ் சமானமாகாது என்று பெறப்படுதலால் சிவார்ப்ப

பிதஞ் செய்யாமல் பத்ரபுஷ்பஜலான்னௌஷதங்களை யெவன் புஜிப்பானோ அவன் உடனே பாபாத்மாவாய் விடுவென்று மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். இப்படியினனும் அனேகவாக்கியங்கள் சுருத்சம்மதமாய்ப் புராணவசனங்களா லுதகரிக்கப்படுமானையால் சிவநின்மாலியப் பிரசாதங்களுக்குத் தோஷங்கூறிவரும் பாபாத்மாக்களுடைய தூர்வாதம் நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க ஸ்மார்த்தருட் சிலர் வேதத்தில் சிவநின்மாலியம் விதித்தது வைதிகசம்பந்தமேயன்றித் தார்திரிக சம்பந்தமல்லவென்று சிவத்விஜோத்தமர்களை நிரதைகூறுகின்றனர். சிவபூஜாவிதிகளைச் சிவாகமங்ஙனே பாஹுஸ்யமாய் விளக்கினதன்றி வேதங்களல்லவாகலின் வைதிகபூசையைச் சொன்னதென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது. திருமறைக்காட்டில் வேதங்கள் சிவாகமவிதிப்படிச் சிவாராதனஞ்செய்தது பிரமாணசித்தமாகையால் தார்திரிகசம்பந்தந்தோஷமுடையதென்று பிதற்றுவது முழுமுடத் தன்மையென்க. இலிங்கபுராணத்தில் “சிவாக்ரோசிவநீர்மால்யமக்ஷிரித்வாசிவத்விஜாத்ஸ்வயமேவாதநாநக்சேந்நாகம்பிரதிபத்யதே” என்கிற வாக்கியத்தால் எவன் சிவத்விஜோத்தமர் கொடுக்க வாங்கிக்கொள்ளாமல் தனக்குத்தானே விபூதி பிரசாதகந்த குசுமாதிகளாகிய நின்மாலியங்களைக் கிரஹிப்பானோ அந்த நான் நரகத்தை யடைவென்று ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருத்தலால் வேதத்தில் விதித்தது தார்திரிகாராதனமேயென்று பெறப்பட்டுப் பிராமணாதி சாதூர்வாதத்தாரும் சிவப்பிராஹ்மணர்க ளிடத்திலேயே சிவப்பிரசாதம் பெறமேண்டு மென்பது சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் சிவநின்மாலியம் சர்வோத்கர்ஷமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டதாகையால் பேதைகளால் தூற்றப்படுதூஷணங்கள் நிஸ்புருஹமாய்விட்டதென்க.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் “விஷ்ணோநிவேதீதம்சுந்தம்” என்கிறவாக்கியத்தை யெழுதி விஷ்ணு நிவேதீதம் சுத்தமானதென்றும், அது போஜனயோக்யமென்றுங் குலவிக் கூறியழுதார். சிவப்பிரசாதமொன்றிற்கே போஜனயோக்யம் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதேயன்றி இதரதேவதா சம்பந்தமொன்றுங் கூறினதில்லையாகலின் விஷ்ணுப்பிரசாதவிராஹ்யோத்கர்ஷம் நிரசிக்கப்பட்டது. பாகவதாதிபிரமாணங்களில் “உச்சிஷ்டபோஜேநாதாஸாம்” என்று விஷ்ணு நின்மாலிய கிராஹ்யங்கூறப்பட்டதேயெனின், “தேஸுப்த்யாத்மதாஸோகம்” என்கிறவாக்கியப்படித் தேசபுத்தியுடைய தாசர்

களாகிய பாஞ்சராத்திரிகட்குச் சொன்னதேயன்றிச் சர்வவைதிக ஜனசம்மதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தல்லவென்க. பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு மாத்திரமே விதித்ததால் அவைதிகத்வம்பெறப்பட்டது. அன்றியும் பாகவதம் ஏகாதசஸ்கந்தத்தில் “நோபயும்ஜ்யாந்நிவேதீதம்” என்று கூறப்பட்டவாக்கியத்தினாலும் அதனுண்மை வெளிப்பட்டது. சிவப்பிரசாதமோவெனின், சுருதிசம்மதமா யுதகரிக்கப்பட்டதனால் நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டதென்க. வைதிகர்கள் தாந்திரிகசம்பந்தமான நின்மாலியங் கொள்ளார்களேயெனின், அவர்கள் கொள்ளுவதன்முன் கொடுப்பாரொருவருமில்லையாகவும் அது கொண்டொரு தாழ்வுகூறவந்தது பேதமையென்க. சிவதீக்ஷா சம்ஸ்காரமில்லாதவர்கட்குச் சிவாலய நிவேதிதப்பிரசாதம் போஜன யோக்ய மாகாதாகையால் வைதிகருள்ளும் சிவதீக்ஷா விசிட்டத்தை யடைந்து மஹாசைவரானவர்களே அதற்குரியவர்களென்பது பெறப்பட்டது. மஹாசைவரானபிறகும் சிவாசாரியரைவிட்டுத் தாமே நின்மாலியத்தைக் கிரஹிப்பவர்கள் நரகத்தை யடைவரென்று இலீங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல் காட்டியிருக்கின்றோ மாகையால் தாந்திரிகாராதன நின்மாலியப் பிரசாதத்தை வைதிகர்கள் கொள்ளார்களேயென்னும் விண்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இவ்வுண்மை நியாயம்பற்றியே சிவாலயங்களில் சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள் சிவதீக்ஷா விசிட்டர்களாகிய சைவாசாரியர்களுக்கு மாத்திரமே கிரஹ்யமாகி மற்றை அநீஷ்டங்களுக்கு அக்கிரஹ்யமாய்விட்டதென்க. மேல் விவகரித்தது தாந்திரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபேதமல்லவாகலின் வேதத்திற் கூறிய ருத்ரபுக்தமாகிய பிரசாதபாதோதகங்கள் ஈர்வசம்மத மென்பது நாட்டப்பட்டது. தாந்திரிக வைதிகபூஜைகள் அதிகாரபேதத்தினால் சிவனை வழிபடுமார்க்கங்களாக நிச்சயமாயைதால் எந்த மார்க்கத்தாலும் சிவப்பிரசாத கிரஹ்யசித்தி சர்வோத்தகர்ஷமாய்ப் பெறப்பட்டது. வைதிகதாந்திரிக தீக்ஷாபேதங்களைப் போலவே தாந்திரிகதீக்ஷையுள்ளும், சமயவிசேஷ நிர்வாண ஆசாரியாபிஷேகங்கள் விதிக்கப்பட்டு மூர்த்திமானொருவனையே காட்டுமுண்மையால் அவற்றை அதிகாரபேதமென்றே கொள்ளப்படும். மேல் விவகாரத்தால் வாதமெல்லார் தீக்ஷாபேதத்தாற் பெறப்பட்டதன்றி மூர்த்திபேதத்தாற் பெறப்பட்டதில்லையாகலின் வைதிகர்க்கும், சைவர்க்கும், சிவநின்மாலியகிரஹ்யம் சுருதி சம்மதப்படி யெந்தவிதத்துஞ் சாதிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபிரசாதம் சுருதிவிலக்கானபடியால் வைதிகர்கட்கு

அக்கிராஹ்யமாய்விட்டதென்க. வைதிகர்கள் சாளக்கிரமாதிகளை யாராதிப்பார்களே யெனின், முனிவர்களுடைய சாபத்தால் சாளக் கிரமாதிகளைப் பூசிக்கப்பெற்றவர்களாயினும் சிவலிங்கபூசையில், ஆதித்தியன், அம்பிகை, விஷ்ணு, கணநாதர்முதலியவர்களைப் பரி வாராபுபமாகவே கொள்வார்களன்றி முக்கியோத்தேசமாய்க்கொ ண்டு பூசிக்காரென்க. இதனால் அப்பஞ்சபூசையில் விநியோகமான நின்மாலியமும் ருத்ரசேஷமேயானதால் விஷ்ணுநிவேதிதம் வைதி கர்கட்குக் கிராஹ்யமாயிற்றென்பது நிரசிக்கப்பட்டது. மேலீடங் களில் யாம் விவகரித்த எக்ருவிஷயத்தில் இதரதெய்வங்களோடு சமானமாக நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும், ஸ்ரீ ருத்தரமூர்த்தியை யாராதிக்கப்படாதெ ன்ணும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தைக்காட்டி யிருக்கின்றோமாகை யால் அச்சருதிக்கு விரோதமாய்ப் பஞ்சபூசையென்றுகொண்டு சிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையும் ஆராதித்துவருவது அவர் கள் வினையிருந்தவாறென்க. இங்ஙனநிற்க, ருக்ஸம்ஹிதையில் “அந்தரிக்ஷம்நீதம்ஐநேருத்ரம் பரோமநீஷ்யாச்சந்திஜிஹ்வாயாக்ருகந்தி நஸம்” என்கிறவாக்கியத்தால் ஜனங்களிடத்து அந்தரியாமியாய்நிற் கும் பரனாகிய அந்தஉருத்திரனைப் புத்தியினாலுள்ளே பற்றுபவர் கள் சசியத்தை நாவினால் கிரகிப்பார்கள் என்றுகூறுமாற்றால் அவ் வருத்திரனை யுள்ளேபற்றுதவர்கள் மலத்தையே நாவினால் கிரகிப்ப ர்களென்று அப்பிரஸ்துதப் பிரஸம்சாலங்காரத்தாற் பெறப்பட் டது. இதனால் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதிப்பவர்களே யுருத்திர நிவேதிதமாகிய அன்னத்தை யுண்பவர்களென்றும், உருத்திராரா தன மில்லாதவர்கள் இதர தேவதாராதனர்களாகி மலத்தையே நாவினாற் பற்றுபவர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த நியா யங்களால் சிவாராதனமும், சிவப்பிரசாதமுமே கிராஹ்யமாகிய இதர தேவதாராதனங்களும், நிவேதிதங்களும் அக்கிராஹ்யமாயிற்றென் க. மேல்வாக்கியத்துக்குப்பிரம்ஹணமாய்ப் பராசரஸ்மிருதியில் “அந்தர்நேச்சந்தியேருத்ரம்பவாதிககிதம்சிவம் புரிஷமேவக்நூண்ந்தி ஜிஹ்வாயாதேநசம்ஸய” என்று கூறப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பு.

வாச்சியார்த்தம்.

“நற்றகையுருத்திர நாயகன்றனைப்
பெற்றிடுபுந்தியாற் பெரிதகத்திடைப்

பற்றிடுவோர்நிதம் பரிந்துநாவினாற்
குற்றமில்முதினைக் கொள்ளுவார்களால்”

கம்மியார்த்தம்.

“உற்றிடுமுமைபுண ருருத்திரன் றனைப்
பெற்றிடுபுந்தியாற் பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடாத்தீயர்கள் பரிந்துநாவினாற்
குற்றமாமலத்தினைக் கொள்வருண்மையே”

என்றுவரும் வாக்கியங்களா லினிதுதெளிவாராக. சிவநிவேதித மல்லாதனவற்றை யுண்பவர்கள் மலபோஜனத்திற்கு யோக்யர்க ளென்று பெறப்பட்ட வுண்மையையறியாமல் விஷ்ணுநிவேதிதம் சுத்தமென்றும், அது போஜனயோக்யமென்றும் கூறவந்த சுருதி பாதகவாதம் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. விஷ்ணுநிவேதிதம் சுத்த மென்று கூறவந்தது கிறிஸ்துமகம்மதியர்களுந் தங்கள் தங்கள் தே வதாராதனங்களில் அர்ப்பிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களைச் சுத்தமெ ன்று கூறுவதுபோலாமன்றிச் சுருதி சம்மதகிராஹ்யமான சுத்த முடைமை பாதகமாய்விட்டது. சைவபுராணத்தில் “சம்போரிநீர் மால்யகம்சுத்தம்புஞ்ஜயாத்சர்வதாந்விஜா: அந்நியதேவஸ்யநைவேத் தீயம்புத்த்வாஸாத்நாயணம்சரேத்” என்கிற வாக்கியத்தால் பரிசுத்த மாகிய சிவப்பிரசாதம் சர்வ பிராஹ்மணபோஜனயோக்யமென்றும், அன்னிய தேவதாராதித நிவேதிதம் அபோஜ்யமென்றும் பெறப் பட்டதுமன்றி ஸ்காந்தத்தில் “ப்ரசாதமந்நியதேவஸ்யபுத்த்வாவை கில்பிஷிபவேத்” என்கிற வசனத்தால் சிவப்பிரசாதமல்லாத அன் னிய தேவதாராதன பிரசாதத்தைபுண்டவர்கள் நரகத்தையடை வர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் விஷ்ணுப்பிரசாதம் போஜ னயோக்யமுடையதென்று பிதற்றவந்தது பேய்த்தன்மையாய்விட் டதென்க. இதுமட்டோ, “ரஸாவாஸ்யம்தம்சர்வமயத்திஞ்சித்ஜகதாம் ஜகத்தேநந்த்யக்தேநபுஞ்ஜநாமாக்ருத: கஸ்யசித்தநம்” என்கிற உப நிஷத்வாக்கியத்தாலும் சிவநிவேதித கிராஹ்யமும் இதர தேவதா நிவேதித அக்கிராஹ்யமும் கூறப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுநிவேதி தம் போஜனயோக்யமென்று கூறவந்தது பாழாகிவிட்டதென்க. இதுகாறும் காட்டிவந்தறியாயங்களால் சுருதி சம்மதபோதகமாகிய சிவநின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாத்மாக்களுக்குப் போஜன யோக்யமென்றும், விஷ்ணுமுதலிய கூடாத்ர தேவதாராதனநின்மா லியங்கள் அயோக்யமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மை

யைப் பதும், மானவியசம்ஹிதை, இராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள்ளும் கண்டு தெளிவாராக.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில் ஸ்ரீயப்பதி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய் தருளியபோது சதுர்வேதபாரகர்களிலுஞ் சிலர் அவனது அதிதிவ்ய மாயாமோகனத்தால் கெட்டுப்போகக் கேவலம் மௌட்டியாளான ஏகாலியன், யாதவான், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெ ய்து மோட்சமடைந்தார்களென்றும், பித்தப்பெருமானைக் கண் ணப்பர் எறிபத்தர் முதலாயினோர் தெரியாமல் ஒருவிதபத்திப ண்ணி உருத்திரபதவியையடைந்தார்க ளென்றுகூறிப் பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்களை முட்டக்கல் லடுங்கியென்றும், முடிச்சவிழ்க்கிற வர்களென்றும் தூஷிக்கப்படாதென்று அபிமானம்பூண்டமுதார்.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீயப்பதி கிருஷ்ணாவதா ரஞ்செய்தாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகா பாரதத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி தன்னுடையதேகத்தினின்றும் எடுத்துவிட்ட வெள் ளைமயிரொன்று பலராமனாகவுங் கறுப்புமயிரொன்று கிருஷ்ணனாக வும் பிறந்ததாக இனிது பெறப்படுதலால் ஸ்ரீயப்பதியே கிருஷ்ணனா கவந்தாரென்பது வெறுங்கதையாய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட அவ தாரவிசேஷத்தை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன், அம்பட்டன், வண்ணன், ஓட்டன், உப்பரவன்முதலியவர்க ளாச்சிரயிப்பார்களே யன்றிச் சதுர்வேத பாரகர்கள் எப்படியாச்சிரயிப்பார்கள்? அப்படி யவதரித்த கிருஷ்ணனுடைய பிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடத்துத் தந் தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்ப்பத்தி லிரண்மொசந்தங்கியிருந்து அவன்விட்ட வீரியத்தின்வழியாய்த் தாயுதரத்திற்சேர்ந்து அங்கு பத்துமாசம்வரையில் மலசலத்திலூறியும், புழுக்களாற்குடையப் பட்டுப் பலதுன்பங்களை யறுபவித்திருந்தும், பின்னர் வெளிவந்து பாலியாவத்தைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைந்தும், கடைசியில் வேகாத குறைக்கட்டைப்பிணமாக யாவருங்காணச் செகந்நாதத்திற் கிடப்பதுமாகிய விருத்தநாதங்கள் வெளிப்படுமானு லியார்தானாச் சிரயிப்பார்கள்? சதுர்வேதபாரகர்கள் பிரபத்திசெய்யாது அவனு டையமாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்றார். இதனால் அவர்க ளைக்கெடுத்தவன் இவர்கள்கரியபெருமானேயென்று பெறப்பட்ட தால் பதிதர்மம் பாதகமாய் விட்ட தென்க. சதுர்வேதபாரகர்கள் கெட்டார்களென்றும், ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் மோக்ஷ

மடைந்தார்க ளென் றும் பிதற்றியழுதார். வேதபாரகர்களே அவனு டைய மாயாமோகனத்தால் கெடுவாராயின் மெளட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திசெய்தார்க ளென்பது விருத்தநியாயத்தை விளையுக்கும். ஏழை, இடையன், இளிச்சவாய னென்பவர்களாகிய இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிங்கன் முதலியவர் களை அவதார விசேஷங்களாகக்கொண்டு பரசிராமன், பலராமன், மீன், ஆமை, குதிரை, பன்றி அவதாரங்களை யோக்யமன்றெனக்க முத்துப் பக்திபாராட்டிவரும் இப்பேதைகளில் ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திக்கு யோக்யராவரன்றிச் சதுர்வேதபாரகர் கள் ஆகாரென்பதே யெம்முடைய சம்மதமுமென்க. இவர்கள் உடையவர்காலத்தும், ஓட்டன் உப்பரவன் முதலியவர்களையே பிடி த்துச் சூடுபோட்டுச் சேர்த்துக்கொண்டு சிஷ்யசாம்பிரதாயம் விரு த்திசெய்ததாக மேலிடங்களில் யாம் காட்டியிருக்கின்றோமாயை யால் அது இங்கே சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும், ஆத் மாக்களுடைய கன்மானுகூலசித்தியாய்ச் சமஸ்ததர்மங்களும் நிக முப்பெறுமென்பதே சாஸ்திரசம்மதமாகலின் அவனுடைய மாயா மோகனத்தால் கெட்டார்களென்று பிதற்றவந்தது பேதமையாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, கண்ணப்பர்முதலாயினோரடைந்தது உருத்திர பதவியாகிய கைலாசகிரியென்றும், இவர்கள் ஏகாலி முதலியவர்க ளடைந்தது மோக்ஷவிடென்றும் முத்தி தாரதம்யங் கண்டெழுத வந்தார். கண்ணனானில் கீதாவுபதேசமபெற்ற அருச்சுனன்னுனே கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாராதனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியம் காளஹஸ்திபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்ட தனால் கண்ணனை ஆச்சிரயித்தவர்க்குப் பிறப்புடைமையும், சிவனை ஆச்சிரயித்தவர்க்கு முத்தியுடைமையு ம்பெறப்பட்டது.

“கண்ணப்பனென்பதோ ரன்பின்மைகண்டபி
னென்னப்பனென்னென்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி
உண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்றவான்கருணை
கண்ணப்பொன்னீற்றற்கே சென்றுதாய்கோ த்தும்பீ.”

என்னுந்திருவாக்கால் கண்ணப்ப சுவாமிகளுடைய அன்பின் றிறத்தை மூர்த்மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாலெடுத்துக் கூறப்பட்ட தன்றியும், சிவானந்தலஹரியில் “மாரக்காவர்த்திதபாகுபாபபுத்தேஜி”

கஸ்யகூடர்ச்சாயதேகண்ணோம்பு நிஷேசனம்புரீபோர்திவ்யாபிஷேசாய தேகிஞ்சித்பகூதிதமாம்ஸஸேஷகபளம்சல்யோபஹாராயதேபக்தி: கிம்ந கரோத்யஹோவனசரோபக்தாவதம்சாயதே” என்கிற வாக்கியத்தால் அவருடையபக்திவிஷயங்களை முறையேயெடுத்துக்கூறிப்பக்தசிரே ஷ்டசிகாமனியென்றும் சங்கராசாரியரால் துதிக்கப்பெற்றதனால் அப்பேதையினுடைய பாழும்பிரசங்கம் பேய்க்கூச்சலாய்விட்டதெ ன்க. பேயினுற்பிடியுண்டான் செய்கையாவும் பேய்ச்செய்கையே யாமாபோல் சிவபக்தியுத்தபாரம்ய விசேஷத்தால் எல்லாஞ் சிவச் செயலாக அற்புதங்கண்டருளும் எமது சவாமிகளைத்தெரியாமல் ஒருவித பக்திசெய்தாரென்று நிகழ்கூறிய அப்பேதையினுடைய வாய்ப்புமுத்தழியுமென்பதே நிச்சயமென்க. இங்ஙனநிற்க, எல்லாப் பேற்றினுஞ் சிறந்தது சிவப்பேறென்னு முண்மையையுணராமல் விஷ்ணுபதத்தை மோக்ஷவிடென்றும், ருத்ரஸ்தானத்தை யொரு பதவியென்றும் புலம்பினார். “தவசரீயேமருதோமர்ஜயந்தருத்ரயத்தே தமசாருசித்ரம்பதம்யத் விஷ்ணோருபமந்யதாயிடேநபரஸிகுஹ்யாம்நா மபிமாநாம்” என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தால் சமஸ்ததேவர் ளுளும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களை யடைந்தார்க ளென்றும், லட்சுமீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசை செய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் பெறப்பட்டதனால் விஷ் ணுபதமானது சிவாராதனத்தால் வந்ததாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்துப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ் வரு த்திரஸ்தானத்தைகாட்டிலு முயர்ந்தமோக்ஷஸ்தானமென்று கூற வந்தது என்ன அறியாமை? மேலுதகரித்த சுருதிக்குப்பிரம்ஹ ணமாய்ப் பிரம்ஹகைவர்த்தத்தில் “ரேளத்வம்ஸம்ப்யாரீயஹிலிங்க மாதோசிலாமயம் சாருஹரீஸ்துபக்த்யாஸு-தூர்லபம்வைஷ்ணவமாத்ய மீக்வயமவாப்தவாநேஷபரம்பதந்த” என்கிற வாக்கியத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப்பூசித்துச் சர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தையடை ந்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தான மென்பது நிரசிக்கப்பட்டது. மேல்நியாயங்களால் உருத்திரஸ்தான மே விஷ்ணுவாதிபதங்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த மோக்ஷஸ்தானமெ ன்று சாதிக்கப்பட்டது. ஸ்காந்தத்தில் “ப்ரதமாந்ப்ரஹ்மலோகாப் தீம்த்விஜ்யாத் வைஷ்ணவம்பதம் ப்ரதக்ஷினுத்ருஜ்யாத்துலோகம்ஸ ஹேச்வரம்ஸ்ரஜேத்” என்கிற வாக்கியத்தால் முதற்பிரதக்ஷிணத்தால்

பிரம்ஹலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணு
லோகத்தையும், மூன்றாவது பிரதக்ஷிணத்தால் சிவலோகத்தையும்
ஆத்மாக்களடைவர்களென்று பெறப்பட்டதனும் “ஸுஹயோய
த்ப்ரபச்யந்திதத்விஷ்ணோ: பரம்பதம்” என்கிற வசனத்தால் எந்த
பதத்தை வித்வான்கள் பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக்
காட்டிலு முயர்ந்த பரம்பதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனும்,
ருத்ரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க,
பிரபத்திசெய்பவர்களை முட்டக்கல்லடுக்கியென்றும், முடிச்சவிற்கெவருமே
கிறவரென்றுந் தூஷிக்கப்படாதென்றார். இதனால் இவர்களில் பிர
பத்திசெய்பவர்கள் முட்டக்கல்லடுக்கியும், முடிச்சவிற்கெவருமே
யாகி அவ ரெவ்வியல்போராயினும் அவர்களை யொன்றுஞ்சொல்ல
ப்படாதென்று இவர்களுத்து வெளிப்படுகின்றது. முடிச்சவிற்கி
றதுமுதலிய தூர்க்குணங்களை யெடுத்தாக்காட்டிக் கண்டிப்பவர்களை
யிப்பேதைவெறுப்பதனால் அவர்களில் தாமு மொருவர்போலுமெ
ன்று சங்கிக்க விடமுண்டாகிறது. இவருடைய பாழும்பிரசங்கத்
தில் மொட்டியாளாகிய ஏகாலியன் முதலியவர்களென்று தாமே
குறித்ததனால் முட்டக்கல்லடுக்கினாகிய மூட்சிரோமணிகளே பிர
பத்திக்குரியாரென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. மெடஸன்னங் கோவி
ந்தராஜப்பெருமாளிடத்துப் பிரபத்திசெய்வார்களு மிவர்க்குப் பக்
கத்துணைவர்போலும், இவர்களுடைய பிரபத்திமார்க்கத்தைச் சட
கோபர்முதலிய பூர்வீகர்களனுட்டித்ததில்லைபாகவின் முட்டக்கல்
லடுக்கிகளுக்கே பிரயோசனமாயிற்றென்க. நம்மாழ்வாருடைய பிர
பந்தத்தில், “ஏறியபித்திளே”என்னுந் பாசுரத்தில் “மேசெவ்யேயிடுவா
ரைக்கானி நெமொலடியாரென்றேமே” என்று கூறியிருந்தலால் விஷ்
ணுபக்தர்களும் றீறு பூசுபவர்களேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிச் சித்
தூர்த்துவபுண்டர தப்த்முத்திராங்கிதங்கள் நிரசிக்கப்பட்டதனால்
பிரபத்திமார்க்கம் அவலமாய்விட்டதென்க. இவர்கள் பாகவத சி
ரோமணிகளாகக்கொண்ட விபிஷணன், பிரகலாதன், அருச்சுனன்,
துரோபதை முதலியவர்களும் பஞ்சசமஸ்கார விதாயகமாகிய பிர
பத்திமார்க்கம் பிரசங்கிக்கப்பட்டமை நிச்சயமாகையால் அதனுண்
மை யித்திறத்தென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற்போகார். இது
நிற்க, பிரபத்திசெய்பவர்களைத் தூஷிக்கப்படாதென்பதற் காதார
மாய்ப் பிள்ளைப்பெருமானையங்காருடைய பாடல்களிலென்றையுத
கரித்தமுதார். அப்பாட்டேவெனின், அப்பாச்சுவாமிகளருளிய தே
வாரப்பொருளைக் களவுகொண்டதாகப் புலப்படுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள்.

“சங்கந்திபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து
தரணியொவோனாத் தருவரேனு
மறகுவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லே
மாதேவர்க்கேகாந்த ரல்லராகி
லங்கமெலாங்குறைந்தழுகித் தொழுநோயரா
யாவுரித்துத்தின்முழுவும் புலையரேனுந்
கனகைவார்சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி
லவர்கண்டியாம்வணங்குங் கடவுளாரே.”

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்.

பாதியாயமுதியகால் கையரேனு
பழிதொழிலுமிழிலுமும் படைத்தாரேனு
மாதியாயரவணையா யென்பாராகி
லவர்கண்டியாம்வணங்கு மடிகளாவார்
சாதியாலொழுக்கத்தான் மிக்காரேனுஞ்
சதுமறையால்வேன்வியாற் றக்காரேனும்
போதினன்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
பொன்னரங்கம்போற்றாதார் புலையர்தாமே.”

மேல் வாக்கியங்களால் இவர்க ளையங்கார்திறம் வெளிப்பட்
டது. ஆகவே, அத்திருட்டுப் பாட்டைக்கொண்டு சபையேறவந்தது
அறிவின்மையும், அவமானமுமாய் முடிந்தது. ஆயினும், அது அப்
பர்சுவாமிகள் கருத்தை யுடன்கொண்டிருப்பதொன்றாகலின், அங்கீ
கரித்து நியாயஞ்சொல்வ தவசியமாயிற்று. அப்பிள்ளைக்கவியில்
பிரபத்திசெய்வா ரிழிவுடையராயினுமென்றது பகவத்குணனுபவஞ்
செய்பவர்மாட்டுத் தமக்கிருக்கும் அன்பு வெளிப்படுத்தவென்க.
இதனால் பிரபத்திசெய்வார் முடிச்சவிழ்க்கிறவர்களும் முட்டக்கல்
லிக்கிறவர்களுமாகவே யிருப்பார்களென்று அபிமானம்பூண்டு தூர்
வாதத்திற்கெழுந்தது விசாரஞானியமென்க. இப்படியே பிவர்களா
ழ்வார்களும் தேவார திருவாசகப்பொருள்களைத் தங்கணூல்களில்
கிரடித்திருக்கின்றனர்.

வாதவூரடிகள்.

இன்றெனக்கருளியிருள்கடிந்துள்ளத்
தெழுநென்மஞாயிறேபோன்று

நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைந்தே
 வீயலாற்பறிதமற்றின்மை
 சென்றுசென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாக்
 திருப்பெருந்துறையுறைசெவனே
 யொன்றுநீயல்ல யன்றியொன்றில்லை
 யாவரேயறியகிற்பாரே.”

சடகோபர்.

நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்
 கதனுணர்மை யதுவிதுவென்
 ரென்றுமொருவர்க் குணரலாகா
 துணர்ந்துமேலுங் காண்பரிது
 சென்றுசென்று பரம்பரமா
 யாதுமின்றிக் தேய்ந்தற்று
 நன்றுதீதென் றறிவரிதாய்
 நன்றாய்ஞானங் கடந்ததே.”

மேல்வாக்கியங்களால் பொருளமைதியோடு சொல்லமைதியும் பெற்று விளங்கலான் வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்டதென்க. திருவாசகம், திருவாய்மொழியென்னும் பிரபந்தங்களே யிதற் காதாரமாகையால் அவற்றின்பொருளை விரிக்கு மிடத்துத் திருவாசகமென்னுஞ் சொற்பொருளை திருவாய்மொழியென்று பெறப்பட்டதனாலும் புத்திமாண்கள் பகுத்துணர்வாராக. இங்கே யாமிதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் முன்னொழியின் முரணாகக் கூறிவந்த முடவாசகங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகப்பீறலில் “காரணத்துதேய்யை” என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே தியானிக்கவேண்டுமென்று கூறி, ஆங்கிரச உபநிஷத்வாக்கியமாக “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் நப்ரம்ஹா நசங்கர்” என்னும் வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிக ளிறந்தகாலத்தில் நாராயண னொருவனே யிருக்கின்றனென்றும் “ஸமஸ்தயத்ததயே தேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோ ஹிரண்ய கர்ப்போக்ரி யமம்வருணருத்ரோத்திரஃ” என்கிற வாக்கியத்தால் அவனினைத்தமாத்திரத்தில் உலகங்களும், பிரமன், அக்னி, யமன், வருணன், உருத்திரன் இத்திரனு முண்டானாக் கொள்ளும், “பிரம்ஹாணமித்திரம்ருத்ரஞ்ச, யமம்வருணமேவச, நிக்ரஹயஹரதேயஸ்மாத், தஸ்மாத்திரிநிஹோச்யதே.” என்கிறவாக்கியத்தால் பிரம்ஹருத்திராதிக

ஶாச் சம்ஹரிக்கிறபடியால் அவனுக்கு ஹரியென்னும் பெயருண் டாயிற்றென்றும் பிரசங்கித்து, இப்படிச்சுருதிகளி லுத்தோஷித் திருப்பதையே, ஔன்வயார் “தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீ ரேல்.” என்றும் அத்தெய்வம் நாராயணனேயென்று பொருள்படத் “திருமாலுக் கடிமைசெய்” என்றும் அவனது அஷ்டாட்சர மந்திர செபமேமோட்சசாதகமாகையால் “எண்ணெழுத்திகழேல்” என்றும், சக்ரங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபத்திரெறியில் நிற்கவேண்டுமென்பதை “சக்கரநெறில்” என்றும் அருளிச்செய்த தாகக்கொண்டு “ஆரோக்யம்பாஸ்கரா திஸ்சேத் - ஸ்ரியமிஸ்சேத்ஹுதா ஸன:— சங்கராத்ஞானமன்மிஸ்சேத் - மோக்ஷமிஸ்சேத்ஜனார்த்தனாத்” என் கிற வாக்கியத்தால் ஆரோக்யம் சூரியனிடத்திலும், செல்வம் அக் னியினிடத்திலும், ஞானம் சிவனிடத்திலும், மோக்ஷம் விஷ்ணுவி னிடத்திலும் பெறவேண்டுமென்பதற்கேற்பச் சிவனால் ஞானமாத் திரமே சித்திக்குமென்பதற்கு “பல்லுழிகாலம் பயின்றரணையர்சகிக்கில், நல்லறிவுசந்தே நகும்.” என்று கூறிய ஔவைவாக்கே சாட்சியுமென் றும் வாயில்வந்தபடித் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர்.

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து முதலில் “காரணந்துத் த்யேய:” என்று முன்னும்பின் னும்தள்ளி யிடையே நின்ற வாக்கியத் தை யுதகரிக்கவந்தார். காரணவஸ்துவைத் தியானிக்கவேண்டுமெ ன்றதனால் அந்தக்காரணவஸ்து இதுவென்று அந்த வாக்கியத்திலே தானே யிருக்குமதொழிய வேறுபாகத்திலேயுள்ள பூர்வபட்சுருதி யொன்றையுதகரித்தது தென்னுலிராமன் கதையாய்முடிந்தது. “ப்ர ஹ்மலிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ரஸ்யந்தேநகாரணம் காரணந்துத்யே ஸஸ்ஸர்வைவச்வர்ய ஸம்பந்கஸ்ஸர்வேச்வரசம்புராகாசமத்யகஇதி” என் னும் அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகளா டிறப்பிக்கப்படுகிறார்களென்றும், அதனால் அவர்கள் சகக்காரண ரல்லரென்றும், சர்வைசவரியசம்பன்னனும், சகலஜகதீசனும், அந் தருபாசனாவிதிகளால் தியானிக்கப்படுபவனும், தஹராகாசமத்யகத னாகிய சம்புசப்தவாச்சயனுமாகிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்து வென்று பெறப்பட்டதனால் அப்பேதை யுதகரிக்கவந்தவாக்கியம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதக சுருதிசம்பந்தமென்பது வெளிப்பட் டது. இப்படி வாக்கியங்களைத்திருடி யெழுதிக்கொண்டு திருட்டுப் பிழைப்புபிழைக்கச்சொல்லி யிவரை யாரடித்தார்கள்? இப்பேதை னையப் பிழைப்பே யிவர்கள் பூர்த்திகர்களுடும் அந்தவாக்கியத்தைத் திரு

யிருக்கின்றனர். இவர்கள் திருட்டு வெளிப்பட்டிப் போய்விட்டதாகையால் “காரணத்துத்யேய” என்று புரட்டிப்பூர்த்தி யெழுதிக்கொண்டுவரும் அவ்வாக்கியத்தை யினித் தத்தஞ்செய்துவிடுவாராக.— அந்தவாக்கியத்தைத் திருடிக்கொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ்சொல்லவில்லையென்பது சர்வசம்மதமாய் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதனால் காரணவஸ்து சிவபெருமானேயென்றும், அவரே தியானிக்கப்பட்டவரென்றும், விஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகள் அகாரணர்களென்றும் சாதித் துரைக்கப்பட்டது.

இதுநிதிக், “ஏகோஹவைநாராயணஆலீத்” என்னும்வாக்கியத்தால் பிரம்ஹாதிகளிறந்தகாலத்தில் நாராயணனொருவனே யிருக்கின்றனென்று சொல்லவந்தது அறிவின்மையென்க. அந்தவாக்கியம் ஜகத்சிருட்டிகாரணவிஷயமாகவந்ததேயன்றி வயகாரணமாகவந்ததல்லவென்க. சிருட்டிக்குப்பூர்வப் பிரம்ஹாதிகளில்லையென்றும், நாராயணனொருவனே யிருந்தானென்றும், அதன்கருத்து வெளிப்பட்டதேயன்றி இப்பேதை கூறியமாற்றம் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனை ஏழும்பூரிரெட்டி யெழுதியிருக்குஞ் சுவடியினும் பார்த்துணர்வாராக. எப்படியாயினும் அந்தச்சுருதியில் நாராயணனேபரமென்று நிச்சயமாகையால் பிரம்ஹருத்ராதிகள் அவனிடத்திலேதானே யுண்டானார்களென்று பெறப்பட்டதெனின், மேல்படிமுதகரித்த அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்று வெளிப்பட்டதனால் நாராயணன்முதலிய நால்வர்க்கும் காரணன் பரமசிவனேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. வாயுசம்ஹிதையில் “த்ரயஸ்தேகாரணத்மாநோ ஜ்ராதாஸ்ஸாக்ஷாந்மஹேச்வராதித்யுபக்ரம்யஸ்பஷ்டமுக்தம்சபஸாதோஷியித்வாது பிதரம்பரமேச்வரம் ப்ரஹ்மநாராயணௌ, பூர்வம் ருத்ரம்கல்பாந்தரேஸ்ருஜத் கல்பாந்தரேபுநர்ப்ரஹ்மா ருத்ரவிஷ்ணுஜகந்மஸஃ விஷ்ணுச்சபகவா ன்தத்வத்ப்ரஹ்மாணமஸ்ருஜத் பரபு: நாராயணம்புநர்ப்ரஹ்மாப்ரஹ்மணஞ்சபுநர்பவ: ஏவம்கல்லேஷா கல்பேஷாப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேசவரா பரஸ்பரஸ்தாஜ்யந்தேபரஸ்பரஜயைஷிண: தத்தத்கல்பாந்தவ்ருத்தாந்தமதிக்குத்யமஹர்ஷிபிப்ரபவ: கத்யதேதேஷாம்பரஸ்பரஸ்புத்பவாஇதி” என்கிறவாக்கியத்தால் பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ராதிகள் சிவனால் படைக்கப்பட்டார்களென்றும், படைக்கப்பட்டவராகிய மூவரும் சுற்பங்கடோறு மாநிமாநிப் பிரமணிதத்து விஷ்ணுவு முருத்திரனுந், விஷ்ணுவினிப்த்

தப் பிரமண முருத்திரனும், உருத்திரனிடத்துப் பிரமணம் விஷ்ணுவும் பரசிவாஞ்ஞாவசத்தராய்ப் பிறக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் மூன்றுமூர்த்திகளும் அகாரணர்களென்றும், இவர்களைக்கடந்துநின்ற துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்வகாரணரென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தநியாயங்களால் “ஏகோஹவை நாராயணஆஸீத்” என்றுரைத்தவாக்கியம் கற்பபேதத்தைநோக்கியென்றுபெறப்பட்டதனால் நாராயணனுக்குச் சர்வகாரணத்வசித்தி கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றென்க. “ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே” என்கிறசுருதியால் சிருட்டிக்குப் பூர்வம் பிரம்ஹதேவரொருவரே வர்த்தித்தாரென்று பெறப்பட்டதனால் அக்காலத்தில் நாராயணன்முதலியவர்க ளில்லாதவர்களாய்ப் பின்பு அவராலேயே யுண்டானவர்களாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இங்கே பிரம்ஹதேவனே காரணனென்று கூறப்பட்டதனால் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரணனென்று சாதிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டதென்க. இப்படிச் சுருதிகளில் விரோதமாய் நாராயணனே காரணனென்றும், பிரம்ஹதேவனே காரணனென்றுக்கூறிய தென்னையெனின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்ஹிதாவாக்கியப்படிப் பரமசிவனுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் ஒருவரிலொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவரு முண்மையால் அந்தந்தஸ்து திப் பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்காரணர்களென்று கூறியதென்க. இந்தநியாயங்களால் “ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்” என்கிறவாக்கியம் சூக்குமசிருட்டியனந்தரத்தில் தேவாதிஸ்தூலசிருட்டிக்குப் பூர்வம் நாராயணனொருவனேயிருந்தானென்று சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. ஆகவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிருட்டிக்குக் கர்த்தாவாய் நாராயணவியதிரித்தமாகிய தேவதையொன்று வேண்டுமாயை யால் பிராகுப்தகவேதாசுவதாராதர்வசிராஸ்சிகாத் யுபரிஷத்துக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிருட்டியும், விஷ்ணுவாதி மூர்த்தித்திரய சிருட்டியும் சிவபெருமானாலேயே யுண்டாயிற்றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. “யதாதமஸ்தம் நதிவாநராத்ரிநஸந்நசாஸஞ்சிவஏவகேவல்: என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால் தமோமாத்ராவசேஷமாகிய சிருட்டிக்குப் பூர்வகாலத்தில் சர்வகாரணராகிய சிவபெருமானொருவரே யிருந்தாரென்று பெறப்பட்டதனால் மேலதர்வசிகர்வாக்கிய வுண்மைப்படிப் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதிகள் அந்தச் சிவபெருமானாலேயே படைக்கப்பட்டார்களென்று சாதிக்கப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தில் “சிவஏவகேவல்:” என்று சிவனொருவனுக்கே சத்பா

வங்குறி “ஏவ” என்று இதரவியவச்சேதம் வெளிப்பட்டதனால் சதசதாத்தமகமாகிய பிராக்ருதாப்ராக்ருதகுச்சம்ஸ்தூலஸ்ருஷ்டிக்ருக்குமுன்பு சிவபெருமா நொருவரேயிருந்தாரென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம் அவர்க்கே சாதிக்கப்பட்டது. சிருட்டிக்குப் பூர்வம் எப்படியவரொருவரே யிருந்தனரோ அப்படியே சர்வசம்ஹாரகாலத்தும் அவரொருவரேயிருந்தாரென்று கூறும் சாபாலசுருதியையிண்டுதகரிக்கின்றோம். “ப்ரத்யக்ஞநஸ்திஷ்டதி ஸஞ்சகோ சாந்தகாலே ஏகவெருத்ரோநத்வீத்யாயதஸ்தே நப்ரஹ்மநஸ்திஷ்டதி நஸூர்யோக்நாத்நிசந்த்ரதாரகா” என்கிறவாக்கியத்தால் சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியாருமில்லையென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்திரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றும்மில்லையென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் புனருத்தவம் ஒடுங்கினவிடத்தினின்றே மீளவுண்டாமென்னு நியாயத்தால் சர்வஜகத்காரணப்பிரபு சிவபெருமானெயென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனால் சிருட்டிக்குப்பூர்வமும் பின்னுமிருந்தவர் ஸ்ரீ சிவபெருமானே யென்று நாட்டப்பட்டது. “ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்” என்கிற வாக்கியத்தையும் “ஏகவெருத்ரோநத்வீத்யாயதஸ்தே” என்கிறவாக்கியத்தையும் பகுத்துணருமிடத்து நாராயணரொருவரேயிருந்தாரென்றும், உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியாருமில்லையென்றும் பெறப்பட்டதனால் “நத்வீத்யாயதஸ்தே” என்னும் விசேஷார்த்தத்தால் நாராயணப் பிரதிபாதகசுருதி பாதிக்கப்பட்டொழிந்ததென்க. “ஏகமேவாத்விதீயம்ப்ரஹ்மா” என்கிறசுருதியால் பிரம்ஹமொன்றேயொழிய இரண்டாவதொன்று மில்லையென்று பெறப்பட்டதுபோலும் “ஏகவெருத்ரோநத்வீத்யாயதஸ்தே” என்கிற சுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவ தியாருமில்லையென்று பெறப்பட்டதனால் பிரம்ஹபத ருத்ரபதங்கள் பரியாயபதங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அந்தப்பிரம்ஹம் ருத்ரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்டதாகையால் தத்வியதிரேகமாகிய நாராயணசப்த வாசகசுருதியால் ஜகத்காரணத்வம் கூறவந்தது நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனினைத்தமாத்நிரத்தில் பிரமன், அக்னி, ருத்ரன் முதலியவர்களுண்டானோடு ஒன்று பிரசங்கித்தமுதார. மேல்விவகாரங்களால் நாராயணனிடத்து ஸ்தூலசிருட்டி கற்ப்பேதத்தா லுண்டாமென்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்

கின்றோமாகையால் அதுவும். பூர்வபட்சமாயிற்றென்க. “நதல்யக
கீர்த்திபதிரஸ்திலோகே நேசசிதாதைவசதல்யலிங்கம் நகாரணம்காரண
நாமதீகோ நதல்யககீர்த்திபதிரஸ்திலோகே” என்கிற சுவைநாசவதர
வாக்கியத்தால் அந்த வருத்திரமூர்த்திக்குப் பிரபுவானவனும், ரக்ஷ
கனும், லோகத்தி லொருவருமில்லையென்றும், அவருக்கு ஜன்மஸ்
தானமும், காரணமுமில்லையென்றும், அவர்காரணங்களுக்கெல்லாம்
பிரபுவானவரென்றும், அவர்க்கு உற்பத்திகாரணமானவர்க ளொரு
வருமில்லையென்றும், அவர் ஆகாசாதிபதியென்றும் பெறப்பட்ட
தனால் நாராயணனிடத்து ஸ்ரீ நுத்திரமூர்த்திபிறந்தாரென்று அழ
வந்தது முழு மூடத்தன்னையாயிற்றென்க. இதனால் நாராயணனி
டத்து உருத்திரன் பிறந்தானென்னும் வாக்கியம் திரிமூர்த்திகளிட
லொருவராக உருத்திரமூர்த்தியைக் கூறப்பேதத்தா லுணர்த்துமே
யன்றித் துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவமூர்த்தியை பொருட்போதுமுண
ர்த்தாதென்க. “பிரம்ஹேஷ் ஸ்ரீநுத்திரமூர்த்திரஸ்திலோகே நகாரண
ம்காரணநிபுந்தரோபபாது” என்று மேல்விவகரித்த சுருதிவாக்கியத்
தால் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திராதிகள் பரசிவமூர்த்தியா லுண்டா
க்கப்பட்டவர்களென்று பெறப்பட்டதனால் பூர்வோத்தர சம்பந்தா
சம்பந்தங்கள் தெரியாமல் பூர்வபட்ச சுருதிகளைக்கொண்டு விஷ்ணு
பரமம்யம் நாட்டவந்தது விவகளுனியமென்க.

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம விபாக்யானத்தில் பிரம்ஹருத்ராதி
களே ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்த
தால் நிச்சயித்துக்கூறியமுதல். அந்த விபாக்யானஞ்செய்தவர்
சுவநாசாரியராகையால் அது ஓளபசாரிகாமேயன்றி வாஸ்தவ
மாதென்க. எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய செளந்தரியல
ஹரியில் விஷ்ணு பிரம்ஹாதிகள் நாசமானகாலத்தும் உருத்திர
மூர்த்தி நாசமில்லாதவராயி ருக்கின்றாரென்று கூறியவாக்கியத்தை
பேஷ்டங்களில் (௧௭) வது பக்கத்தி லுதகரித்திருக்கின்றோமாகை
யால் அவருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் வெளிப்பட்டது.

“வேதாஞ்சகன் மால்புரத்தான் வேகசண்டகு பேரளோ
டாதிவெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந்தமி லாததோர்
நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நாணுறுந்திற மாதலால்
நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே.”

என்கிற விபாக்யையாலும் அதனுண்மையைத் தெளிவாராக.
“விஷ்ணுப்ரஹ்மானமிந்த்ரஞ்ச யமந்யாந்ஸுராதிய மதோநிக்ருஹ்ய

ஹாதே ஹாதிந்யூச்யதேபுதை” என்கிற நாமநிர்வசனத்தால் விஷ்ணு, பிரமன், இயமன், இந்திரன், தேவர்கள் முதலிய சமஸ்தமான பேரையும் சம்ஹரிக்கிறபடியால் ஹாநென்னும் பெயர்வந்ததாக மேலே,ர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டதானும், மேலிடங்களில் (உச) வது பக்கத்தில் காட்டிய பைப்பலாத வாக்கியத்தாற் சமஸ்தாண்ட சரா சரங்களையும் தமது நெற்றிக்கண்பொறியொன்றினால் சுட்டெரித்து விட்டு மீண்டுஞ் சிருட்டிப்பதும், சிருட்டித்தவைகளை ரக்ஷிப்பதும், ரக்ஷித்தவைகளைச் சம்ஹரிப்பதுமாகிய ஸ்வதந்திரபிரகடனாத்த லீலைசெய்கின்றாரென்று பெறப்பட்டதானும், சர்வசம்ஹாரகர்தா ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. பரமசிவனு லுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளில் பிரமனுக்குச் சிருஷ்டியும், விஷ்ணுவுக்குச் சிருட்டியுந்தியும், உருத்திரமூர்த்திக்குச் சிருட்டியுந்தியுஞ் சம்ஹாரமுமாக அதிகாரநிர்வாயமாகையால் சர்வசம் ஹாரகிருத்யம் விஷ்ணுவாசுரிதேவர்களுக்கு வேதங்களில் யாண்டுங் கூறுதென்க. சம்ஹாரகர்த்தா உருத்திரமூர்த்தியே பென்று சமஸ்தவேதங்களாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டதன்றியும், பிரமனைச் சிரத்தையரிந்தும், மன்மதனை முழுதுமெரிந்தும், இயமனை மார்பிலுதைத்தும், சூரியனைப் பல்லையுடைத்தும், அக்னியைக்கையைமுறித்தும், சர்வஸ்தியைமூக்கையரிந்தும், இலக்குமியை நாய்கையரிந்தும், விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களில் மீனைக் கண்ணைப்பிடித்தும், ஆமையை ஒட்டைப்பறித்தும், பன்றியைக் கொம்பைமுறித்தும், சிங்கத்தைத் தோலையரித்தும், வாமனனை எலும்பையுடைத்தும், அவைகளைத் தமது திருமேனியிற்றறித்தது மன்றிப் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய சிரங்களை மாலையாகப்பூண்டு, அவர்களைச் சுட்டெரித்த சாம்பலே மேலேயணிந்தும், விஷ்ணுவைச் சூவுத்திக்கொத்து விளையாடியும், இவ்வாறே சமஸ்த்ததேவர்களையும் திக்கெடுத்துவருகின்றாரென்பது சர்வப்பிரசித்தியாகையால் சர்வசம்ஹாரகர்த்தா சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. “பாதேவிஷ்ணுவினோசனம் கபிதடேமாத்யந்ருஹிம்ஹாலிநம் ஹரேகூர்மவிரோகரம்புஜதலேகம் காளநாமாயுதம் சூலாக்ரேசவகேசவம் ஹர்ஜிரோமாலாஞ்சபிப்ரதீஸ்தாஹ்யேவம்விஷ்ணுமயம்ஸதாசிவவபுஸ்தத்யந்நிதே” என்கிற வாக்கியத்தால் சிவனுடையபாதத்தில் விஷ்ணுவினுடையகண்ணும், இடையில் மதம்பொருந்திப் சிங்கத்தோலும், ஹாரத்தில் ஆமைத்தலைகளும் ஹஸ்தங்களில் திரிவிக்கிரமனுடைய முதுகெலும்பும், சூலத்துச்சிபில் சவஸூபமான கேசவனுடலமும், மார்பில் விஷ்ணு சிரோ

மாலையும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்று பண்டிதர்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்று கூறுமாற்றானுமறிக.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

“கறைகொண்டருவத் தலையினுங்கையிற் கபாலத்தினு
நடைகொண்டபங்கயப் பொற்றாளினையினு நாங்கன்கண்டோ
மறைகொண்டதென்கரு வைப்பெருமானுக்கு மாயவனார்
நிறைகொண்டபேருட லும்பசுஞ்சோரியு நீன்கண்ணுமே.”

என்றுவரும். ஆன்றோர்வாக்கியங்களாலு மறிந்துணர்வாராக, இன்னு மிந்தவிஸ்தாரத்தைப் பாகவதம், ஸ்காரந்தமுதலிய புராணங்களிற் காணலாமன்றியும், பைப்பலாதத்தானும் அறியலாமென்க. சிவபெருமானிடத்தாநிக்ரகானுக்கிரகம் பெருதவர்கள் தேவசமு கங்களில் ஒருவருமில்லையாகவும், அவர்களு ளொருவராகிய விஷ்ணுவை நிக்கிரஹ கர்த்தாவென்று சொல்லவந்த ஏழைமதிக்கு விசனப்படவேண்டியிருக்கின்றது. விஷ்ணுவால் நிக்கிரகமடைந்த தேவர்க்க ளொருவருமில்லையாகவும்; தேவர்க்களாலும், ராக்ஷசர்களாலும், மனுஷ்யர்களாலும் பலமுறை யபசயப்பட்டோடி யொளித்திருந்த விஷ்ணுவைச் சம்ஹாரகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது வீண்வழக்காய் முடிந்ததென்க. “அதக்ஸமாதுக்யதேமஹேசுவரஃ யஸ்ஸர்வாந்லோகாந்ஸம்பக்ஷஸ் ஸம்யஜ்ஜ்ஞஸ்ரம்ஸ்ருஜத்வாலயதி வாதஸ்பாநு:க்யதேமஹேசுவரஃ” என்கிற அதர்வசிகாவசனத்தால் சர்வவிசுவத்தையும் பக்ஷிக்கின்றவனும், ரக்ஷிக்கின்றவனும், ஸ்ருஜிக்கின்றவனும், தன்னிடத்தில் வசிக்கச்செய்கின்றவனுமாகிய காரணத்தாலேயே மஹேசுவரனென்று சொல்லப்படுவான் என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சிருஷ்டிஸ்திதிலயகாரணங்கள் மஹேசுவரசப்தவாச்யனாகிய ஸ்ரீகுருத்திரமூர்த்திக்கே யுரிமையென்று சாதிக்கப்பட்டது. “அந்நிபாஹ்மாரஸோவ்ஷணூர் போக்தாசைவமஹேசுவரஃ ஏவம்த்யாந்வாத்வீஜோபுஞ்சந்நந்நதோஷைந்நலப்யதே” என்னு மிந்தமந்திரத்தால் அன்மம்சிரம்ஹாவென்றும், சாரம்விஷ்ணுவென்றும், புகிப்பவர் மஹேசுவரரென்றும் பெறப்பட்டவுண்மையானும், சர்வகாரணத்வசிகத்தி வெளிப்பட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிறபெருகும்.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், சங்கத்தாரைவென்ற காலையில் ஔவையாரருளிய “ஐயம்மென்” என்னுந் திருவெண்பாவில் “தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரே” என்றுவரும் வாக்கியத்

தால் விஷ்ணுபரஞ் சாதிக்கவந்தார். ஓளவையார் என்னு மருட்பெ யர்சாத்தி எமதன்னையா ரவதரித்தகாலையில் “இட்டமுடனென்றையி லின்னபடியென்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ்செத்து விட்டானே - முட்டமுட் டப், பஞ்சமேயானாலும் பாரமவனுக்கன்னாய், நெஞ்சமேயஞ்சாதே நீ.” என்று தத்வார்த்தத்தைவெளிப்படுத்திய சற்சாம்பிரதாயத்தை யாவ ருமறிவாரன்றியும் “சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க், கபாயமொரு நாளூரில்லை-யுபாய, மிதுவேமதியாகு மில்லாதவெல்லாம், விதியே மதியாய் விடும்.” என்றருளிய திருவாக்கா லும் “தெய்வமொருவனே யென்றுணரவ ல்லீரேல்.” என்று கூறவந்தது சிவபெருமானே யுணர்த்துமேயன்றி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்க்களையுணர்த்துமென்பது பரிமாசாஸ்பத மாகுமென்க. “சிவத்தைப்பேணிற் றவத்திற்கழுஞ்.” என்று கூறிய வாக்கியத்தால் தவச்சிரேஷ்டர்களால் பேணத்தக்கவர் ஸ்ரீசிவபெருமா னே யென்று பெறப்பட்டதனால், “எல்லார்க்குமொன்றே சிவமாவதெ ன்றுணர்ந்த, பல்லோர்க்குமுண்டோபவம்.” “ஆயுமிரவியுமொன்றேயனைத்து யிர்க்கும், ஆயுங்காலொன்றேசிவம்.” என்று அவரருளிய வாக்கியங்க ளாலும், “தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்.” என்னும் வாக்கியம் சிவபரமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. ஆயின், “திருமாலுக்கடிமை செய்.” என்று கூறிய தென்னையெனின், சைவத்தில் ஞானபூசையில் வைத்துப்பூசிக்குஞ் சத்தகுரவருள் விஷ்ணு வொருவராகலானும், ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் விஷ்ணுமுதலியவர்களை வழி யடியாராகக் கூறியிருத்தலானும், விஷ்ணுபக்தி சைவர்களுக்கு நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டதென்க.

சிவதத்வவிவேகவிருத்தி.

“திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி
செவ்வேளாதித்
தருமமுது குரவருக்குந் தனதருளா லாகிரியத்
தன்மைநல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம்
மலரும்வாய்ந்த
வருவழிகுந் குறுகையுந் காட்டியரு டருஞ்சிவனை
யுளத்தில்வைப்பாம்.”

திருவாசகம்.

“காணுர்புலித்தோ லுடைதலுண்காடுபதி
யாலவனுக்கிந் காட்படுவாராரேம.

யானுலுங்கேளா யயனுந்திருமாலும்
வானுடர்கோவும் வழியடியாட்சாமலோ.”

என்றுவரும் உண்மைவாக்கியங்களை சான்றாமென்க. இதனால் விஷ்ணுபக்தி தோஷமில்லாததென்றும் அது பாஞ்சராத்திர மார்க்கம்பற்றிச்செய்வது விருத்தமென்றும், சிவாகமம் விதித்தபடிச்செய்வது தக்கதென்றுஞ், சாதிக்கப்பட்டது. இப்படிவிசாரித்தறிவதொழிந்து திருமாலுக்கடிமை செய்யென்றது அவரைப் பரமென்றுகூறியதாக மயங்கிப்பழவந்தது மாய்ந்ததென்க. “யத்பராதாம் புஜபூஜயாஹி ரபுதரீக்யோயதங்கீரயாரீகீச நாதாரியாபூத்கமலாவிதிப் பப்ருத யோஹ்யரீக்யாயதாஜ்ஞாவசாத் தங்காலாந்தகமந்தகாந்தக முமா காந்தம்முஹுஸஸிந்ததம் ஸந்தஸ்வாந்தஸரோஜராஜி சரணும்போஜம் யந்தீயாதாரத்” என்கிற சூகசம்ஹிதாவாக்கியத்தால் எந்தமஹாதேவனுடைய ஆக்ஞாவசத்தராய் அவனுடைய ஸ்ரீபாதத்தையர்ச்சித்து விஷ்ணு, லட்சுமி, பிரம்ஹாமுதலிய சமஸ்ததேவர்க்களும் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்க யோக்யதையையடைந்தார்களோ, அப்படிப்பட்ட காலாந்தகனும், அந்தகாந்தகனும், உமாகாந்தனுமாகிய ஸ்ரீ பரசிவப்பிரபுவை ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ளவனாகச் சிவஞானிகள் தியானிக்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுபக்தி நிரப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

“வாழ்த்துவதும்வானவர்கடாம் வாழ்வான்மனநின்பாற்
ருழ்த்தவதுந்தாருயர்ந்து தம்மையெல்லாந்தொழுவேண்டிச்
சூழ்த்துமதுகரமுரலுந் தாரோயைநாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப்பதுத்திவொன் யானுமுன்னைப்பரவுவனே.”

என்றருளிய வாதஜ்ஞாதிகள் திருவாக்காளும் உண்மைவெளிப் பட்டதென்க. மேலிரண்டு வாக்கியங்களாலும் சமஸ்ததேவர்க்களும் சிவாராதனத்தால் உலகத்தவர்கள் தம்மைவழிபட்டொழுகும் பெரும் பாக்கியத்தை யடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் திருமாலுக்கடிமைசெய்யென்னும் வாக்கியத்தாலெமக்கொருவிரோதமுமின்றென்க. இதுமட்டோ, “ததாகஸ்தீயாதிழநயோ துர்வாஸா நந்திகேசுவர: மஹாகாபோதஜீதிச்ச பாணிநீச்சகணதய: ஸ்கந்தோப்ருங்கிரீட்டிரீவீர பத்ரகீசப்ரதமாதய: அஜோஹிஸ்ஸஹஸ்ராகேஷா பாணஸுரதசாநநொ வசிஷ்டருருவால்மீகி பரத்வாஜாச்சகேவதம: ஓதேபரமசைவாச்ச பஜந்தீபரயாழதா” என்கிறவாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், துர்வாசகர், நந்திகேசுவரர், மஹாகாளர், தஜீசி, பாணினி, ஸ்கந்

தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இர்திரன், பாணசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வால்மீகர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், மற்றும் சிவகணத்தலைவர் முதலியவர்களைப் பரமசைவர்களாய்க் கொண்டு தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்திருப்பதானும் ஓளவையாரருளிய விஷ்ணுசம்பந்தமானவாக்கியம் சமர்த்திக்கப்பட்ட தென்க. ஓளவையென்பவர் சுத்தசைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வத்தினையுடையவென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லுமன்றியும், சைவர்களல்லாத மற்றைப்புறச்சமயிகளும் அவரைச் சைவகிரோமணியென்று சொல்வாராகவும், விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம் அநியாமை யாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் “எண்ணெழுத்திகழேல்.” என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தை யிகழாதேயென்று சொன்னதாக எழுதித்தொலைத்தார். கற்றறிந்தவர்களெல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும் என்று பொருள்கொண்டிருப்பார்களன்றியும், அது ணுண்மைதோன்ற “எண்ணுமெழுத்துக்கண்ணெனத்தகும்.” என்று ஓளவையாரே கூறியிருக்கின்றாராகலானும், இவர்க்கோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவதேவரும், “எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டெ - கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு.” என்று தெள்ளிதிற் கூறியிருக்கின்றாராகலானும், “மையறநு - மெட்டெழுத்தை யோதியிடுவார்மண் ணெப்பொழுதுங், கட்டுரைக்கவென்னக் கௌதமனா, ரிட்டபெருஞ் - சாபத்தியல்பு.” என்று இரட்டையரால் புறக்கணித்துரைக்கப்பட்ட எட்டெழுத்தையே ஓளவையார்சொல்லவந்தாரென்பது அவதிவாசகமாய்முடிந்ததென்க. அவனது அஷ்டாக்ஷரமந்திரசெபம் மோக்ஷசாதகமென்று கூறியழுதாரே! தனது ஊகத்தை வாயைத்திறவாமெருக்கக்கூடாதா? சி!சி! தூர்க்கந்தம் வீசுகின்றதே! இப்பேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது? பிரணவத்தைக்கழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமன்றி அஷ்டாக்ஷரமென்பது விருத்தமாகுமே! நாராயணநிராமங்கள் மந்திரராஜமாகிய பிரணவத்தைச் சிரசிற்றாங்கிக் கொண்டதினுலேயே ஜபமேரக்யதையை யடைந்தனவன்றி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைப்போல் பிரணவசகிதமாகாமலே வர்த்திக்கும் விசேஷமுடையனவன்றும். பஞ்சாட்சரமோவெனின், சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும் லவணம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லையோ, அதுபோல் பிரணவங்கூடாமலே முக்திப்பிரதாயகமென்று சத்துக்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். “ப்ரணவம்சதருக்ரியம் ததாதர்

வசிரச்சிகா தேஷாம்ஓயோஜபஃ புத்ர ஸ்வாத்யாயகுதிர்ந்திதஃ என்கிற பிரமாணவாக்கியத்தால் ஒங்காரமும், ஸ்ரீருத்திரமும், அதர்வ கிரஸ்சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளிப்பட்டதனால் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிச்சயிக் கப்பட்டு நாராயணநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சேர்த்துக் கொண்டதாய் பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷரத்திரயாத் மகபிரம்ஹவாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோக்யமல்லாத மந்திரங்களிற்சேர்த்து அனுட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. விஷ்ணு, நாராயணநாமந்திரங்கள் பிரணவத்தையன்னியில் ஸ்வதப்பிரமாணங் களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுகூஸ்க்கள் அவற்றைப் பரித்யஜிப்பாரென்க. மானவபுராணத்தில் “நாராயணநாமாநி வ்ஸ்ருஜ்யநவிசாரதஃ ஜபேச்சிவாநாமாநி ஸ்த்யோமுகீந்தியதீச்சஸ” என்கிறவாக்கியத்தால் சத்யோமுக்தியடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையுடையவர்கள் நாராயணநாமங்களைவிட்டு விசாரமின்றிச் சிவநாமங்களைச் செபிக்கக்கடவர் என்று பெறப்பட்டதனால் இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியினுடைய தெளர்ப்பல்யம் வெளிப்பட்டதென்க. பிரணவத்தைச் சேர்க்காதபட்சத்தில் ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானத்வமும் நாராயணநாமந்திரங்களுக்குச் சம்பவிக்காமையும், பிரணவமில்லாமலே ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானத்வமும் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரிக்குச் சம்பவித்திருப்பதுமாகிய வுண்மையால் எங்கள் அஷ்டாக்ஷரி மோக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்ட தெளர்ப்பலிய மந்திரத்தையே ஓளவையார் விரும்பவந்தாரென்றுதொடுத்த வீண்வழக்கும் விட்டொழிந்ததென்க. மேல்நியாயங்களால் ஓளவையார் இவர்க ளெட்டெழுத்தைக் கூறியதில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் எண்ணெழுத்தென்பதை எண்ணுகின்ற எழுத்தையென்று பொருள்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாட்சர செபத்தைக் கூறினாரெனினும் நிரப்பாதகமாய்ப்பெறப்படும். “சிவாயநம” என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துண்மையைக் கூறியிருக்கின்றாராகையால் எமதுவாசகம் பிழைபடாதென்க. “அகஸ்யராமாநிபிராந்ருதந்வா தமுஷ்யமந்நீரஸ்யசவையதிகந்வாத் பரஸ்யதந்வஸ்யசவாசகந்வாத் நமச்சிவாயேநிஸ்தாஜபந்வம்” என்கிற பிரம்ஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், ஸ்ரீராமபத்திரர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபத்தியான பராளாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம்பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந-ம-சி-வா-ய என்னு

மைந்தெழுத்துண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. இதனால் ஜபயோக்ய மாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஒளையார்க் குடன்பாடன்றி இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியைமறந்துங் கூறின நிலையென்க. இவர் செய்தருளிப் “வினயகரகவல்” என்னுநாலில் “சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலுக்கப்பாலா ய்க், கணுமுற்றிநின்ற கரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுற்றும் விளங்கநிறுத்திச் கூடுமெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொருட் னனை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தேனையா ண்டு, வித்தகவினாயக விரைகழல்சானே” என்றருளிஇராகலின் ஸ்ரீபஞ் சாக்ஷரசெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று அவருடைய நிச்சயம் வெளிப்பட்டது. இன்னு மிவ்வாறு பலபிரமாணங்க ளுண் டாமாகலின் அவற்றைச் சற்றேனும் போசியாது எண்ணெழுத்தெ ன்பதற்கு அஷ்டாக்ஷரமென்றழவந்த பேரிழவு தொலைந்துபோயிற் றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில், “சக்கரநெறில்” என்கிற வாக்கியத் தால் சக்ராங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபத்திரெறி யில் நிற்கவேண்டுமென்று சொன்னதாக அழுவந்தார். இப்படி அன் னிய சமயநூலில்வந்துவிழுந்து தலைபடித்துக்கொள்ள இவர்க்கெ ன்னை தலையெழுத்தோ அறிகிலம். சக்ராங்கிதமார்க்கத்தைக்கூறின ரென்னுமிடத்துத் தாமுமநெறிநின்றாரென்பது தானேபோதரும் ஆகவே, அவர்க்கு நாமத்தைச்சாத்திச் சூடுபோட்ட ஆசிரியர்வேண் டும். அவரியாவர்? அன்றியும், “சங்குநெறில்” என்றும், “நாம நெறில்” என்றும் ஏன் கூறுதுவிடுத்தனர். சக்கரத்தைக் காட்டி லும் நாமம்போடுகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட்டல்லவோ சடவே ண்டும்? சைவத்தை நீற்று நெறியென்று கூறுவது பிரசித்தியாமே! அதுபோல் நாமநெறியென்றுகூறுவது அத்தியாவசியமாகவும், அத னை ஏன்விடுத்தனர்? அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “நீறில்லாநெற்றிபா ழ்” என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சத்தசைவசிகாமணி யென்பது பெறப்பட்டிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக் காட விவரை பேசின துன்மார்க்கரியாவரோ அறிகிலம். சூடுண்ட பாலிகளைக் கண்ணினால்பார்ப்பதும் பெருங்குற்றமென்று சமஸ்த நூல்களுங் கூறுமாகவும் அப்பிரமாமியு சித்தமான பட்டை நாமஞ் சாத்திச் சூடுபோட்டுக்கொள்ளுகிற மார்க்கத்தையே ஒளையார் கூறவந்தாரென்பது அவதீவாசகமா யொழிக்கத்தென்க.

இனி “சங்கசக்ரமிருதாயஸ்து குர்யாத்நாபநகர்மணு ஸகூத்ரஸ்த் பஹிஷ்கார்யஸ் ஸர்வஸ்மாத்விஜகர்மணு:” என்கிறவாக்கியத்தால் எவன்மிருத்திகையினாலும், தபனகாரியங்களாலும் சங்கசக்ரமுத்திரைகளைத் தரிப்பானே அவன் சூத்திரனைப்போல் சமஸ்த கர்மங்களிலும் திரிஜிக்கப்படுவானென்றும் “யதாச்மசாகநங்காஷ்ட மார்ஹம்ஸர்வகர்மஸு சங்கசக்ராத்யங்கநஞ்ச நுத்த்யகீதா திகந்ததா” என்றேவாக்கியத்தால் கடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சர்வகர்மங்களிலும் எப்படி அயோகப்படுமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசக்ர முத்திரைகளைத் தாங்குபவர்களுந், தாசர்களென்கிறபேரால் கோணங்கிக்கூத்தாடித்திரிபவர்களும் பரித்யஜிக்கப்படுவாராக என்றும் விஷ்ணுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருத்தலால் சக்ராவகிதமார்க்கம் சர்வோத்கர்ஷமென்று சாதிக்கவந்தது கண்டிக்கப்பட்டதென்க. “ப்ராஹ்மணோயதிமோஹாத்வா தாபயேத்வஹ்நிமுத்ரயா நகர்மாந்ஜேஹாபவேத் த்ர ஸவைபாஷண்ட ஸஞ்ஞ்ஞித்:” என்கிற வாயுசம்ஹிதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ்ஞானத்தினாலே சங்கசக்ராதிமுத்திரைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுவானே அவன்கர்மங்களுக்கு யோக்யனாகாமற் போகிறதந்தவிரப் பாவண்டென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் என்றும், “வேதேஷுயஜ்ஞபாகேஷு யஸ்யாஸுஸ்யதிகாரிதா ஸ்தாபஸித்வாச்சக்ராதீந்தாரயேத்துபுஜத்வயே” என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனுக்கதிகாரமில்லையோ அவன் இரண்டுபுஜங்களிலும் சங்கசக்ராதிசின்னங்களை தரிக்கத்தக்கவன் என்றும், “ப்ராஹ்மணோயதிமோஹேந தாரயேத்தப்தமுத்ரிகா: தஸ்யதர்சகமாத்ரேண குர்யாத்ஸுமீர்யாவஸோகம்” என்கிற ஷே புராண வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அக்னிதப்தங்களாகிய முத்திரைகளைத் தெரியாமையால் தரித்துக்கொள்ளுவானே அவனைப் பார்த்தவுடனே அந்தப்பரவ நீங்கும்பொருட்டுச் சூரியதர்சனம் பண்ணவேண்டும் என்றும், “பூர்வஜஸ்துதங்கத்த்வா சங்கசக்ராதிரி ப்ருத்நதஸ்யநிஷ்குப்திர்வாபி ஸநாதநாந்வரதாதிரி” என்கிற ஷே புராண வாக்கியத்தால் எந்தவிப்பிரன் அக்னிதப்தங்களால் சங்கசக்ரங்களால் தேகத்தைக் கொளுத்திக்கொள்ளுவானே அஹனுக்கு ஸநாதநாந விரதங்கள்முதலான எந்த ஸத்கர்மங்களாலேயும் பிரகார முண்டாகமாட்டாது என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டுத்தான் இவர்கள் பேரிழவுமார்க்கம் பேதிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும் “சங்கசக்ரகதாபாச சாபதண்டாங்குசாதிரி: அங்கிதாசிரந்த யஸ்யம் பலதப்ராஹ்மணாதமா:” என்கிற சூதசம்ஹிதா வாக்கியத்

தால் சங்கு, சக்ரம், கதைபாசம், தனுசு, தண்டம், அங்குசமுதலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் தூரப்பிராம்ஹணர்களாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்தில் “வேதபாஹ்யேஷு-தந்திரேஷு பாஞ்சராத்ரேஷு-சச்சத்விஜா: பவந்தோதீக்ஷிதாயுயம் யுஷ்மாகம் வம்சஜாஸ்ததா அங்கேஷு-சாங்கிகாயுயம் சங்கசக்ராங்குராதி: பங் தச்ரத்தயாஸார்த்தம் வேதபாஹ்யாத்விஜாதம:” என்கிற வாக்கியத் தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராத்ரீர தந்திரத்தில் திசைஷபடை ந்த நீங்களும், உங்கள் வமிசஸ்தர்களுந், அங்கங்களில் சங்கசக்ரா ங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாக்கினவர்களாய் வேதபாஹ்யர்க ளும், பிராம்ஹணாதமர்களு மாவிர்களாக என்று ததிசுமுனிவர் சபி த்ததாகப்பெறப்பட்டதனும் இவர்கள் சக்ராங்கிதவவபவம் பா ழாய்விட்டதென்க. இப்படித் ததிசு கண்ணுயாதிகளுடைய சாபக் கிரஸ்தராய்க் கிடந்துமூலம் பாஞ்சராத்ரீரப் பெயர்கள் சாபாது குண் யமாகவே சிலகற்பனா வக்கிபங்களைக்கொண்டு மந்தாநிகளைவஞ்சிப் பாராயினும் பரிபாகிகள் மயங்காரென்க. இந்த நிபாயங்களால் சக் ராங்கிதமார்க்கத்தையே “சக்கரநேரிநி” என்று ஓளவையாரருளி யதாக அபார்த்தங்கொண்டு பிதற்றிலந்த முடவாசகம் நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஜபாலசருதியில், “அநாசாரம்ச்ருண்வதாக்கிரித்யா திரா பஸ்மம்க்ருஹீத்வாலிம்-ஜ்யாங்காநி ஸம்ஸ்ப்ருசேத்தத்ரோபரி த்ரிபுண்டரம் தாரயேதப்ராஹ்மணாமயந்தர்மோ ஸ்ரணந்தராணம்” என்கிறவாக்கியத்தால் ஆசாரத்தைவிரும்பும் பிராம்ஹணதி சாதுர் வந்ததாரும் அக்னிமந்திரத்தால் விபூதியைக் கையாலெடுத்துச் சர்வாங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு பின்னர் திரிபுண்டரமாகப் பொ துதர்மமாய் அணிபவெண்டுமென்றும், கைவல்யோபநிஷத்தில் “அத் யாச்ரமஸ்தஸ்ஸக்ருத்திரிபுண்டரம் பஸ்மகாரோத்யோவித்வாந் ப்ர ஹ்மசர்க்ருஹீவாநப்ரஸ்ஸதோயதிர் வாஸஸம்ஸ்கபாதகேப்யஉபபாத கேப்ய: பூதோபவதி” என்கிற வாக்கியத்தால் அத்திபாச்சிரமியா யிருக்கிற பிரம்ஹசாரி, கிருஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சங்க்யசி யென்கிற ஆச்சிரமிகளில் பஸ்மத்தினால் வணுவது ஒருதரம் திரிபு ண்டரதாரணஞ்செய்து கொள்ளுவானெனில் அங்ங் எல்லா மஹாபா தக வுபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனான என்றும் பெறப்பட்டதனால் நீற்றுகெறி வேதோத்தமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வாமனபுராணத்தில், “சதுர்வேதபரோலிப்ரஃ பூதிருத்ராக்ஷிவர் ஜிதஃ யதாசண்டாளபாண்டஸ்தம் ததபாகீரதீஜலம்” என்கிறவாக்கியத்தால் விபூதி ருத்ராக்ஷிங்களைத் தரிக்காத பிராம்ஹணன் நான்கு வேதங்களை யோதினவனாயினும், சண்டாளனுடைய பாண்டத்திலிருக்கும் கங்காசலத்துக் கொப்பாவான் என்றும், “யஸ்யபுரோலேநாஸ்திபூதிர் நாங்கேருத்ராக்ஷிமாலிகா யஸ்யலிங்கார்ச்சனம்நாஸ்தி தஸ்யசண்டாளஜீவனம்” என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுக்கு நெற்றியில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராக்கமும், சிவலிங்கார்ச்சனமுமில்லையோ அவன் சண்டாள சிவனத்தை யுடையவனுவான் என்றும் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே, விபூதி யணியாதவருடைய நெற்றி மூதேவி வாழ்தற்கிடமாகிய பெரும்பாழையுடையது என்று திரஸ்கரித்தவராகிய ஓளவையார் இவர்கள் சுடுநெறியைச் சொல்லவந்தாரென்பது பேடிவாசகமாய் விட்டதென்க.

இனி, “முகேபஞ்சாக்ஷீமந்த்ரம் களேருத்ராக்ஷிமாலிகாபாலே மஸ்த்ரிபுண்டர்ச்ச ஸுருத்ரோநாத்ரஸம்ஸ்யஃ” என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷாமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்கமாலிசையும், நெற்றியில் பஸ்தத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று சொல்லுவதற்கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை என்று மேல் வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால் “வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்தி” என்கிற வாக்கியத்தால்கொண்டு ஓளவையாருடைய சற்சமயமும் சதானுட்டானமும் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் சண்டரியாமற்போகார். உண்மையில் “சக்ரகருநெறிநில்” என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசக்கரத்தின்வழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர் விதந்து கூறுவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, அம்முடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனாலும், மோக்ஷம் விஷ்ணுவாலும் அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராண வாக்கியத்தைக் காட்டியழுதார். ஞானமடைந்தவர்க்கு மோக்ஷம் கைவர்த பொருளாகையால் மோக்ஷாதிகாரம் சிவனுக்கில்லையென்பது அவிவேகமென்க. சிவனையடைந்தவர்க்கு ஞானமாத்ரிமேயன்றி மோக்ஷ சித்தியில்லையெனின், மோக்ஷத்தைப் பயக்காத ஞானம் அவ ஞானமாகையால் ஞானத்தின்பொருட்டுச் சிவனையடைவதும் அவ லமாய்விடுமென்க. சிவனால் ஞானத்தையடைந்து பின்னர் விஷ்ணு

வால் மோக்ஷமடையத்தக்கதெனின், ஞானிகளாயின பிறகே விஷ்ணு வாராதனம் பிரயோஜனமாகையால் ஞானத்தின்பொருட்டு எல்லாஞ் சைவர்களாதல் வேண்டும். இன்னு மிவ்வாறு பலவிபரீதத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்த ஹேயவாக்கிபத்தை இவர்க்குத் தேடிக்கொடுத்த புத்திமான்யாலாரோ அறிந்திலம். ஆகித்பபுராணத்தில்,— “ப்ரஹ்மதிஸ்தம்பபர்யந்தாந் பசுந்பத்வாமஹேக்வரஃ பாசைஃ ரேதைஃ பதிர்த்வேதஃ கார்யங்காரயதிஸ்வயம்” என்கிற வாக்கியத்தால் பதியாகியமஹேசுவரர் தாமேபிரஹ்மாதி ஸ்தம்பபரியந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களால்கட்டிக் காரியங்களைச் செய்கிக்கின்றார் என்றும், “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸ-ரேந்ந்ராத்த்யாஃ பசவஃ பரிகீர்த்திதாஃ தேஷாம்பதித்வாத் தேவேச சிவஃ பசுபதிஸ்மருதஃ” என்கிற வாக்கியத்தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானவர்கள் பசுக்களென்றும், தேவதேவனாகிய பரமேசுவர ரொருவர்தாமே பதியென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் பாசசம்பந்திகளாகிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ்ணுவை மோக்ஷகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது அறியாமையென்க. “ஸ்வதஸ்ஸித்தம்பதித்வம்மே யுஷ்மாகம்பசுதாபிச்ச” என்கிற வாக்கியத்தால் ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப் பசுத்வமும் எனக்குப் பதித்வமும் ஸ்வபாவசித்தமான அநாதிதர்மமென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மையுஞ் சான்றுமென்க.

இனி, “ஜ்ஞாத்வாதந்மருத்யுமத்யேதி நான்யஃ பந்தாலிமு க்த்யே” என்கிற கைவல்யோபநிஷத்தவாக்கியத்தால் சிவஞானத்தால் மிருத்துவைக்கடப்பென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதனால் ஞானகர்த்தா சிவனென்றும், மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணு வென்றும் காட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழ்த்த தென்க. “ஜ்ஞாத்வாசிவம்சாந்திமத்யந்தமேதி” என்கிற சுருதியால் சிவஞானத்தை யடைந்தவர்கள் சந்நமரணப் பிரவாஹதுஸ்தரமர்கிய ஸம்ஸாரதுக்கத்தினின்றும் அத்யந்த சாந்தியடைகின்றார்கள் என்றும், “ஈசம்ஜ்ஞாத்வாஅம்ருதாபவந்தி” என்கிற சுருதியால் சிவபெருமானையே ஜகஜ்ஜந்நாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமென்றும் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முக்தராகின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று வெளிப்பட்டது.

“சிவமான ஞானம் தெளியவொண்கித்தி

சிவமான ஞானம் தெளியுயொண் முத்தி

சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்தே யேகச

சிவமான ஞானஞ் சிவநந்த நல்குமே.”

என்னுந் திருமந்திரவுரையானுந் தெளியக்கடவர். “ஸ்ர்வமந்ய த்பரித்யஜ்ய ஹேயாந்விஷ்ணவாதிகாஸ்ஸுராத் சிவவஸதாத்வேயஸ் ஸர்வஸம்ஸாரநாசகம்” என்கிற பைப்பலாத வாக்கியத்தால் பரித்தஜி க்க வேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்ததேவர்களையும் விட்டுச் சம் ஸாரதுக்க நாசன பூர்வகமாகிய முக்திப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சிவனொருவனேசர்வகாலத்திலுந் தியானஞ்செய்யத்தக்கவன் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீண்வாதம் விட்டொழிந்ததென்க. இன்னும் சுவேதாசுவத ரோப நிஷத்தில் “யதாசர்மவதாநாசம் வேஷ்டயித்யந்திமானவாஃ ததாசிவம விஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தேபவிஷ்யதி” என்கிற வாக்கியத்தால் உலகத் தில் மானவர்கள் எப்போது ஆகாசத்தைச் சர்மமாக மேலே போர் த்துக்கொள்ளுவார்களோ அப்போது சிவனைச்சேவிக்காமல் துக்கா ந்தருபமாகிய மோக்ஷத்தையடைவார்களென்று பெறப்பட்டதன்றி யும், “விஹாயஸாம்பம்சீரநம் யஜ்ந்தேதேவதாந்தரம் தேமஹாகோரஸ ம்ஸாரே பதந்திஹிவிமோஹிதாஃ” என்கிற பாத்தம்பூர்வத்தால் பவானி பதியாகிய சிவனைப்பூசிக்காமல் அன்னிய தெப்பவங்களை யாவர்பூசிக் கின்றார்களோ, அவர்கள் மோகாந்தகர்களாய்க் கோரஸம்ஸாரத் தில் வீழ்ந்தலைவார்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் ஞானமோ க்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று சாதிக்கப் பட்டது. மேல் நியாயங்களால் சிவனால் ஞானமும், விஷ்ணுவால் மோக்ஷமும் சித்திக்குமென்றழவந்த விபரீதஞானம் விலகிவிட்ட தென்க.

இதுபட்டோ, விஷ்ணுமூர்த்தி கபிலராகவந்தபோது புராரியா கிய சிவனிடத்தில் சாங்கிய ஞானோபதேசம் பெற்றனரென்று ஸ்கா ந்தத்தினும், பதரிகாச்சிரமத்தில் நாராயணருக்குச் சிவன் வெளிப் பட்டுச் சிவகேத பதினொரு அத்தியாயமும் உபதேசித்தனரென்று கூர்மபுராணம் உத்தரகாண்டத்தினும், பஞ்சவடிதீரத்தில் அகஸ்தி யரிடத்தில் விரஜாதிகைஷயடைந்த ஸ்ரீராமபத்ருக்குச் சிவன் வெ ளிப்பட்டுச் சிவகேத யுபதேசித்தனரென்று பதுமபுராணம் உத்த ரகாண்டத்தினும், சரஸ்வதிக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் முன்னும் பின்னு மாக ஞானவைபல காண்டத்தையும், பிருஹஸ்பதிபகவானுக்குமுக்திகாண்டத்தையும், பிரம்ஹதேவருக்குப் பிரம்ஹகேதையையுஞ் சிவ

ன்முறையே வெளிப்பட்டருளினரென்று சூதஸம்ஹிதைபினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கு முண்மையால் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானத்தையளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஞானமோகூங்க ளளிக்குஞ் சக்தியுண்டென்று நாமெந்தமதியால் சொல்லத்துணியோம்? இதுநிற்க, விஷ்ணுவால் ஞானமடைந்தவர்களுண்டெனின், அவர்களையின்னாரென்று வெளிப்படுத்தல்வேண்டும். ஒருவருமில்லையாகவும், ஞானதிக்கம் விஷ்ணுவுக்குக் கூறுவது துரபிமானமென்க. கண்ணன் அருச்சுனனுக்குக் கீதாவுபதேசஞ் செய்ததில்லையோவெனின், அந்தஞானம் உபமன்னிய முனிவரிடத்துப் பெற்றதேயன்றிச் சர்வக்ருதையால் ஞானதிக்கங்கூறுவது பொருந்தாதென்க. கிருஷ்ணர் ஞானதிக்கமடைந்தவராயினும் ஆசாரியாதிக்கம் பெறுமையால் அருச்சுனனுக்கு அவருபதேசித்தஞானம் அஸ்திரமாகிமீண்டும் உத்தரகிதையை யுபதேசித்தனர். இப்படி யிரண்டுமுறை யுபதேசிக்கப்பெற்றும் அவ்வருச்சுனன் கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாராதனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியத்தை மேலிடங்களில்(௬௬)வது பக்கத்தில் கூறியிருக்கின்றோமாகையால் விஷ்ணுவுக்கு ஞானதிக்கமுண்டென்பதும் இல்லையென்பதும் புத்திமான்கள் கண்டறியாற்றீபோகார். சிவபெருமானேவெனின், தக்ஷிணாமூர்த்தமாயெழுந்தருளிச் சரகாதிமுனிவர்க்கருளியும், திருப்பெருந்துறையில் குருந்தடியி லெழுந்தருளி வாதவூரடிகளுக் கருளியும், இன்னும்பலவாறு ஞானசிரியத்தலைமைதோன்ற வியைந்து சிம்மயகோலங் காட்டிநின்ற வுண்மையைச் சங்கரஸம்ஹிதை, ஹாலாஸ்யமாஹாத்திய முதலிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்கக்கூடுமென்க. இதுமட்டோ, மந்திரம், யந்திரம், தந்திரம் சிற்பம், வைத்யம், ஜோசியமுதலிய சர்வசாஸ்திர ஞானதிக்கமுஞ் சிவனுக்கே அந்தந்த னூல்களில் கூறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம் நிரஸ்தமென்க. “அஷ்டாதசாநாம்வித்யாநாமேதாஸாம்பின்னவர்த்மநாம் ஆதிகர்த்தாகவிஸ்ஸாக்ஷாச் சூலபாணிர்மஹேச்வர:” என்கிற வாக்கியத்தால் அஷ்டாதசவித்தைக்குங் கர்த்தா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானே யென்று பெறப்பட்டவுண்மையானுந் தெளியக்கடவர். இதுகாறங் கூறிய நியாயங்களால் ஞானதிக்கமே விஷ்ணுவுக்கில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் மோகூாதிக்முண்டென்று நாம் எந்த ஆதரவால் சொல்லத்துணியோம்; ஆயின் விஷ்ணுவை ஆச்சிரயிப்பவர்களடையுங் கதிதாஸியாதெனின், விஷ்ணு

பதத்தை யடைவார்களென்பதில் எமக்கொரு ஆடங்கமுமின்றென்க. அதுமோக்ஷபதமல்லவோவெனின், காலத்திரயத்தினுமன்றும். மோக்ஷமென்பது சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யம் என்று அதிகாரபேதத்தால் சரியை கிரியையோக ஞானங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள் அடையும்பேறாக நிச்சயமாகையால் சரியைக்கே அதிகாரிகளல்லாத விஷ்ணுபக்தர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் உண்மைஞானத்தாலடையுஞ் சிவப்பேற்றினை எப்படியடைவார்கள்? சிவனை ஆரதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்தானத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தாரென்று கூறும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தை மேல் (சூசு) வது பக்கத்திலேதானே கூறியிருக்கின்றோ மாகையால் மோக்ஷபதம் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற் போகார். பாஞ்சராத்திரிகள் விஷ்ணுசாரூப்பியத்தையே பரமமுத்தியென்று கொண்டவராகையால் ஞானத்தின் பிரயோசனமாகிப் சிவசாயுஜ்யப்பேறு அவர்க்குக்கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இங்கே விஷ்ணு சாரூப்பயமென்றது விஷ்ணுபதமென்றாகு இந் தராதிபதங்கள் போலாமேயன்றி மோக்ஷபதமென்பது அறவேநிரஸ்தமென்க.

“கொள்ளென்புரந்தரன் மாலயன்வாழ்வு குடிகெடினு
நள்ளேனினதடியாரொடல்லா னரகம்புகிணு
மெள்ளேன் நிருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிதைவா
வுள்ளேன்பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே.”

என்றருளிய ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கால் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய பதங்களை முமுகூக்கள் கிரும்பாரென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், “கரோமித்வத்பூஜாம்ஸபதிஸுக்தோமேபவலிபோ விதித்வம்விஷ்ணுத்வம்திசஸிகளுதஸ்யா: பலமிதி புரச்சதவாம்த்ரஷ்ட்மேதிவிபுலிவஹந்பகுகிம்ருகதா மத்ருஷ்டவாதத்கேதம்கதமிஹஸஹேஹசங்கரவிபோ” என்றருளிய சங்கராசாரிபர்திருவாக்கால் விஷ்ணு பிரம்ஹாதிபதங்களை யடைந்தால் பன்றியசகவும், ஹம்ஸமாகவும்பிறந்து சிவனுடைய திருவடிஞானத்தை யிழக்கவேண்டி வருமாடலின் அப்பதங்களை கிரும்புவது யுத்தமன்றென்னு நியாயம் வெளிப்பட்டதனால் விஷ்ணுபதமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிப்பவர் விஷ்ணுவேயென்றும், முமுகூக்கள், விஷ்ணுபதத்தையே கிரும்புவார்களென்றுஞ் சொப்பனங்கண்டு பீதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ்சோர்ந்து விட்டதென்க. ஆயின், கண்டாகண்ணனைக் கண்ணன்பால் மோக்ஷமடைகவேன்ற

சிவன் சொன்னதென்னையெனின், பெற்றான் சாம்பனைத் தமதன்ப
ராகிய உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தில் முத்திபெறுகவென்று அருளி
யதுபோலாமேயன்றிக் கண்ணனை மோகஷாதிகாரியென்று கொண்
டல்லவென்க. கண்ணன் சிவதீக்ஷாபரணம்ச் சிவபெருமான்—ந்து
அன்புபூண் டொழுகிவந்த வுண்மைபால் அவன் பெருமைதோன்ற
அங்ஙன மருளியதன்றி பேரில்லைபாம். அவனியும், கண்டபன்ன
னென்பவன் பஸ்மஞ்ச்ராக்ஷ பஞ்சாங்கக் சம்பந்தங்களால் பரம
பவித்திரனும் விளங்கினுனென்பது பிரமாணசிக்தமாகையால் மோ
க்ஷாபியாய் விளங்கும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணர் முத்திகொடுத்தா
ரென்பது ஓளபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. கண்டாகன
னையும், பெற்றான் சாம்பனையும் முறையே கண்ணனிடத்தும், உமா
பதி சிவாசாரியரிடத்தும் முத்திபெறுகவென்றருளியது போலவே
மூலபுருஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளிடத்
தில் சிவசாரூபம் பெறுகவென்றருளிய வுண்மையை மேலிடங்
களில் (கஅ) பக்கத்தில் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அதனைப்
பிரமாண பூர்வகமா யிண்டுதகரிப்பாமென்க “தத்பூர்வம்மஹாவிஷ்
ணு: பச்சிமாலயலங்குகே தபச்சகாரஸாநுப்ய ஸம்பராப்த்யேதுலநோ
ஹி:— சாந்தோதாதாந்தோஜிதக்ரோதோ பஸ்மோத்தூளிதவிக்கரஹ: நத்
ராக்ஷமாலாபரணே நத்ராந்யாயாதத்பர:— ஹ்ருத்புண்டரிகநிலயம்
விசீவாக்ஷம்விசீவநோமுகம் விசீவந: பாதபாந்யநதம் விசீவநபழமாப
தம் ந்யாயாமாநேநீவாராத்ரம் ததாபபரமம்தப: தபஸாதஸ்யஸத்
ஷ்ட: ப்ராஹாவிர்ப்புயநுலந்ந:— வந்ஸயிஷ்டேனாபஸந்தோஸம்வர
ம்வரயஸுவரதத் வமதீயபீர்போஸ்மாகம் பார்வதீயாச்சிவிசேஷத:—
இத்தேவவசச்சுந்வா முராரி: ப்ரீதமானஸ: ப்ரணம்யகிரஜாதீதம் ஸந
ஷ்டவாந்வரழத்தமம்— பசுவந்தேவஸர்வஜ்ஞ விஸ்வேஸ்வரமஸேஷ்வர
ஸாநுப்யம்மஹ்யயீசாந ப்ரஸுததவசங்கர— ச்ருத்வாதுவசநம்தேவ:
ப்ரோவாசமதுஸந்தம் விஷ்டேனாதேஷ்டம்தாஸ்யாமி காலேநைவந
சாஞ்சலா— வைவஸ்வதேந்நரேப்ராபிதேஸி யஷ்டாயம்சுச்சேகலே
மத்பதஸ்தேத்யஸம்பந்த: ப்ரதாஸ்யதஸநுபதாம்— தாவததாஸம்மயத்
ரைவ ஸதாத்ருமஹத்தப: தேசேஷுயத்ரயதாஸத் பதாலயமநத்த
மம்— தத்ரதத்ரச்சலம்பந்தோ துஹாபிஸோபகீநீபாநீஸுதி: த்ராவட்
ஸ்துதிபிரீப்பகித்யா ப்ரீணயிஷ்யதிபாமுதா— உத்ரபாநீச்யாமபிவசீஸ
நோதும்மாமாகமிஷ்யதி அத்ராபிபச்சிமஸ்தானே த்ராவட்ஸ்துதிபிஸ்ஸ
வை— ஸ்துத்வாத்வமதமத்புத்யா த்ரஷ்ட்வாத்வத்பகிதீர்சிதம் ப்ரீண
யிஷ்யதிந்யாலோ மந்மயஸ்த்வம்கதஸ்ததா— த்வத்பகிதகர்வநாசாய
மதஸாநுப்யமவாபஸ்யஸி இதேவேவாந்ந்தவா ஜகாமாபிஷ்டமாண்
யம்:—” என்கிற வாக்யங்களால் பூர்வத்தில் கந்தபச்சிமாலயமென்

கிற விடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சாந்த சமதமாதிகளோடு கோபத்
தைச் செயித்தவராய்ப் பஸ்மருத்ராஷங்கள் தரித்துக்கொண்டு
ஸ்ரீருத்ரபாராயணஞ்செய்து ஹ்ருதயகமலவாசியும், விசுவாஷ்நும்,
விசுவகோமுகரும், அநேகபாணிபாதரும், விசுவரூபருமான பரமே
சுவரரை அகோராதிரம் தியானித்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய
மடையுட்பொருட்டு அதிகமான கவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில்
சூலபாணியாகிய பரமசிவம் அவர் தலத்தால் சந்தீதாஷித்தவராய்
வெளிப்பட்டு ஓ குழந்தாய் விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களா
கும் எங்களுக்கு நீ மிகவும் அன்பனாகையால் நாங்கள் பிரஸன்ன
மானோம் உனக்கெட்டமான வரத்தைக்கேளென்று திருவுளம்பற்று
தலும், விஷ்ணுவானவர் மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானை நமஸ்கரி
த்து, ஓபகவானே! எல்லாமிறித்தவரும், ஜகதீசுவரருமாகிய தேவரீர்
உம்முடைய சாரூப்பிய பதவிபைக்கொடுத்தருளால்வேண்டுமென்று
பிரார்த்திக்கவும், விஷ்ணுவைவோர்க்கு உன்னுடைய இஷ்டமானது
காலதாமசத்தின்பேரில் கொடுக்கப்படுமேயன்றி யிப்போது சித்திக்
கப்பெருது. அஃகெப்போதெனின், வைவசுவதமர்வந்தரத்தில்
(2அ) வது கலியுகத்தில் என்னுடைய பக்தனாகிய சம்பந்தனென்
புவன் உனக்குச் சாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான். ஆகை
யால் நீ எப்பொழுதும் நன்மிதனஞ் செய்துகொண்டிருந்தால் உலக
முயர்ப் பக்தி முத்தி யமுள்வானுடைய சம்பந்தன் குமாரஸ்வாமி அமி
சுததினுவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆலயங்கடோறுஞ்
சென்று என்னைத்திரா விடஸ்ருதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொ
ண்டு இந்தக் காஞ்சியில் பச்சிமஸ்தானமென்கிற இந்தவிடத்
தில் வருவான் அப்போது நீ என்னிடத்தில் சித்தத்தைவைத்து
அவனை நானாகஅறிந்து திவ்யஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து
உன்னுடைய பக்தஜனகர்வாபஹாரகிமித்தமாய் என்னுடைய சாரூ
ப்பியத்தை யடைவாபென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான
மாயினரென்றும், அவ்வாறே நிகழ்ந்ததென்றும், ஸ்காரத்தத்தில்,
சுற்குமாரஸ்ட்லிதையில், காளிகாகண்டத்தில், காஞ்சிமஹாத்தி
யத்தில்சொல்லப்பட்டிருக்கும்வாஸ்தவார்த்தம்வெளிப்பட்டதனால்
ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம் விசேஷமாய்ப் பிரசங்
கிக்கப்பட்டது. மேல்வருத்தாந்தத்தால் பக்தபராஜீனராகிய சிவ
பெருமான் கண்ணனைத் தனது பக்தனென்பதுதோன்றக் கண்
டா கண்ணனை அவன்பால் விடுத்ததேயன்றி முக்திராயகனென்றல்ல

வென்பது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோகூகர்த்தா விஷ்ணுவே யென்றழுதுவரும் மூர்க்கத்தன்மையையினியொழிவாராக. இப்படியே விஷ்ணுவால் மோகூகமடைந்த வொவ்வொருசரிதமும் விவகாரத்தில் அவலமாருமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே விடுத்தன மென்க. இதுகாறும் விவகரித்தவந்த நியாயங்களால் ஞானமோகூகங்களை யளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்று, விஷ்ணுப் பிரம்மாதிகள் அதிகாரிகள்ல்லவென்றும் நாட்டப்பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்முதேவி வாசகத்தில் “பல்வழிகாலம் பயின்ற னீன யர்ச்சிக்கு - நல்லறிவு சந்தே நகும்” என்றருளிப் ஓளவையார் திருவாக்கால் ஞானம் சிவனால் வருமென்பது தோன்ற அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழுதார். அந்த வாக்கியத்தால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாக்கியத்தைச் சுருதிவிருத்தமாய்த் தானுதகரித்தழுத ஹேயவாக்கியத்திற் காதாரமாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டாராகையால் விஷ்ணுவால் மோகூகமுண்டாமென்பதற் குபகரணமான வேறொருவாக்கியமும் ஓளவையார் திருவாக்காகவுதகரித்தல்வேண்டும். மேல்யாம் விவகரித்துக்காட்டிய நியாயப்படியே பாசபந்திகளாகிய பசுசமூகங்களி லொருவராகிய விஷ்ணுவை ஞானாதிகாரியென்றே கூறுதவராகிய ஓளவையார் அவரை மோகூகநிகாசிவென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டோ இல்லையோவென்று தடுமாற்றத்திலிருக்கவும், அவருடைய பக்தர்களுக்கு அந்த பிரதிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசுவிஷ்டணவந்தியா புத்திரக்ககனாவித்தவிபவகாரமாய் முடியுமென்க. இங்ஙனமாகவும், ஓளவையார் திருவாக்கை யாதாரமாய்க்கொண்டழ வந்தது என்போலுமெனின், விட்டிற்பூச்சுகள் திபவொளியைத் தமக்கிடமென்றுகருதி மேல்விழுந்து சாதல்போலவும், ஓரிடையன் தனதாடெனக்கருதி மலையடிவாரத்தி லுலவுங்கரடிபை நெருங்கி அதற்கிரையாதல்போலவும், தன்னைக்கொல்லும்படிச் சுரத்திற் கத்திபேந்திவரும் பூசாரியை ஆடானது இரைதரவருகருமென்று மகிழுமாறு போலவுமாம். அந்தவாக்கியத்தால் சிவனுக்கே ஞானம் நாட்டப்பட்டதன்றி யிதர தேவதா சம்பந்தமொன்றுங் கூறின் தில்லை யாகலின் ஞானமும், மோகூகமும் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று அவர்கூறிய மந்தைவாக்கியங்களை யிணைக்கரிப்பாமென்க.

“எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தவ ழீசனை
யுண்ணிலைமைபெற்ற துணர்வு.”

“ஆதியோ டொன்று மறிவைப்பெறுவ துநா
னீதியாற்செய்த தவம்.”

“பத்தியாலுள்ளே பரிந்தரனைத் தானோக்கின்
முத்திக்கு மூலம் து.”

“நல்லானைப்பூசித்து நாதனைவருகில்
நில்லாதோ வீசனிலே”

“ஒவ்வகத்துணர்ந் திவனருள் பெற்றக்கால்
அவ்வகத்து ளானந்தமாம்.”

“சிறதையுணர்ந் திவனருள் பெற்றக்கால்
பந்தமாம் பாசமறும்.”

“ஒவாசசிவனருள் பெற்றாலுரையின்றித்
தாவாதவன்பந்தமும்.”

“சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிந்தடங்கிரிநீகில்
பவநாசமாகும் பரிந்து.”

“சிறதை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிறந்திருக்குஞ் சிவம்.”

“அடியாவுயிரை யரனுடன்வைக்கிற்
பழியான தொன்றில்லை பார்.”

என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஞானமோகஷங்களிரண்
டும் சிவசம்பந்தமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம்
அறவே நிரஸ்தமாய் விட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கே மோகஷாதிக்கமு
ண்டென்று சாதிக்கவந்த மூடஞானம் முரண்பட்டழிந்ததென்க.

இப்பேதைகள் ஔவையார் திருவாக்குகளிற் பயின்றும் வாய்
மைதோன்றாதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னை யெனின், “நல்ல
னனால் பலகடபினுங் காண்பரிதே - யெல்லே யிலாத சிவம்.” என்று எம
தன்னையார்கூறிய வாய்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், திகழிதஸ்வாமி
கள திருவாக்குண்மையையுந் சிந்திப்பாராக

சிவதத்துவவிவேகம்.

“தீவயிகீரத்தாநாதப்ரவசந்பலாந்நைவ ஸலிலபாநமேதாபாஹுஸ்
யாந்நீசகவிவிதசாஸ்தீரோஷாகட்டநாத் ப்ரஸாதாதேவைநாய்பவதபல
பந்தே ஸுக்ருதிநஸ்தீதநாஸ்தேதுந் தாந்தாஃ சுதம்வலபேரத்தமதயம்”

“உன்றிருவடிக்கீழுறுதியாமன்பு முன்றிருவருளினுற் கிடைப்ப
தன்றிதூற் பலவுமாய்ந்ததா லுரைசெயல்பருந்திறமையான்மதியான்
மன்றவேகிடைப்பதன்று மற்றதனை மாதவஞ்செய்திலாக்கயமை
துன்றியபுலையோர் யாங்ஙனம்பெறுவர்சோதியே கருணைவாரிதியே.”

“தவச்சீபாதாப்ஜேகதமபிச்சபக்திரீந ஸ்ரீலபாந்ஹந்தீரீதுக்காநா
ம்நிகிலபுஷார் ததைகவஸதிவீநாபுண்யாரிஜந்மாந்நீர சதஸஸ்ரேஷு
விஹிதைர்ஜந்சீரேயோமாந்ராம்கலுபாஹு ாவிந்நீந்நலபதே”

“உலகர்சேருறுதிப்பய னெவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர்முழுதும்
விலகுறத்துமிக்குங் கணிச்சியா முன்றான் விரைமலர்க்கியற்றுமெய்ப்பத்தி
யலகிலாப் பிறவிதொறும் புரிதவத்தாலல்லதெவ்வாற்றினு மரிதே
நலமதொன்றடைதற்குறுமிடையுறு நாதனை பலவுளவன்றே.”

“விதூதாத்நீர்தீவாந்நாவிவிதபவஸிப்பநீந ஸ்கீருநாயந்நேபோ
ந்நுநீந்வாம் யமநியமஸ்தீகர்நீரதாஃ ததீகீராத்யைச்சப்தாகிரிசதநு
ஸ்ரீபு ப்ரகீருநயஃ கந்தீவாம்ஜாநீயுஃ கலிமலிந்சித்நாஹதத்யஃ”

“பலவகைப்பவந்தோறெய்திடுந்தவத்தோர்படர்தெழுமகத்திருள்கடிந்தோர்
நலமுறு மியமரியமந்செய்கையந் துனோருனைப் பெறமுயல்வார்
கலியுறு நவைசேருளத்தவ ரசரக்கமையர்த்தசியாதிகளா
லமமரச்சபிக்கப் பட்டுனோ ரெவ்வாரறிவரோ வையநின்றனையே.”

இந்தவாக்கியங்களால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்
பட்டதன்றியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபத்தாற்கட்டுண்டழியுங்
கலதிகள் தன்மையும் வெளிப்பட்டது. “அவனநு ாாலே யவன்றன்
வணங்கி” என்று எமது பரமகுருஸ்வாமிகளருளிய திருவாக்கின்படி
யே பரிபாடிகள் சித்தித்திருப்பாரென்க. இங்ஙனமாகவும், ஓளவை
பாருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல் மூடத்
தன்மையால் அவர்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழவந்தது நிஸ்புருஹ
மாய் விட்டதென்க.

“த்யேயத்வேதவஸாஹிணோழநிகணஜ்ஜான ப்ரதாநேககோவந்த்ய
த்வேநிகமாஸ்வபக்திவி மதகீலாந்தோக்ருதாந்நாதாயஃ ந்த்யந்நேபகவந்
பீதாமஹசிரஸ்ரக்ப்ருந்த மாத்யந்தயோக்துந்யத்வேச்சவராஹ ஹம்ஸ்வ
புஷேஷபத்மாஹபத்மாஸ்நோ” என்றருளிய ஹரதத்தாசாரியசுவா
மிகள் வாக்கியத்தால் சிவபெருமானே யாவராலுந் தியானிக்கத்தக்
வரென்பதற்கு முனிவர்கூட்டங்கள் சாட்சியும், சமஸ்தாத்மாக்களு
க்கும் சிவஞானத்தை யளிப்பவரென்பதற்குச் சுகர்சாட்சியும், எஸ்
லாராலும் வந்திக்கத் தக்கவரென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியும்,

ஸ்வபக்தஜன சத்ருஹரணஞ் செய்பவரென்பதற்கு இயமன் சாட்சியும், நித்தியரென்பதற்குப் பிரம்ஹசிரோமாலிகை சாட்சியும், ஆத்யந்தஞ் செய்பவரென்பதற்கு வராஹஹம்ஸ சரீரங்களைத்தாங்கி விஷ்ணுப் பிரம்ஹாக்கள் சாட்சியுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதன்றியும், “ஆநந்த்யௌ தார்யஸத்வாந்மூதி பயஹரணாத்ஸ்வல்பஸேவாததேஷாத் ஸங்கஷ்டாதப்யுபேக்ஷாபயஹித வசநாதுத் தமத்வாச் சம்போஸேவ்யோ விஷ்ணுபமந்யுத் ஸ்விண முநிஸு தரிசமந் கேச்ச தேவா தக்ஷ பூநீராமவேதாஃ பசுசிக வனூராக்ஷஸாஸ்ஸாக்ஷிணோநோ” என்றருளிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் வாக்கிபததால் சம்புசபத வாச்பராகிய சிவபெருமானே ஆத்யந்த ரஹிதரென்பதற்கு விஷ்ணுசாட்சியும், விசேஷாத்ருத்வ முடையவரென்பதற்கு உபமந்யுபகவன் சாட்சியும், அதிகசத்தியுடையவ ரென்பதற்குப் பிரம்ஹாசாட்சியும், மிருத்துபயத்தை நீக்குபவ ரென்பதற்கு மிருகண்டுபுத்திரர் சாட்சியும், ஸ்வல்ப சேவையாலேயே சந்தோஷித் தனுக்கிரகிப்பவரென்பதற்குக் குபேரன் சாட்சியும், ஆபத்காலத்தி லாதரிப்பவரென்பதற்கு அமிர்தமதனம்பண்ணின தேவர்கள் சாட்சியும், யாவற்றினும் உபேகக்ஷ செய்பவரென்பதற்குத் தக்கன் சாட்சியும், அபயந்தந்து இதவசனங்கூறுபவரென்பதற்கு பூநீராமர் சாட்சியும், அதிபரமாப்தரென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியுமாய்க் கொள்வாமன்றிப் பசுவையும், சிசுவையும், ஸ்ரீயையும், ராக்ஷசனையும் உரிய சாட்சிகளாகக்கொள்ளோமென்று பெறப்பட்டதனாலும் உண்மையினிது விளங்குமென்க. பசுவென்பது கஜேந்திரனாகிய யானை, சிசுவென்பது இரணியகுமாரனாகிய பிரகலாதன், ஸ்ரீயென்பது பாண்டவ பத்னியாகிய துரோபதை, ராக்ஷசனென்பது இராவணசுதோதரனாகிய விபிஷணன் என்று நிச்சயமென்க. முன்சாட்சிகள் சிவபரமும், பின்சாட்சிகள் விஷ்ணு பரமுமாகவிளங்கலான் சாட்சிகள் பலத்தைநோக்கு ஞானமோக்ஷங்க ளளிக்கும் சாட்சிகள் பரமாதிக்கமுடையவர் சிவபெருமானெயென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், ஓளவையாரருளிய நீதிச்சொற்களுக்குச் சைவர்கள் ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன் என்று இல்லாதபேர்வைத்து வழங்குகின்றார்களென்றும், ஓளவையார் கருத்தவ்வாறானால் அவ்விரண்டு புத்தகங்களினந்தத்தில் ஓளவையார் ருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்க வழக்கில்லையென்றும், இதுமாதிரிமன்றிப் புறச்சாமிகளாகிய அருகஞ்செய்தகணித

நூல்கட்டும் யானைமுகன் காப்பைச் சேர்த்திருக்கின்றார்களென்றும், தம்மவர்கள் சைவநூலில் பிரவேசிபாமலிருக்கும்போதே அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த ஸ்ரீமஹா பாரதத்தில் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் சிலபாடல்களைப்பாடிச் சேர்த்துக்கொடுத்தனரென்றும், அதுபோலவே யிப்போதுஞ் சிலர் கம்பராமாயணத்தைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களென்றும் வாயில்வந்தபடித் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியழுதார்.

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஓளவையாரருளிய நூல்களுக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும் பெயர்களே யுரியனவென்பதையிண்டு நிரூபிப்போம். மேல் பலவிடங்களில் யாம் விவகரித்துக்காட்டிவந்தநியாயங்களால் ஓளவையென்பவர் சுத்தசிவ சர்மார்க்கமுடையாரென்பது பெறப்பட்டதன்றியும், அவருடைய உபாசனாமூர்த்தமா யெழுந்தருளியுள்ளவர் வினாயகக் கடவுளென்பதும் யாவருமறிந்தவிஷயமென்க. அவரருளிய “வினாயகரகவல்” முதலிய வுண்மைநூல்களே சான்றாமாகவின மேலும் எடுத்துவிரிப்பது அநாவசியமாகும். இங்ஙனமாகவும், தமது சமயபரமாய்ப் பொதுத்தருமங்களைக்கூறி அவர் செய்துகொண்டநூல்களில் பேதைமதியாகிய இவர்க்கேனிர்த விண்விசாரம்? தம்முடைய சமயநூல்களாயிருப்பின் ஒருவாறியையும். இங்ஙனமிற்க, “ஆத்திசூடி” என்பனவாதிகள் ஓளவையினுடைய நூல்கட்டுப் புதுப்பெயர்களாமெனின், நூலாகிரியராகிய ஓளவையாரால் தரப்பெற்ற பழையபெயர்கள் வேறேயிருத்தல் வேண்டும்! அவைகளியாவை? அந்தநூல்கட்கு ஓளவையார்கூறிய காப்புச்செய்யுள்கள் யாவை? அவற்றினந்தத்தில் ஓளவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்கிவருமாற்றான் அவைகளை நீதிச்சொல் என்றே தனித்தனிக் கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிச்சொல் என்றுவழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றுது மயங்கவேண்டிவரும். காப்புகள் கூறியதில்லையெனின், அவர்க்கு நாஸ்திகத்வம் நாட்டவேண்டிவரும். காப்புகளுண்டெனின் அவைக ளெச்சமயப்பகுதியுடையன? எக்காலத்து வழங்கிவந்தன? எக்காலத்து அழிந்தன? எந்த ஆதரவாலறிப்பற்பாலது? எல்லாந் தடுமாற்றமேயன்றி யுண்மை யென்பதனுத்தூணியுங் காணப்பெறாமையால் துரிமமானத்தால் வீண்வழக்காடத் தொடங்கிய துஷ்டத்தனங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. “ஓயல் பலாதனசேயேல், பழிப்பன்பகரேல்” என்றுவரும் நீதிவாக்கியங்களை

அந்நூன்முகத்திப்பேதைப் புலவர் கண்டாரில்லைபோலும். இது நிற்க, அந்தநூல்களி னந்தத்தில் நீதிச்சொல் முற்றும்என்று வழங்கிவருவதனால் ஆதியில் வருவனவாகிய ஆத்திசூடி யென்பனவற்றைக் கற்பனைவயத்ததென்றார். இதென்னபேதமை? முதற்கண்வரும் “ஆத்திசூடி” என்பவற்றிற்கு மாறாய்க் கடையில்வரும் “நீதிச் சொல்முற்றும்,” என்பதையேன் கற்பனையென்று கொள்ளக்கூடாது? ஓளவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்று பிறர் சொல்வதாமன்றி ஓளவையார் கருத்தல்லவாகலின் ஆத்திசூடிமுற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்றே வழங்கற்பாலதென்க ம - ஈ - ஈ ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்டநூல்களி லிவ் வுண்மையைப் பார்த்துணர்வாராக.

ஓளவையாரருளிய இரண்டு நூல்களுக்கும் அகரமுதலிப பன்னிரண்டியிர்தளும், ஆய்த மொன்றும், ககரமுதலிப பதினெட்டு மெய்களும், ககர அகரமாதிகரஐகரமீளான உயிர் மெய்களும் முறையேவாக்கியங்களின் முதலெழுத்துக்களாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சர்வசம்மதமென்க. (வு) (ஹ) (வொ) (வோ) என்பவைகள்மொழிக்கு முதலில் வராமையால் (உ) (ஊ) (ஒ) (ஓ) என்னும் உயிரொலிகள் ஒத்துவரு முண்மை நோக்கி உயிர்களாக வேகறிப் போந்தனர். (வெள) என்பது பொருளமைதிபெறுமையால் மொழிக்குமுதலிப வராததன்றியும் அவ்வொலியொத்துவரும் உயிரொலியொன்றுங் காணப்பெறுமையால் அதனை யறவே யொழித்துவிட்டனரென்க. அன்றியும், இடையிடைபே வருவனவாகிய (கெள) (செள) (தெள) முதலியஎழுத்துக்களெல்லாமும் பயனற்றனவாய்க் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை அந்நூல்களிற்கண்டறி யாமல் மந்த மதியால் இப்பேதைபைப்போலொத்த எவனோவொரு வன் சேர்த்ததாகிப ஓளவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்பதை யொருபெரிய ஆகரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க.

உள்ளபடியே சைவர்கள் “நீதிச்சொல்” என்பதைப்புரட்டி “ஆத்திசூடி” என்பனவாதியாய் வழங்கிவருவார்களாயின் அந்த நூலிடையே வருவதாகிய “திருமாலுக்கடிமைசேய்” என்னும் வாக்கியத்தையின்னும் வைத்திருப்பார்களா? இந்த வாக்கியமே அவர்களுக்குப் பேதந்தராதொழியவும், நீதிச்சொல் என்பதுஎன்ன விப

ரீதந்தருவதாய் நீக்கியிருப்பார்கள்? நீதிவெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிசாரம் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய நூல்களிலே பயன்று வருஞ் சைவர்கள் ஓளவையாருடைய நூல்களுக்குமாத் திரம் “நீதிச் சொல்” என்பதைத் தள்ளிவிட்டார்களென்று அறியாமையாற் குரைத்தழுதது அவதிலாசகமா யொழிந்ததென்க. அரிச்சுவடி, ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன், வேழமுகம், உலகநீதி, வெற்றி வேற்கை, வாக்குண்டாம் முதலிய நூல்கள் அவற்றிற்குரிய காப்புச் செய்யுள்களின் முதலையே யாதரவாய்க்கொண்டு வழங்கிவருமுண்மையை யறியாமல் ஓளவையார் நூலைச் சைவர்கள் புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டததன்மையைக் காட்டியழுதது நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற பெருகும்.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் புறச்சமயிகளாகிய அருகர் செய்தகணித நூல்கட்கு யானைமுகன் காப்பைச்சேர்த்தார்களென்றார். அருகரைப் புறச்சமயிகளென்றிப்போது தம்மை எச்சமயியென்றுகருதியோ அறிந்திலம். புறச்சமயம் அறினுளொன்றே பாஞ்சராத்திரமு மாகையால் அதனை வேறாகக்கழிப்பது யுத்தமன்றென்க. கணிதநூல்செய்தவர்கள் அருகர்களென்று கூறினதால் அவர்கள் செய்து கொடுப்பதன்முன்ன ரிப்பேதைச் சமயிகட்குக் கணித நூலில்லை போலும். கணிதநூன்மாத்திரமா? இலக்கணநூலு மிவர்க்கில்லையிலை!! எல்லாம் சைவர்களுஞ் சமணர்களுஞ்செய்து கொடுத்தனவே யன்றி வேறில்லையாகலான் “செயந்நீறியறிநல்” என்னுஞ் சமம்பற்றிச் சமணர்களுக்காகப்பரிந்து சைவர்களை யெதிர்த்தனர் போலும். ஐயையோ இப்படியேன் அன்னியசமய நூலில் வந்துவிழுந்து தலையடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்? சிவபெருமானிடத்துத் தமிழ் பழையுதேசிக்கப்பெற்றவர் ஸ்ரீ அகஸ்தியபகனாகவும், அவரைவிட்டுத் தமிழுக்கு அதிகாரிகளாக வேறே யாவரைக்கூறுவது? சமஸ்தமான நூல்கட்கும் அவரேயதிகாரியாகையால் கணிதநூலைச்சமணர்கள் செய்தார்களென்றழுதது தடுமாறிப்போயிற்றென்க. நெல்லிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்சுவடி முதலிய நூல்கள் சைவர்கள் செய்ததேயன்றி வேறு சமயிகள் செய்தார்களென்றழைத்ததுத் தடுமாறியதென்க. அவ்வருகர்செய்த சூடாமணிகண்டில் “பிரமம்மாற்கரியோற்றனு” என்று வருவதற்கென்செய்வார்? வினாயகர்காப்பையே விபரீதங்கொண்டவர் இதனை யெவ்வாறு கொள்வாரோ அறிந்திலம். எவ்வாறுகொள்ளினு முண்மை யுண்மையைய

மென்க. இதுநிற்க, விஷ்ணுவை இலிங்கவடிவமாய்க்குழைத்துவிட்டவர் விஷ்ணுவை வணங்காரல்லவா? அங்ஙனஞ்செய்தவர் அகஸ்தியராகவும், அவர்செய்தருளிய நெடுங்கணக்கின் முதலில் விஷ்ணுஸ்துதியை யெப்படிச்செய்திருப்பார்? சிவஸ்துதியே “ஓம்நம: சிவாமஸ்தீத்யம்” என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொருபேதை அதனைமாற்றி விஷ்ணுஸ்துதியை வழக்கிவிட்ட வாஸ்தவம் வெளிப்பட்டதனால் தூல்களைப் புரட்டிப் பாவஸூழியில் திரிந்து பிரஷ்டர்களாய்க் கெடும்பாஷண்டிகள் இன்னொருன்று புத்திமான் க ளநியாமற்போகார்.

இதுநிற்க, அம்மலபந்த வாசகத்தில் அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்றார். இத்தன்ன முழுமோசம்? கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவர் வில்லிபுத்தூரரையன்றி அருணகிரியாரல்லவென்க. எங்ஙனமெனின், வில்லிபுத்தூரரென்பவர் தேசங்கடோறுஞ்சென்று வித்வான்சுரீளவென்று அவர்களைக் கந்தபங்கஞ்செய்து கொண்டு வருகையில் ஸ்ரீ அருணாசலத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்துவான்சுரீளரும் வாறுக்கழைத்தகாலையில் இப்பாதகன் நம்முடைய காதுகளையடைந்து விடுவான்மென்று பயந்து சுவாமி சந்நிதியையணைந்து கோபுரத்தின்மேல் லெழுந்தருளியிருந்த அருணகிரியாரை வணங்கிச் சங்கன் பாதையோச்சொல்லிக்கொண்ட காலையில் அவர் திருவுள்ளமிரங்கிப் பூமியில்வந்து அவனை யிங்கழைத்து வாருங்களென்று திருவுள்ளமிசைத்தலால் அவ்வாறே வந்தவராகிய வில்லிபுத்தூரரைநோக்கி நீர்நாமதுகல்வித்திறம்வெளிப்பட ஓரந்தாத்சொல்லும், அதனைநாம் உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிப்போம், பின்னரியாபொரு அந்தாத்சொல்லுகிறோம், நீர் எமது கருத்துக்கு மாறுபடாதுபொருள் கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், வில்லிபுத்தூரர் “அழகரந்தாதி” நூறுபாடலை அப்போதே சொல்லுதலும், எம்முடைய சுவாமிகள் அதிலொரு வருத்தமு மின்றி யுடனுடனே பொருள்குறிமுடித்து “கந்தரந்தாதி” என்னுந்நூலைத் தாம் அருளிச்செய்தலும் அதிகவருத்தத்தோடு பொருள் சொல்லிக்கொண்டே வந்து.

“தித்தத்தத்த தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
தித்தத்தத்த தித்ததி தித்தித்த தேதுத்து தித்தித்ததா

திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தத்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே.”

என்னும் (ருச) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்காமையால் சிறகொடிந்தபட்சிபோற் றியங்கி மெளனஞ்சாதித்துப் பிறகு தெளிந்து தம்முடைய கரத்திற்குங்கி யிருந்த இருப்புக்கொற்றடைச் சுவாமிகள் கரத்தில் நீட்டுதலும் அவர் தயாரசப்பெருங்குணச் செல்வராகையால் அதனைத்தீண்டாமல் வில்லிபுத்தூரரைநோக்கி ஓநண்பரே! எமக்குப் பூதத்துவேஷ மில்லை யாகையால் உம்மையா தொரு பங்கமுஞ்செய்ய வெமக்குடன்பாடிராதென்றுகூறி, உம்முடைய கர்மமானது எம்முடைய தானமாகப்பெற்றுப் பிழைத்தோ டிப்போமென்று திருவாக்கருளி ய்ணுக்கித்தனரென்று கல்விசைகள் விடவில் வல்லவர்களாகிய புத்திமான்கள் பலரும் வழங்குவருகின் றார்கள். எல்லாவித்துவான் களையும் கர்ப்பங்கஞ்செய்துவந்தவர் இவ ரைமாத் திரம் விட்டுவிட்டாரென்பது எங்குளபிசையும்? இவரிடத்து மாத்திரம் இரக்கம்வகித்தவர் மற்றவர்பால் கொமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழைவிரும்பியே தகாதகாரியத்தினைமுற்று அக் கிரமஞ் செய்துவந்தவர் எங்கள் சுவாமிகளையும் அவ்வாறு செய்வா ராயின் அதிசயமுண்டாகுமே! அங்ஙனஞ் செய்யாததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றாறும் வில்லிபுத்தூரரை கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவரென்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனநிற்கீ, தானம்பெற்றுப்போவாராகிய வில்லிபுத்தூரர் இன்றொருகண்டம் நமக்கிருந்தது தப்பிப்போய்விட்டதென்று சந் தோஷத்தினுற் றம்மைமறந்தவராகி யிரண்டு நாழிகைக்குமுன் சம்ப வித்த ஆபத்தையும் யோசித்துப்பாராமல் தம்மவர்களைநோக்கி இந் தச்சிவாலயம் நம்முடைய கண்ணிற்படாவண்ணந் திரைபோடுங்க ளென்று விதித்து அவ்வாறேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார் கள் ஓடோடியுஞ்சென்று அருணகிரியார்க் கிவ்வபராதத்தைக்கூறு தலும் அவர் பயந்தவராய் நடுங்கி.

“புரத்தை கரசிக்கத்தைப் போர்வேளைக் கூற்றை
*யெரித்தவற்குத் தாத நெதிரோ—நிரைத்தபுகழ்த்
தேன்கட்டுஞ் சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றும்
லேன்கெட்டுப் போற னிவன்.”

என்னுந் திருவெண்பாவை ஆங்குருளிச்செய்தலும், சர்வாடம்பரத்

* எரித்தவன் என்பது அழித்தவன் என்று பொருளாம்.

தோடும் அகங்கரித்துச் செல்வாராகிய வில்லிபுத்தூரர் இரண்டு கண் களுங்கெட்டுக் குருட்டாழ்வாராகி ஐயோ நமக்கிந்த அவதி சம்ப வித்ததே! சிவாபராதத்தின் கொடுமையாக்குமிதுவென்று உள்ளம் நடுங்கி யினி பென்னசெய்வதென்று தேறி, மீண்டும் அருணகிரி நாதரை யணைந்து அடியுற்றபண்போல் அவர்திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிக்கொண்டு உய்யுநெறி கேட்கவும், அவர் திருவுள்ளமிரங்கி விபூதியளித்துக் கண்ணை யதுக்கிரகித்து ஏதாவது சிவசம்பந்தமான னூலொன்றுசெய்து உம்முடைய அபராதத்தை நீக்கிக்கொள்ளு மென்று திருவுள்ளம்பற்றுதலும், விடை பெற்றுக்கொண்டுபோய்த் தம்முடைய பதியை யணைந்து சிவசம்பந்தமாக நூல்செய்தால் நம்மவர்கள் பழிப்பார்களே! என்னசெய்யலாமென்று மயங்கி ஸ்ரீ மஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷம் விசேஷமுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சம்பந்தமுடையதுமாக விளங்கலான் அதனைத் தமிழில் மொழிபெ யர்த்து விடுவோமாயின் உபயபிரயோஜனமுமாநுகூல்யமாமென்று நிச்சயித்து அவ்வாறே செய்துமுடித்த வுண்மையை யறிபாமல் வில்லிபுத்தூரர்செய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களெ ன்று விபரீதங் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்க. வில்லிபுத்தூரர் செய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்கர்ஷங்களெல்லாம் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் சேர்த்தாரென்று அழுதார். நல்லாப்பிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பாரதஞ்செய்திருக்கவும், அதனையறியாது இந்த நூலில் அவர் சம்பந்தங்கூறுவது பெரும்பாவமென்க.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகமுடைய தென் னும் வாஸ்தவம் தீக்ஷிதஸ்வாமிக ளருளிச்செய்த “பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம்” என்னுங் கிரந்தத்தா லினிது பெறப்படும். இதனைப் பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழிபெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதல்லவா? விரோதிக்குமாயின் அது கற்பனையாகு மேயன்றி வேறில்லையே! ஆந்திரம், கன்னட முதலாகிய பாஷைக் ளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்து முயெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும், திராவிடமாகிய வில்லிபுத்தூரர் பாரதமாத்திரம் அங்ஙனங் கூறியதில்லையென்பது எங்ஙனங்கூடும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புநூலன்றாமாகவின் அது சிவவிஷயங்களைக் கூறுதென்பது விசார குணியமென்க. மேல் லியாங்களால் வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந் துழிக் கூறிவருமென்றும், அப்படிக்கூறாதாகப் பிதற்றியது துர

ஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்ப
ரென்க. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட
பாரதத்தாற் கண்டுணர்க.

இதனைபறியாத புலவர் சிரோமணியொருத்தர் வில்லிபுத்தூரர்
பாரதம் என்று பேரிட்டகையொழிய முழுவிரோதமாய் இல்லாத
னவற்றைச் சேர்த்தும், இருப்பனவற்றைக் கழித்தும், பாட்டுபாட்
டாகவும், அடியடியாகவும்புரட்டித் தமது விபரீதத்தையே வெளி
யிடுவதுபோல் ஒருநூலை வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். அது முதலா
லுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருத்தலால் நவீனகவியாய்ச் சிலவற்
றைச் சேர்த்துப் பாரதத்தைக் கெடுத்த பரமபுருஷர் இவரேயன்றி
வேறில்லை யென்க.

“காலப்புரட்டர் மதப்புரட்டோடு கலகஞ்செயுந்
தாலப்புரட்டர் மயில்வாகனேசன் தலஞ்சுருதி
நாலைப்புரட்டிப் பரத்துவமென்பர் தந்நாரணஞ்
மாலைப்புரட்டும் மைணவப்புன்மத வாதிகளே.”

என்னும் வாக்கியத்தை யிண்டுச் சிந்திக்கற்பாலதென்க. இனி
அக்கவிச்சிரேஷ்டர் புரட்டிய விஷயங்களைப் பின்னர் விவகரிப்பா
மாகையால் அதனை யிங்கேகிறுத்தி வில்லிபுத்தூரர் பாரதஞ்செய்ய
வந்த காரணத்தை அவர் நூலாதரவுகொண்டே சற்று விசாரிப்போ
மாக.

“முன்னுமாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னுமாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
மன்னுமாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாகையால் யானுமீதியம்புதற்கிசைந்தேன்”

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் மன்னும் - மாதா - அவன் என்றாகி
உமாபதியையே யுணர்த்துமன்றி, மாதவன் என்று கண்ணனை யுண
ர்த்தாதென்க. எங்ஙனமெனின், இடையிடையே கண்ணன் சரிதம்
வருவதாக் கூறுவதைக்காட்டிலும் முற்றுங் கண்ணன் சரிதமாகவே
வரும். வேறு புராணங்களை யேன்சொல்லக்கூடாது? உள்ளபடியே
கண்ணனிடத்தாசையாலெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங்
களில் யாம் விவகரித்த நியாயங்களால் சிவாபராதசுஷாமனார்த்தமெ
ன்று வெளிப்பட்டதனால் சிவத்தியான விசிட்டத்தைநாடியே யித

னைக் கூறவந்ததென்க. மானு - அவன் = மாதவன் என்று வருஞ் சிவவிஷயத்தைப் பின்வரும் கவிபானுங் கண்டுணர்க.

“உள்ளடி விரற்றலைகள் புறவடி புரட்டினுட
 னுயர்களைக் காண்முழந்தா
 டள்ளரிய வுருவுயர் தான்வரைக னொத்தகடி
 தடமுதர மார்புதிண்தோ
 ளள்ளியரு செங்கையொடு முன்கைபிடர் நெற்றியொடு
 குடமென வெண்ணுபடையால்
 வள்ளலென யாளுடைய மாதவனு மாதவனு
 மல்லமர் தொடங்கியுறவே”

என்னுந் திருவிருத்தத்தில் என்னை ஆளுடைய மானு அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால் அதனைக் கண்ணன் மேலேற்றிக் கூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோபாவம்! இந்த வாஸ்தவாசிப்பிராயம் இப்பேதைகளிதகாறு மறியாதவர்போலும். அறித்திருப்பாராயின் மாதவன் என்பதை மாயவன் என்று மாற்றியிருப்பார்கள். இனியென்னசெய்வது மிஞ்சிப்போய்விட்டகாரியம்? வேறேவிபரீதஞ் செய்யலாமென்றால் ஒத்தித்தலையெடுப்பாய் நசுக்கப்படுமாயால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அந்தநூலில் சிவவிஷயங்களை எவ்வளவாகக் கழித்துவிடினும் உலவாக் கழிபாமென எம்மருங்கும் பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநேகமா யெஞ்சிக்கிடக்கின்றன. “புராதனாகம வேதகீத புராணரூபமொழிந்துவெங், கிராதனாகியவடிவு கொண்ட கிரீசுளோ கிரீடியும்” என்றும், “எண்ணரிய ஞானமுடையோகியர்கள் பேசவரு மெயினர்பதி யானகருணைப், புண்ணியன்” என்றும், “ஆசினன் மறைப்படிபு மெண்ணில்கோடி யாகமத்தின் படிபுமெழுத் தைந்துங்கூறிப், பூசினன் வடிவமெலாம் விபூதியாலப், பூதியினை” என்றும், “நீறு பட்டிலங்கு மெய்நில வொளியா நெஞ்சினி லிருள்களை யகற்றி” என்றும், “ஆசறுகடவுளன்ன வருந்தவர் தமக்கு மெட்டாத், தேசவன்” என்றும், “அருந்தவமுன் புரிந்தோரி லிவனைப்போன் மற்றுர்புரிந்தார் சிவசிவவென்றியவாரே” என்றும் வருவனவாகிய சிவோத்கர்ஷங்களை யிப்பேதைகள் வெளியிட்டநூலிலேதானே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவர் சேர்த்தனர்? வில்லிபுத்தூரர் கூறியதேயன்றி வேறில்லையாகலின் இதுபோலின்னு மவர்கூறிய சிவவிஷயங்களில் அடியடியாய்ப் புரண்டொழிந்ததும், முதலே யெடுப்பெடுப்போன துமானவற்றை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவாமென்க.

“நீடாழியலகத்து” என்னும் விநாயகவணக்கக் செய்யுண் முதலிய சிலவற்றையெடுத்துவிட்டுச் சாம்பிரதாயவிரோதமான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சேர்த்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாற்றிவிட்டுக் குருகுலச்சருக்கத்துள் வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தமது நவீனகவிகளுடன் சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

“பாவருந்தமிழர் பேர்பெறுபணுவற் பாவலர்பாதிநா ளிரவின்
மூவருநெருக்கி மொழிவினக்கேற்றி முருத்தனைத்தொழுதநன்னாடி
தேவருமறையு மின்னமுங்காணாச் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிவருவர் பிறந்தநா டிந்தநன்னாடி”

என்னும் பாடல் பாயிரத்ததாகவும், இது அவர்க்கென்னதோ ஷஞ் செய்ததாகவோ முதலே போக்கிவிட்டனர்.

“ஆக்குமா றயனா மு தலாகிய வுலகங்
காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங் கடலாம்
வீக்குமாறற னுமவைவீந்த நான்மீளப்
பூக்குமாமுத லெவனவன் பொன்னடி போற்றி”

என்றுவருங் குருகுலசருக்க முதற்செய்யுளில் “மீளப்பூக்கு மா முதலெவனவன்” எனபதை “உநதிபூக்கு மாமுலெவனவன்” என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அநதப்பாடலில் முறையே பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக்கூறி அவர்களில் அடுத்தப்பட்ட நான்காவது மூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும் பயமின்றிக்கூறியது கூறலென்னுங் குற்றத்திற்கிடனாய் மீண்டுங் கண்ணனையே கூறியதாக அறவந்தது பாழாய்விட்டதென்க. இதனை விரிக்கிறபெருதும். அன்றியும், சபாபருவம் இராஜசூயச்சருக்கத்தில் ககசு - வது பாடலை நவீனமாகச் சேர்த்தனர். அது இடையர்களை விபந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியான இடையரென்று கொள்ளவேண்டியுந். ஆயினும் அவரை யாமிடையரென்றுகொள்ளேம் அவரிடையாயின் இப்படிப்பட்ட விபரீதங்நடவின் முபல்வாரா? இடையராகவே பொதுத்தருமங் கூறுதல் வேண்டும். அஃதினமையின் அவரை இடையரென்பதியாண்டு மிசையாதென்க.

“கொச்சையிடையர் மகளிருக்குங் கூத்துக்குனித்து நவீதப்
பிசசைதுகரு மிவனெமக்கு முன்னே பூசைபெறுவானும்

சைச்சைமறையின் முறையென்றோத் தருமன் புரிந்தமகமென்னும்
செச்சைவடிவேன் முடியரசர் செங்கோலென்றோத் திருவென்னும்.”

என்னு மிக்கவிபாற் கண்டுணர்க. இனி ஷெ சருக்கம் கசஉ,
கசந, கசச - வது பாடல்களையுந் திருத்தியிருக்கின்றனர்.

“ஐவகைவடிவா யெங்குமாய்கின்ற
வச்சுத நமலனானந்தன்
செய்யொளிதிகழும் பங்கயக்கண்ணன்
றிருமகள்கொழுநனைக் காணத்
துய்யசெய்தவத்துத் தருவாசமுனிவன்
சேறலுஞ் சடர்கொள்வையுந்
மெய்யுறுகொயிற் றுவாரபாலகரய்
வேதபண்டிதன் றனைவிலக்க.”

“விலங்கிய விருவர்தம்மையுமந்த
வெஞ்சின் முனிவரன் வெருண்டு
துவங்கியகோயிற் றுவாரம்விட்டவனி
தோன் றுமின் போயெனச்சபித்தா
னலங்கலந் துவா மெனவியானதுகேட்
டந்தணன் றனையெ திர்கொண்டு
கலங்கிய துவாரபாலர் ின்சாபங்
கடப்பதெக்காலமோ வென்றான்.”

“என்றலுமுனிவன் பரிந்திவரெழுதா
லின்புறு மன்பராய்வருத
லன்றிமும் மடங்குபகைவராய் வருத
லல்லதிங்குன்பத மணுகார்
மன்றலந் துளபமாலையா யென்ன
மலர்மகண்மகிழ்ந்நு மவரைக்
கன்றியமறையோன் சாபநீர்கடக்குங்
கருத் துமற்றியாது கொலென்றான்.”

இவற்றுள் முதற்பாடலில் “பங்கயக்கண்ணன் றிருமகள் கொழுந
னைக்காணத், துய்யசெய்தவத்துத் தருவாசமுனிவன் சேறலும்” என்பதை
மாற்றி “பங்கய சரணஞ்சிந்தன சிந்தையானுகித், துய்யமாதவத்துத் தருவா
சமுனி தொழுவருகாலே” என்றும், மூன்றாவதுபாடலில் “என்றலுமுனி
வன் பரிந்து” என்பதைமாற்றி “என்றலுமுனியுந் தொழுது” என்றங்
தமது கருத்துக்கிசைந்தவாறெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்
படி முழுமோசஞ்செய்வா ரிவரையன்றி வேறேயாம் கண்டிலம்

துர்வாசமுனிவர் சிவம்சபூதராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழுவந்
தாரென்பது விருத்தமென்க. அவரைக் காணவந்தாரென்பதே
அமையும். தொழுவந்தவரிடுஞ் சாபம் துவாரபாலரைப் பற்றாதாகலி
னென்க. காணவந்தவரெனவே, சமதைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்
கும் அவரிடுஞ்சாபம் பலிக்குமென்பது தோன்றுதலால் துவாரபால
ரைப் பற்றியதென்பது நிர்ப்பாதகமாய்ப்பெறப்படும். பக்தர்களைப்
பக்தர்கள் சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ்
ணுபக்தர்களாயின் ஒருவரையொருவர் விலக்கினாரென்பதும், சபி
த்தாரென்பதும் அவஸ்தையாய் முடியுமென்க. சாபமெல்லாம் ஒரு
வரிலொருவர் வேறுபட்டவர்க்கேயாகலின் துவாரபாலர்கள் விஷ்ணு
பக்தர்களும், துர்வாசமுனிவர் சிவபக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபக்
தர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களை மதியாராகலின் துவாரபாலரை நோக்
காது முனிவர்உள்ளேசேறலும், அகூயையால் முனிவரைத் துவார
பாலர்கள் விலக்கினாரென்றும், முனிவர்கோபித்துச் சபித்தனரென்
றுங் கொள்ளவேண்டியுமும். ஆகவே, முனிபுங்கவருடைய சாபவலி
யிற் றடுமாறிப் பிறந்துமூ மவதிக்குள்ளாகித் துவாரபாலர்கள்
பட்டொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இதுபோலவே சிவபக்தர்
களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் கர்வபங்கமடைந்த விருத்தாந்தங்களை
மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத்திருக்கின்றோமாகையால் மேதாவி
யர்கண்டறியாமற் போகார். இந்தநியாயங்களால் “முனிபுத்தொழுது”
என்று மூன்றாவதுபாடலில் மீண்டுங்கூறியது மூடத்தன்மையாயிற்
றென்க. இதுநிற்க, இடையேநின்ற பாடலில் “அலங்கலந்துவமென
வியானதுகேட்டந்தணன்றனை யெதிர்கொண்டு” என்று வருவதுணுந்
தொழுவந்தாரென் றழுவந்தது தூரமாய்விட்டதென்க. சமாமான
வர்களுையே யெதிர்கொள்வதன்றிக் கீழிட்டவர்க்கு அமையாதாக
லின் முனிவர் தொழுவந்தாரென்ப தீண்டுந் தோல்வியடைந்ததெ
ன்க. “எதிர்கொண்டு” என்னும் விசேஷத்தால் துவாரபாலரைச் சபி
த்தமுனிவர் நம்மையும் எங்கேசபித்து விடுகின்றாரோ என்று பய
ந்துவந்ததாய் நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க. ஏனெனின் முன்
னொருகால் அம்முனிவரா லுதையுண்ட ஞாபகமுடையராகலினெ
ன்க. முனிவரைக் கீழிட்டவராகக் கொள்வோமாயின் “எதிர்கொ
ண்டு” என்பதைமாற்றி “வரவழைத்து” என்று கூறுதல்வேண்டும் அப
புலவர் சிரோமணியார்க் திதுதோன்றாமல் விடுத்தமை தெய்விகம்
விளங்கவேண்டி யிருத்தலினென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, ஆரணியபருவம், தவநிலைச்சருக்கம் றுள - வது பாடல்
 “புள்ளடைக்கொடியோ ரிருவருங்காணப் புண்ணியன் பொருப்பிடைத் தவ
 ன்செய், உள்ளல்” என்பதை மாற்றி “புள்ளடைக்கொடியேன் நருமுமை
 பங்கன் புண்ணியப் பொருப்பிடை” என்று எழுதி யிருக்கின்றனர். இப்
 படியும் பேதைகளுண்டா? தொன்றுதொட்டு வழங்குவரும் பூர்வப்
 பிரதிகளுக்கு மாறாக இவரெழுதிவிடுத்ததினாலேயே அது போய்
 விடுமா? அத்துடன் போகாமல் இவருடைய விபரீதமும் வெளிப்
 படநேர்ந்ததே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குங் காணுதற்கரிய பெரியவனி
 ருக்கையை அருச்சுனனடைந்தானென்னும் அருமையை நோக்
 காதுமது கவித்தன்மையைக் காட்டவந்தாரே! என்ன பிரயோச
 னங்கண்டார்? இதுமட்டோ, ஷே-சருக்கம் எஅ - வது பாடலையும்
 அறவே போக்கிவிட்டனர். தோஷங்களைப் பரிசரிக்கவேண்டியது
 ஸ்வதர்மமாகலாற்றானதனை யேற்றுக்கொண்டனர்போலும், ஐயோ
 பாவம்! இவர்க்கேனிந்த வீண்கொடுமை? சமணபௌத்தாதிகளும்
 இதனை நோக்கின் வருந்துவார்களே!

“போகமாய்விந்தும் போகியாய்ப்பாந்தும்

புலன்களின் வழிமனஞ் செலுத்தா

யோகியாயிருந்தும் யோகிகண்முதலா

முரைப்பரும் பலபொருளாயு

மேகமாய்நின்ற தத்துவமறைக்கு

மெட்டுதற்கரியதன் வடிவிற

பாகமாய்விளங்கும் உபத்தொடியுடனே

பரிஷடன் சிவ்யொழி பகர்ந்தான்”

என்னும் பாடலே அதுவாகலாம் மேதாவியர் சித்தித்துப்
 பார்ப்பாராக. இப்படியே, அஅ - வது பாடலையும் போக்கிவிட்டனர்.
 இவ்விபரீதமே யிவர்க்கு நித்தியானுஷ்டானம்போலும், பாவம்!
 பாவம்!!

“ஒரேனந்தனைத்தேட வொளித்தருளுமிருபாதத்

தொருவனந்தப்

போரேனந்தனைத்தேடித் தணங்களுடன் புறப்பட்டான்

புனங்களைல்லாஞ்

சீரேனல்வினையிக்குத் தேவதையாங்குழவியையுஞ்

செய்கையேந்திப்

பாரேனையுலகனைத்தும் பணிவுடனேபுகழ்ந்திடத்தன்

பதிபின்வந்தான்”

என்னும் பாடலாற்கண்டுணர்க. அதுலுள்ள நயத்தைநோக்கி
னால் இவ்விபரீதத்துக் கிடமுண்டாகாதே ! ஐயையோ ! இதுகலி
மாண்மியமென்க.

இன்னும் ஷெ. சருக்கம், ௧௦௭ - ௧௦௮ - ௧௧௧ - ௧௧௨ - ௧௧௩ -
ஷது பாடல்களையும் போக்கிவிட்டனர்.

“விண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவர்
விரிஞ்சனரியே முதலினோர்
மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவர்
மனுக்கண் முதலோர்களுதலக்
கண்ணிலுறைநாகர்களில் யாரடிபடாதவர்கள்
கட்செலிமகீபன் முதலோர்
எண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடிபடாதன
விரூந்துழியிருந் துழியரோ.”

“வேதமடியுண்டன விரித்தபலவாகம
விதங்களடியுண்டன வேரைநர்
பூதமடியுண்டன விநாழினைமுதற்புகல்செய்
பொழுதொசலிப் பில்பொருளின்
பேதமடியுண்டன அறப்பிலிற் பிலி
பிறங்கலரசன் தன்மகனார்
நாதனமலன் சமரவேடவடிவங்கொடு
நான் கையடி யுண்டபொழுதே”

“கைவிலுடனையெயினர் கோடிபலர்கூழ்வரக்
கன்னியில் பின்னர்வரவே
தெய்வமறைஞாடிக டொடர்ந்துவர வந்துபொரு
செய்யசிவவேடன் முடிமேற்
சைவமுறையெயிறைவர் தன்மலரினோடறுரு
சாத்தியொளிர்நாண் மலரெலா
மெய்வடிவுகொண் டனைய கரியதவவேடனினே
விழிமலர் பரப்பிமகிழா.”

“விழுந்தருவினையினின் மெலந்துநாயினு
மழுந்தியபிரவியி னயருவேன்முனஞ்
செழுஞ்சுடர் மணிப்பணித்திங் கண்மௌவியா
யெழுந்தருளிய வித்தென்ன மாயமோ.”

“ஆதியேயண்டமு மனைத்துமாயொளர்
சோதியேகொன்றையந் தொங்கன்மௌவியாய்

வாதியேமரகத வல்லியானொரு
பாதியேபவனமாம் பரமரூபியே.”

என்னு மிவைகள் சிவோத்கர்ஷங்களா யிருத்தலால் அசூயை கொண்டனர் போலும். என்னை இவர் அசூயையடைதவினாலேயே வாஸ்தவம்போய்விடுமா? அருச்சுனனுடைய வில்லடியைப் பெரு மான்பெற்றகாலத்தில் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தமான எல்லாவு யிற்களும் அடியுண்டனவென்பது மூலப்பிரமாணங்களிற் பார்க்கக் கூடுமே! அதற்கென்னசெய்வார்? பல்லைக்காட்டிப் பசுபசுவென்று விழிப்பார்போலும். சிவபெருமானடியுண்டது “ஸர்வவியாபீசபக வாந்தஸ்த்மாத்தஸந்தகதச்சிவ” என்கிற சுருதிப்படி உயிர்கடோறுந் தாம் விரவி நிற்குமுண்மையை வெளிப்படுத்தவேயன்றி வேறில்லை யாகவும், சிறுபிள்ளை பயமறியாததன்மைபோல் வரம்புகடந்து விவ கரிக்கவந்தது வாய்கொழுப்புச் சீலையால்வடிந்த கதையாய் முடிந்த தென்க.

திருவினோபாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுகிற்பட்டது செழியன்
பன்னியருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டகையமைச்சர் மேனிமேற்பட்ட
தாசினங்குமாரமேற் பட்ட
தீண்டியகழற்கால் வீரமேற்பட்ட
திவுளிமேற்பட்டது பருமம்
பூண்டவெங்கரிமேற் பட்டதெவ்வயிர்க்கும்
போதன்மேற்பட்டவத் தழும்பு.”

“பரிதியுமதியும் பாம்புமைங் கோளும்
பன்னிறம்படைத்த நாண்மீனு
மிருநிலம் புணல்கா லெரிகடுங்கனல்வா
னென்னுமைம் பூதமுங்காருஞ்
சுருதியுமாறு சமயவானவருஞ்
சுமர்களுமுனிவருந் தொண்டின்
மருவியமுனிவர் கணங்களுட்பட்ட
மதுரைநாயகனடித் தழும்பு.”

“வானவர்மனிதர் நாகர்புள்விலங்கு
மாசுணஞ்சித் லெறும்பாதி

யானபல்சரமு மலைமரங்கொடிபுல்
 லாதிபா மசரமும்பட்ட
 ஆனடைகருவும்பட்டன தமும்போ
 தெத்தனவுயிரி லோவியமுந்
 தானடிபட்ட சராசரசடங்க
 டமக்குயிராயினேன் றமும்பு.”

“துண்ணெனமாயோன் விழித்தனன் கமலச
 சோதியும்யாதென வியந்தான்
 விண்ணவர்பெருமான் வெருவினான்வானோர்
 வேறுளார்மெய்ப்பனிப் படைந்தார்
 வண்ணயாழியக்கர்சித்தர் சாரணர்தம்
 வடுப்படாவுடம்பினிற் பட்ட
 புண்ணையாதென்று தத்தமிற்காட்டி
 மயங்கினாற்புகுந்தவா றறியார்.”

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பொருட்டுப் பாண்டியனால் திரம்படிப்பட்டு எல்லாவுயிர்களிலும் தாம் கலந்துநின்ற வுண்மையைக் காட்டினாரென்பதும் சர்வப்பிரசித்தி யாமே! சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷணத்தை யிப்பேதைப்புலவர் மாற்றிவிட்டதனாலேயே அது போய்விடுமா? இப்படிப் பிராச்சீனப் பிரமாணங்களெல்லாம் வெகுவாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவும், அவ ற்றநேரக்காது பேதமையா லழவந்ததென்னை? ஆச்சரியம்! ஆச் சரியம்!! இது கவிதர்மமென்க.

இன்னுமிவ்வாறே றெடி சருக்கம் (கஉஅ) வது பாடலில் “அந்த வில்விசயனு மரன்பதம்பணிந்து” என்பதை “அவன்பதம்பணிந்து” என் னும் (கஉக) வது பாடலில் “ஐயனும்மையோடருள்புரிந்து” என்பதை “அம்பையோடருள்புரிந்து” என்றும் அவற்றால் என்னமோ தமக்குச் சிலாக்கியம்வந்துவிட்டதுபோல் மாற்றியிருக்கின்றனர். அப்படி யெழுதினதால் பொருள்வேறுபா டில்லாவிடினும் அன்புவழியை மாற்றுகின்றது. அவன்என்பது இடம்வந்துழி அழகுசெய்யுமா யினும் சுண்டுக்கூற வந்தவரழகைக்கூசாது காட்டிநின்றது. ஐயனும், அம்மையும் என்றும், அத்தனும், அன்னையும் என்றும், பிரானும், பிராட்டியும் என்றும், பரனும், பரையும் என்றும், அழகுபெறவரு மருமையை நோக்காதார் வேறென்செய்வார்? இருந்த அழகே யன்றோ அடியிற் றேன்றும்? அதனை லெமக்கொரு பாதகமுமின் றென்க. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலிடங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவராகிய எழும்பூரிரெட்டியந் தனது மலபந்தவாசகத்தில் பாரதவிஷயத் தைச் சற்றே வியவகரித்தழுதார். அது, பகவத்கீதை - ஹரிவம்ச முதலிய விஷ்ணு மாஹாத்மியமுடையதாதலால் சிவசம்பந்தமதிற் சொல்லுவது பிசகென்றும், கிவகீதைமுதலியன பாரதாதி கிரந்தங் களில் வராததன்றியுஞ் சங்கராசாரியர் முதலியவர்களால் வியாக் யானஞ்செய்யாமல் விடப்பட்டதென்றும், மோஷத்தன்மத்தில் விஷ் ணுபாரம்பம், விஷ்ணுமாஹாத்மியம், வைஷ்ணவ தர்மமுதலிய அநேகவிஷயங்கள் சொல்லப்படுதலால் பாரதம் விஷ்ணுபரமே யென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். இவற்றுள், பகவத்கீதாவிஷயத்தைப் பின்னர் விவகரிப்பாம். ஈண்டுப் பாரதவிவகாரத்தில் சிவகீதை வர வேண்டியதென்னை? கீதைகளின்றூதம்யங்களை விளக்கினர்போ லும். அருமை! அருமை!! பாரதத்தில் வந்ததனால் பகவத்கீதை சிறந்ததென்றும், பாரதத்தில்வராமையில் சிவகீதை தாழ்ந்ததென் றுங் கொண்ட அவரேழைமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதா யிருக்கின் றது. பகவத்கீதை இதிஹாசத்திலுள்ளதும், சிவகீதை புராணத்தி லுள்ளதுமாகிய வுண்மையையுற்று நோக்கினால் உத்கர்ஷ அபகர்ஷ ங்கல் வெளிப்படுமாயைால் புராணஞ் சிறந்ததோ இதிஹாசஞ் சிறந்ததோவென்னும் விசாரம் ஈண்டு ஆத்பாவசியமாகின்றது. விரிக் கிற்பெருகும். வேதத்தின் வழிநூல்களாகிய ஸ்காந்தம், பாத்மமுத லியவற்றுள்வரும் சிவகீதையைச் சார்புநூலாகிய பாரதத்தில் வரா மைகொண்டிழிவு கூறவந்தது என்னபேதமை? பாரதத்தில் வரு வனவெல்லாஞ் சிறப்புடையனவாய்க் கொள்வோமெனின், நளன் கதை-இராமன்கதை முதலியனவும் வருதலால் அவற்றையும் பகவத் கீதையோடொப்ப உபசரித்தல்வேண்டும் இராமன் கதையைப் படிக்காதவ ரில்லையெனெனின், நளன் கதையைத்தானியார் பாராட்டாத வர்கள்? சரிபிடித்த வொவ்வொருவரும் பாராட்டியே திரிகின்றார் கள். இரண்டும் ஒப்பு! ஒப்பு!! பாரதத்தில் வந்ததினாலேயே சிறந்த தென்றும், வராது விட்டதினாலேயே தாழ்ந்ததென்றுங் கூறவந்தது கேவலம் மூடத்தன்மையென்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண் டனவாகிய வேதாசுமபுராண இதிஹாசங்களில் ஒன்றும் நீக்கமில்லையாகலின் புராணங்களில்வரினும், இதிஹாசத்தில் வரினும் எமக்கு விரோதமின்றென்க. பகவத்கீதையோடொத்த விசேஷ தர்மமும், நளன்கதையோடொத்த சாமானிய தர்மமும் எல்லாநூல்களினும்

வரக்கரண்பது சகச தர்மமாகவும், சற்றேனும் யுகியாது பகவத்கீ
தையே சிறந்ததென்று பிராந்தியாற்கு நியது பாழாய் விட்டதென்க.

இவ்வநநிற்க, இராமசுப்பிரமணிய சாஸ்திரியென்பவருந் தாம்
செய்த “விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம்” என்னுறாவில் “இதிஹாஸபுரா
ணப்யாம்வேதம்ஸமுபப்ரஹ்மயேதிதி” என்கிற ஸ்மிருதியில் “அப்ய
ரஹிதம்பூர்வம்” என்கிற நியாயத்தால் பூர்வநிர்த்திஷ்ட இதிஹாசப
தத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதால் வேதோபப் பிரம்ஹ
ணங்களுக்குள் ஸ்ரீமஹாபாரதமே உத்தமமுடையதென்றார். உத்தம
மானதை முன்வைக்கவேண்டுமென்பது அதன்கருத்தாம் இதிஹா
சம் புராணத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமென்பது நோக்கியே “இதி
ஹாஸபுராணப்யாம்” என்றுவந்ததென்றார். இதனை “அப்யரஹிதம்
பூர்வம்” என்கிற நியாயத்தால் சாதிக்கவந்தது பிழைபாம். மற்றென்
னெனின், “அஜாத்யதந்தம்” என்கிறசூத்திரத்தால்முதலில்உயிர்களும்
கடையில்அகரமும் பெற்றுவரும்பதங்களைமுன்னேவைக்க வேண்டு
மென்பது நோக்கியேசமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. இதனையறியாது உ
த்தமமானதாலென் றுரைக்கவந்த வுன்மத்த வுரை யுல்லங்கனப்பட்
டொழிந்ததென்க. இவற்றைநோக்காதுதாம்சாதிக்கவந்த “அப்யரஹி
தம்பூர்வம்” என்கிறநியாய ஆதரவிலே “தஸ்யைவஸூகாத்தவேதவ்யா
ஸகர்த்ருகத்வாத்” என்றுஸ்ரீமஹாபாரதம் இதிஹாசபதத்திற்கு அர்
த்தமான தன்றியும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாச கர்த்துருகத்
வஸமுமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். அதனுள் ஏவ
காரஸாக்ஷாத்பதங்கள் வியர்த்தமாய்விட்டதென்க. பாரதமொன்
றேயன்றி வியாசஸ்மிருதி, வியாசசூத்திர முதலியனவும் வியாசகர்
த்துருகத்வமாய் விளங்குமாதலி னென்க. அன்றியும், இதிஹாசப
தத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதுபோலவே ஸ்ரீமத்ராமா
யண முதலியனவும் அர்த்தமானதால் வேதோபப் பிரம்ஹணங்க
ளுக்குள் பாரதமொன்றிற்கே உத்தமந்வுந் சாதிக்கவந்ததும் வியபி
சாரதோஷத்தால்புரிந்ததென்க. மேலிரண்டு றேறுதக்களாலும் இதி
ஹாசமே சிறந்தது, பாரதமே உத்தமமானது என்று கூறும் வீண்
வாதம் வியர்த்தமானதால் மேலும் அவர்குறிய நியாயங்களை விசா
ரித்துக் கண்டிப்போமாக.

பாரதமே உத்தமமானதென்பதற்கு ஆதரவாய்ச் சங்கராசாரி
யர், இராமாநுஜாசாரியர் முதலியவர்கள் தாங்களியற்றிய பிரம்ஹ

மீழாமஸ்வபாஷ்யங்களில் பாரதவாக்கியங்களைப் பதேபதே யுதகரித் திருக்கின்றார்களென்றும், தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம்செய்தது போலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹ முஞ் செய்தனரென்றும், அப்படியே ஆனந்ததீர்த்தரென்னு மத்வா சாரியரும் பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம் செய்தனரென்றும், வித்யாரணியரும் பாரதந் தர்க்கதமாயி மஹோபாக்யானத்திற் குச் சாரசங்கிரகஞ் செய்தனரென்றும் முறையே சொல்லிமுடித் தார். அவர் பேதமையிருந்தவாறென்னை? கொடிது! கொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில் பாரதமேயன்றி ஸ்மிருதிகளும் உதகரி க்கப்பபட்டிருக்கின்றனவே! அவைகளை இவர்பார்த்தநியாதவர்போ லும். இதுநிற்க, தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தைப்போலவே பார தத்திற்கும் சாரசங்கிரஹம் செய்தனரென்றதனால் என்னசிலாக்கி யம்? யாம் ஆகேஷ்பித்துரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படு த்தினரென்பதை நோக்கி அவர்க்குவந்தனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டும்ன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய் திருக்கின்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின், அவரும்படியே பார தத்தோடு இராமாயணதாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கி னர். வித்யாரண்யரோவெனின், மஹோபாக்யானமேயன்றிச் சங்கர விஜயமாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாராகலான் புராண அபேக்ஷியா இதிஹாசம்சிறந்ததென்றும், அது ஸ்ரீமஹா பாரத மொன்றுமேயென்றும், வேதோபப் பிரம்ஹணங்களுக்குள் அதுவே உத்தமமானதென்றுந் துரபிமானத்தால் வியவகரிக்கவந் தது நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனநிற்க, இதிஹாசபுராணங்களிரண்டும் வேதோபப் பிர ம்ஹணங்களுக்குள் சமப்பிரமாணமாயினும் புராணமே இதிஹா சத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமானதென்பதை நிரூபிப்போம். வேதம் முதனூலென்றும், புராணம் வழிநூலென்றும், ஸ்மிருதிதிஹாசங் கள்சார்புநூ லென்றும் நிச்சயமாகையால் மூன்றும்பிரமாணமாகிச் சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காதிக்கமும், வழிநூலினும் முதனூலுக் காதிக்கமும், ஏற்படுத்கின்றது. ஆகவே, சார்புநூலாகிய இதிஹாச ம்பிரமாண யோக்யமென்பதுமாத்திரம் ஒப்பேயன்றிப்புராண அபேக்ஷியா அதிக்ரமித்தது என்பது நிரஸ்தமென்க. என்னை “புராணம்ஸ்வசாஸ்த்ராணி பிரதமம்பிரஹ்மணஸ்மருதம் அநந்தரந்து வக்த்ரேப்யோ வேதாந்தஸ்யவிரிர்க்கதா” என்கிற ஸ்ரீமச்சபுராண

கியத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் பிரம்ஹாவினால் முன்னே செய்யப் பட்டதென்றும், பின்னர் அவருடைய முகத்தால் வேதங்கள் பஹிர்க்கதமாயிற்றென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன் முன்னர் புராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமன்றென்க. எங்ஙனமெனின், ஷ்டி புராணத்தில் “வியாஸமஹங்க்ருத்வாநங் கிருஹ்ணாயிசு கேயுகே சதுர்லக்ஷிப்ரமணேந த்வாபரேத்வாபரேதநா ததாஷ்டதிக தாக்ருத்வா பூலோகேஸ்மிந்பிரகாசயே அத்யாபிதேவலோகேதச் ச தகோடிப்ரலிஸ்தரம்” என்கிற வாக்கியத்தால் நான்வியாசருபியாய்ப்பிரதி துவாபர யுகத்தினும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களைச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதசவிதமாய்ப் பூமியில் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றேன், இப்போதும் தேவலோகத்தில் சதகோடிவிஸ்தாரமாய்க் கிடக்கின்றன என்று விஷ்ணு கூறினதாகப் பெறப்பட்டதனால் மேல் பிரம்ஹாவினிடத்துண்டாயின வென்பதற்குமாராய் அஷ்டாதச புராணங்களும் வியாசரிடத்துண்டாயின வென்று வெளிப்பட்டது. இன்னுமிப்படியே மச்சருபங்கொண்டு பிரம்ஹாவுக்கு விஷ்ணுசொன்னாரென்றும் பலபலவிதமாய்க் கூறியிருத்தலால் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பது புண்ணியமிருந்தால்லது கிட்டாதென்க. “யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ச்சப்ரஹ்மணோதிதஸ்மை” என்கிற மந்திரத்தால் அஷ்டாதச வித்தைகளையும், புராணங்களையும் தமக்கு அக்கிரமாரராகிய பிரம்ஹாதேவருக்குப் பரமசிவம் கொடுத்தருளினாரென்றும், “சசாநஸ்ஸர்வலித்யாலம்” என்கிற மந்திரத்தால் சர்வவித்தைகளும் சிவனிடத்திலே நின்று முண்டாயிற்றென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டதனால் புராணங்களைப் பிரம்ஹாவுண்டாக்கினரென்பதும், விஷ்ணுவுண்டாக்கினரென்பதும், வியாசருண்டாக்கின ரென்பதும், மற்றைமுனிவர்க ளுண்டாக்கினரென்பதும் ஒளபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க, அவர்களை அதிகாரிகளாகக்கூறுவது கற்பபேதத்தாலென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த நியாயங்களால் வேதம், புராணம், இதஹாச முதலியவற்றை முதனூல் வழியால் சார்புநூலென்று கூறுவதில் சொற்பபாதகமுயின்றென்க. இங்கே விரிக் கிற்பெருகும். இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின்னர் கூறப்படும் சிவபுராணதாமசத்வ நிராகரணப் பகுதியிற்கண்டெனிக.

இந்ததுட்பங்களையறியாத ஷ்டி சாஸ்திரியவர்கள் புராணங்கள் முன்னும், வேதங்கள்பின்னும் பிரம்ஹாவினிடத்துண்டாயின

வென்பதை முன்னேபிறந்த மூதேவிக்கும் பின்னேபிறந்த சீதேவிக்கும் உவமைகூறித் திருப்பதியடைந்தனர். ஆஹா என்னபுதுமை? புராணம் மூதேவியானால் இவர் என்ன ஆவார்? மூதேவிக்கு மூத்த பின்னையாவர்போலும். இவர் பாரதாதிக்கயங் கூறிவந்ததில் அதற்கொரு ஹேதுவாய்ப் புராணத்தைப்புகு கொண்டாரே! அம்மூதேவி புராணத்தை யேன்தொடவேண்டுமே? தொட்டாராகவின இவருடைய நூலும் மூதேவிவாசத்துக்கிருப்பிடமாகின்றது. மூதேவி எங்கிராவிடினும் இவரிடத்திருப்பதுமாத்திரம் ஸ்வதசித்தமென்க. முன்னே பிறந்ததெல்லா மூதேவியும், பின்னே பிறந்ததெல்லாந் சீதேவியுமென்று கொள்வாரெனின், வியாசரிடத்தில் முறையே பிரம்ஹருத்திரமும், பூநீபஹாபாரதமும் முன்னும் பின்னுமாகத் தோன்றினனாயததால் பாரத அபேசுப்பா பிரம்ஹருத்திரத்திற்கும் மூதேவித்வம் சித்திகுகின்றதே! ஐயாகொடுமை? பிரம்ஹருத்திரத்தை மூதேவியாக்கி இவர் எங்கேசீவித்துநிற்பார்? இது கவிதோஷமென்க. திருஷ்டாந்தங்கூறுவதில் இவரைப்போல் புத்திரமானைக்கண்டெடுப்பது அருமை! அருமை! இதுபோலவே, முன்னேபிறந்த விஷத்தைப்புகு, பின்னேபிறந்த அமிர்தத்தையும் உவமை கூறினார். விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது அமிர்தமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது விஷத்தையுண்டவா சிவபெருமான் அமிர்தத்தை யுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டுஞ் சிவனிறந்த தில்லை. அமிர்தத்தையுண்டே விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை. விஷத்தையுண்டா லுஞ் சிவன் சாகாதவரென்றும், அமிர்தத்தையுண்டா லும் விஷ்ணுவாதிகள் சாகிதவர்களென்றும் அவர்களுடைய நித்யாநித்யங்களை வெளிப்படுத்து முயகரணமாய்விளங்கும் விஷத்திருட்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதமை? விஷமும் சிவனுக்கநித்யமாயிற்று அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகட்கு விஷமாயிற்று. ஆகவே, இவர் விஷாமிர்தங்களின் முரதம்பங்கூறியது எற்றுக்கோவ 'நிந்திமை

“ஸுதாமப்பாஸ்வாத்ய ப்ரதிபயஜராமிருத்யுஹரணீம் விபத்யக் தேவித்வே விதிசதமசாத்யாதிவிஷத் கராஸம்யத்வேளம் கபளிதவதஃ கால்கீலநாந் சம்போஸ்தந்மூலம் தவஜநிதாடங்கமஹிமா”

“புருஷநிந்திரன் முற்பிறதேவந்த, ஸ்ருணிலா
நடைபெருந்திஷையந்தநல்லாடிமு தேடுகொலாம்

நருவர்தங்கிலர் நின்சிவனூண்விடம் வாழ்வன்மா
திருபெருங்குழை மிட்டபொன்னோலையின் வாசியே.

என்றருளிய சங்கராசாரியர் வாக்கியத்தால் உண்மை வெளிப்
பட்டதென்க.

“வானவரு மிந்திரனு மாலயனு மேசெத்தப்
போனவிடம் புன்முளைத்துப் போகாதோ— ஞானபிரான்
அத்தனரு ணேச னன்புடனே நஞ்சையுமே
புத்திமுடன்கொள் ளாதிருந்தக் கால்.”

என்றருளிய குகைகமர்சிவாய் திருவாக்கானுங் கண்டுணர்க.
முன்பிறந்ததை மூதேவியதுபவங்கொண்டெனுமிவர் பிரம்ஹதேவ
ரிடத்து முன்பிறந்த பிரம்ஹணர்களை யெவ்வாறு கொண்டனரோ
அறிந்திலம். முன்பிறந்த பிரம்ஹணர்களை அபகர்ஷமாகவும், பின்
பிறந்த சூத்திரர்களை உத்கர்ஷமாகவுவ்விடாண்டு வழிபடுவர் போலும்.
இவர்க்கு முன்னேபிறந்ததைத் தள்ளிப் பின்னேபிறந்ததைக் கொ
ள்வது நிஜாதுபவமென்க. இதனாலேயே பிரபஹதேவர் முதத்திலே
வந்த சிவனைவிட்டு அவர்குத்திலே நோன்றிய விஷ்ணுவுக்குப்
பிரம்ஹத்துவங் கற்பிக்கவந்தனரென்க. இனி ருக்கெஜுஸ்ஸாமங்
களினும், முறைபே முதல்வேதம் மூதேவியென்றும், இரண்டாவது
வேதம் சீதேவியென்றுந் தாரதமயங் கூறுவர் போலும். முன்வந்த
வரைப் புறந்தள்ளிப் பின்வந்தவர்க்குப் பிரியஞ்சொல்வாரிவரே
போலும். முன்னேகிறதும் நீடைத்தள்ளிப் பின்னேகிற்குஞ் சேற்
றைக்குடிப்பாரிவரேபோலும். முன்னேயுண்டாமன்னத்தை நீங்கிப்
பின்னேயுண்டா மலத்தைக் கொள்வா ரிவரேபோலும். முன்னே
செல்லும் அரசனைவிட்டுப் பின்னேசெல்லும் அடிமையைக்காண்
பாரிவரேபோலும். இப்படிப்பலவுளவாகலின் புத்திமான்கள் பகுத்
துணர்வாராக. இப்படிச்சொல்வதனால் பிரமனிடத்துப் பின்வந்த
வேதம் புராணத்திற் றுழந்ததென்பது எமது கருத்தன்றென்க.
புராணத்தினும் வேதமே முற்பட்ட தென்பதை முன்னேவிசாரித்
துத் தீர்மானித்தோமாகையால் இவர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத்
துக்குமுண்டாகப்போகின்றதோவென்னும்பயத்தாலேயே இப்படிப்
பரிசரிக்க நேர்ந்ததென்க. மூத்தவனுக்கும் இளையவனுக்குமிருக்
கும் அன்யோன்யசம்பந்தத்தை நோக்காமல் இருவர்க்கும் பேதங்
கற்பித்து ஒன்றுகிராஹயமுமீ, ஒன்று அக்கிராஹயமுமாகக் கொள்

வது அவிவேகமென்க. இரண்டும் கிராஹயமேயாகி மூத்தவன் இனையவன் என்னு முபசாரமாதிரமே பாராட்டத்தக்கதென்க. மேல்நியாயங்களால் புராணத்தைப்போலவே இதிலாசமும்பிரமாணமென்றும் இதிலாசம் புராணத்திற்குச் சார்புநூலாகையால் புராண அபேக்ஷயா இதிலாசம் தாழ்ந்ததென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் புராணர்த்தர்க்கதமாகிய சிவகீதைக்கு இதிலாசார்த்தர்க்கதமாகிய பகவத்கீதை அதிக்ரமித்தது என்று கூறுந் தூர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதென்க.

இனி சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததென்றையெனின், அவர்செய்யாததினாலேயே அதற்கொரு குறைவுண்டாமென்பது என்னபேதமை? பகவத்கீதைக்கு மாத்திரஞ் செய்தனரேயெனின், அது ஏகான்மவாதத்தைச்சாதித்துச் செய்ததேயன்றி இவர்கள் பாஞ்சராத்திரத்தைக் கூறினதில்லை யாகலின் அந்தவியாக்யானத்தை ஆதரவாய்க்கொண்டழுவந்தது அவதியாய் முடிந்ததென்க. ஆண்டுகூறியது நூலதிசயமேயன்றிச் சித்தாந்த அதிசயமன்றேயெனின், சித்தாந்த விசேஷத்தால் நூலதிசயமேயன்றி நூல்விசேஷத்தால் சித்தாந்த அதிசயமில்லையாகலான் பரஸ்பரம் பாஞ்சராத்திரவிகற்பமாகிய சங்கராசாரியர் வியாக்யானத்தால் பகவத்கீதையை நிறுத்தவந்தது நிரஸ்தமென்க. சங்கராசாரியர் விசிஷ்டாத்வைதபரமாய்ப் பகவத்கீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்திருந்தாலொழிய அவரையெடுத்துக்கூறுவது அவலமென்க.

இதுநிற்ச, அவர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததை நோக்குங்கால் “இவ்வேற்றுமைபற்றி யன்றே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉம், அதனை யுறுதியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்துநோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசைசெய்ததூஉம், கண்ணன்மேலிட்டபோதுகள் முதல்வன் நிருமுடிமேற் கண்டதூஉமென்க. கண்ணனுபமன்னிய முனியாந் சிவதீக்கையுற்றுத் தன்னையுந் தலைவனையு முணர்ந்தோனாகலிற் சோகம்பாவனையைத் தலைப்பட்டோ னாதலறிக” என்று சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற் கூறியிருக்கின்ற ராகலான் சிவன்சொன்னகீதையில் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉ முதலியவற்றைச் சோகம்பாவனையாலென்று கூறவி

சைவாமை கருதியே சிவகீதையைவிட்டுத் தம்மையொத்தவராகிய கண்ணனுரைத்த கீதையைக் கடைப்பிடித்தாரென்க. கண்ணன் கீதையில் ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகுவென்று அருச்சுனற்குக் கூறினாராகவும், அவன்சாங்காறுஞ் சிவபூசைசெய்து வந்ததென்னை? பாசபதாஸ்திரம்பெறவேண்டிச் செல்லுதையில் கண்ணன் உடனிருந்தும் அவன் கண்ணனைப்பூசிக்காமல் கண்ணனிடத்துச் சிவபூசைசெய்ததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றா னுங் கண்ணன் கூறியதெல்லாஞ் சோகம்பாவனையாலேயே யன்றித் தன்னையே பரமாயக் கருதியல்லவென்க.

“கண்டலிவையல்லேனென்றகன்று காணாக்
கழிபாமுநானல்லே நெனக்கருதிக் கசித்த
தொண்டினெடு முளத்தவன்றா னின்றகலப்பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத்தோன்றுவன் வேறின்றி.”

“விண்டகலு மலங்கொல்லாங் கருடதியானத்தின்
விடமொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும்
பண்டைமறைகளு மதுநானுனே நென்று
பாவிக்கச்சொல்லுவ நிப்பாவகத்தைக்காணே.”

என்றுவருஞ் சந்தான குரவர்வாக்கியமுஞ் சான்றுமென்க. இந்த வியாயங்களால் சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யாதுவிட்ட காரணம்வெளிப்பட்டதனால் அவர்சிவகீதா வியாக் கியானஞ்செய்யவில்லையென்று மந்தமதியாற் குரைத்த மட்டிவா சகம் நிரஸ்தமென்க. சிவகீதையில் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதித்து விபாக்யானஞ்செய்வதனால் தமது சித்தாந்தங்கெடுமேயன்றிச் சிறப் படையாதென்றே அதனைச்செய்யாது விடுத்தனரென்க. அநாதி மலமுத்தராய் விளங்கும் சிவபெருமான் தாமேபரமென்றும், தாமே எல்லாமென்றும் தம்மைக்காட்டிலுமேவெறுபதார்த்தமில்லையென்றுங் கூறுவது ஸ்வதர்மம். சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் பாசபந்திக ளர்களின் அங்கவந் தாமுங்கூறுவது பரதர்மமாமேயன்றி ஸ்வதர் மமாகாதென்க. அதுபற்றியே சிவகீதாவியாக்யானம் அவர்க்குப்பா தகமாயிற்றென்க. இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

இங்ஙனநிற்க, ரெடி ரெட்டியாரவர்கள் பகவத்கீதமுதலிய விஷ்ணு பாரம்பங்கனையும், வைஷ்ணவ தர்மங்கனையும் கூறும்பார தத்தில் நேர்விரோதமாய்ச் சிவபாரம்பங்கனையும், சைவதர்மங்கனையும் எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்லமுதிது. அருச்சுனற்குப்

பாசபதமவித்தல், கண்ணனுக்குப் பிள்ளைப்பேறுதல்தல், கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீட்சை கொடுத்தல் முதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் விஷ்ணுதர்மங்கள் எப்படி வரக்கூடுமென்று அதனையே தரிட்டுநோக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கு மாகையால் அவருடைய மந்தமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதா யிருக்கின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்தில் ஸ்ரீமஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் சரித்திரமேயன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவர்களுக்குத் தேகபந்துவும், ஆபத்தருமாயிருத்தபடியால் அவர்சரிதமு மிண்டயிடையே பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரிதமாத் திரமேயன்றிப் பிஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமர்முதலிய ஆசிரியர்கள் சரித்திரமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆக இப்படிப் பலசரித்திரங்களைக் கூறிவரும் பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்சரித்திரமே பாரமயமாகக் கூறிவருமென்பது விருத்தமென்க. பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணர்முதலியவர்கள் உபாசகர்களேயாயத் தங்கள் அரசுதர்மங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டும், ஆன்மலாபத்தின்பொருட்டும் ஒரு கடவுளை வழிபடுவாராகலின் அவரைச் சாதசிவமூர்த்தியென்று இனிது விளக்கும். இந்ததுட்பங்கலையறியாமல் விஷ்ணு பாரமயங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் சிவபாரமயம் எப்படி வரக்கூடுமென்று விசற்பித்துரைத்த வின்வாதங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. விஷ்ணு தர்மம், விஷ்ணுபாரமயமுதலியவற்றை அந்தந்த ஸ்துதிப்பிரகரணங்களில் அவரை யுபாசியராகக்கொண்ட அதிகாரிகள் பொருட்டுக் கூறியதென்க. அவ்வுபாசியரை யுபாசகராக்கி அவர்க் குபாசியரைக் கூறுங்கால் எஞ்சனவீருத்தியால் பாரதமடங்கலும் சிவபெருமானையே பரமாயச்சாதித்துக் கூறுமென்க. இவற்றின் விவரணத்தைப் பின்னர் கூறுவாமென்க.

இன்னும்ஷெ ரெட்டியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தை ஸ்ரீகண்ணபாசாரியர் சிவபாரமயங்களைச் சேர்த்து விஷ்ணு பாரமயங்களை அநேகமா யெடுத்துவிட்டு அவற்றை ருடிசெய்ய ஒரு வியாக்கனமுஞ் செய்து கெடுத்துவிட்டாரென்றும், பங்காளவாசிகள் சக்திபாரமயமுடையவர்களுதலால் தத்சம்பந்தமாய் முந்நூறு அத்யாயங்களைக் கல்பிதாம்சமாய்ச்சேர்த்து நிலகண்டியத்தை யாதரித்து அந்தத் தேசத்திலே பாரதத்தை அச்சிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதியாதரவாகவே இச்சென்னையிலும் அச்சிட்டார்களென்றும், இவைகள்

பிராச்சீன வியாக்கியானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றும், பல
வாறு சிதற்றியிருக்கின்றனர். இவற்றை விசாரிக்குமிடத்து ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் விஷ்ணுபாரம்யங்களை யெடுத்துவிட்டாரென்பதும், சிவ
பாரம்யங்களைச் சேர்த்தாரென்பதும் மூடத்தன்மையென்க. பா
தத்தில் விஷ்ணுபாரம்யம் முதலே யில்லாதிருக்கவும் அதனை யெடு
த்துவிட்டாரென்ப தெங்ஙனமிசையும்? மேல்யாம் கூறியபிராயத்
தால் பாரதம்மடங்கலும் சிவதர்மத்தையே கூறுமென்பது ஸ்வதசித்
தம். உள்ளபடியே அவர் விஷ்ணு சம்பந்தமான சில அம்சங்களை
யெடுத்துவிட்டாரெனின், அதனை மறுத்து உண்மையை நாட்டி
வேறு வியாக்கியானத்தால் ஏன் சாதிக்கக்கூடாது? அவருள்ளபடி
யே விஷ்ணுதர்மங்களைக் கழித்ததுண்டெனின், கொஞ்சம் சேஷ
மாக விட்டுவைத்தா ரென்ப தெங்ஙனங்கூடும்? பங்காளத்திலுள்ள
வர்கள் சக்திபாரம்யமாய் முந்நூறு அத்பாயங்களைச் சேர்த்தா
ரென்றார். இவர் நாணமில்லாதவர்போலும், எங்காவது ஒரேதொ
குப்பாய் முந்நூறு அத்பாயஞ் சேர்ப்பார்களா? முந்நூறு எழுத்
துஞ் சேர்க்காகனோ! ஒரு சுலோகஞ் சேர்த்தாலேயே திருட்டு வெ
ளிப்பட்டுப்போமாகவும், அவர்கள் முந்நூறு அத்பாயஞ் சேர்க்கிற
வரையில் இவர்களைவ்வே தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர்? இவர்கள்
“பாரந்தோபநீதம்மதுல்லிநல்லய பாதாரவிந்தர்ச்சிநிச்சிநூஷ்பாம்
நதர்ச்சங்காதரமொளமிந்யே பபுவவீரம் கீநநிச்சிநாஷ்பா” என்கிற
சுலோகம் துரோணபர்வத்திலுள்ளதாகக் கூறித் திரிகின்றார்களே!
அதுபோலென்று கொண்டார்போலும். இப்படி யில்லாததைக்கற்
பித்துரைக்கும் பேதைகள் இவர்களையென்பதைப் புத்திமான்கள்
கண்டறிவாராக. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாழிம்
ன்க. இதுறிந்க, ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் செய்த பாரத வியாக்கியானம்
பிராச்சீன வியாக்கியானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றார். இவரெ
த்தனை பிராச்சீன வியாக்கியானங்களைப் பார்த்திருப்பார்? அந்த
வியாக்கியானங்களுக்குப் பெயர்கள் யாவை? அந்தப் பிரதிகள் எந்
ததேசத்தில் யாரிடத்திருக்கின்றன? அவைதம்மிடத்திருப்பதுபோ
லவே கூறினாரே ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குப்
பிரவக்தர்களாய்ச் சொர்க்க மத்யபாதாளங்களில் முறையே பைல
முனிவர், வைசம்பாயனர், சைமினிபகவானாகிய மூவரையும் வியாச்
முனிவர் ஏற்படுத்தினரென்றும், அவ்வாறே அவர்கள் அந்தந்த
இடங்களில் அதனை வெளியிட்டதுமாத்நிரமேயன்றி ஒருவரையி
னும் அதுந்கு வியாக்கியானஞ் செய்ததில்லை யென்றும், பின்னர் ஸ்ரீ

கண்டாசாரிய சுவாமிகளென்பவர் பரமகாருண்ய நிதிகளாய் ஒரு வியாக்யானம் பிரதிபதனரூபமாய்ச்செய்து வெளியிட்டனரென்றும் புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கி வருவதற்கேற்ப அந்த ஸ்ரீகண்ட வியாக்யானமொன்றுமே இம்மேசுதுபரியந்தம் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. இதனை யுணராது வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றித்திரிவது பாவம்! பாவம்!! இது மாத்திரமா? கருதில்மிருதிகளிலும் இவர்கள் பேய்க் கருத்தை விரோதித்த அமிசங்களையும் கற்பனையென்று சொல்லார்களேயன்றி வேறில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன சமாதானத்தால் திருப்தி செய்யலாம்? விவேகிகளாய்ச் சத்தியபிரமாணத்திற்குட்மிண்ட புத்திமான்களுக்கே சமாதானஞ் சொல்லலாமன்றி இவரைப்போலெத்த கவிச்சிரேஷ்டர் புளுகையெல்லாம் மாற்றித் திருப்திசெய்விக்க யாவரால்தான் முடியும்? இனியிப்படி விண்புட்டுகளாலும், விருதாப் பிரசங்கத்தாலும் அவலமார்க்கத்தை யவலம் பித்துப் பாவத்துக்குள்ளாகிக் கெடாதிருப்பாராக.

இனி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவபாரம்பப் பிரதிபாதகமுடையதென்பதை விசாரிப்பாம். துரோணபர்வத்தில் “தேவதேவஸ்த்வசிந்ந்யாத்மா அஜய்யோவிஷ்ணுரஹ்யயஸ்ஸிவநுபம்பவம்ஜ்ஞாத்வா லிங்கேர்க்சயதி தம்பரபுயம் தஸ்மிந்ந்யதிகாப்பிரீதிம் கரோதிஸ்ருஷபத்வஜ்” என்கிற வாக்கியத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும் எண்ணக்கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறையில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனைச் சர்வரூபியாய்த் தெரிந்து மஹாபிரபுவாகிய அவரை இலிங்கத்தினிடமாய்ப் பூசிக்கின்றார். எந்தப் புருஷனுனவன் சர்வசொருபியாய்ச் சிவனையறிந்து இலிங்கத்தில் பூசிக்கின்றானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய பிரீதியைச் செய்கின்றார் என்றும், “ஜந்மகர்மதபோயோகாஸ் தயோஸ்தவகீசபுஷ்கலா நாப்யாம்லிங்கேர்க்சிதகீசம்பு த்வயார்க்சாயாம்வசேஷத” என்கிற வாக்கியத்தால் விபாசரானவர் அசுவத்தாமரை நோக்கிக் கேளும் அசுவத்தாமரே! கிருஷ்ணர்ச்சுனர்களுக்குக் கெப்படியானால் உற்பத்தி - கர்மம் - தபசு - போகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவோ அப்படியே உமக்குங் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்தக் கிருஷ்ணர்ச்சுனர்கள் சிவலிங்கத்தினிடமாய்ப் பரசிவாராதனஞ் செய்கின்றார்கள். நீர் விக்ரகவடிவத்தில் ஆராதனஞ் செய்கின்றீர் என்று கூறினாரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. அன்றியும், “ஸஷ்ருத் ரபக்தச்சகேசவோத்ரஸம்பவ” என்கிற வாக்கியத்தால் கேசவ

நாமத்தினையுடைய விஷ்ணுவானவர் சிவனா லுண்டாக்கப்பட்டவ ரென்றும், சிவபாதபந்தி யுடையவரென்றுங் கூறப்பட்டது. இப்ப டியே பாரதமடங்கலுஞ் சிவபாரம்பங்களைக் கூறிவருமுண்மையை யறியாமல் விஷ்ணுபரத்வ போதகமாக அதனைத் திரிபுணர்ச்சி கொண்டு மயங்கிக் கூறுவது மலவுறைப்பென்க.

எழும்பூரிரெட்டியார் மான்மிய மிவ்வளவினதாகவும், மேலீட் டங்களில் “இத்ஹாஸபுராணப்யாம்” என்கிற வாக்கியத்தைக் கொண்டு வீண்வழக்காடவெளிப்பட்ட சாஸ்திரிகள்மான்மியத்தையுஞ் சற்று விசாரிப்போம். இவர் பாரதத்தில் சில அமிசங்களை விவகரித்து விஷ்ணுபரத்வங் கூறவந்தவராகலின் இல்லாத பரத்வத்தையுண் டென்று சாதிக்கவந்த அவரேழைமதியைமாற்றி யுண்மையைநாட் டுவது எமக்கு ஸ்வதர்மமாயிற்றென்க. துரோணபர்வகத கைலாச யாத்திராத்யாயத்தில், “யோகிநாம்பரமம்ப்ராஹ்ம வியக்தம்வேதவிதா ம்நீகீம் காலகேயம்மஹாத்மாநம் சக்ரஸூரியதனோதயாம்” என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவித்துக்களுக்கு நிதியும், யோகிகளுக்கு வியக்த மும், பரப்பிரம்ஹமுமாயுள்ளது அந்தப்பரமசிவம் என்றும், “ஜக மது: காரணத்மாகம்” என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணமாகிய அந் தப் பரமசிவத்தை படைந்தார்க னென்றும், “வாஸுதேவஸ்துதந்திர ஷ்ட்வா ஜகாமசிரஸாக்ஷீம் பாரித்தேநஸிஷதர்மாத்மா கிருணந்நீரஹ் மரஸந்நாநம் லோகாதீம்விசீவகர்மாண மஜமீசாநமவ்யயம்” என்கிறவச னத்தால் தர்மாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணர் புராணபுருஷரும், உலகத் துக்கு முதல்வரும், உற்பத்தி நாசரகிரும், பரப்பிரம்ஹ ஸ்வரூப ருமாகிய பரமசிவத்தை அர்ச்சனனோடு வந்தித்தாரென்றும்; ஆர ண்யபர்வம், தீர்த்தயாத்திராத்யாயத்தில் “யத்ரவிஷ்ணு: பிரஸாதாந் தீதம் நுத்ரமாராதயத்புரா வராம்சீயஸுபஹுலந்லேலே தைவதேஷு ஸுதுரீலபாத்” என்கிறவாக்கியதால், விஷ்ணுவானவர் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் துர்லபமான அநேகவர ங்களைப் பெற்றாரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிர மாண்ய சித்தியாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமாந் கள் சிவபாரம்பங்களை வெகுவாய் விளக்கியிருக்கு முண்மையில் அருகையகொண்டு மேற்படி சாஸ்திரியாரவர்கள் குமுறிவழிந்திருக் கும் சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்போமாக.

பகவத்கேதையில் “நுத்ராணம்சங்கராச்சாஸம்” என்கிற வசனத் தால் சிவனுக்கு வாசுதேவ விபூதித்வங் கூறப்படுதலால் “யோகிநாம்”

என்கிற வாக்கியத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபாரமயம் சமர்த்திக் கப்பட்டதன்றி வேறில்லை யென்றுங், “நாராயணமீகாருந்தர்” என்கிற மோகஷதன்ம வசனத்தில் நாராயணம் = ஆத்மா = யஸ்ய என்கிற பஹுவிர்வியினால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வம் கூறப் படுதலால் “ஜகம்து” என்கிற வாக்கியத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகத்காரணத்வம் சிவதல்யமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்றும் “ஏஷவிஷ்ணுரீதிக்க்யாதஆதித்யாங்கசீயபாதபூத்” என்கிறவசனத்தால் அதிதியினிடத்தில் கசியபராலுண்டுபண்ணப்பட்ட இவன் விஷ்ணு வென்றுசொல்லப்படுவான் என்றுபெறப்பட்டதனால் “யத்ரவிஷ்ணு” என்கிற வசனத்திலுள்ள விஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிச்சயிக் கப்பட்டு அவதாரபரமாய்ச் சமர்த்திக்கப்படும்பென்றி மூலவிஷ்ணு பாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமென்றும், அப்படி அவதாரத் தில் பூசித்ததும் வராகபுராணத்தில் சிவனைநோக்கி நான் அவதாரங் கடோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டுபண்ணு கிறேன் என்று விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தைப்பாலிக் கும்பொருட்டே யென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர்செய்த சிவபூசையாதி களும் இது அபிமதம்பற்றியே யென்றும், அந்தந்த அவதாரங்க ளில் பிரம்ஹணுராதனஞ் செய்துவந்ததுபோல் ஸ்ரீருத்ராராதன மும் தர்ம பரிபாலனர்த்தமேயன்றிச் சிவசர்வோத்தக்ரஷத்தா லன் றென்றும் ஒருமுறையழுதுகொலைத்தார்.

இதனை முறையே விசாரிக்குமிடத்தில் “ருத்ராணம்சங்கரச்கா ஸ்மி” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட சங்கரனை விஷ்ணு விபூதி யென்று கூறினவர் மேல் துரியமூர்த்தியாகியபரசிவப்பிரபுவை விசா ரியாமல் வெளிப்பட்டது அறியாமையென்க. “ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணும்” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவா தசாதித்தியருள் ஒருவராகிய விஷ்ணு வென்றே கூறுவரன்றி மூல விஷ்ணுவேதானாண்டு கூறப்பட்டு வருமென்று சொல்லத்தானி வாரா? ஆதித்தியருள் விஷ்ணுநானென்பதைத் துவாதசாதித்தி யருள் ஒருத்தரைக் கிரகிப்பதுபோல் உருத்திரருள் சங்கரன் நா னென்பதை ஏகாதசருத்ரர்களில் ஒருத்தராகக் கிரகிக்கவேண்டுமென் றிப் பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ராதி சர்வச்சிரேஷ்ட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யென்றுகொள்வது துரஹங்காரமென்க. இதனால் சிவ பெருமானுக்கு நாராயணவிபூதித்வம் சித்திக்காதாகையால் “யோகி

நாம்” என்கிற வசனத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரப்பிரம்ஹத்வம் ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமாய் வெளிப்பட்ட தென்க.

இனி “நாராயணத்மகோருத்ர” என்கிற வசனத்தால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வங்கூறி “ஐக்மது” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு அந்தரியாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரகிக்கவேண்டுமென்பது துரபிமானமென்க. “தமீச்வராணம்பரமம்மஹேச்வரப் தம்தேவதாநாம்பரமஞ்சதைவதம் பதிம்பதீநாம்பரமம்பரஸ்தா த்விதாமதேவம்புவநேசமீடியம்” என்கிற சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தால் ஈசுவரர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மஹேசுவரரும், தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய பசுபதியும், பரமாயுள்ளவர்க்கெல்லாந் தலைவராகிய பராத்பரரும், சர்வஜகத்காரணரும், தியானமார்க்கத்தா லுபாசிக்கப்படுபவருமாகச் சிவபெருமானே நாங்களறிகின்றோம் என்று பெறப்பட்டதன்றியும், “விச்வேச்வரமுமாகாந்தம் விச்வாந்தர்யாமிணம்சிவம் நப்ரஹ்மாத்தமைஸ்ஸமம்ப்ருயாச் சக்திபிச்சாபி பார்வதீம்” என்கிற ஆதித்யபுராண வசனத்தால் சகல ஜகத்துக்கும் பிரபுவானவரும், உமாதேவியார்க் கிஷ்டரும், உலகங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியுமான பரசிவப் பிரபுவைப் பிரம்ஹாதிகளோடு சமமாகவும், பிராட்டியாரை இதரசக்திகளோடு சமமாகவுங் கூறுதல் கூடாது என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் “நாராயணத்மகோருத்ர” என்கிற வசனத்துக்கு அர்த்தசவிகோரமாய் நாராயணனுக்கு ஆத்மா அந்தரியாமியாகிய சிவபெருமான் என்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிப்பது நிர்ப்பாதிதமென்க. இன்னும் “ஸௌஷ்பக வாநீசஸ் ஸர்வதத்வாதிரவ்யயஃ ஸர்வதத்வவிதாநஜ்ஞஃ ப்ரதானபுருஷேச்வரஃ ஸோஸ்ருஜத்தகஷிணாதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம் வாமபார்ச்வாதத்தாவிஷ்ணும் லோகரகக்ஷார்த்தமீச்வரஃ யுகாந்தேச் சைவஸம்ப்ராப்தேருத்ரம்ப்ரபுரதாஸ்ருஜத்” என்கிற ஆதுசாசநீகபர்வ வசனத்தால் சர்வசத்தாவாகியும், சர்வதத் வாத்மகராகியும், நாசச் ரஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிர்நயங்களை அறிந்தவராகியும் விளங்கும் பிரதான புருஷராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும் லோககிருட்டியைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிச்ம் ஹாவையும், வாமபாரிசத்தினின்றும் லோகரகக்ஷணர்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், பிரளயகால சம்ஹாரார்த்தமாய் ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியையும் உண்டு பண்ணினாரென்று பெறப்பட்டது. “ஈசாநச்சேதனக்கர்த்தா

புருஷக்காரணம்சிவ: விஷ்ணுப் ப்ரஹ்மாச்சீஸூர்யச் சக்ரோதேவாச்ச ஸாங்வயா: ஸ்ருஜ்யதேக்ரஸ்யதேச்சைவ தமோபூதமிதம்யதாஅப்ஜ்ஞா தம்ஜநத்ஸர்வம் ததாஹ்யேகோமஹேச்வர:” என்கிற சாந்திபர்வ வசனத்தால் ஈசானரும், உலகத்தைப் பிராணமுடையதாகச் செய்கின்றவரும், சமஸ்தத்தையும் உண்பெண்ணுகின்றவரும், சமஸ்தபிராணீ பூதங்களிலும் வசிக்கின்றவரும், ஜகத்காரணருமாகிய அந்தப்பரமேசுவரர் விஷ்ணு, பிரமன், சந்திரன், சூரியன், இந்திரன் பரிவரங்களாகிய மற்றைத் தேவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சம்ஹரித்தும் வருவதனாலேயே உலகமெங்கும் இருள்முடித் தமோமாத்ராவ சேஷமாக விருக்கு மந்தவேளையில் ஆதியந்த சூனியராகிய அவரொருவரே நாசமின்றி யிருக்கின்றார் என்று வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணப் பிரத்தியக்ஷங்களை யறியாமல் “ஜக்மது” என்றே வசனத்தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வம் சிவனுக்குச் சித்திக்காதென்று குரைத்த மட்டிவாசகம் பாழ்த்ததென்க.

இதுநிற்க, “யத்ரவிஷ்ணு: ப்ரஸாதார்த்தம்” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுபாஸ்யத்வம் அவதாரமாகிய வாமனபரமேயன்றி மூலவிஷ்ணுவைப் பாதியாதென்றார். நன்று! நன்று!! இதனால் மூலவிஷ்ணுபாஸ்யாத்வமே யன்றி வாமனனிடத்துஞ் சிவாராதனம் பெறப்பட்டது. “ரௌத்ரம்லிங்கம்மஹாலிஷ்ணுர் பக்த்யாகத்தம்சிலாமயம் சாருசித்ரம்ஸமர்ப்யர்ச்ய லப்தவாந் பரமம்பதம் ப்ரஹ்மஸர்வஜகத்கர்த்தா யஸ்யலிங்கார்ச்சகேநது பாரதீமாப்தவாநாச ஸபூஜ்யஸஸ்ஸர்வசேதகை: யஸ்யலிங்கம்ஸமர்ப்யர்ச்ய மருதஸ்ஸகலாஅபி லப்தவந்தச்சீர்யம்பூர்ணம் ஸபூஜ்யஸஸ்ஸர்வசேதகை:” என்கிற பராசரபுராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானர் அன்பினால் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதத்தையடைந்தார், பிரமன் பூசித்துச் சர்வகர்த்தருத்வமும் சரஸ்வதியையும் அடைந்தான். சமஸ்த தேவர்களும் பூசித்து மிகுந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான் சமஸ்தபிராணீ பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவர் என்று பெறப்பட்டது. “சிவஸ்யபூஜ்யதே லிங்கம் ஸர்வைத்தேவாஸுரைர்ந்ருபி: சிவேநபூஜிதக்கோவா வதந்து ப்ரதிவாதிந:” என்கிற வாமனபுராண வசனத்தால் சிவபெருமான் சமஸ்த தேவாசுர மதுஷ்யர்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றார். சிவனால் பூசிக்கப்பட்டவன் யாவன் பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும் என்று வெளிப்பட்டது. “யஸ்யப்ரஹ்மாச்சலிஷ்ணுச்ச த்வஞ்சசக்ரஸஹாம

ரை: அர்ச்சயத்வம்ஸதாலிங்கம் தஸ்மாச்ச்ரேஷ்டதரோஹிக:” என்கிற ஆதுசாசனீக பர்வவசனத்தால் பிரமணம், விஷ்ணுவும், மற்றைத் தேவர்களும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால் சிரேஷ்டர்கள் யாவர் என்று பெறப்பட்டது. “ததோந்வப்ச்யத்கிரிசஸ்ய வாமே ஸ்வாத்மாநமவ்யக்தமநந்தருபம் ஸ்துவந்தமீசம்பஹ-பிர்வஸோ பிச் சங்காஸிசக்ரார்ப்பிதசக்ரஹஸ்தம்” என்கிற துரோணபர்வ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அருக்கிரஹார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவசரத்தில் அவரது இடது பாகத்தில் சங்கசக்ரதரைய் அநேக திவ்யஸ்தோத்திரங்களால் துதி செய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பார்த்தருளினாரென்று வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை மேலிடங்களில் (௯௪) (௯௭) வது பக்கங்களில் உதகரித்திருக்கும் ருக்ஷம் ஹிதா வாக்சியத்தாலும் பிரம்ஹ கைவர்த்த வசனத்தாலும் விளக்கியிருக்கின்றோ மாகையால் “யத்ரவிஷ்ணு:” என்னும் வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுசப்தம் மூலவிஷ்ணுவைப் பாதியாதென்று கூறிய பாதகவசனம் பரித்யஜிக்கப்பட்டதென்க. மேல் வாக்சியங்களால் பெறப்பட்டன வெல்லாமும் மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்வமே யாகையால் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு மாத்திரம் இடந்தேடிவைத்தது மௌட்டியாந்தகார மென்க.

இங்ஙனநிற்க, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தி யுண்டுபண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்குக் கொடுத்த வரத்தைப் பாலிக்கும் பொருட்டே விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்களில் பூசித்தாரென்பதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூசித்தாரென்பதும் பேதமையிற் பேதமையென்க. மேலிடங்களில் “விச்வாதிகோருத்ரோமஹர்ஷி:” என்கிற சுருதி சித்தமான உத்கர்ஷத்தை வெகுவாய்க் கூறியிருக்கின்றோ மாகையால் ஸ்வத சித்தியமான சர்வோத்கர்ஷத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்து இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் செய்த ஆராதனத்தாலேயே உத்கர்ஷம் சம்பவித்ததென்பது விதண்டாவாதமென்க. வராகபுராணத்திற்கூறிய வரதானம் அர்த்தவாத மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படும் அநேக சுருதிவிருத்தமாய்ப் புராணங்கூறாதாகையால் பிரசம்சாபரமென்பதே மேலோர் துணிபென்க. இல்லையெனின், சுருதி விரோதபரிஹாரந்தேட விடம் பெருதுகல்பனாமாத்திரமாகக்கண்டிக்கப்பட்டொழியுமென்க. மேல் வரதானம் என்போலு மெனின், தண்ணிர்ப்பந்தரை யணைந்து நீரருந்

தித் தாகந்தணிந்த பிறகுநானிங்கு நீரருந்தியது தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்தவனுக்குப் புண்ணியத்தை விளைவிக்கவேயன்றி வேறில்லை யென்று கூறும் பேதையிற் கருதப்படுமென்க.

இன்னும் பிராம்ஹணராதனம்போல் ருத்ராராதனமும் தர்ம பரிபாலன மாத்திரமன்றி யதார்த்தமன்றென்று கூறினர். இதுவு மொருவிந்தையாம். மூலவிஷ்ணுவாலும் அவதாரவிஷ்ணுக்களாலும் அந்தந்தக்காலங்களில் சிவாராதனஞ் செய்துவந்ததுபோல் பிராம்ஹ ணர்களுஞ் சிவாராதனஞ்செய்பவர்களென்பது சர்வவேதசம்மதம். விஷ்ணுவும் பிராம்ஹணர்களுஞ் சிவாராதனத்தை யுடையவர்க ளாகையால் விஷ்ணுமூர்த்தி பிராம்ஹணராதனம்செய்தது சிவபக் தாதிக்கயத்தாலென்று வெளிப்பட்டது. தூர்வாசர், நந்தி, பிருங்கி, சநற்குமாரர், அகஸ்தியர், ததீசிமுதலாகிய முனிவர்களை மூலவிஷ் ணுவே அநேக அவசரங்களில் வழிபட்டவுண்மைகளைப் பராதாதி பிரமாணங்களாற்கண்டறியலாமன்றியும் அவர்களை அவதாரங்களில் பூசித்ததும் ஏராளமாகையால் தர்மபரிபாலன மாத்திரமாகக் கூறு வது அபசித்தாந்தமென்க. அந்த முனிவர்கள் விஷ்ணுவையாராதி த்ததும் அவர் சிவபூஜாநிஷ்டரா யிருத்தலினென்க. “ப்ரஹ்மணஸ் ருஷ்டிகர்த்திருத்வம் விஷ்ணோர்த்தானவமர்த்தனம் ஸவர்க்காதிபத்ய மிந்த்ரஸ்ய சிவபூஜாவிதேப்பலம்” என்கிற கூர்மபுராண வசனத்தால் பிரம்ஹதேவருக்குச் சிருஷ்டித்தொழிலும், விஷ்ணுவுக்கு அசுரனா ஜயமும், இந்திரனுக்குச் சுவர்க்காதிபத்யமும் சிவபூஜையில் வந்த பலமென்று பெறப்பட்ட வுண்மையை நோக்குங்கால் ஸ்ரீருத்ராரா தனமின்றி அந்தப்பிரயோஜனம் பெறுவது காலத்திரயத்துஞ் சித் தியாமை வெளிப்பட்டதனால் விஷ்ணுவினுடைய சிவாராதனத் தைத் தர்மபரிபாலனமாத்திரமென்பது நிரஸ்தமென்க. ஆகவே, ஆத்மார்த்தமென்று வெளிப்பட்டது, இப்படி விசாரித்தறிவதொழி ந்து வாயில்வந்தபடிப் பேசித் திரிவது பாவம்! பாவம்! இவ்வுண்மை களால் ஷை சாஸ்திரியாவர்கள் அபார்த்தங் கூறிக்கொண்டு சிவ பாரமயங்களைக் கெடுக்கத் தலைப்பட்ட விபரீதந்தலைகாட்டா தொழி ந்ததாகலின் இதனை யிவ்வளவின் முடித்து மேல்முடிச்சுர் முதலி யார்கூறிய சில விஷயங்களை யீண்டு விசாரிப்போம்.

இக்கவிச்சிரேஷ்டர் “பிரபன்னகாயத்திரி” என்னுஞ் சுவடியில் “ஸரச்சேயாந்பவதிஜாயமாந்” என்கிற வசன மொன்றெழுதித் தங்

கத்தை யுருக்குந்தோறும்மாற்றதிகமாகுரப்போல் நாராயணன் அவ
தரிக்க உச்சிராயத்தையடைகின்றான் என்று பிரசங்கித்தனர். இது
னால் மூலவிஷ்ணுவைக்காட்டிலும் அவதார விஷ்ணுக்களுக் காதி
க்க மதிகரிக்கின்றது. மேல்சாஸ்திரிகளோ வெனின், மூலவிஷ்ணு
வுக்குவந்த அபகர்ஷத்தை அவதார விஷ்ணுக்கண்மேலேற்றிப்பரி
கரிக்க முயன்றார். இதுனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலும்
மூலவிஷ்ணுவுக் காதிக்க மதிகரிக்கின்றது. இந்த விவகாரத்தால்
ஸ்வமதபின்னவாதஞ்சித்தித்தலால் அன்போன்யாகிரப தோஷம்
சம்பவித்துப் பரித்யஜிக்கப்படுமென்க. விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்
கடோறும் உச்சிராயத்தை யடைகின்றாரென்பதை விசாரிக்கில்
புடம்போடுந்தோறும் பொன்னுக்கு மாற்றயர்தல்போலென்றும்
உவமித்துக் கூறினர். இப்படியும் பொருள் கூறுவாருண்டா? அந்த
வாக்கியத்தாற்பெறப்பட்டது சிவனுடைய ஸ்வரூபவரணனை யல்லது
வேறில்லை. பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்தில்
அநுபவநியமான சிரேஷ்டபதார்த்தமாய் ஆத்மாக்களுக்கு இன்பம்
விளைத்தல்போல் நிஷ்களமாத்திரமாயுள்ள பரப்பிரம்ஹம் உமார்த்த
சரீர திவ்யமங்கள விக்ரஹதேஜோ ரூபமாய்ச்சுகளீகரித்து அநுபவ
வேத்யமாகிஆத்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் அவசரத்
தை விளக்கவந்த அந்தவாக்கியத்தை ஹேபகிரா ஹப்பங்கொள்வது
அஞ்ஞாந்தகாரமென்க. இப்படி விசாரியாமல் தங்கத்தை யுருக்
குந்தோறும் மாற்றதிகமாகுரப்போல் என்று இராமகிருஷ்ணாதி அவ
தாரங்கண்மேலேற்றிக் கூறுவது அபசித்தாந்தமென்க. மச்சம், கூர்
மம், வராகம், நாரசிங்க முதலிய அவதாரங்கள் மூலவிஷ்ணுவினு
டைய முதற்புடம், இரண்டாம்புடம், மூன்றாம்புடம் என்றுகி ஒன்
றிலொன்று மாற்றதிகரித்தல்வேண்டும். அன்றியு மந்த மூலவிஷ்ணு
வைப் புடம்போடுதற்கு வேறே யொருபுருஷனும் வேண்டும். மூல
விஷ்ணுவினுடைய அவதாரமாகவே பத்தையுங்கொள்வாமெனின்,
பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்தில் மாற்றரை
களில் தாமாதுநிறற்போல் எல்லா அவதாரங்களும் சமதுலையினி
ற்க வேண்டியதுபோக நாரசிங்கம், ஸ்ரீராமம் முதலிய அவதாரங்
களே சிறந்து மச்சம், வராகமாகிகள் அக்கிரஹயமாய் அபூஜ்
யதை யடைந்திருப்பதால் பாதிக்கப் படுகின்றது. தங்கத்தை யுரு
க்குந்தோறு மென்றவுவமையால் பத்தவதாரங்களும் மூலவிஷ்ணு
வினதாகக் கொள்ள விடமேயிராது. மூலவிஷ்ணு மச்சமாகவும்,
மச்சம் கூர்மமாகவும், கூர்மம் வராகமாகவும் அவதரித்ததாகக்

கொள்ளவேண்டிவரும். அதவா கொள்வாமெனின், பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர்காலத்திலும் பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவர்களாகக் கண்டோமாயை யால் பாதகமுண்டாகி மூல விஷ்ணுவின் தாகவே நிச்சயிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. புடஞாய விசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மற்றொன்றிருத்தல் கூடாமை பற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இவ்வளவிலொழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதைகளை யேராளமாயறிவோமாயை யால் இந்த விகற்பங்கட்கு எங்கே சமாதானந்தேடுவது?

“அரிமீரர்தவதாரச் செயல்யாவுமரன்செயலரமாலறியாதகந்தைகூறற் றிரிவாகுமுடல்வாலதருணமூப்பின்செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோ லும், விரிவாமைந்தொழிலேயு மெம்மிறைவன்றானே மிகுபடர்க்கைமுன்னி லேத் தன்மையிலுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன் பரசராமன் சமர்பொ ருதகதையுலகிற் சாற்றுவீரே.”

என்று சிவஞான தீபத்திற்குறியவாறு வினைவயப்பட்டுப் பிற ன்துழுவும் உயிர்வர்க்கத்து ளெண்ணப்பட்டுச் சிவனால் காரியப்படு முண்மை வெளிப்பட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வுயர்ந்தவரென்றும், அவதார விஷ்ணுக்கருபர்ந்தவர்களென்றும் மலைந்து கூறியவாதங் கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களால் மூலவிஷ்ணுவின் டைய சிவாராதன விசேஷத்தாலேயே அவதாரங்களினும் உத்கர் ஷம் சித்தித்த தென்பதுதானே போதரும். இவ்வுண்மை விசார மின்றி வாயில்வந்தனவந்தன குழறித்திரிவது அறியாமையும், அஹ ங்காரமுமென்க.

இதுநிற்க, டை சாஸ்திரியாரவர்கள் சர்வசித்தாந்த பிரதியாக் யத்வம் விஷ்ணுவுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிக்கவந்தார், எங்ஙன மெனின், பாரதம், மோக்ஷதன்ம பஞ்சசித்தாந்த நிர்நயாத்தியாய த்தில், சாங்கியத்துக்கு வக்தா கபிலரென்றும், யோகத்துக்குவக்தா பிரமனென்றும், அபாந்தரதபர் வேதாசாரிய ரென்றும், பிரம்ஹ புத்திரரான பசுபதி பாசுபதஜ்ஞானத்தைச் சொன்னவரென்றும், பாஞ்சராத்திரத்துக்குவக்தா நாராயணரென்றும், சர்வஜ்ஞானங் களிலும் பாஞ்சராத்திரஞ் சிறந்ததென்றும், சாஸ்திரப்படியும், நியா யப்படியும் நாராயணனுக்கிருந்தென்றும், தமோபூதா எவனை யறிகிறதில்லையென்றும், சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் அந்நிராக்ளென் றுங் கூறியிருத்தலால் நாராயண நிஷ்டத்துவம் சாதிக்கப்பட்டுப்

பாசுபத்யாதி சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யர் அந்தரியாமியபரமாய் அந்த நாராயண ரொருவரேயென்று வெளிப்பட்டதென்றும், வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் முதலிலும் கடையிலும் விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகின்றாரென்று ஹரிவம்சத்திற் கூறப்பட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமும், கேசவனிலுயர்ந்த தெய்வமுமில்லையென்று வியாசவசனத்தாற் பெறப்பட்டதென்றும் முறையே சொல்லிமுறுத்தார்.

இவற்றை விவகரிக்குமிடத்து மோக்ஷதன்மத்திற் கூறிய நாராயண நிஷ்டத்வம் ஒளபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. எங்ஙனமெனின், சாங்கியமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட சித்தாந்தமென்றும் ஒன்றிலொன்று முரணியனவே யன்றி வேறில்லை. இப்பகுதியனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப் பொருள்களாகக் கிரகித்தல் கூடாது. இவற்றுள் பாஞ்சராத்திரம் ஆதிக்கமுடையதாகக் கூறப்பட்டதேயெனின், பஞ்சசித்தாந்தங்களி லொன்றாகி யேனையவற்றோடு சமதுலையிளிப்பதொன்றாகலின் உண்மை பயக்காதென்க. ஆகவே, இவற்றி லொருசேராமல் அதிதமார்க்கமாதல் வேண்டுமென்பது பெற்றும். அங்ஙனமின்மையின், அதனை யுண்மை நெறியாகக்கிரகிப்பதுகூடாது. ஆயின் அந்தவாக்கியத்தாற்போந்த ஆதிக்கத்துக்குப் போக்கேதெனின், ஏனையமார்க்கங்களைப்பற்ற அதற்குத் தூதிக்கங் கூறப்பட்டதன்றி வேதத்திற் றெளிபொருளாய்க் கிரகிக்கப்படுஞ் சித்தாந்தமும் அதுவேயென்பது நிரஸ்தம். சகல சமயாதிதாத்வைதமாய் விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்துண்மையை மேல் (ந-ச) பக்கங்களில் விதந்துகூறி யிருக்கின்றோ மாகையால் ஆண்டுகண்டுணர்க. ஆயின்மேல் வாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பாசுபத்யமார்க்கத்துக்குப் போக்கென்னையெனின், அது வாமபாசுபதா சாரமாகக் கிராஹ்யமேயன்றி உத்தரவைவத்தைப்பாதித்யாதென்க. வாமபாசுபதமும் பாஞ்சராத்திரமும் மலபாகம்வராதவர் பொருட்டுப் பரசிவாதுக்கொண்டு சிவகேசவர்களால் சொல்லப்பட்டன வென்றும் ஞானசீலர்க்கு அவை அக்கிராஹ்யமென்றும், சித்தாந்தவைவமொன்றே கிராஹ்யமென்றும் பலவிதத்தானுஞ் சருதிபோதகமாய்க்குறினோமாகையால் பாஞ்சராத்திராதிக்கங் கூறவந்த பண்டிதத்தீறம் பாதிக்கப்பட்டதென்க. இந்த நியாயங்களால் மேல்வாக்கியத்தாற்போந்த நாராயண நிஷ்டத்வம் பாஞ்சராத்திரமாகிய சாஸ்திரப்

படியும், அதிற் கூறிய நியாயப்படியஞ்சித்திக்குமேயன்றி இதர சித்
தந்தாபேசுஷ்யா சித்தியாதென்க.

இன்னும் பாசுபத்யாதி சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யர் அந்த
ரியாமி பரமாய் அந்தநாராயண ரொருவரே யென்றும் பிரசங்கித்
தனர். விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்டது பாஞ்சராதிர மொன்றே
யன்றி வேறில்லை. இது கொண்டே சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யத்
வம் அவர்க்குக் கூறுவது என்னபேதமே? சாங்கியயோக சித்தாந்
திகளும் இவ்வாறே கூறுவரெனின் உண்மைதோன்றுவதெங்
னம்? ஆகவே சர்வசித்தாந்தங்ங்ளையும் சொன்னவர் யாரோ அவரே
சர்வசித்தாந்தப்பிரதிபாத்ய ரென்பது சித்திக்கும். இதனால் சம
ஸ்த சித்தாந்தங்கட்கும் வக்தா ஒருவரே யாதல்வேண்டும். ஒன்றி,
லொன்று முரணியபல சித்தாந்தங்களை யொருவரே கூறுவதென்
னையெனின், ஆன்மாக்களுடைய கன்மபாசங்களை நோக்கியங்ஙனங்
கூறினதேயன்றி வேறில்லை யாகலான் பரிபாகிகள் மயங்காரென்க.
உண்மையில் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யர் ஒருவரே யாதல்வேண்
டுமன்றிப் பலமுதல்களாய்க்கிரகித்தல் கூடாது. பலராகக்கூறு
வது அந்தந்த ஸ்துதிப் பிரகரணங்களில் ஒளபசாரிகமாய் மூலபுரு
ஷனுடைய அதிஷ்டிப்பை நோக்கியே யன்றி வாஸ்தவத்தாலன்
றென்க. இந்தநியாயங்களால் சர்வசித்தாந்தப்பிரதிபாத்யத்வம் விஷ்
ணுவுக்குச் சமர்த்திக்கவந்தது தடுமறியதென்க. “அஸ்நஜத்ஸர்வ
சாஸ்த்ராணி மஹாதேவோமஹேசுவரஃ தண்டநீதிம்பரயோகஞ்ச ப்ரா
ணதீச்சஸர்வசஃ வித்யாச்சநஸ்ரக்கூட்டஸ் தாஸ்தஸாம்பேதவிகல்பநா
அங்காந்வேதாச்சத்வாரோமீமாம்ஸாநியாயயஸ்தரஃ புராணய்தர்மசாஸ
த்ரஞ்ச வித்யாஹ்யேதாச்சதுர்த்தச ஆயுர்வேதோததுர்வேதோ வேதோ
காந்தர்வகோதரயஃ அர்த்தசாஸ்த்ரய்சதுர்த்தஞ்ச வித்யாஹ்யஷ்டநா
சைவது தசசாஷ்டேஸ்சவிக்யாதா ஏதாநர்மஸ்யஸம்ஹிதாஃ ஏதாஸா
மேவவிய்யாநாம் வ்யாஸமாஹமஹேசுவரஃ சதாநீதிர்ணிசாஸ்த்ராணா மா
ஹதத்த்ராணிஸ்பநிஸ்யாஸஏவதுவித்யாநாம்மஹாதேவேநகீர்த்திதஃ தந்
த்ரம்பாகுபதம்நாம பாஞ்சராத்ரஞ்சவிச்சூதம் யோகசாஸ்த்ரஞ்சஸாங்கீ
யஞ்ச தந்த்ரம்லோகாயதம்தநா தந்த்ரம்பிரஹ்மதுலாநாம தர்க்கவித்
யாதீவோகஸாஸி” என்றற் றொடக்கத்துச் சாந்திபர்வ வசனங்க
ளால் சர்வசாஸ்திரங்க்ளையுஞ் சிவபெருமா னொருவரேயுண்டாக்கின
ரென்றும், அவற்றின் விவரணத்தை நோக்குங்கால் தண்டநீதி,
பிரயோகம், பிரமாணம், கூடஸ்தம் என்கிற நாலு வித்தைகளென்
றும், அவற்றி னுட்நிர்வகுகளென்றும், வேதங்கள், ஷடங்கங்கள், மீ

மாம்சை, நியாயவிஸ்தரம், புராணம் தர்க்கசாஸ்திரம், ஆகியபதினாறு வித்தைகளென்றும், ஆயுர்வேதம், ததுர்வேதம், கார்தர்வவேதம், அர்த்தசாஸ்திரம் என்கிற நாலுவித்தைகளென்றும் விளங்குகையால் தர்மசம்ஹிதைகளாகிய இவ்வஷ்டாதசவித்தைக்கும் சிவனே வக்தா வென்றறியத்தக்கது. அன்றியு பிதனுட்பிரிவாக முந்நாறு சாஸ்திரங்களையும், ஏழுதந்திரங்களையும் சொல்லியருளினாரென்றும், அவற்றில் சாஸ்திரங்கணிற்க தந்திரங்களை நோக்குங்கால் பாசுபதம், பாஞ்சராத்திரம், யோகம், சாங்கியம், உலகாயதம், பிரம்ஹதுலை, தர்க்கவித்தை என்கிற பேதங்களாய்ப் பெறப்பட்டதென்றும் இனிது விளங்கும், “ஏகார்த்தாநிபுராணநி வேதாச்சைகார்த்தஸம் ஹிதா:” என்கிற வசனத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் ஏகார்த்தத்தையுடையது. இவற்றையெல்லால் மஹா தேவராகிய சிவபெருமானே சொல்லியருளினாரென்று பெறப்பட்ட வுண்மையால் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யர் பரசிவப் பிரபுவாகிய அவரொருவரேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. “வேத: பாகுபதம் தநா ஜ்ஞாநாந்யேதாநிபஞ்சைவ ஜ்ஞேயக்சைகோமஹேசுவர:” என்கிற பா த்மபுராண வசனத்தால் சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஞானங்களென்றும், இவற்று லறியப்படும் ஞேயமானான் சிவபெருமானென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையுஞ் சித்தித்ததென்க. இங்கே வேதத்தையுஞ் சொல்ல வந்தது ஏனைய சித்தாந்தங்கட்கு ஆதிக்கங் கூறவெண்டியென்க. ஆகவே, வேதத்திற் பேதித்தபாகங்கள் அக்கிராஹ்யமும், அபேத பாகங்கள் கிராஹ்யமுமாகிய ஞானங்களென்று நிச்சயப்படும். இவ் வுண்மைகளால் சர்வஞானங்களாலும் பிரதி பாத்யராய் விளங் கும் ஞேயப்பொருளாயுள்ளவர் சிவபெருமா னொருவரேயென்று நிச்சயிக்கப் பட்டதென்க. பாரத மொன்றிலேதானே சமஸ்த சித் தாந்தங்களையுஞ் சிவன் சொன்னாரென்றும், அவற்றி லொவ்வொ ன்றைத் தனித்தனி விஷ்ணுவாதிகள் சொன்னார்களென்றும் பேதந் தோன்றக்கூறிய தென்னையெனின், சிவபெருமான் அந்த நூல்களைச் சொன்னகாலத்துப் பாஞ்சராத்திரங் கேட்டவர் விஷ்ணுவும், பாசு பதங்கேட்டவர் உருத்திரமும்தீதியும் யோகசாஸ்திரங்கேட்டவர் பிரம்ஹதேவரும், உலகாயதங் கேட்டவர் பிரஹஸ்பதி பகவானும், என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சாஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமான் தாமே சொன்னவ ரென்றும் விஷ்ணுவாதிகள் அவர்பால்கேட்டன

வற்றைத் தனித் தனிச் சொன்னவர்களென்றும், சிவபெருமானை வக்தாவென்றும், விஷ்ணுவாதிகளைப் பிரவக்தாக்களென்றும் சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் துணிந்துரைப்பரென்க. இவ்வுண்மையை யறியாமல் பாஞ்சராத்நிரப் பிரவக்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யத்வம் சமர்த்திக்கவந்த சாமர்த்தியம் நிஷ்பலிதமாயிற் றென்க. இவற்றின்விரிவைமேல் (கரு.உ) (கரு.ந) வது பக்கங்க ளினும் பார்த்துணர்வாராக.

இனி வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும் பாரதத்திலும் விஷ்ணுவேமுதலிலும், இடையினும், கடையிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றார் என்று ஹரிவம்ச வாக்கியமொன்றால் சாதிக்க வந்தனர். “கிருதயச்சுபுராணி பாரதாநீநிலத்தம் சிவமேவஸ்தாஸாம் யம் ஹந்திக்ருதவாநுஷந்தஹி” என்கிற சூதசம்ஹிதா வாக்கியத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரத முதலாகிய இதிஹாசங்களும் சிவபெருமானையே சொல்லுகின்றன என்று பெறப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்திற் கூறிய விஷ்ணுபாரமயம் பாதிக்கப்பட்ட தென்க. பாரதமடங்கலும் எஞ்சுன விருத்தியால் சிவனையே பிரதிபாதிக்கு மென்று மேலிடங்களில் யாம் கூறியபடியே பாரதாந்தர்க்கதமாகிய ஹரிவம்ச வாக்கியம் சிவபரத்வ போதகமாமேயன்றி விஷ்ணுபரத்வ சாதகமாகாதென்க. ஹரிவம்சத்தைக் காட்டிலும் சூதசம்ஹிதை பலிஷ்டப்பிரமாணமென்பதையுஞ் சிந்திப்பாராக. “யோபகர்ஷோஹ ரேர்த்நுஷ்டச்சாம்பவேஷ்வகிலேஷுச்சுபுராணேஷுஹரேஸ்ஸாக்ஷாந் ழலபூதஸ்யஸந்தம் வைஷ்ணவேஷுபுராணேஷு யோபகர்ஷஸ்துந்ந ச்யதே ந்த்ராம்சஸ்யஹரஸ்யாஸ்ய விபூதேராவகேவலம், உத்கர்ஷோய ப்புராணேஷு த்நுச்யதேசா஽பவேஷுச்ச ந்த்ரஸ்யாஸேஸ்வநுபேண முநேதத்வாத்மநாப்பிச்ச உத்கர்ஷோயப்புராணேஷு த்நுச்யதேவைஷ்ணவேஷுச்ச அஸௌதத்வாத்மநாவிஷ்ணோர் நஸ்வநுபேணஸந்தம்” என்கிற பராசர புராணவசனத்தால் சகல சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணுநிகர்ஷத்வம் மூலபூதனான விஷ்ணுவுக்கேயென் றும், வைஷ்ணவ புராணங்களிற்கூறிய சிவநிகர்ஷத்வம் சிவவிபூதி யாகிய உருத்திர மூர்த்திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்கூறிய சிவோத் கர்ஷம் சாட்சாத் சிவபெருமானுக்கேயென்றும், விஷ்ணு புராணங்களிற்கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் ததந்தரியாமியாகிய சிவ பெருமானுக்கேயென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மையால் ஹரிவம்சத் தாற்கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் ஸ்ரீபரசிவப்பிரதிபாத்யமென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது. “வேதைரநேகரஹமேவவேந்

யோ வேதாந்தநுத்வேதவிதேச்சாஹம்” என்கிற கைவல்யோப நிஷத் வாக்கியத்தால் சகல வேதங்களிலும் நானே பிரதிபாத்யன், வேதங்களைச் செய்தவனும் நானே, வேதங்களை அறிந்தவனும் நானே என்று சிவபெருமான் கூறிய வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்தாற் பெறப்பட்ட சர்வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவைகநிஷ்டமென்பதே சாதிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமிற்க, “பிரபன்னகாயத்திரி” என்னுஞ் சுவடியில் (நசு) வது பாடல் வியாக்கியானத்தில் முடிச்சுர்முதலி யென்பவன் தான் ஒரு பாண்டாரத்தோடு வாதித்த காலையில், “ஸர்வேவேதாயத் பதமாமநந்தி ஸர்வேவேதாயத்மஹிமாந்வதந்தி ஸர்வேவேதாயத்ராமம்பவந்தி” என்கிற வாக்கியத்தைக்கூறி எல்லாவேதங்களிலும் நாராயணனுடைய பதங்களையும், அவனுடைய மகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றன வென்னு முண்மைடைக்காட்டிக் கண்டித்ததாகவும், அவன் மறுத்துச் சொல்ல வகையில்லாமல் ஒடிப்போய் விட்டானென்றும் பிதற்றி யிருக்கின்றன. அந்தவாக்கியத்தில் எவனுடைய பதங்களையும் மஹிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால் அவ்வுண்மைதோன்ற, “ஸர்வேவேதாயத் பதமாமநந்தி தபாம்ஸிஸர்வாணிச் சயத்வதந்தி யதிச்சந்தோபாஹிமசர்யந்சரந்தி தந்தேபதம்ஸங்கீரஹேஷப்ரவிய்யோ மீத்யேதத்” என்கிற காடகசுருதியால் சமஸ்தவேதங்களும் யாதொருபதத்தை மநநஞ்செய்கின்றதோ, சமஸ்த தபசுகளும் யாதொரு பதத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, சமஸ்தமான பேரும் யாதொருபதத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரம்ஹசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணய வாச்யமான பதத்தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, “தத்விஷ்ணோபரமம்பதம்” என்றுமுடிவு பெறுகையினால் விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்சமியில் கிரகித்துச் சிவலோக சாம்பிராஜ்யத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அபேக்ஷிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்டியில் கிரகித்துப் பக்ஷிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாரென்க. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சைதன்யமாகிய பரசிவப்பிரதிபாத்யம் நிர்ப்பாதித மாகையால் ஆண்டும் உண்மை சித்தித்ததென்க. பஞ்சமியாலும், ஷஷ்டியாலும் சிவபாரமயமே சித்தித்ததனால் பண்டாரத்தோடுவாதித்தேனென்றும், அவன் ஒடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றவந்த துஷ்டவாசகக் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும், கீதையில், “வேதேச்சஸர்

வைரஹமேவவேத்யு” என்று கண்ணன்கூறினதாகவும் எடுத்துக் காட்டவந்தார். இப்படிச் கண்ணன் கூறியதெல்லாம் சோஹம்பா வனையா லெனகிற ஞாயத்தை முன்னர்காட்டி யிருக்கின்றோமாகையால் கண்ணனிடத்துச் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யங் கூறுவது அசங்கதமாயிற்றென்க.

இத்துட னொழியாமல் தாய்செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலிலவமலிற்சுமாபோல் சிவனுக்குப் பரத்வத்தை நாட்டிவைத்த சமயம் நசித்தபோதே சிவனுக்குப் புத்திரர்களான கணபதி மதமாகிய காண்பத்யமும், குமாரஸ்வாமியமதமாகிய கௌமாரமும், சக்தியின் மதமாகிய சாக்தேயமும் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறர்மேலேற்றிக் கூறியிருக்கின்றான். சிவனிறந்தாலல்லவோ அவர் சமயமிறக்கும்? அவர் சாகாதவரென்பதை அவருடைய சம்ஹாரகிர்த்யமே சாக்ஷி கூறிக்கொண்டிருக்கவும் அவர்க்கு மேலொரு சம்ஹார கர்த்தாவை எங்கேதேடிப் பிடிப்பது? படைப்பும், அளிப்பும் அழிப்பிலடங்குமாகையால் சர்வசம் ஹாரகாலத்தில் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்கள் முதலாகிய சராசரப்பிரபஞ்சங்களும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச் சாவைத் தலைமேற் கொண்டுமூலவார் சமயமல்லவோ நசிக்கும்? இராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழுந்திச் செத்தகதைகள் பாரதராமாயணதிகள் கூறுமே! இன்னும் செகநாதமென்னும்பதியில் வேகாக் குறைக்கட்டைப் பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே! இப்படிப்பட்ட இழிவுகதைகளை யெங்கள் சிவசாத்திரங்களில் எங்காவது கண்டதுண்டா? இல்லையே! சிவனை யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போலவே உமாதேவியார், கணநாதர், ஸ்கந்தர்முதலியவர்களையும் நித்தியர்களாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதித்த புராணங்களிலும் இராமனிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தான் என்பதுபோல் இவர்களுக்கு எங்குஞ் சாவுகூறின் தில்லையே! மஹிஷாசூரன், கஜமுகாசூரன், தாருகாசூரன் முதலியவர்களைக்கொன்று சரஸ்வதி, லட்சுமி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக்குத் தாலிகொடுத்தவர்க ளிவர்கடாமன்றோ? சத்தியலோகம், வைகுண்டமுதலிய பதங்களெல்லாம் இவர்கள் கடைக்கணிப்பாலன்றோ நிலைபெற்றுநின்றன? சிவன்கோயில் களைக் கணக்கிட்டாலும் பிள்ளையார் கோயில்களைக் கணக்கிடுவது அரிதாமே! அப்படியேயன்றோ ஸ்கந்தராலயங்களும்? சிவாலயங்

களிலு மிவர்க்குப் பூசையாதிகள் நடக்குமே! சிவாலயங்கள் கணங்
கில் ஆயிரத்தெட்டெனினும் எண்ணிறந்தனவாமே! விஷ்ணுவாலயங்
கள் தூற்றெட்டேயன்றோ? இவற்றுள்ளும் திருவேங்கடம், பழமு
தீர் சோலைமுதலியவைகள் திருடிக்கொண்ட ஆலயங்களாமே! இந்த
விசாரத்தால்பதின்மடங்கு சிவாராதனம்பலிஷ்டமென்பதை யேன
றியார்கள்? காஞ்சியில் கோணங்கிக் கூத்தாடியின்ற விஷ்ணுவுக்குச்
சக்கர மனித்தவர் விசுடச்சக்கர விநாயகராமே! பிரம்ஹதேவரைத்
தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸ்கந்தராமே! விஷ்ணுபொய்
சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவியாராமே! இவ்
வுண்மைகளையே னறியமாட்டார்? அன்றியும், ஆதித்திய புராணத்
தில், “தேவீஸ்கந்தகணம்ச்சைவ கோவநஷம்நந்தகேசவரம்விநாயகஜ்
சஸம்பூஜ்ய ஸ்துதிபிச்சாஸ்துஷ்ணரிஃ” தகஷ்சைவஜகராஹபில்வஜ்சுஷ
ரிரவ்யஃ” என்கிற வசனத்தால் விஷ்ணு வானந்தேவியையும், ஸ்கந்த
ரையும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்தியையும், பூசித்து அவர்
கள் பாதோதகத்தையும், பில்வத்தையும் கிரகித்தாரென்றும், அ
நேகமாய் ஸ்தோத்திரங்களுஞ் செய்தாரென்றும் பெறப்பட்டதன்
றியும், பஹுதரமான பிரமாணங்கள் இன்னும் அநேகமுளவாக
லின் சைவமார்க்கமொன்றே சம்மார்க்கமாகி நித்தியமாயுள்ளதென்
றும், தத்ஸம்பந்தமாகிய காணுபத்ய கௌமாரதிகளுஞ் சைவமே
யென்றும், தத்ஸிரோதமாகிய பஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், ஆருக
தம் முதலாகிய துஷ்டமதங்கள் அவைதிகங்களான ஹையமார்க்கங்
களென்றும், அவைகள் அக்ஷராஹ்யமாகலின் அநித்யமார்க்கங்க
ளவைகளையென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே, விஷ்ணு சம்
பந்தமான பாஞ்சராத்திரத்துக்கும் ஹானிசித்தித்தது. இதனால்
நாய்செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலில்லாமலிறந்த ஞாயம்
அவர்க்கே சமர்த்திக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமனு
க்கும், மன்மதனுக்குங் கோயில்கள் குட்டிச்சுவர்களாமே! மன்மத
தகனத்தை யுலகத்தவர் கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே
இவர்களுக் காராதன மெங்குமில்லையே! இந்தக்கதியை யிவர்க்களித்
வர் சிவபெருமானே யன்றோ? இலக்குமிக்குத்தானெங்காவது தனி
ஆலயங்களுண்டா? தேவி ஆலயங்கள் காசிமுதலிப தலங்கனி விரு
ப்பதன்றியும் காஞ்சியில் சரஸ்வதியும், லட்சுமியும் சாய்மரை யிரட்
டிக்கொண் டிருமருங்கு மேவல் பூண்டுநிற்கக் கொலுவிற்றிருக்கு
மாலயமும் பிரத்தியட்சமாமே! அவரைவழிபடுஞ் சாக்தேயம் என்
னுஞ் சமயமொன்றும் பிரசித்தியாமே! நம்பியாண்டார்நம்பிகள்

ஒளவை, நற்கீரர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர் முதலியவர்கள் மேற்கூறிய சமயங்களில்வந்த மெய்ப்பண்புக ளாமே! இத்துணைச் சிறப்புகளையுறிந்தும் அஹங்காரத்தாற் குரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்த்லமன்க விஷ்ணுவுக்கு ஆலயங்களுஞ் சமயமு முண்டா யிருப்பதைச் சிவராதனத்தால்வந்த பெருவாழ்வென்று மேல் யாம் பலவிடங்களில்கூறி யிருக்கின்றோமாகையால் ஆண்டுகண்டுணர்க.

இங்ஙனமிற்க, ஐடி சாஸ்திரியாரவர்கள் “வேதசாஸ்திராந் பரம்நாஸ்தி” என்கிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனென்கிற அர்த்தத்தை விளக்கினார். அது சுருதியிருத்தமான பூர்வபக்ஷவாக் கிய மென்பதை நிரூபிப்போம். “பராந் பரோப்ரஹ்ம தத்பாராந் பரதேஹி: தத்பாராந் பரதோஶச: த்லமாத்த்லயோதி கோந்ஹி” என்கிற பைப்பலாதத்தால் பரத்துக்குப்பரம் பிரமனென்றும், அவனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவென்றும், அவனுக்குப்பரம் ஈசனென்றும், அவர் சமானாதிகஞ்ஞியரென்று வெளிப்பட்ட அந்நியம்கூர்ப்புராணத்தில் “நப்ரஹ்மாத்யைஸ்ஸம்ப்ருயாக் சக்திபிச்சாபிபாஸ்திம் ப்ருஸாத்யதில் மம்சய்யம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிபிஸ்ஸுரை யச்சகிச்சித்தாமஸிஷ்ட: கதாசிந்நைவதம்ஸ்ப்ருசே” என்கிற வியாசவசனத்தால் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளோடு சிவனையும், இதரசக்திகளோடு பார்வதியாரையும் சமத்வங் கூறலாகாதென்றும், சமஸ்த தேவர்கட்கும் சிவனையும், சமஸ்த சக்திகட்கும் பார்வதியாரையும் உத்கிருஷ்டமாகக் கூறவேண்டுமென்றும், யாவனொருவன் தமோபூதனாய் அன்யதா கூறுவானோ அவன் பதிதனாய் ஸ்பரிசிக்கக்கூடாதவ னாவனென்றும் ஸ்பஷ்டமாய் பெறப்பட்டது. இன்னுஞ் சுருதிகளில் “யஸ்மாந் பரம்நாபரமஸ்திகஞ்சித்” என்றும்; “நதத்ஸமிக்ஷாயதிகச்சத்ருச்யதே” என்றும் வந்தவாக்கியங்களால் யாதொருவனைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டனுஞ் சமானனுமில்லையோ அவன் சிவன் என்று வெளிப்பட்டது. இந்த வுண்மைகளால் சிவனுக்கு உத்கிருஷ்ட சமத்வமுடைய தேவதார்தரத்தைப் பிரதி ஷேதித்துச் சிவனுக்கே சர்வோத்கர்ஷத்வம் சாதிக்கப்பட்டது. இதனை அவத்தை வயத்தான்மயங்கிக்கூறிய வியாசருக்குக் காசியில்புஜஸ்தம்பனம் சித்தித்ததன்றியும் “தத்ஸம் மேவசநம்வ்யாஸ ச்ருணுமயதார்த்தவத் அஹமேவஜகத்கர்த்தா மமகர்த்தாமஹேசுவர: த்ஸ்யதேவநுதிதேவஸ்ய கர்த்தாகோபிந்வித்யதே” என்கிற காசிகண்டவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் வெளிப்பட்டு ஒ வியாசனாகிய மூடாகேள், சத்தியமாய்ச்சொல்லுகிறேன் சமஸ்த ஜகத்துக்

கும் நானேகர்த்தன், எனக்குக்கர்த்தா மஹேசுவரர், தேவதேவரா கிய அவர்க்குக்கர்த்தா கிடையவே கிடையாது என்று கூறினாரெ ன்று வெளிப்பட்டதனால் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரியும் வாசகம் யாவும் மரிகாரமாயிற்றென்க. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயவிசேஷங்களால் பாரதமடங்க லுஞ் சிவபாரம்யமே பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளதென்றும், தர்மதி களாகிய பாஞ்சராத்நிரிகள் சாபவசத்தராய்ச் சிவபாரம்யங்களைக் கெடுத்தும், விஷ்ணுபாரம்யங்களைத் தொடுத்தும் அபசித்தார்தங் களைப் புகட்டி வழங்கிவருகின்றார்களென்றும் அவர்கள் விபரீதம் வெளிப்பட்டதனால் சைவர்கண்மேலேற்றி அப்பேதைகள்கூறுந் தூர் வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதென்க.

இனி நன்மதிவிளக்கப் பண்டோலத்தார் புத்திகோசரத்தைச் சற்றே விசாரிப்போம். இந்தப்புத்திமான் இம்மட்டேயொழியாமல் தனது மலபந்தவாசகத்தில் கம்பராமாயணத்தையுஞ் சைவர்கள் கெடுக்கப்பார்க்கிறார்களென்றார். நன்று! நன்று!! கம்பன் ஒருநாளிர வில் வீதியுலாவி வரும்போது கடைவீதியில் கம்பராமாயணப் பிர சங்கம் ஒருவிதவான் செய்கின்றதைச் சற்றுகின்றிகேட்டு இந்த நூலில் நான்சொன்னதுஞ் சில இருக்கின்றன என்று கூறினானெ ன்று வழங்கிவருஞ்சொல் வழக்கால் கம்ப னிருக்கும்போதே கம்ப ராமாயணம் திரியப்பட்டதென்று வெளியாகின்றது. அந்தநூலை யொருபெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டுசைவர்களென்னமோ அதைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களென்று விந்தைகூறுவது பரியாசாஸ்பத மென்க. கர்பன்வாக்கு வான்மீசுபோடு சில அம்சங்களில் முரணு மாகையால் அப்பிரமாணத்வம் சித்தித்தது. அதவா அதனைப் பிர மாணமாகக் கொண்டாலும் அதனால் சிவோத்கர்ஷம் பாதிக்கப்பட்ட தில்லை. கம்பன் பூதிசாதனத்தனாயினுஞ் சாமான்யம் விதவச்சிரேஷ் டத்வம் சித்திக்குமேயன்றி மதசம்பந்தம் அன்வயமாகாதாகையால் அவனுடைய நூலால் சித்திக்கும் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் எமக்கி யாண்டும் பிரமாணமாகாதென்க. பொதுப்படக்கூறிய அந்தநூலில் இந்தத்துஷ்டப்பேய்கள் புகுந்து விபரீதஞ்செய்த அமிசங்களில் சிலவற்றையீண்டுதஹரிப்போமென்க.

“ஆதிபந்தமரியனயாவையும்” என்பதை “ஆதிபந்தமரியென யாவையும்” என்றும், “எழுந்தனன் கடகளிற்றிறையும்.” என்

பதை “எழுந்தனர் கறைமிடற்றிறையும்” என்றும் மாற்றிப் பூர்வப் பிரதிகளுக்குமாறாய் வெளியிட்டும், “சூலமுண்டது சூருளோர், காலமுண்டது கைக்கொள்வான், ஆலமுண்டவ னுழிவாய், ஞாலமுண்டவனல்கினான்” என்னுங்கவியால் சூலமுளது. அச்சூலம் அமரரது வாழ்நாளே யுண்டுவிட்டது. அதனை விஷ்ணுமூர்த்தியினது சக்கரத்தினிடமாகவிருந்து சிவபெருமான் பெற்றுக் கும்பகர்னனுக்குக் கொடுத்தார் என்று பொருள்கூறியுஞ் சிவபாரம்பங்களைக்கெடுக்கத் தலைப்பட்ட பாதகர்கள் பாஞ்சராத்திரிகளே யன்றி வெறில்லை. அந்தக்கவியால் அதனை விடமுண்டருளிய சிவபெருமானது சக்கரத்தை யேந்திய உலகமுண்ட திருமால் கொடுத்தான் என்று பொருள்கூற விடமுண்டாயினும் அன்யமதஹானி சித்திக்கிறபடியால் உபயசம் பிரதி பன்னமாகிய சாதகார்த்தத்தை யீண்டுவிரிப்பாமென்க. எங்ஙனமெனின் “ஆழிவாய்ஞாலமுண்டவ” என்று அண்மை விளியாக்கி “ஆலமுண்டவன் நல்கினான்” என்று அன்வய பாவத்தாற் கிரகித்து, ஹேராமமூர்த்தி! அதனைச் சிவபெருமான் கும்பகர்னனுக்குக் கொடுத்தாரென்று விபீஷணர் கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தவுண்மையை யுணராமல் பாவத்தமும்பேறித் துரஹங்கார மிகுதியால் அபார்த்தங்கூறித்திரியும் ஒவ்வொன்றும் இவ்வாறே பரித்யஜிக்கப்படுமென்க. இத்துடனெழியாமல், நைஷதத்தில், “தேங்கமழ்துளவினானு நான்முகத்தேவுநாநர், தாங்கருங்காமவெம்மை தரிக்கிலராகியன்றோ” என்பதை “தேங்கமழ்துளவனீனு நான்முகத்தேவனானார், தாங்கருங் காமவெம்மை தரிக்கில னாகியன்றோ” என்றும்மாற்றி யிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்பவிட்டுப் பிரமனைக் காட்டிக்கொடுக்கப் பார்த்ததினாலேயே அது விட்டுவிடுமா? “தக்கார்தகவிவ ரென்பதவரவ, ரெச்சத்தாற்காணப்படும்” என்னும் பிரமணமுகத்தால் பிரம்ஹதேவரைநோக்க அவர்தந்தை யுண்மை வெளிப்பட்டதனால் “தேங்கமழ்துளவனீனு நான்முகத்தேவன்” என்றுமாற்றிக்கூறினும் விஷ்ணுவைப்பிடித்த பாதகம் விட்டதேயில்லை. இதுமட்டோ “கொன்றைவேந்தன் செல்வனடியினை என்று மேத்தித் தொழுமோமியாமே” என்பதை “கன்றுமேய்த்த கண்ணனடிகளை-என்றுமேத்தித் தொழுமோமியாமே” என்றும், “தந்தி முகத்தெந்தை சதங்கைப் பதம்போற்றி” என்பதை “தந்திக்குமுன் வந்த தாசரதிதாள்போற்றி” என்றும் மாற்றிப் பாவிசர்கள் பயின்று வருஞ் சிறு நூல்களினுந் தங்கள் அவலட்சணத்தைக் காட்டியிருக்கின்றனர். இப்படி அவர்கள் புரட்டியபாகங்கள் ஏராளமாகவின் சைவர்கள் புரட்டார்களென்றும், கம்பராமாயணத்தையுங் கெடுக்கப் பார்க்கிறார்களென்றும் வீண்வாதமிட்டுரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்

தமென்க. வேதத்தின் வழிநூல்களாகிய புராணங்கள் பதினெட்டனுள் பத்து சிவபாரம்ப்யமும், ஒன்று தேவிபாரம்ப்யமும், மூன்று விஷ்ணு பாரம்ப்யமும், இரண்டு பிரம்ஹபாரம்ப்யமும், ஒவ்வொன்று அக்னி சூரிய பாரம்ப்யங்களுமாகிவிளங்கும். இவற்றுள் சிவபுராணங்களன்றியும் இதரபுராணங்களிலும் பூர்வோத்தர பாகங்களில் ஒவ்வொருபாகம் சிவபாரம்ப்யமாயிருக்கும். இந்தவுண்மையால் விஷ்ணுவுக்குள்ள புராணமூன்றில் பதிப்பாகம் சிவபாரம்ப்யமாய் விட்டதனால் சேஷித்து நின்றது மூன்றரை ஒண்ணரைபுராணம் இவர்கட்குச் சொந்தமாம். இவ்வளவுஹீனதிசையோடுங்கூடிய இவர்கள் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யனாய் விளங்கும் பரசிவமூர்த்தியைநிந்தித்தும், அவனடியார்களைச் சைவப்புரட்டர்களென்று வைதுஞ்சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிப்பாளன் குபேரனைப் பழித்தல்போலாம். கம்பன் வாக்கு பலிஷ்டப்பிரமாண மாகாததுநோக்கி இவ்வளவில் விடுத்தனமாயினும் இனி யிரண்டாம்பாகத்தில் பாரதத்தில் கீதை முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபாரம்ப்ய கிரஹணவிசேஷணங்களை விஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அத்துடன் வான்மீகி யுரைத்தருளிய ஸ்ரீமத்ராமாயணப் பிரசம்சையையும் விரித்துரைப்பாமென்க. திஷ்டிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமான்கள் “இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம்” என்பதாதிசீரந்தங்களால் சிவபாரம்ப்யங்களை இனிது விளக்கியிருக்கு முண்மையானுந் தெளியக்கடவர்.

இந்தப்பாகத்தை யிவ்வளவோடேநிறுத்தி மேலிரண்டாம்பாகத்தில் பிரணவ விஷயமுதலிய ஒவ்வொரு அமிசத்தையும் பரீஷ்கரித்து “நன்மதிவிளக்கம்” என்னும் போலிப்பெயர் மாய்ந்துபோகவுண்மையைச் சித்தாந்தப்படுத்திச் சிவாதிக்கியங்களாகிய அரதனங்களை வரைவின்றி வாரிக்கொடுப்போ மாகையால் மெய்யன்பர்களாவார் கரங்களிலேற்றுப்

பத்தியாம் பொன்னிற் பத்தியாய் வைத்து
மேலணி யென்ன விரும்பி யணர்ந்து
உருத்திர மணிப்பு ணுடைமையாக் கொள்ளும்
அன்பர்க ளெவரு மதிசயித் துரைக்கச்
செம்மனத் திறுமாப் பெய்தித் திருவிலாப்
பாஞ்ச ராத்திரப் பதிக ணணி
யுண்மயக் கெய்தி யோடி யொதுங்கப்
பூதி சாதனம் பொலிதர வுலகத்
தேதமின் ஞானத் தியற்கைய ராகிச்
சிவனருண் மார்க்கந் தேர்ந்துவாழ் குவரே!

சிவாதிக்கியரத்நாவளி.

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்த குரவேநம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தை வீ க உ லா வி ல்

சிவாதீக்யம்.

கல்லா னிழிவிருந்த கண்ணுதலார் தம்முடனே
 யெல்லாறையுந் தேவரென் றுரைத்த—நல்லாயொப்
 பேதுநிகரா விரும்பினையும் பொன்னினையுந்
 தாதுவென வுரைக்குந் தன்மைகாண்—மீதுலவு
 நீசுடராழிநிலத் தேரிலீரணடு
 பாடுசுருதிப் பரிபூட்டித்—தோடார்
 நளினத்துப்பாக னடத்த வெரிவாய்த்
 துளவப்பகழி தொடுத்தாக்—கொளுவியநாண்
 மூரியரவாக மூதண்டமுந் தாங்கு
 மேருவெனுஞ் சைலம் வில்லாக—வார்வமுள
 மூவருயிர்வாழ முப்புழுநீருக
 யாவர்பொருதா ரிமை யோரில்—தேவர்

(க)

பழித்த பெருவேள்வி பழுதாக வாள்விட்
 டழித்த விமையவர் வேரூர்தா—னிழைத்து

(உ)

வதைப்பான் வருங்கூற்றை மார்க்கண்டர்க்காக
 வுதைத்தா ரிவரல்லா துண்டோ—வெதிர்த்த

(ங)

கழற்கான் மதன்மாளக் கண்மலரால் வெய்ய
 வழற்றானே யேவினா ரார்தா—னிழற்பொற்

(ச)

கலையா னிடந்திட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
 விலையா நல்கினார் வேரூர்—நிலையாகத்

(ரு)

துன்னுமொருசிலந்தி சோனாடுங் காவிரியும்
 மன்னியரசாள வைத்தவரார்—பன்னெடுநாள்

(சு)

தேடியிருவர் திரியத் தெரியாம

னீசுடர் வடிவாய் நின்றவரார்—ஆடலென

(ஏ)

வுங்காஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச்

சங்காரு செய்துயின்னுந் தந்தவரார்—பங்கயன்மால்

(அ)

- வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவ
ரார்ந்ததலைமலை யணிந்தவரார்—மாய்ந்திடவே (க)
- நர்ராயணருடலு நாலுமுக னுருடலங்
கூராய சூலமிசைக் கொண்டவரார்—சேர (க0)
- வெரிந்த பிறையெயிற்றி னீரைந்து வாயும்
பரந்து செழும் குருதிபாய—நெரிந்தொருவன்
மர்ன்று கிடக்க மலையான் மகளுடனே
யூன்றுவிட லொன்றுடையவ ரார்.—தோன்றியட (கக)
- லோதவிட முண் பெயநிறத் தாமரைமேற்
கோதையர்க்குத் தாவி கொடுத்தவரார்—மாதவனைக் (கஉ)
- கூடியயனைக் கொடுத்தவரார் மோகினிபா
னுடுமெழிற் சாத்தனைமுன் னல்கினரார்—பாடார்ந்த (கங)
- புத்தேளிரென்பைப் புனைந்தவரா ரல்லினுமை
கைத்தாளங் கொட்ட நடங்காண்பவரார்—மத்தமுறு (கச)
- மாதிரெடு மாலு திர மத்தனையுங் கைத்தலத்திற்
பாதிதனிலே நிறையப் பண்ணினரார்—வேதமுடன் (கரு)
- றுண்ணெனவே யாழிபுகுஞ் சோமுகனைச் செற்றிடுமீன்
கண்ணை யுகிராற் கலாந்தவரார்—கண்ணா (கசு)
- ராமைவடிவந்தனிலு மாதிரவராகந்தனிலு
மாமுது கோட்டைக்கரத்தால் வாங்கினரார்—தாமதையும் (கள)
- பேசரியசிம்புளாய்ப் பேராட கனையடுங்
கேசரியை வள்ளுகிராற் கீண்டவரார்—கூசா (கஅ)
- தடருஞ் சலந்தரனை யன்றாழி சூட்டி
யுடலம் பிளந்தவர் வேறுண்டோ—படிவிண் (கக)
- முழுதளந்தமாயன் முதுகெலும்பைச் செந்நீ
ரொழுதவே வாங்கினர் வேறுண்டோ—பழுதெண் (உ0)
- டடமலரோ னுச்சித் தலையை யுகிரா
லுடனே குறைத்தவர் வேறுண்டோ—நெடுவிசம்பு (உக)
- முற்றும் புதைத்தலையான் மோதுஞ் சுரந்தியைச்
சுற்றுஞ்சடையிற்சுவறுவித்து—மற்றும்
பகீரதனின் னாழிநாட் பாதமலர் போற்ற
மகிதலத்தே போதுவித்தார மன்றார்—புகழைச் (உஉ)
- செலுத்தச் சிறுத்தொண்டர் தேவியறுத்தாக்கிக்
கலத்திற் படைத்த கறியைத்-தலைக்கிட்ட

சுட்டியு மாலைச் சுரிஞ்சியு முத்துங்
கட்டியை நல்குங் கணிவாயு-மிட்டதொரு
வாளியுங்காது மருங்குமணி வடமுந்
தாளிணையுஞ் செம்பொற் சதங்கையுமாய்-மீளப்
பிறப்பித் தவர்தம் பெரும்பிறப்பை யெல்லா
மறுப்பிக்க வல்லவர்தா மற்றார்-நறைக் கொன்றை (௨௩)

யாதிதனையொழிய வாறாறு தத்துவத்தின்
மீது மகிழ்ந்திருக்கும் விண்ணவரார்-மாதிற் (௨௪)

பொருந்தி விடையாகப் பூந்துழாய் மாலை
விரும்பி நடத்தினார் வேறார்-அரன்பெருமை (௨௫)

யின்னும் பலகோடி யில்லையோ யாமிருந்து
சொன்ன பொழுதே தொலையுமோ-வுன்னரிய
மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற்
சாவர்பிறப்பார்க டங்கலையுந்-தேவாக
வொக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு
மிக்க நரகம் விதித்ததுகாண்-மைக்கண் (௨௬)

மருவார் குழலியென மற்றவளு மந்தப்
பெருவாழ் வுடைய பிரானைப்-பரவியவர்
தெய்வ வெழுத்தைந்து மோதித் திருநீறு
மெய்யி லணிய விதியற்று-மையறரு
மெட்டெழுத்தை யோதி யிவொர்மண் ணெப்பொழுதுங்
கட்டுரைக்க வென்னக் கௌதமனா-ரிட்டபெருஞ்
சாபத் தியல்புதரு மாமறையோர் செய்
பாபக் கலிகாலப் பண்புகாண்-கோபவிதழ் (௨௭)

மின்னே யெனச்சிறந்தும் வேதியராகிப் பிறந்து
மென்னே பெருமையிருந்தவா-முன்னே
மறையி னெழுத்தைந்தும் வாயாரவோதி
நிறைய வணைந்து திருநீறும்-பிறவியெல்லாம்
வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனை
மீட்டுவதே பாவ மெனவுரைத்து. (௨௮)

என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய அருள் வாக்கியங்களால் உண்மை
கண்டுணர்வாராக. இவைகட்குப் பிரமாணம் (௧௪௩)வது பக்கத்தில்
மேல்(௧)முதலாகிய குறிப்புகளில் எழுதியிருக்கிறபடியே கண்டுணர்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

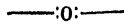
ஸ்ரீசாம்பரய பரப்பிரஹ்மணோநம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீ கவுலாவிற்போந்த

பிரமாணத்திரட்டு.

- (க) எஜ்ஸ்ஸம்ஸிதை-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன.
- (உ) பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம்-பிரம்ஹாண்டபுராண முதலியன.
- (ங) சரபோபநிஷத்து-மாரக்கண்டேயம்-கூர்முதலியன.
- (ச) இராமாயணம் உத்தரகாண்டம்-ஸ்காந்தமுதலியன.
- (ரு) சரபோபநிஷத்து-நசானசம்ஸிதை-ஆதித்தியபுராண முதலியன.
- (சு) சிவரஹஸ்யம்-அகஸ்தியபக்தவிலாச முதலியன.
- (ஏ) பாஸ்கரசம்ஸிதை - பிருஹதாரண்யம் - பரமஹம்ஸபுராண முதலியன.
- (அ-க) சரபோபநிஷத்து - கூர்மபுராணம் - வியாசகீதை முதலியன.
- (க0) சிவரஹஸ்யம் - சரபோபநிஷத்து முதலியன.
- (கக) இராமாயணம் - ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன.
- (கஉ) சரபோபநிஷத்து-பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம் - இராமாயணம் உத்தரகாண்ட முதலியன.
- (கங) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.
- (கச-கரு) சிவரஹஸ்யம் - பிரம்ஹாண்டபுராணம் - கூர்மபுராண முதலியன.
- (கசு-கஎ-கஅ) ஆதித்தியபுராணம் சரபோபநிஷத்து - பிரம்ஹாண்டபுராணம் உத்தரபாகம் - அதர்வணம் - தைத்திரியமுதலியன.
- (கக) மானவீயசம்ஸிதை - ஆதித்தியபுராண முதலியன.
- (உ0-உக) சரபோபநிஷத்து - வாமனபுராணம்-ஸ்காந்தமுதலியன.
- (உஉ) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்- ஆரண்யபர்வம்-வாமனபுராண முதலியன.

கச்சு

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

(உரு உபமன்யுபத்தவிலாசம்-சிவாஹஸ்யமுதலியன.

(உச) வேதம்-சிவாகமமுதலியன.

(உஇ) ஈசானசம்ஹிதை-வாசிஷ்டலைங்கிய முதலியன.

(உஈ) ருக்வேதம்- பராசரஸ்மிருதி-ஜாபாலசுருதி முதலியன.

(உஎ-உஅ) ஜாபாலசுருதி-பாகவதம்-எக்ஞவைபவகாண்டம் -பெளஷ்யோ
புராணம்-பராசரபுராணமுதலியன.

சரபமிட்டமஹரிஷிகள்; ததிசி - உபமன்யு - தூர்வாசர் - கௌதமர் -
சுமர் - பிரம்ஹா முதலியவர்களாம்.

